LAUREN KATE

LACRIMA

Cel mai bine vândut autor potrivit *New York Times*

PROLOG

PREISTORIE

Aşadar, asta era:

Un apus sumbru de chihlimbar. Umiditatea plutea pe cerul leneş. O maşină singuratică traversa cu viteză podul Seven Mile[1], îndreptându-se către un zbor pe care nu avea să-l prindă. Valuri sălbatice se ridicau în apa de la est de coasta Keys, transformându-se într-un monstru care, la ştirile de seară, urma să-i uimească pe oceanografi. La baza podului, traficul era oprit de nişte bărbaţi care păreau a lucra în construcţii şi care înscenau un blocaj temporar.

Şi el: băiatul în barca de pescuit furată, la o distanţă de aproape nouăzeci de metri, în partea de vest a podului. Ancora era coborâtă. Urmărea cu privirea ultima maşină care era lăsată să treacă. Stătea acolo de o oră şi mai avea la dispoziţie doar câteva momente pentru a veghea – nu, pentru a *supraveghea* tragedia care urma să se petreacă, pentru a se asigura că, de această dată, totul avea să meargă cum nu se poate mai bine.

---

[1] Pod faimos din Florida Keys (n.tr.)

Bărbații care se dădeau drept constructori își spuneau Originarii. Și băiatul din barcă era tot un Originar, cel mai tânăr din familia sa. Mașina de pe pod era un automobil marca Chrysler K, din 1988, de culoarea șampaniei, cu două sute de mii de kilometri la bord, a cărui oglindă retrovizoare era lipită cu bandă adezivă. Cea care conducea mașina era de profesie arheolog și mamă. Pasagerul era fiica ei, o fată de șaptesprezece ani din New Iberia, Louisiana, elementul principal al planurilor Originarilor. Mama și fiica aveau să moară în numai câteva minute... Asta dacă băiatul nu dădea totul peste cap.

Numele lui era Ander. Transpira.

Era îndrăgostit de fata din mașină. Deci, acum, aici, în căldura blândă a unei primăveri târzii din Florida, unde bâtlanii albaștri urmăreau egretele albe pe cerul negru de opal, și în liniștea apei care îl înconjura, băiatul trebuia să aleagă: fie își îndeplinea obligațiile față de familia sa, fie...

Nu.

Alegerea era mult mai simplă:

Ori salva lumea, ori salva fata.

Mașina trecu de prima bornă kilometrică dintre cele șapte ale lungului pod spre orașul Marathon, din centrul arhipelagului Florida Keys[1]. Valul Originarilor urmărea să lovească la a patra bornă, dincolo de jumătatea podului. O ușoară scădere a temperaturii, viteza vântului sau textura fundului mării puteau să modifice dinamica valului. Originarii trebuiau să fie pregătiți pentru orice situație. Ce puteau ei să facă: să creeze un val din apa oceanului

[1] Arhipelag de corali din statul Florida, situat în extremitatea sudică a peninsulei cu același nume (n.tr.)

folosind respirația antediluviană și apoi să plaseze bestia într-o locație precisă, asemenea unui ac pe un disc de patefon, dând frâu liber muzicii infernale. Puteau chiar să scape basma curată. Nimeni nu putea acuza pe cineva de o crimă despre a cărei existență habar nu avea.

Crearea valurilor era un element al puterii cultivate a Originarilor, Zefirul. Nu era un control asupra apei, ci mai degrabă o abilitate de a manipula vântul care se abătea cu o forță puternică asupra oceanului. Ander fusese crescut să venereze Zefirul ca pe o divinitate, deși originile acestuia erau tulburi: se născuse într-un timp și într-un loc despre care Originarii mai în vârstă nu mai vorbeau.

Luni de zile discutaseră doar despre faptul că erau siguri că un vânt potrivit, pe sub o apă la fel de potrivită, avea să fie suficient încât să ucidă fata potrivită.

Limita de viteză era de treizeci și cinci de kilometri. Automobilul Chrysler se deplasa cu șaizeci. Ander își șterse sudoarea de pe frunte.

O lumină de un albastru-deschis strălucea în mașină. Stând în barcă, băiatul nu le zărea chipurile. Vedea doar două creștete, două sfere întunecate sprijinite de tetierele scaunelor. Și-o imagină pe fată cu telefonul, trimițând un mesaj-text unui prieten în care îi spunea despre vacanța plănuită cu mama ei, intenționând să se vadă cu vecina al cărei chip era plin de pistrui sau să iasă cu acel băiat cu care își petrecea timpul, cel pe care Ander nu îl suporta.

O săptămână întreagă o privise citind pe plajă aceeași carte decoloratã, *Bătrânul și marea*. O privise dând pagina cu mișcarea lentă a unei persoane extrem de plictisite. În acea toamnă, avea să fie în ultimul an de liceu. Știa că

se înscrisese la trei cursuri la care excela; odată, aflat pe un culoar dintr-un magazin alimentar, o ascultase printre cutiile de cereale vorbind cu tatăl ei despre asta. Știa cât de mult o îngrozea analiza matematică.

Ander nu mergea la școală. El o studia pe față. Originarii îl obligaseră să o urmărească. Acum, devenise expert.

Îi plăceau nucile pecan și nopțile senine, în care putea să privească stelele. Avea o postură teribilă când stătea la masă, dar, când alerga, parcă zbura. Se pensa cu ajutorul unei pensete ornate cu bijuterii; în fiecare an, de Halloween, îmbrăca vechiul costum al Cleopatrei, moștenire de la mama ei. Își condimenta toate mâncărurile cu sos Tabasco[1]; alerga un kilometru și jumătate în mai puțin de șase minute; cânta fără talent, dar cu pasiune, la chitara Gibson a bunicului ei. Își picta bulinuțe pe unghii și pe pereții dormitorului. Visa să părăsească localitatea în care trăia pentru un oraș mare precum Dallas sau Memphis, să cânte în cluburi obscure, în serile dedicate amatorilor. Își iubea mama cu o pasiune feroce și indestructibilă, pe care Ander o invidia și pe care se străduia să o înțeleagă. Iarna purta tricouri fără mâneci, la plajă se îmbrăca cu jachete, se temea de înălțimi și, cu toate acestea, adora montagne-russe-urile și nu dorea să se căsătorească niciodată. Nu plângea. Când râdea, închidea ochii.

Știa *totul* despre ea. Dacă ar fi fost o materie de studiu, ar fi trecut cu brio orice examen. O urmărise încă din ziua în care se născuse, douăzeci și nouă februarie. Toți Originarii o urmăriseră. O supraveghease înainte ca el sau ea să poată vorbi. Nu-și vorbiseră niciodată.

Ea era viața lui.

---

[1] Sos picant, făcut din ardei tabasco, sare și oțet (n.tr.)

Trebuia să o omoare.

Fata și mama ei lăsaseră geamurile în jos. Originarilor nu avea să le placă acest lucru. Era sigur că unul dintre unchii săi fusese însărcinat să le blocheze câtă vreme cele două jucau gin rummy, într-o cafenea cu un paravan de pânză albastră.

Însă, demult, Ander o văzuse pe mama fetei împingând un băț în regulatorul de tensiune al unei mașini a cărei baterie era moartă, pornindu-i din nou motorul. O zărise pe fată schimbând un cauciuc pe marginea drumului la o temperatură de treizeci și opt de grade, fără să transpire. Aceste femei știau cum să se descurce. „Un motiv în plus să o ucidă", ar fi zis unchiul său, sfătuindu-l mereu să-și apere originea. Însă nimic din ce vedea la această fată nu-l înfricoșa pe băiat; totul îi sporea și mai mult fascinația.

Când trecură de a doua bornă kilometrică, își lăsară brațele bronzate să atârne pe portierele mașinii. Așa mamă, așa fiică – încheieturile li se răsuciră în același timp, ascultând la radio ceva ce Ander și-ar fi dorit să poată auzi.

Se întreba cum ar fi mirosit sarea pe pielea ei. Ideea de a se afla atât de aproape de fată încât să-i respire în față îl arunca într-un val de plăcere amețitoare ce atingea apogeul, transformându-se în greață.

Un lucru era sigur: nu avea să fie niciodată a lui.

Îngenunche pe băncuță. Sub greutatea lui, barca se leagănă, împrăștiind oglindirea lunii care răsărea. Apoi se zgudui puternic, semnalizând o tulburare undeva în apă.

Valul se forma.

Trebuia doar să privească. Familia îi spusese foarte clar acest lucru. Valul avea să lovească, iar mașina, inundată,

urma să cadă de pe pod ca o floare peste marginea unei fântâni. Urma să fie trasă în adâncurile mării. Asta era tot.

Când familia lui închiriase sărăcăcioasa casă de vacanță din Key West, a cărei „vedere spre grădină" era o alee plină de buruieni, nimeni nu îi spusese despre valurile ulterioare, care aveau să le ucidă pe mamă și pe fiică. Nimeni nu îi zisese cât de încet se descompunea un cadavru în apa rece. Însă, toată săptămâna, Ander avusese coșmaruri despre viața de dincolo a fetei.

Familia lui îi spusese că, odată cu trecerea valului, totul avea să se termine și că el urma să ducă o viață normală. Nu asta zisese că își dorea?

Pur și simplu, trebuia să se asigure că mașina rămânea pe pod suficient timp cât fata să moară. Dacă, din întâmplare – aici, unchii lui începură să se certe – mama și fiica reușeau cumva să se salveze și să iasă la suprafață, atunci Ander trebuia să...

„Nu", rosti mătușa lui, Chora, destul de tare încât să reducă la tăcere o cameră plină de bărbați. Îi era ca o mamă ui Ander. El o iubea, dar nu o plăcea. „Nu se va întâmpla ișa ceva", spuse ca. Valul creat de ca avea să fie destul de puternic. Nu era nevoie ca băiatul să o înece pe fată cu propriile-i mâini. Originarii nu erau niște criminali. Erau supraveghetorii umanității, cei care prevenceau apocalipsa. nfăptuiau *un act dumnezeiesc.*

Dar *era* o crimă. Acum, fata trăia. Prietenii și familia o ubcau. Avea o viață înainte, șanse care se întindeau precum amurile unui stejar spre cerul infinit. Prin felul ei de-a fi, ot ce o înconjura părea spectaculos.

Lui Ander nu îi plăcea să se gândească la faptul că, ntr-o zi, ea avea să facă gestul de care se temeau Originarii.

Îndoiala îl consuma. Când valul se apropie, se gândi să-l lase să-l învăluie şi pe el.

Dacă îşi dorea să moară, trebuia să abandoneze barca. Trebuia să dea drumul mânerelor din capătul lanţului sudat de ancora lui. Indiferent cât de puternic ar fi fost valul, acesta nu s-ar fi rupt; ancora nu ar fi fost smulsă de pe fundul mării. Acest tip de ancoră era făcut din oricalc, un metal vechi, pe care arheologii moderni îl considerau mitologic. Cea aflată la capătul lanţului era una dintre cele cinci relicve făurite din substanţa păstrată de Originari. Mama fetei – un om de ştiinţă cum mai rar vedeai, care credea în lucruri cărora nu le putea dovedi existenţa – ar fi renunţat la întreaga ei carieră ca să descopere măcar una.

Ancora, sulița, aruncătorul de sulițe, flaconul lacrimogen şi cutiuţa sculptată care strălucea nefiresc de verde – erau tot ce rămăsese de la neamul lui, din lumea despre care nu mai vorbea nimeni, din trecutul care devenise singura misiune a Originarilor, aceea de a-l reprima.

Fata nu ştia nimic despre existenţa lor. Dar ştia de unde se trăgea? Putea să-şi urmărească linia genealogică la fel de iute cum el şi-o putea urmări pe-a lui, spre lumea pierdută în urma inundaţiilor, spre secretul de care erau amândoi inextricabil legaţi?

Era timpul. Maşina se apropie de a patra bornă kilometrică. Ander privi valul ivit sub cerul ce se întuneca până când creasta albă nu mai putea fi confundată cu un nor. Îl privi crescând cu încetinitorul, şase metri, nouă metri, un zid de apă care înainta spre ele, negru ca noaptea...

Mugetul acestuia înecă ţipătul care se auzi din maşină. Părea că strigătul era al mamei, nu al ei. Ander se cutremură.

Sunetul dădu de înțeles că, în cele din urmă, văzuseră valul. Luminile de la stopurile de frână fulgerară. Turația motorului crescu. Era prea târziu.

Mătușa Chora se ținuse de cuvânt; își crease valul perfect. Purta mirosul de *citronella*[1] – ideea ei de a masca duhoarea de metal ars care însoțea vraja Zefirului. Cu o lățime compactă, valul mai înalt decât o clădire cu trei etaje își avea vâltoarea adânc în pântec și o buză de spumă care urma să rupă podul de la jumătate, lăsând însă intacte cele două jumătăți. Avea să își îndeplinească sarcina curat, dar, și mai important, repede. Turiștii opriți la gura podului nu ar mai fi avut când să-și scoată telefoanele și să apese pe butonul de „înregistrare".

Când valul se sparse, se întinse peste pod și apoi se mări de două ori, ca să se izbească de separatorul de pe autostradă, la trei metri distanță de mașină, potrivit planului. Podul gemu. Drumul ceda. Mașina se roti în centrul vârtejului de apă. Șasiul se inundă. Luat de val, se ridică pe coama acestuia, iar apoi alunecă spre pod, pe o pantă de mare tulburată.

Ander urmări automobilul Chrysler răsturnându-se în fața valului. Când se clătină în jos, ceea ce văzu prin parbriz îl îngrozi. Era acolo: părul de un blond murdar plutea în toate părțile. Avea un profil blând, precum umbra aruncată de lumina unei lumânări. Brațele-i erau întinse către mama ei, care se lovise cu capul de volan. Țipătul ei îl tăie pe băiat ca sticla. Dacă acest lucru nu s-ar fi întâmplat, probabil totul ar fi fost diferit.

Dar, se întâmplase:

Pentru prima dată în viața lui, ea îl *privi*.

---

[1] Ulei esențial, cu proprietăți medicinale și aromatice (n.tr.)

Scăpă din mâini mânerele ancorei din oricalc. Picioarele i se ridicară de pe podeaua bărcii de pescuit. Înainte ca maşina să cadă în apă, băiatul înotă spre geamul deschis, luptându-se cu valul, bazându-se pe fiecare strop de putere din vechime ce îi curgea prin sânge.

Era război, Ander faţă în faţă cu valul. Acesta îl îmbrânci, împingându-l spre partea inferioară a bancului din golf, lovindu-i coastele, zdrobindu-i trupul. Scrâşni din dinţi şi înotă prin durere, prin reciful de corali care îi sfâşia pielea, printre bucăţile de sticlă şi apărătoarea crăpată, prin perdelele dense de alge şi buruieni. Îşi înălţă capul la suprafaţă şi-şi trase sufletul. Văzu conturul răsucit al maşinii – care dispăru apoi sub o lume de spumă. Gândul de a nu ajunge acolo la timp aproape că îl făcu să plângă.

Totul se linişti. Valul se retrase, adunând rămăşiţele care pluteau, luând cu el şi maşina. Lăsându-l pe Ander în urmă.

Avea o şansă. Geamurile se aflau deasupra nivelului mării. De îndată ce valul avea să revină, maşina urma să fie zdrobită în adâncimea acestuia. Ander nu reuşi să îşi dea seama cum trupul i se ridică din apă şi alunecă prin aer. Sări în val şi întinse mâna.

Trupul ei era la fel de rigid precum un jurământ. Ochii negri deschişi băteau în albastru. Când se întoarse către el, sângele i se prelinse pe gât. Ce vedea? Ce *era* el?

Întrebarea şi privirea ei îl paralizară pe Ander. În acel moment tulburat, valul îi înconjură, iar el pierdu o şansă crucială: avea timp să o salveze doar pe una din ele. Ştia cât de crudă era situaţia. Dar, egoist, nu putu să îi dea drumul.

Chiar înainte ca valul să îi acopere, Ander o apucă de mână.

Eureka.

1

EUREKA

În liniștea micii săli de așteptare de culoare bej, urechea vătămată a Eurekăi răsună. O masă – un obicei rămas după accidentul în urma căruia surzise pe jumătate. Gestul nu amelioră situația. Un mâner se roti în capătul celălalt al camerei. Apoi o femeie blondă, al cărei păr era bine coafat și tapat, îmbrăcată cu o bluză străvezie și cu o fustă de culoare măslinie, apăru în spațiul luminat de lampă.

– Eureka?

Vocea ei joasă concura cu bolborositul ce se auzea într-un acvariu în care scafandrul din plastic fosforescent era îngropat până la genunchi în nisip, dar în care nu se vedea nici urmă de pește.

Fata privi holul gol dorindu-și să invoce o altă fată pe nume Eureka, invizibilă, care să îi ia locul vreme de o oră.

– Sunt doctorul Landry. Te rog să intri.

De când tatăl ei se recăsătorise în urmă cu patru ani, ea supraviețuise unei armate de terapeuți. O viață condusă de trei adulți care nu puteau să convină asupra niciunui lucru se dovedi a fi mult mai dezastruoasă decât una condusă doar de doi. Tatăl său se îndoise în privința primului psihanalist,

un freudian de şcoală veche, aproape la fel de mult precum mama ei îl urâse pe cel de-al doilea, un psihiatru care abia îşi ţinea ochii deschişi şi care lua pastile pentru a nu mai părea atât de amorţit. Apoi, apăru în scenă noua soţie a tatălui, Rhoda, care încercase să apeleze la consilierul şcolii, la un acupuncturist şi la un specialist în controlul mâniei. Însă Eureka pusese piciorul în prag când veni vorba despre terapeutul condescendent al familiei, în biroul căruia tatăl ei nu se simţise niciodată atât de înstrăinat de familia sa. Ea îl plăcuse cu adevărat pe ultimul psihiatru, care făcea reclamă unei faimoase şi îndepărtate şcoli suedeze cu internat – până când mama, aflând mai multe despre aceasta, ameninţase să-l dea pe tatăl ei în judecată.

Eureka observă încălţările din piele ale noului terapeut. Stând pe canapea, văzuse multe perechi asemănătoare. Femeilor doctor le plăcea acest mic truc: descălţau pantofii cu talpă joasă la începutul unei şedinţe şi apoi îi încălţau din nou, ca să anunţe sfârşitul terapiei. Probabil că toate citiseră acelaşi articol plictisitor despre Metoda pantofilor, în care se preciza că gestul era o manieră mai blândă de a spune unui pacient că şedinţa se terminase, în loc de a-l anunţa de expirarea timpului.

Biroul era menit să calmeze: o canapea lungă de piele de culoare maro cu spatele la fereastra cu obloane, două scaune tapiţate în faţa unei mese pe care se afla un bol cu bomboane cu aromă de cafea învelite în staniol auriu, un covor ţesut, al cărui model era reprezentat de urme de paşi în diferite culori. Un odorizant de pus în priză făcea totul să miroasă a scorţişoară, ceea ce pe Eureka nu o deranja. Landry luă loc pe unul din scaune. Fata îşi aruncă zgomotos

ıcsacul pe podea – manualele pentru cursurile la care xcela erau niște cărămizi – și apoi se prăbuși pe canapea.

– Frumos loc, spuse ea. Ar trebui să faceți rost de un endul din acela cu bile argintii. Ultimul doctor la care am ost avea unul. Și poate de un rezervor cu apă, cu robinete entru apă caldă și rece.

– Dacă vrei să bei apă, e o cană lângă chiuvetă. Mi-ar lăcea să...

– Nu contează.

Eureka rostise deja mai multe cuvinte decât își propusese ă o facă pentru întreaga oră. Era agitată. Inspiră și își ridică ır scutul de protecție. Își aminti că era o ființă stoică.

Landry își scoase unul din pantofii cu talpă joasă și, cu jutorul călcâiului în ciorap, făcu să-i alunece și celălalt antof, lăsând să i se vadă unghiile de la picioare, date cu ojă maronie. Cu ambele picioare sub coapse, își sprijini ărbia în palmă.

– Ce te aduce azi, aici?

Când Eureka se afla într-o situație nefericită, mintea i zbura către destinații sălbatice, pe care nu încerca să le vite. Își imagina cum o coloană de mașini într-o paradă din entrul orașului New Iberia în care, din clădirile aflate în propiere se aruncau bucățele de hârtie colorată, o însoțea legant spre ședința de terapie.

Însă Landry părea rațională, interesată de realitatea din are fata tânjea să scape. Ajunsese acolo cu Jeepul ei roșu. Drumul de douăzeci și șapte de kilometri dintre acest birou i școala ei o adusese aici – și fiecare secundă însemna recerea unui alt minut în care nu se afla la școală, făcându-și ncălzirea pentru întâlnirea cu cei care luau parte la cursa de tletism în aer liber. Ghinionul o adusese aici.

Sau scrisoarea trimisă de spitalul Acadia Vermilion, în care se preciza faptul că, din cauza recentei tentative de sinucidere, terapia nu era opțională, ci obligatorie?

Sinucidere. Cuvântul suna mai violent decât încercarea pe care o făcuse. Cu o noapte înainte de începerea ultimului an de liceu, Eureka deschisese pur și simplu fereastra și lăsase perdelele albe și străvezii să plutească spre ea, în timp ce stătea în pat, culcată. Încercase să se gândească la un singur lucru măreț în legătură cu viitorul ei, dar mintea îi alunecase către momente pierdute de bucurie, care nu mai aveau să se repete vreodată. Nu putea trăi în trecut, așa că hotărâse că nu mai avea de ce să trăiască. Își deschisese iPodul. Înghițise ultimele analgezice pe care tatăl ei le avea în dulăpiorul cu medicamente, pentru a potoli durerea cauzată de discul fisurat de la coloana vertebrală.

Opt, poate nouă pastile; înghițindu-le, nu le numărase. Se gândise la mama ei. Se gândise la Maria, mama lui Isus, despre care fusese crescută să creadă că, în ceasul morții, se ruga pentru toți. Eureka știa ce spunea religia catolică despre sinucidere, dar credea în Maria a cărei milă era mare, care ar fi putut înțelege că ea pierduse atât de multe lucruri, încât renunțarea era singura soluție.

Se trezise într-o sală de urgențe friguroasă, legată de o targă și înecându-se cu tubul unei pompe stomacale. Auzise cum tatăl ei și Rhoda se certau pe hol, în vreme ce o asistentă o forța să bea un cărbune lichid groaznic, pentru a înlătura substanțele pe care nu reușiseră să o facă să le elimine din organism.

Deoarece nu cunoștea limbajul care ar fi scos-o mai devreme de acolo – „Vreau să trăiesc", „Nu voi mai încerca așa" – Eureka petrecu două săptămâni în salonul de la

psihiatrie. Nu avea să uite niciodată absurditatea de a sări coarda lângă o femeie imensă şi schizofrenică în timpul exerciţiilor fizice, mâncatul terciului de ovăz împreună cu un student care nu-şi tăiase venele suficient de adânc, care îi scuipa în faţă pe infirmieri, când încercau să-i dea doza de medicamente. Cumva, şaisprezece zile mai târziu Eureka se îndrepta cu greu spre slujba de dimineaţă, înainte de prima oră de curs a liceului catolic Evangeline, unde Belle Pogue, o elevă de clasa a zecea de la Opelousas, o oprise la uşa capelei spunându-i: „Cred că te simţi binecuvântată pentru că trăieşti".

Fata se uitase în ochii deschişi la culoare ai acesteia, făcând-o să suspine, să-şi facă semnul crucii şi să fugă spre cea mai îndepărtată stranã. În cele şase săptămâni de când revenise la liceu, Eureka încetase să mai numere câţi prieteni pierduse.

Doctorul Landry îşi drese vocea.

Fata privi spre tavanul înclinat.

– Ştii de ce sunt aici?

– Mi-ar plăcea să te aud spunând-o.

– Din cauza soţiei tatălui meu.

– Ai probleme cu mama ta vitregă?

– Rhoda face programările. De aceea mă aflu aici.

Tratamentul Eurekăi devenise una dintre priorităţile soţiei tatălui ei. Mai întâi, trebuia să facă faţă divorţului, apoi să plângă moartea mamei ei, iar acum, să analizeze tentativa de sinucidere. În afară de Diana, nu mai era nimeni care să intervină în folosul ei, să dea un telefon şi să concedieze un impostor. Eureka se imagină la vârsta de optzeci şi cinci de ani, încă obligată să vină la şedinţele cu doctorul Landry, nu mai puţin tulburată decât era astăzi.

– Știu că ți-a fost greu când ai pierdut-o mama ta, spuse Landry. Cum te simți?

Eureka își concentră atenția asupra cuvintelor *ai pierdut-o,* ca și când ea și Diana s-ar fi pierdut în mulțime și ar fi urmat să se regăsească în curând, să se țină de mână, să meargă la cel mai apropiat restaurant de pe chei să mănânce scoici prăjite și să-și continue viața ca și când nu s-ar fi despărțit niciodată.

În acea dimineață, din partea cealaltă a mesei, Rhoda îi trimisese un mesaj Eurekăi: *Dr. Landry, 3 p.m.* Conținea și o adresă, prin care îi trimitea datele întâlnirii în calendarul telefonului ei. Când Eureka apăsă pe adresa biroului, un punct pe hartă marcă locația, strada principală din New Iberia.

– New Iberia? izbucni ea.

Rhoda înghiți niște suc verde, care arăta dezgustător.

– M-am gândit că ți-ar plăcea.

New Iberia era orașul în care se născuse și crescuse Eureka. Era locul pe care îl numea încă acasă, unde locuise cu părinții în perioada liniștită a vieții ei, până când aceștia se despărțiră și mama ei se mută, iar mersul încrezător al tatălui începu să semene cu un târșâit precum al crabului cu clești albaștri de la VICTOR'S, unde fusese bucătar.

Asta se întâmpla cam în preajma uraganului Katrina, iar Rita lovi la puțin timp după aceea. Vechea casă a Eurekăi încă mai exista – auzise că o altă familie locuia acum acolo –, dar, după trecerea uraganelor, tatăl ei nu mai dorise să investească timp sau sentimente ca să o repare. Așadar, se mutară în Lafayette, la douăzeci și patru de kilometri și treizeci de ani-lumină de casă. Tatăl ei primi o slujbă de bucătar la PREJEAN'S, mai mare, dar mai puțin romantic

decât VICTOR'S. Eureka se înscrise la altă şcoală, ceea ce îi displăcu. Înainte ca ea să îşi dea seama că tatăl ei nu se mai gândea la Diana, cei doi se mutau într-o casă mare, de pe strada Shady Circle. Aparţinea unei femei autoritare, pe nume Rhoda, care era însărcinată. Noul dormitor al fetei se afla în capătul holului, în partea opusă a viitoarei camere a copilului.

Aşadar, nu Rhodei, ci Eurekăi nu îi plăcea faptul că acest nou terapeut locuia tocmai în New Iberia. Cum ar fi trebuit să procedeze ca să conducă până acolo şi să se întoarcă la timp, pentru întâlnirea ei?

Aceasta era importantă nu doar pentru că liceul Evangeline se întrecea cu rivalul lui, liceul Manor. Era ziua în care Eureka îi promisese antrenoarei că avea să îi comunice dacă urma sau nu să părăsească echipa.

Înainte ca Diana să moară, ea fusese numită căpitan. După accident, când îşi mai revenise din punct de vedere fizic, prietenii o imploraseră să revină la antrenamente. Dar singura cursă la care participase o făcuse să îşi dorească să ţipe. Colegii mai mici îi întinseră pahare cu apă, umplute cu milă. Antrenoarea crezuse că ghipsul din jurul încheieturilor mâinilor o încetinise. Era o minciună. Nu mai alerga din toată inima. Nu se mai dedica echipei. Inima ei era în ocean, alături de mama ei.

După ce luase pastilele, antrenoarea îi adusese baloane, care arătau absurd în salonul gol de la psihiatrie. Eureka nici măcar nu fusese lăsată să le păstreze după terminarea orelor de vizită.

– Renunţ, îi spusese fata. Îi era jenă să fie văzută legată de pat, de încheieturile mâinilor şi de glezne. Spuneţi-i lui Cat că poate lua vestiarul meu.

Zâmbetul trist al antrenoarei sugera că, după o tentativă de sinucidere, decizia fetei nu mai putea fi luată în considerare atât de uşor.

– Am trecut prin două divorţuri şi prin lupta cu boala necruţătoare a surorii mele, spuse antrenoarea. Nu zic asta doar pentru că eşti cel mai rapid copil din echipa mea. O spun pentru că e posibil ca alergatul să fie terapia de care ai nevoie. Când te vei simţi mai bine, să vii să mă vezi. Vom mai discuta despre acel vestiar.

Eureka nu ştia de ce fusese de acord. Poate că nu voia să mai dezamăgească o altă persoană. Promisese să încerce să fie în formă până la cursa de astăzi împotriva liceului Manor, să mai încerce o dată. Cândva, îi plăcea să alerge. Îi plăcea echipa. Însă acum nu mai simţea la fel.

– Eureka, îi atrase atenţia doctorul Landry. Poţi să-mi spui ce-ţi aminteşti din ziua accidentului?

Fata studie tavanul alb, ca şi când acesta ar fi putut să-i ofere un indiciu. Îşi amintea atât de puţine despre accident, încât nu avea rost să vorbească. Se ridică şi se opri în faţa oglinzii care atârna pe peretele din spate al biroului.

– Ce vezi? întrebă Landry.

Trăsăturile fetei care fusese înainte: aceleaşi urechi nici ca uşile deschise ale maşinii în spatele cărora îşi aşeza părul, aceiaşi ochi de un albastru-închis ca ai tatălui ei, aceleaşi sprâncene dezordonate, dacă nu le îngrijea zilnic – toate erau încă acolo. Şi totuşi, chiar înainte de această programare, două femei de vârsta Dianei trecuseră pe lângă ea în parcare, şoptind: „Nici mama ei nu ar recunoaşte-o".

Era o expresie, ca multe lucruri pe care le spuneau oamenii din New Iberia despre Eureka: „Ar putea să se certe cu Marele Zidul Chinezesc şi să câştige. Cântă ca

o cizmă. Aleargă mai repede decât un atlet ofticat, călcat în picioare la olimpiadă". Problema era uşurinţa cu care rosteau aceste vorbe. Acele femei nu se gândeau la cum era Diana, care şi-ar fi recunoscut fiica oriunde, oricând, indiferent de circumstanţe.

Cei treisprezece ani petrecuţi într-o şcoală catolică îi spuneau că aceasta o privea din rai şi că acum o recunoştea. Nu ar fi deranjat-o tricoul rupt cu arborele lui Josua de pe sub puloverul de şcoală al fiicei ei, unghiile roase sau gaura din dreptul degetului mare al pantofului stâng din pânză cu carouri. Însă părul ei sigur ar fi scos-o din minţi.

În cele patru luni de la accident, Eureka îşi vopsise părul de un blond murdar într-o nuanţă de roşu sirenă (nuanţa naturală a mamei ei), în alb oxigenat (la ideea mătuşii Maureen, care deţinea un salon de înfrumuseţare), în negru intens (care, în sfârşit, părea să i se potrivească), iar acum rădăcinile i se zăreau într-un mod interesant. Fata încercă să îşi zâmbească în oglindă, dar chipul ei arăta ciudat precum o mască pe care o atârnase anul trecut pe peretele clasei în care se desfăşura ora de actorie.

– Povesteşte-mi despre cele mai recente amintiri plăcute, spuse Landry.

Eureka se lăsă pe spate, pe canapea. Trebuie să fi fost acea zi. Trebuie să fi fost CD-ul cu Jelly Roll Morton în aparatul stereofonic şi tonul ridicat şi groaznic al mamei, care se armoniza cu tonul ei la fel de ridicat şi de groaznic, în timp ce mergeau cu maşina cu geamurile coborâte, de-a lungul podului pe care nu aveau să îl mai traverseze niciodată. Îşi aminti că un vers amuzant o făcuse să râdă când se apropiaseră de mijlocul podului. Îşi aminti că

văzuse semnul alb şi ruginit pe lângă care trecuseră – BORNA KILOMETRICĂ PATRU.

Apoi: Uitare. O imensă gaură neagră se căscase până când se trezi într-un spital din Miami cu scalpul sfâşiat, cu timpanul stâng spart, care nu avea să se vindece niciodată complet, cu o entorsă, cu ambele încheieturi ale mâinilor grav fracturate, cu o mulţime de vânătăi...

Şi fără mamă.

Tatăl rămăsese pe marginea patului ei. Plânse când ea îşi reveni, ceea ce îi închidea culoarea ochilor. Rhoda îi dădu şervetele. Fraţii vitregi ai Eurekăi, de patru ani, William şi Claire, cuprinseră cu degetele lor mici şi moi părţile mâinilor ei care nu erau în ghips. Le simţise mirosul încă de dinainte de a deschide ochii, înainte de a şti că era cineva acolo sau că era încă în viaţă. Miroseau ca întotdeauna: a săpun şi a nopţi înstelate.

Rhoda îi vorbi calm când se aplecă deasupra patului şi îşi puse ochelarii roşii pe cap. „Ai avut un accident. Te vei face bine."

Îi spuseră despre un val distructiv, care se ridicase ca un mit din ocean şi care măturase Chryslerul mamei de pe pod. Îi ziseră despre oamenii de ştiinţă care căutau în apă un meteorit – posibila cauză a valului. De asemenea, despre muncitorii în construcţii şi o întrebaseră pe faţă dacă ştia cum sau de ce maşina lor fusese singura căreia i se permisese să traverseze podul. Rhoda menţionase un proces împotriva primăriei, dar tatăl ei se opusese, zicând: „Hai să nu ne mai gândim la asta". O întrebară şi despre supravieţuirea ei miraculoasă. Aşteptară ca ea să le spună cum de ajunsese singură la mal.

Când nu reuşi, îi ziseră ce se întâmplase cu mama ei.

Eureka nu asculta, nu auzea nimic. Era recunoscătoare pentru că bâzâitul din ureche estompa majoritatea sunetelor. Câteodată, îi plăcea că accidentul o lăsase pe jumătate surdă. Privea fix la chipul blând al lui William, apoi la al lui Claire, crezând că o va ajuta. Dar păreau să se teamă de ea, iar asta durea mai mult decât oasele ei rupte. Aşadar, privise în gol deasupra lor, relaxându-şi privirea pe peretele alb din depărtare şi fixând-o acolo pentru următoarele nouă zile. Le spunea mereu asistentelor că nivelul durerii ei era şapte din zece pe scala lor, asigurându-se că avea să primească mai multă morfină.

– S-ar putea să simţi că lumea este un loc foarte nedrept, spuse Landry.

Era încă Eureka în această cameră, cu femeia condescendentă plătită să nu o înţeleagă? *Asta* era nedrept. Îşi imagină pantofii decupaţi de culoare gri ai acesteia ridicându-se ca prin magie de pe covor, plutind în aer şi rotindu-se ca limbile unui ceas până la expirarea timpului, când ea ar fi putut să se grăbească să ajungă la întâlnire.

– De cele mai multe ori, strigătele de ajutor ca ale tale sunt rezultatul sentimentului de a nu fi înţeles.

În limbajul psihiatrilor, „strigăt de ajutor" însemna „tentativă de sinucidere" Nu era un strigăt de ajutor. Înainte de moartea Dianei, Eureka socotea că lumea era un loc incredibil de captivant. Mama ei era o aventură. Într-o plimbare obişnuită, observa lucruri pe lângă care majoritatea oamenilor trecea de mii de ori. Râdea mai zgomotos şi mai des decât orice alt cunoscut al ei – făcând-o să se simtă ruşinată de câteva ori, dar zilele acestea râsul mamei sale îi lipsea mai mult decât orice altceva.

Fuseseră împreună în Egipt, în Turcia şi în India, într-un tur cu vaporul prin insulele Galapagos – excursii ce făceau parte din munca de arheolog a mamei ei. Cândva, vizitând-o pe accasta pe un şantier arheologic din nordul Greciei, pierduseră ultimul autobuz care pleca din Trikala şi crezuseră că aveau să rămână acolo peste noapte – până când Eureka cea de paisprezece ani opri un camion ce transporta ulei de măsline, care le duse înapoi în Atena. Îşi aminti de mâna mamei cuprinzându-i mijlocul şi de vocea ei joasă murmurându-i: „Ai putea să găseşti şi ieşirea din vizuina unei vulpi din Siberia, fată. Eşti un tovarăş de călătorie grozav", când călătoriseră în partea din spate a camionului, printre cuvele din care răzbătea un miros înţepător. Era complimentul preferat al ei. Când trebuia să scape dintr-o situaţie, se gândea adesea la aceste cuvinte.

Eureka, încerc să creez o legătură între noi, spuse doctorul Landry. Oamenii care îţi sunt foarte apropiaţi încearcă să se apropie de tine. I-am rugat pe mama ta vitregă şi pe tatăl tău să noteze câteva cuvinte prin care să descrie modul în care te-ai schimbat. Se întinse după un carneţel aflat pe capătul mesei de lângă scaunul ei. Ţi-ar plăcea să le auzi?

– Desigur. Fata ridică din umeri. Să auzim.

– Mama ta vitregă...

– Rhoda.

– Rhoda a spus că eşti „rece" A zis că restul familiei „merge ca pe coji de ouă" în jurul tău, că eşti „retrasă şi neîngăduitoare" cu fraţii tăi vitregi.

Eureka tresări.

– Nu sunt... Retrasă – cui îi păsa? Dar neîngăduitoare cu gemenii? Era adevărat? Sau era încă unul dintre trucurile Rhodei?

– Şi tata? Lasă-mă să ghicesc – „distantă", „indiferentă", „morocănoasă"?

Landry dădu pagina carneţelului.

– Da, tatăl tău te descrie ca fiind „distantă", „indiferentă", „o nucă greu de spart".

– Să fii indiferent nu este un lucru rău. De când aflase despre stoicismul grecesc, Eureka îşi dorise să îşi controleze emoţiile. Îi plăcea ideea libertăţii câştigate prin controlarea emoţiilor, pe care să le ascundă, astfel încât doar ea să le poată vedea, ca pe nişte cărţi de joc. Într-un univers fără persoane precum Rhoda şi doctorul Landry, faptul că tatăl ei o făcuse „indiferentă" ar fi putut fi un compliment. Şi el era indiferent.

Însă expresia „nucă greu de spart" o deranja.

– Ce fel de nucă sinucigaşă *vrea* să fie înţeleasă? mormăi ea în barbă.

Landry închise carneţelul.

– Încă mai ai gânduri sinucigaşe?

– Mă refeream la nuci, spuse Eureka, exasperată. Mă *comparam* cu o nucă... Nu contează.

Dar era prea târziu. Scăpase cuvântul cu litera „s", ceea ce era ca şi când ar fi spus „bombă" într-un avion. Doctorul Landry sigur începuse să se îngrijoreze.

Desigur că fata încă se gândea la sinucidere. Şi, da, se gândise şi la alte metode, ştiind că nu ar fi încercat să se înece – nu după Diana. Cândva, văzuse o emisiune despre modul în care plămânii victimelor unui înec se umpleau cu sânge înainte de a muri. Câteodată, vorbea despre sinucidere

cu prietenul ei Brooks, care era singura persoană în care putea să aibă încredere că nu avea să o judece, să o pârască tatălui ei sau să facă un lucru şi mai rău. Dezactiva funcţia de apel de conferinţă ori de câte ori ea suna la această linie fierbinte. O făcuse să-i promită că îi va vorbi de fiecare dată când se gândea la asta; aşadar, vorbeau mult.

Dar ea era încă aici, nu-i aşa? Impulsul de a părăsi această lume nu era la fel de paralizant ca atunci când Eureka înghiţise acele medicamente. Letargia şi apatia înlocuiseră dorinţa de a muri.

– Tata a menţionat cumva dacă am fost dintotdeauna aşa? întrebă ea.

Landry lăsă carneţelul pe masă.

– Dintotdeauna?

Acum fata îşi întoarse privirea. Poate că nu dintotdeauna. Desigur că nu dintotdeauna. O vreme, totul fusese bine. Dar, când avea zece ani, părinţii ei se despărţiră. După o asemenea situaţie, e cam greu să îţi mai revii.

– E posibil să îmi dai o reţetă pentru antidrepesive? Timpanul ei stâng bâzâia din nou. Altfel, ceea ce facem aici pare a fi o pierdere de timp.

– Nu ai nevoie de medicamente. Trebuie să te deschizi, nu să îngropi această tragedie. Mama ta vitregă spune că nu vorbeşti nici cu ea, nici cu tatăl tău. Nu te-ai arătat interesată să discuţi cu mine. Dar cu prietenii de la şcoală?

– Cat, spuse automat Eureka. Şi Brooks. Cu ei, vorbesc.

Dacă oricare din ei ar fi stat în locul lui Landry, Eureka ar fi putut chiar să râdă acum.

– Bun. Doctorul Landry voia, de fapt, să spună: *În sfârşit.* Cum te-ar descrie ei, după accident?

– Căpitanul echipei de maraton din care face parte Cat, spuse Eureka – gândindu-se la emoţiile amestecate sălbatic de pe faţa prietenei ei când anunţase că renunţă la alergat, lăsând liber postul de căpitan –, ar spune că am devenit lentă.

Cat ar trebui să fie pe teren cu echipa chiar acum. Era o antrenoare minunată, dar nu se pricepea la încurajări, iar echipa avea nevoie de ele ca să înfrunte liceul Manor. Eureka se uită la ceas. Dacă ar fugi înapoi de îndată ce s-ar termina şedinţa, ar ajunge la timp la şcoală. Asta voia, nu?

Când îşi ridică privirea, văzu chipul încruntat al psihiatrului.

– Ar fi destul de dur să spună asta unei fete îndurerate de pierderea mamei ei, nu-i aşa?

Eureka ridică din umeri. Dacă Landry ar fi avut simţul umorului, dacă ar fi cunoscut-o pe Cat, ar fi înţeles. Prietena ei glumea în majoritatea timpului. Era în regulă. Se cunoşteau de o veşnicie.

– Şi... Brooke?

– *Brooks*, spuse Eureka.

Şi pe el îl cunoştea de când lumea. Era un ascultător mai bun decât oricare dintre psihiatrii pe care risipeau banii Rhoda şi tatăl ei.

– Brooks este un el? Landry luă iar carneţelul şi notă ceva. Sunteţi *doar prieteni?*

– Ce importanţă are asta? izbucni fata.

Cândva, înainte de accident, ea şi Brooks ieşiseră împreună – în clasa a cincea. Dar erau copii. Şi ea era distrusă din cauza divorţului părinţilor şi...

– Deseori, divorţul influenţează comportamentul copiilor, făcându-i să le fie greu să se gândească la propriile relaţii romantice.

– Aveam *zece* ani. Nu ne-am înțeles deoarece eu voiam să merg la înot, iar el voia să meargă cu bicicleta. Cum de am ajuns să vorbim despre asta?

Tu să-mi spui. Poate că poți să vorbești cu Brooks despre pierderea ta. Pare să fie o persoană la care ai putea ține mult, dacă ți-ai permite să simți ceva.

Eureka dădu ochii peste cap.

– Încalță-te, doctore.

Își luă geanta și se ridică de pe canapea.

– Trebuie să fug.

Să fugă de la această sesiune. Să fugă înapoi la școală. Să fugă prin pădure până ce obosea atât de mult, încât nu o mai durea. Poate chiar să fugă înapoi spre echipa de care îi plăcea. Antrenoarea avea dreptate în privința unui lucru: când era deprimată, alergatul o ajuta.

– Ne vedem marțea viitoare? strigă Landry în urma fetei.

Dar, până să primească un răspuns, terapeuta se trezi vorbind cu ușa care se închidea.

2

OBIECTE ÎN MIȘCARE

Alergând printre gropile din parcare, Eureka apăsă butonul telecomenzii ca să o descuie pe Magda, mașina ei, și se așeză pe locul șoferului. Păsări galbene cântau într-un fag de deasupra; le cunoștea pe de rost cântecul. Ziua era caldă, iar vântul adia ușor, dar în interiorul mașinii, parcate sub crengile lungi ale copacului, era răcoare.

Magda era un Jeep Cherokee, primit de la Rhoda. Era prea nou și prea roșu ca să i se potrivească Eurekăi. Cu geamurile închise, nu se auzea nimic de afară, iar asta o făcea să își imagineze că era șoferul unui cavou. Cat insistase să numească mașina Magda pentru ca Jeepul să fie măcar amuzant. Nu era nici pe departe la fel de grozav precum Lincolnul Continental albastru al tatălui ei pe care învățase să conducă, dar cel puțin avea un aparat stereofonic grozav.

Își conectă telefonul și căută postul de radio de pe internet al școlii, KBEU. La fiecare sfârșit de săptămână, după cursuri, difuza cele mai bune melodii cântate de cele mai bune trupe locale și independente. Anul trecut, Eureka

fusese DJ la acest post; în după-amiezile de marți, avea o emisiune care se numea *Plictisită pe râu*. Îi păstraseră emisiunea anul acesta, dar ea nu și-o mai dorise. Fata care punea muzică zydeco și mixaje recente era o persoană de care abia își amintea și căreia nici nu mai încerca să-i semene.

Deschizând geamurile și trapa mașinii, Eureka căută melodia *Nu este corect*, cântată de Faith Healers, o trupă formată din niște copii de la școală. Memorase toate versurile. Ritmul repetitiv al chitarei bas o făcea să alerge mai rapid, fiind motivul pentru care scosese la lumină vechea chitară a bunicului. Învățase singură câteva acorduri, dar nu se mai atinsese de ea din primăvară. Nu-și putea imagina muzica pe care ar fi cântat-o acum, când Diana nu mai era în viață. Praful se aduna pe chitara care stătea în colțul dormitorului ei, sub mica icoană a Sfintei Catherina de Siena, pe care Eureka o luase din casa bunicii ei, Sugar, după moartea acesteia. Nimeni nu știa de unde o avea aceasta. Tabloul sfintei protectoare împotriva incendiilor era deasupra șemineului bunicii dintotdeauna.

Bătea ritmul cu degetele. Landry nu știa despre ce vorbea. Eureka *simțea* lucruri, lucruri cum ar fi... că era nervoasă că pierduse încă o oră într-un alt cabinet anost de terapie.

Mai erau și altele: frica, ori de câte ori traversa chiar și cel mai scurt pod. Tristețea istovitoare când stătea în pat, fără să doarmă. O greutate în oase, a cărei sursă trebuia să o caute în fiecare dimineață, când suna alarma ceasului. Rușinea că ea supraviețuise, iar Diana nu. Furia că o situație atât de absurdă îi furase mama de lângă ea.

Inutilitatea răzbunării pe un val.

Atunci când își permitea să-și urmărească rătăcirile minții triste, ajungea inevitabil la inutilitate. Iar asta o deranja. Așadar, se îndepărta, concentrându-se asupra lucrurilor pe care le putea controla – ca întoarcerea în campus și decizia care o aștepta.

Nici măcar Cat nu știa că ea ar fi putut să apară astăzi. Cursa de doisprezece kilometri era cea mai grozavă cursă a Eurekăi. Colegele ei de echipă se plângeau când venea vorba despre asta, dar, pentru ea, alunecarea în zona hipnotică a unei curse lungi era revitalizantă. O parte din ea voia să alerge cu tinerii de la liceul Manor, în timp ce o alta voia să facă orice altceva decât să doarmă cu lunile.

Nu i-ar fi dat niciodată satisfacție lui Landry, dar *chiar* nu se simțea deloc înțeleasă. Oamenii nu știau cum să se descurce cu o mamă moartă, cu atât mai puțin cu fiica ei vie și cu tendințe sinucigașe. Bătăile automate și ușoare pe spate și faptul că ridicau din umerii lor o agitau de cele mai multe ori. Nu putea să înțeleagă cât de insensibil trebuia să fii ca să spui cuiva: „Probabil că Dumnezeu îi simțea lipsa mamei tale în rai" sau „Asta ar trebui să te întărească".

Niște fete de la școală, care nu o remarcaseră înainte, recură pe lângă cutia ei poștală ca să-i lase o brățară a prieteniei, pe care erau cusute niște cruciulițe. La început, când Eureka se întâlni cu ele fără să poarte brățara, le evită privirea. Dar, după ce încercase să se sinucidă, asta nu mai era o problemă. Fetele erau cele care își îndreptau privirea în altă parte. Mila își avea limitele ei.

Până și Cat încetase de curând să mai plângă atunci când o vedea. Își sufla nasul, râdea și spunea: „Nici măcar nu-mi *place* de mama, și, aș lua-o razna dacă aș pierde-o".

Eureka *o luase* razna. Dar din cauză că nu cedase nervos şi nu plânsese, din cauză că nu se aruncase în braţele nimănui care să încerce să o îmbrăţişeze sau pentru că nu purta brăţări lucrate manual, lumea credea că nu era îndureratã?

Suferea în fiecare zi, cu fiecare atom al fiinţei ei.

„Ai putea să găseşti şi ieşirea din vizuina unei vulpi din Siberia, fată." Auzi vocea Dianei când trecu pe lângă magazinul de momeli proaspăt văruit a lui Hebert şi făcu stânga pe un drum cu pietriş, flancat de tulpini înalte de trestie-de-zahăr. Pământul de pe ambele părţi ale acestui drum de cinci kilometri dintre New Iberia şi Lafayette era unul dintre cele mai frumoase din cele trei regiuni: stejari imenşi care se ridicau spre cerul albastru, dealuri presărate cu brebenei primăvara, o rulotă izolată, cu tavanul plat, sprijinită pe piloni la aproape patru sute de metri distanţă. Dianei îi plăcea această bucată de drum spre Lafayette. O numea „ultimul ţinut rustic, de dinaintea civilizaţiei".

Eureka nu mai mersese pe drumul acesta de dinainte de moartea mamei ei. Se întorsese aici atât de nonşalant, fără să se gândească la faptul că ar fi suferit, dar, brusc, nu putu să respire. O durere nouă o copleşea în fiecare zi; o înjunghia ca şi când mâhnirea ar fi fost vizuina vulpii din care nu ar fi găsit ieşirea până la moarte.

Aproape opri maşina ca să iasă şi să fugă. Când alerga, nu gândea. Mintea i se limpezea, ramurile stejarilor o îmbrăţişau cu muşchiul lor pufos spaniol, iar ea nu făcea decât să fugă cu picioarele-i nervoase, cu inima bătându-i cu putere, cu braţele-i pompând, pierzându-se pe poteci până când nu se mai zăreau.

Se gândi la întâlnire. Probabil că ar putea să-şi îndrepte disperarea către ceva util. Dacă ar reuşi să se întoarcă la timp la şcoală...

Săptămâna trecută, ultima formă de ghips greu care îi îngreuna încheieturile rupte ale mâinilor (cea dreaptă fusese ruptă atât de grav, încât trebui repoziţionată de trei ori) fusese, în sfârşit, scoasă. Ura să o poarte şi abia aştepta să o vadă înlăturată. Dar, săptămâna trecută, când ortopedul aruncase ghipsul la gunoi şi îi spusese că se vindecase, i se păruse o glumă.

Când Eureka ajunse în dreptul unui semn care indica oprirea pe strada goală, crengile de oleandru se arcuiră peste trapă. Ridică mâneca verde a puloverului. Îşi roti încheietura de câteva ori, studiindu-şi antebraţul. Pielea era la fel de palidă ca petalele de magnolie. Circumferinţa braţului drept părea să se fi micşorat la jumătate faţă de cel stâng. Arăta ciudat. O făcea pe fată să-i fie ruşine. Apoi, se ruşină de ruşinea ei. Era în viaţă; mama ei nu mai era...

Pneurile scârţâiră în urma ei. O lovitură puternică o făcu să ţipe şocată când Magda se balansă în faţă. Eureka apăsă pedala de frână. Airbagurile se deschiseră ca nişte meduze. Forţa materialului aspru îi zgârie obrajii şi nasul. Se lovi cu capul de tetieră. Suspină, rămânând fără aer, în timp ce fiecare muşchi din corp i se încordă. Vuietul metalului strivit făcu muzica din aparatul stereofonic să sune ciudat de nouă. Eureka ascultă pentru o clipă, auzind versul „întotdeauna e nedrept" înainte de a-şi da seama că fusese lovită.

Deschise ochii brusc şi trase de mânerul portierei, uitând că purta centura de siguranţă. Când îşi ridică piciorul de pe frână, maşina se deplasă înainte, până ce se opri. Opri

motorul. Mâinile i se zbătură sub airbagul care se dezumfla. Voia să se elibereze, cu disperare.

O umbră căzu pe corpul ei, oferindu-i un sentiment ciudat de déjà vu. Cineva de lângă mașină privea înăuntru.

Își ridică privirea...

– Tu, șopti ea involuntar.

Nu îl mai văzuse niciodată pe băiat. Pielea lui era la fel de palidă precum brațul ei fără ghips, dar ochii îi erau de culoarea turcoazului, ca oceanul din Miami, iar asta o făcu să se gândească la Diana. Simți tristețea în adâncul lor, ca umbrele în mare. Avea părul blond, nu prea scurt, ușor ondulat în partea de sus. Își dădu seama că pe sub cămașa albă, cu gulerul răsfrânt, se ascundeau ceva mușchi. Nas drept, maxilar pătrat, buze pline – puștiul arăta ca Paul Newman în filmul preferat al Dianei, *Hud*, cu excepția faptului că era palid.

– Ai putea să mă ajuți! se auzi ea strigându-i străinului.

Era cel mai atrăgător tip la care țipase vreodată. Ar fi putut fi cel mai atrăgător tip pe care îl văzuse vreodată. Exclamația ei îl făcu să tresară, apoi întinse mâna pe după portiera deschisă chiar în momentul în care degetele ei găsiră, în sfârșit, centura de siguranță. Ieși din mașină rostogolindu-se fără grație și aterizâ în mijlocul drumului prăfuit în mâini și genunchi. Gemu. Nasul și obrajii o usturau din cauza loviturii airbagului. Încheietura mâinii drepte zvâcnea.

Băiatul se aplecă să o ajute. Ochii lui erau albaștri ca lumina stelelor.

– Nu te deranja. Se ridică și își scutură praful de pe fustă. Își roti gâtul care o durea, deși nu se compara cu forma în care se aflase după celălalt accident. Privi spre camioneta

albă care o lovise. Apoi privi spre băiat. Ce-i cu tine? strigă ea. E un semn de oprire obligatorie!

– Îmi pare rău.

Vocea lui era delicată. Nu era sigură că vorbea serios.

– Ai încercat măcar să oprești?

– Nu am văzut...

– Nu ai văzut mașina mare și roșie din fața ta?

Se întoarse să o examineze pe Magda. Când văzu stricăciunile, înjură cât să audă tot ținutul.

Spatele arăta ca un acordeon zydeco, boțit până la bancheta din spate, unde se afla acum numărul de înmatriculare. Luneta era spartă; cioburile atârnau pe marginile acesteia precum niște țurțuri urâți. Pneurile din spate erau răsucite în exterior.

Ea respiră, amintindu-și că mașina era oricum simbolul statutului social al Rhodei, nu ceva ce îi plăcea. Magda era distrusă, fără îndoială. Dar ce avea acum de făcut?

Mai erau treizeci de minute până la întâlnire. Încă șaisprezece kilometri până la școală. Dacă nu apărea, antrenoarea avea să creadă că o lăsa baltă.

– Îmi trebuie datele tale de asigurare, strigă ea amintindu-și, în sfârșit, replica pe care o învățase de la tatăl ei, cu luni de zile înainte de a-și lua permisul.

– Asigurare?

Băiatul scutură din cap și ridică din umeri.

Ea lovi cu piciorul unul dintre pneurile camionetei lui. Era veche, probabil de la începutul anilor '80, și poate că i s-ar fi părut grozavă, dacă nu i-ar fi boțit mașina mai devreme. Capota era ridicată, dar camioneta nu era nici măcar zgâriată.

– Incredibil. Îi aruncă o privire tipului. Mașina ta nu este deloc distrusă.

– La ce te aşteptai? Este o Chevy, spuse băiatul cu un accent sudist afectat, parafrazând o reclamă enervantă la camionete care se difuza când Eureka era copil.

Era doar o altă expresie care nu însemna nimic.

El se strădui să râdă şi îi studie chipul. Fata ştia că se înroşea când era nervoasă. Brooks numea această reacţie „flacăra sudistă".

– La ce mă aştept? Se apropie de băiat. Mă aştept să mă pot urca în maşină fără ca viaţa să-mi fie pusă în pericol. Mă aştept ca oamenii din jurul meu să cunoască regulile de circulaţie. Mă aştept ca tipul care m-a lovit din spate să nu fie atât de încrezut.

Îşi dădu seama că adusese furtuna prea aproape. Acum, corpurile lor erau la câţiva centimetri distanţă, iar ea trebuia să îşi încline capul pe spate ca să îl privească în acei ochi albaştri, ceea ce o durea. Era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ea care avea o înălţime de un metru şaptezeci şi şapte.

– Dar cred că mă aştept la prea mult. Un inconştient ca tine nu are nici măcar asigurare.

Încă stăteau foarte aproape unul de celălalt fără niciun motiv, în afară de cel pentru care Eureka credea că băiatul avea să se retragă. Nu o făcu. Respiraţia lui îi gâdilă fruntea. Îşi înclină capul într-o parte urmărind-o atent, studiind-o mai mult decât studia ea pentru examene. Clipi de câteva ori, apoi zâmbi uşor.

Când zâmbetul i se întipări şi mai mult pe chip, ceva flutură în sinea Eurekăi. Împotriva voinţei, dori să-i zâmbească la rândul ei. Nu avea sens. El îi zâmbea ca şi când ar fi fost prieteni vechi, la fel cum ar fi chicotit ea şi Brooks, dacă unul din ei ar fi lovit maşina celuilalt. Dar Eureka şi

acest puşti erau complet străini. Şi, cu toate acestea, până ce zâmbetul lui larg se transformă într-un chicotit uşor şi intim, şi Eureka începu să zâmbească.

– De ce zâmbeşti? Voia să-l mustre, dar mai mult râse, fapt care o uimi, apoi se enervă. Se întoarse. Las-o baltă. Nu vorbi. Mama mea vitregă mă va *omorî*.

– Nu a fost vina ta. Băiatul strălucea de parcă tocmai ar fi câştigat Premiul Nobel pentru mitocănie. Nu ai vrut să se întâmple aşa ceva.

– Nimeni nu vrea, mormăi ea.

– Erai oprită în faţa unui stop. Eu te-am lovit. Monstrul tău va înţelege.

– În mod evident, nu ai avut plăcerea să o cunoşti pe Rhoda.

– Spune-i că mă voi ocupa de reparaţia maşinii tale.

Ea îl ignoră, întorcându-se la Jeep ca să-şi ia rucsacul şi îşi scoase telefonul din suportul de pe bord. Avea să-l sune mai întâi pe tatăl ei. Apăsă pe butonul de apelare rapidă numărul doi. Tasta de apelare rapidă numărul unu încă suna la telefonul mobil al Dianei. Eureka nu se îndura să o schimbe.

Nesurprinzător, telefonul tatălui sună încontinuu. După ce tura lungă de prânz se termina, dar înainte de a părăsi restaurantul, trebuia să pregătească vreo tonă de fructe de mare fierte; aşadar, probabil că mâinile-i erau pline cu antene de creveţi.

– Îţi promit, spunea băiatul în fundal, totul va fi bine. Mă voi revanşa. Uite, numele meu este...

– Şşş. Ridică o mână, îndepărtându-se de el ca să stea la marginea plantaţiei de trestie-de-zahăr. Mi-am pierdut interesul când ai spus „este o Chevy".

– Îmi pare rău. O urmă, pantofii lui sfărâmând tulpinile groase de trestie-de-zahăr aflate în apropierea drumului. Lasă-mă să-ți explic.

Eureka căută prin lista de contacte ca să găsească numărul Rhodei. O suna rar pe soția tatălui ei, dar acum nu avea de ales. Telefonul sună de șase ori înainte de a auzi interminabilul mesaj de întâmpinare al mesageriei vocale a acesteia.

– Singura dată în care chiar *vreau* să-mi răspundă!

Își apelă din nou tatăl. Încercă să o mai sune de două ori pe Rhoda înainte de a-și băga telefonul în buzunar. Privi soarele coborând printre crengile copacilor. Colegele ei de echipă erau deja îmbrăcate pentru cursă. Antrenoarea s-ar fi uitat prin parcare după mașina ei. Încheietura mâinii drepte încă zvâcnea. Închise ochii de durere în timp ce o strângea la piept. Era în impas. Începu să tremure.

„Găsește ieșirea din vizuina vulpii, fato."

Vocea Dianei se auzi atât de aproape, încât Eureka ameți. Pielea de pe mâini i se făcu de găină și ceva o arse în spatele gâtului. Când deschise ochii, băiatul stătea chiar în fața ei. O privea cu o îngrijorare sinceră, așa cum ea îi veghea pe gemeni atunci când unul din ei era bolnav.

– Nu o face, spuse băiatul.

– Ce să nu fac?

Vocea îi tremură în momentul în care lacrimile neanunțate se adunară în colțurile ochilor. Îi erau atât de străine și îi încețoșau vederea perfectă.

Cerul bubui, reverberând în sinea ei, precum cele mai mari furtuni. Nori negri se rostogoliră pe deasupra copacilor, acoperind cerul cu o furtună verde-gri. Eureka își adună puterile ca să înfrunte o ploaie torențială.

O singură lacrimă curse din colțul ochiului ei stâng și fu pe cale să se prelingă pe obraz. Dar, înainte de asta...

Băiatul își ridică degetul arătător, îl întinse spre ea și o prinse cu vârful degetului. Foarte încet, ca și când ar fi ținut ceva prețios, îndreptă picătura sărată spre fața lui. O apăsă în colțul ochiului său drept. Apoi clipi și lacrima dispăru.

– Liniștește-te, șopti el. Nu mai plânge.

3

EVACUAREA

Eureka își atinse colțurile ochilor cu degetul mare și cel arătător. Clipi și își aminti de ultima dată când plânsese...

Era noaptea de dinainte ca uraganul Rita să devasteze New Iberia. Într-o seară caldă și umedă de la sfârșitul lui septembrie, la câteva săptămâni după Katrina, uraganul lovise din nou orașul... și digurile fragile ale căsniciei părinților ei se inundaseră, în sfârșit.

Eureka avea nouă ani. Petrecuse o vară zbuciumată, aflându-se când în grija unui părinte, când în a celuilalt. Dacă Diana o ducea la pescuit, ea dispărea în dormitor imediat ce ajungeau acasă, lăsându-l pe tatăl ei să curețe și să prăjească peștele. Dacă tatăl avea bilete la film, Diana găsea alte planuri și pe altcineva care să-i ia locul.

Verile de dinainte, în care toți trei navigau în jurul Cypermort Point, iar tatăl le umplea gurile cu vată de zahăr de la târg păreau un vis pe care Eureka abia și-l mai amintea. În acea vară, singurul lucru pe care îl făcuseră împreună părinții ei fusese să se certe.

Marele scandal mocnea de luni bune. Părinții ei se certau întotdeauna în bucătărie. Ceva din calmul tatălui, care amesteca la foc mic o fiertură complexă, părea să o aprindă pe Diana. Cu cât se încingeau mai mult lucrurile între ei, cu atât mai multe ustensile de bucătărie ale tatălui spărgea ea. Îi deformase mașina de tocat carne și îi îndoise mașina de făcut paste. Înainte ca uraganul Rita să lovească orașul, în dulap mai erau doar trei farfurii întregi.

Ploaia se întețise la căderea nopții, dar nu era destul de puternică încât să acopere certurile de la parter. Acestea începură când o prietenă de-a Dianei se oferise să-i ducă spre Houston cu furgoneta. Diana voia să plece, în timp ce tatăl ei voia să aștepte să treacă furtuna. Se certaseră pentru aceleași lucruri de cincizeci de ori, indiferent dacă era vreme rea sau bună. Eureka ezita între a-și îngropa fața în pernă și a-și lipi urechea de perete ca să audă ce spuneau părinții ei.

Auzea vocea mamei: „Tu crezi despre toți ce e mai rău!"

Și pe a tatălui: „Cel puțin *eu* gândesc!"

Apoi se auzi sunetul sticlei spărgându-se de gresia din bucătărie. Un miros sărat ajunse la etaj, iar ea știu că Diana spărsese borcanelle cu bame ale tatălui ei, care se murau pe pervazul ferestrei. Auzi apoi înjurături și mai multe lovituri. Afară, vântul șuiera. Grindina bătea în ferestre.

– Nu am de gând să stau degeaba aici! strigă Diana. Nu voi aștepta să mă înec!

– Uită-te afară, spuse tata. Nu poți să pleci acum. Ar fi mai rău dacă ai plleca.

– Nu pentru mine. Nu pentru Eureka.

Tatăl era tăcutt. Eureka și-l imagina privindu-și soția, care fierbea așa cum nu lăsase niciodată să fiarbă un sos

de-al lui. Întotdeauna îi spunea că singura temperatură care trebuia folosită atunci când îți plăcea un sos era cea mai joasă. Dar pe Diana nu putea s-o tempereze nimeni.

– Spune-o! strigă ea.

– Tu ai vrea să pleci, chiar dacă nu ar fi uraganul, spuse el. Fugi. Așa ești tu. Dar nu poți să dispari. Ai o fiică...

– O voi lua cu mine.

– Mă ai pe mine.

Vocea tatălui ei tremură.

Diana nu răspunse. Luminile se stinseră, se aprinseră, apoi se stinseră definitiv.

Chiar în fața ușii dormitorului Eurekăi, era un hol care dădea spre bucătărie. Se strecură din camera ei și apucă balustrada. Îi privi pe părinții ei aprinzând lumânări și dând vina unul pe celălalt pentru faptul că nu aveau mai multe. Când Diana puse lumânarea pe șemineu, fata observă geamantanul înflorat și pregătit de la capătul scărilor.

Mama ei hotărâse să plece înainte ca această ceartă să fi început.

Dacă tatăl ei rămânea, iar mama pleca, oare ce avea să se întâmple cu Eureka? Nu îi spusese nimeni să-și facă bagajul.

Ura când mama ei pleca toată săptămâna să facă săpături într-un sit arheologic. Această plecare părea diferită, scăldată într-o strălucire palidă de veșnicie. Se lăsă pe genunchi și își sprijini fruntea de stâlpul balustradei. O lacrimă îi alunecă pe obraz. Singură în capătul scărilor, ea suspină de durere.

Un zgomot puternic de sticlă spartă se auzi deasupra ei. Se feri și își acoperi capul. Privind printre degete, văzu că vântul împinsese o creangă mare a stejarului din curtea casei prin geamul de la al doilea etaj. Sticla căzu în părul ei.

Apa pătrunse prin spărtura din geam. Spatele cămășii de noapte din bumbac a fetei era ud.

– Eureka! strigă tatăl ei, urcând treptele în fugă.

Dar, înainte de a ajunge la ea, un scârțâit ciudat se auzi din holul de dedesubt. Cât timp tatăl se învârti ca să-și dea seama de unde venea, Eureka văzu ușa de la camera în care se afla boilerul sărind din balamale.

O mare de apă țâșni din mica încăpere. Ușa din lemn se roti într-o parte, ca o plută pe un val. Eurekăi îi trebui o clipă să-și dea seama că rezervorul se rupsese în două și că apa din acesta transforma holul într-o baie imensă. Țevile împroșcară șuvoaie pe pereți, răsucindu-se ca niște șerpi. Apa înmuie covorul, lipindu-l de prima treaptă a scării. Forța șuvoiului răstumă scaunele din bucătărie. De unul dintre acestea se împiedică Diana, care se îndrepta și ea spre Eureka.

– Situația se va înrăutăți, îi strigă aceasta soțului ei.

Împinse scaunul și se îndreptă. Când o privi pe Eureka, o expresie ciudată îi străbătu chipul.

Tatăl urcase până la jumătatea scării. Se uita când la fiica lui, când la rezervorul de apă spart, ca și când nu ar fi știut spre care să se îndrepte mai întâi. Când apa deschise ușa camerei în masa de cafea din sufragerie, sticla spartă o făcu pe Eureka să tresară. Tatăl îi aruncă o privire urâtă Dianei, care traversă spațiul dintre ei ca fulgerul.

– Ți-am spus că trebuia să chemăm un instalator adevărat, și nu pe fratele tău cel idiot! Fluturâ o mână spre Eureka, al cărei suspin devenise un geamăt. Liniștește-o!

Însă Diana trecuse deja pe lângă soțul ei, pe scări. O luă pe fată în brațe, îi îndepărtă cioburile din păr și o duse

înapoi în dormitorul ei, departe de fereastră și de copacul invadator. Picioarele femeii lăsară urme ude pe covor. Fața și hainele-i erau ude. O așeză pe fată pe patul vechi cu baldachin și o prinse brutal de umeri. O intensitate sălbatică îi umpluse ochii.

Eureka pufni.

– Mi-e frică.

Diana își privi fata ca și când nu ar fi știut cine era. Apoi își retrase palma și o lovi puternic peste față.

Eureka îngheță în mijlocul suspinului, prea șocată ca să se miște sau să respire. Întreaga casă păru să reverbereze din cauza loviturii. Diana se aplecă mai aproape. Cu o privire sfredelitoare, se uită la fiica ei.

– Să nu mai plângi niciodată, îi spuse pe cel mai grav ton pe care îl auzise în viața ei.

4

RIDICAREA

Când deschise ochii și reveni la scena cu mașina ei distrusă și băiatul ciudat, Eureka își duse mâna la obraz.

Nu se mai gândise la acea noapte. Dar acum, pe drumul fierbinte și pustiu, simțea pe piele usturimea palmei mamei ei. Era singura dată în care Diana o lovise. Era singura dată în care o înfricoșase vreodată pe fiica ei. Nu mai vorbiseră niciodată despre asta, dar Eureka nu mai vărsase nicio lacrimă – până acum.

Nu era același lucru, își spunea ea. Acele lacrimi fuseseră torențiale, vărsate la despărțirea părinților ei. Acest impuls brusc de a plânge pentru un Jeep botit dispăruse deja în ea, ca și când nu ar fi ieșit niciodată la suprafață.

Norii care se mișcau rapid acoperiră cerul, pătându-l cu un gri urât. Eureka privi intersecția goală, marea de trestie-de-zahăr înaltă și galbenă care mărginea drumul și poiana verde de dincolo de plantație; totul era nemișcat, în așteptare. Nesigură pe picioare, tremura la fel cum o făcea după ce alerga o cursă lungă, într-o zi călduroasă și fără apă.

– Ce s-a întâmplat?

Se referea la cer, la lacrima ei, la accident – la tot ce se petrecuse de când îl întâlnise pe el.

– Poate e vreun fel de eclipsă, spuse băiatul.

Eureka întoarse capul astfel încât urechea ei dreaptă să fie mai aproape de el, ca să-l poată auzi mai clar. Ura proteza auditivă pe care era nevoită să o folosească după accident. Nu o purta niciodată; o pusese în cutie undeva în spatele dulapului ei şi îi spusese Rhodei că îi dădea dureri de cap. Se obişnuise să întoarcă subtil capul; cei mai mulţi oameni nici nu observau acest lucru. Dar el părea să observe. Se apropie de urechea ei bună.

Se pare că acum s-a terminat.

Pielea lui palidă strălucea în întunericul ciudat. Era numai ora patru, dar cerul era întunecat, ca înainte de răsăritul soarelui.

Eureka arătă spre ochiul ei, apoi spre al lui; destinul lacrimii ei.

– De ce ai...?

Nu ştia cum să formuleze întrebarea; atât de ciudată i se părea. Îl fixă cu privirea, se uită la blugii lui frumoşi, închişi la culoare, la genul de cămaşă albă şi călcată pe care nu o prea vedeai la băieţii din zonă. Pantofii lui maro erau lustruiţi. Nu părea a fi de pe acolo. Dar, pe de altă parte, lumea spunea asta şi despre ea, care era născută şi crescută în New Iberia.

Îi studie faţa, forma nasului, felul în care pupilele i se măriră sub examinarea ei minuţioasă. Pentru o clipă, trăsăturile lui părură să se înceţoşeze, ca şi când fata l-ar fi privit pe sub apă. Se gândi că, dacă i s-ar fi cerut să-l descrie a doua zi pe băiat, ar fi fost posibil să nu-şi amintească faţa lui. Se frecă la ochi. Lacrimi idioate.

Când îl privi din nou, trăsăturile erau clare, precise. Trăsături frumoase. Nimic în neregulă cu ele. Şi totuşi... lacrima. Nu ea făcuse asta. Ce îi venise?

– Numele meu este Ander.

Întinse politicos mâna, ca şi când nu i-ar fi şters ochiul acum o clipă, ca şi când nu tocmai ar fi făcut cel mai ciudat şi mai atrăgător gest pe care îl făcuse cineva vreodată.

– Eureka.

Ea îi strânse mâna. Palma care transpira era a ei sau a lui?

– Cum de te-ai ales cu un aşa nume?

Oamenii de acolo presupuneau că Eureka era numele unui orăşel din nordul Louisianei. Probabil, credeau că părinţii ei se furişaseră acolo într-un sfârşit de săptămână de vară, în vechiul Continental al tatălui şi că se opriseră pentru o noapte când rămăseseră fără benzină. Adevărata poveste le-o spusese doar lui Cat şi lui Brooks. Era greu să-i convingă pe oameni că anumite lucruri se întâmplau dincolo de cunoaşterea lor.

Adevărul era că, atunci când mama adolescentă a Eurekăi rămăsese însărcinată, fugise rapid din Louisiana. Mersese spre vest în toiul nopţii, încălcând grosolan toate regulile părinţilor ei şi ajunsese într-o comunitate hippy, de lângă Lake Shasta, California, pe care tatăl ei încă o numea „vortexul".

„Dar m-am întors, nu-i aşa? râdea Diana când era tânără şi încă îndrăgostită de el. Întotdeauna mă întorc."

La cea de-a opta aniversare a Eurekăi, Diana o duse acolo. Petrecură câteva zile cu vechiul prieten al mamei ei din comunitate, jucând cărţi şi bând cidru de mere nefiltrat şi tulbure. Apoi, când amândouă simţiră lipsa mării – ceea ce se întâmpla de cele mai multe ori cu locuitorii din

Louisiana – merserã spre coastã şi mâncarã stridii sărate şi reci, cu bucăţi de gheaţă prinse de carapace, exact ca acelea cu care erau crescuţi copiii din Sud. În drum spre casă, Diana alese autostrada de lângă ocean spre oraşul Eureka, arătându-i clinica unde se născuse fata, cu opt ani mai devreme, pe douăzeci şi nouă februarie.

Dar Eureka nu vorbea despre Diana cu oricine, deoarece majoritatea oamenilor nu înţelegea complexitatea miracolului care era mama ei, iar lupta pentru a o apăra pe aceasta era dureroasă. Aşadar, păstra totul pentru ea, închizându-se lumii şi oamenilor precum acest băiat.

– Ander nu este un nume pe care îl auzi în fiecare zi.

El îşi coborî privirea ascultând zgomotul produs de un tren care se îndrepta spre vest.

– Nume de familie.

– De unde este familia ta?

Ştia că părea precum toţi ceilalţi locuitori din Louisiana care credeau că soarele răsărea şi apunea pe coasta golfului lor. Eureka nu credea asta, nu crezuse niciodată, dar ceva îl făcea pe acest puşti să pară ca ar fi apărut dintr-odată lângă trestia-de-zahăr. O parte din ea era încântată de acest lucru. O altă parte – partea care îşi voia maşina reparată – era neliniştită.

Roţile unei maşini pe drumul pietruit din spatele lor o făcură să-şi întoarcă privirea. Când văzu maşina ruginită de tractare oprindu-se în spatele ei, oftă. Prin parbrizul murdar de insecte, abia îl zărea pe şofer, dar toată New Iberia îi recunoştea camioneta lui Cory cel Regulamentar.

Nu toţi îl numeau aşa – doar femeile cu vârsta între treizeci şi cincizeci şi cinci de ani, aproape toate care rivalizau

pentru ochii sau mâinile lui rătăcitoare. Când nu tracta maşini sau flirta cu vreo minoră sau cu o femeie măritată, Cory Marais era în mlaştină: pescuind, prinzând crabi, aruncând cutii de bere, absorbind putrefacţia reptiliană a mlaştinii în pielea lui arsă de soare. Deşi părea bătrân, nu era, ceea ce făcea ca avansurile lui să pară şi mai ciudate.

– Aveţi nevoie să fiţi tractaţi?

Scoase un cot pe geamul camionetei gri. Un cocoloş de tutun pentru mestecat i se zărea în gură.

Eureka nu se gândise să cheme o maşină de tractare, probabil din cauză că maşina lui Cory era singura din oraş. Nu înţelegea cum de îi găsise. Erau pe o margine a unui drum pe care abia dacă trecea cineva.

– Eşti clarvăzător sau aşa ceva?

– Eureka Boudreaux şi vorbele ei înţepătoare. Cory aruncă o privire spre Ander, ca şi când ar fi vrut să se folosească de ciudăţenia fetei pentru a se împrieteni. Dar, când se uită mai atent la băiat, ochii lui se măriră, iar el renunţă la acea posibilă alianţă. Nu eşti din oraş? îl întrebă el pe Ander. Puştiul ăsta te-a lovit, Reka?

– A fost un accident, se trezi Eureka apărându-l pe Ander.

O deranja când localnicii credeau că se dădea o luptă între cei din Sud şi restul lumii.

– Nu asta a spus Marele Jean. El a zis că ai nevoie de tractare.

Primindu-şi răspunsul la întrebare, Eureka dădu din cap. Marele Jean era un bătrân văduv şi de treabă, care locuia într-o baracă, la aproximativ patru sute de metri distanţă de acest drum. Fusese însurat cu o femeie imposibilă pe nume Rita, care murise în urmă cu aproape zece ani, iar Marele

Jean nu se descurca prea bine de unul singur. În momentul în care uraganul Rita lovise golful, casa bătrânului fusese grav avariată. Eureka îi auzise vocea aspră spunând de douăzeci de ori: „Singurul lucru mai rău decât prima Rita a fost cea de-a doua. Una a stat în casa mea, cealaltă a dărâmat-o".

Orașul îl ajutase să-și reconstruiască baraca și, chiar dacă era la kilometri distanță de țărm, el insistase să o proptească pe picioroange de șase metri înălțime, mormăind: „Mi-am învățat lecția, mi-am învățat lecția".

Diana obișnuia să-i aducă acestuia plăcinte fără zahăr. Eureka mergea cu ea și asculta melodiile vechi de jazz din 1978 ale formației Dixieland de pe discurile lui. Se plăcuseră dintotdeauna unul pe celălalt.

Ultima dată când îl văzuse, diabetul i se agravase, iar ea știa că nu putea să coboare cu ușurință acele trepte. Avea un fiu mare care îi aducea alimente, dar, în majoritatea timpului, bărbatul stătea cocoțat pe verandă, în scaunul lui cu rotile, privind păsările din mlaștină prin binoclu. Probabil că văzuse accidentul și sunase după mașina de tractare. Ea își ridică privirea spre baraca înălțată și îl văzu făcându-i semn cu mâna.

– Mulțumesc, Mare Jean! îi strigă fata.

Cory ieși din mașină și o ridică pe Magda cu macaraua. Purta o salopetă largă de culoare închisă și un tricou de baschet, al echipei din Louisiana. Avea brațele mari și pistruiate. Eureka se uită la cum prinse cablurile la șasiu. Nu îi plăcu fluieratul lui când examină stricăciunile din partea din spate a mașinii.

Cory făcea totul încet, cu excepția remorcării și, pentru prima dată, Eureka îi era recunoscătoare că se afla în

preajma lui. Încă spera că putea ajunge la şcoală la timp pentru întâlnire. Trecură douăzeci de minute, iar ea încă nu se hotărâse dacă să participe sau nu la cursă.

Vântul fremăta trestia-de-zahăr. Era aproape *fauchaison*, vremea recoltei. Se uită spre Ander, care o privea cu o concentrare care o făcea să se simtă goală şi se întrebă dacă îşi cunoştea ţara la fel de bine ca ea, dacă ştia că, în două săptămâni, fermierii aveau să vină cu tractoarele ca să taie tulpinile de trestie-de-zahăr de la bază, lăsându-le să crească încă trei ani *într-un labirint* prin care alergau copiii. Se întrebă dacă Ander alergase prin aceste câmpuri la fel ca ea şi ca orice alt copil din Sud. Petrecuse la fel de multe ore precum Eureka ascultând foşnetul uscat al tulpinilor aurii, crezând că nu exista un sunet mai frumos pe lume decât cel al trestiei-de-zahăr, gata de recoltat? Sau era doar în trecere?

De îndată ce maşina fu asigurată, Cory privi camioneta lui Ander.

– Ai nevoie de ceva, puştiule?

– Nu, domnule, mulţumesc.

Ander nu avea accent sudist, iar manierele lui erau prea formale pentru ţinutul acesta. Eureka se întrebă dacă vreodată cineva i se adresase lui Cory cu apelativul „domnule".

– Bine, atunci. Cory păru ofensat, ca şi când Ander ar fi fost, în general, ofensator. Haide, Reka. Vrei să te las undeva? Cum ar fi la vreun salon de înfrumuseţare?

Chicoti, arătând spre rădăcinile crescute ale părului ei.

– Taci, Cory!

La cum o zicea el, „frumuseţe" suna ca „urâţenie".

– Te tachinez. Întinse mâna să o tragă de păr, dar fata se feri. Așa se coafează fetele în ziua de azi? Destul de... *interesant*. Șuieră, apoi își agită degetul mare spre portiera din dreapta a camionetei lui. Bine, soro, urcă în cabină. Noi, sudiștii, trebuie să fim uniți.

Limbajul lui Cory era dezgustător. Camioneta lui era dezgustătoare. O privire prin geamul deschis îi spuse Eurekăi că nu își dorea să meargă cu mașina aceea. Peste tot erau reviste deocheate, iar pe bord erau pungi unsuroase cu șorici prăjit. Un odorizant cu mentă atârna de oglinda retrovizoare, sprijinit de o icoană din lemn a Sfintei Tereza. Mâinile lui Cory erau negre de vaselină. Avea nevoie de o spălare cu presiune, de genul celei pentru clădirile medievale, pătate cu funingine.

– Eureka, spuse Ander. Pot să te duc eu.

Ea se gândi la Rhoda, întrebându-se ce ar fi spus, dacă ar fi fost în locul ei. Niciuna din variante nu constituia ceea ce soția tatălui a fi numit o „decizie logică", dar cel puțin Cory era un fenomen cunoscut. Iar reflexele agere ale fetei puteau să-i țină mâinile ticălosului pe volan.

Pe de altă parte, era Ander...

De ce se gândea Eureka la sfatul Rhodei, și nu la cel al Dianei? Nu voia deloc să fie precum mama ei vitregă. Voia să-i semene mai mult mamei sale, care nu vorbea despre siguranță sau judecată. Diana vorbea despre pasiuni și vise.

Mama ei nu mai era.

Iar acesta era doar un drum spre școală, nu o decizie schimbătoare de vieți.

Telefonul ei bâzâi. Era Cat: *Urează-ne noroc. Să îi lăsăm pe cei de la Manor în urmă. Întregii echipe îi este dor de tine.*

Cursa urma să aibă loc în optsprezece minute. Eureka intenționa să-i ureze personal noroc lui Cat, indiferent dacă ea ar fi alergat sau nu. Dădu rapid din cap spre Ander – *OK* – și se îndreptă spre camioneta lui.

– Du mașina la Sweet Pea, Cory, strigă ea de lângă portiera din dreapta. Tata și cu mine o vom lua mai târziu de acolo.

– Cum vrei. Cory urcă în camioneta lui, contrariat. Făcu un semn din cap spre Ander. Ferește-te de acel tip! Are o față pe care aș vrea să o uit.

– Sunt sigur că o vei face, mormăi Ander în timp ce deschise portiera din stânga.

Interiorul camionetei lui era imaculat. Poate că era veche de treizeci de ani, dar bordul strălucea ca și când tocmai ar fi fost lustruit manual. La radio cânta o melodie veche de-a lui Bunk Johnson. Eureka urcă pe bancheta moale din piele și își puse centura de siguranță.

– Trebuia să fiu deja la școală, spuse ea, în timp ce Ander porni motorul. Vrei să te grăbești? Este mai rapid dacă mergi pe...

– Drumuri laterale, știu.

Ander făcu la stânga pe un drum de pământ umbrit, pe care fata îl considera scurtătura ei. Îl urmări cum acceleră, conducând ca un cunoscător pe acest drum flancat de porumb, arareori folosit.

– Învăț la liceul Evangeline. Este...

– La intersecția străzilor Woodvale cu Hampton, spuse băiatul. Știu.

Ea își scărpină fruntea, întrebându-se brusc dacă acest puști frecventa aceeași școală, dacă stătuse în spatele ei la ora de engleză timp de trei ani la rând sau ceva de genul acesta. Dar îi cunoștea pe toți cei două sute șaptezeci și șase de oameni de la micul ei liceu catolic. Cel puțin, îi cunoștea din vedere. Dacă o persoană precum Ander ar fi învățat la liceul Evangeline, mai mult ca sigur ar fi știut despre el. Cat cu siguranță l-ar fi acaparat și astfel, după legile prieteniei, Eureka i-ar fi memorat data nașterii, locul favorit în care se relaxa la sfârșit de săptămână și numărul de înmatriculare a mașinii.

Așadar, ce școală frecventa? În loc să fie plină cu abțibilduri sau să aibă mascote inutile pe bord, ca majoritatea mașinilor pe care le conduceau puștii de la școlile publice, camioneta lui Ander părea goală. O etichetă simplă, lată de câțiva centimetri, atârna de oglinda retrovizoare. Avea un fundal metalic argintiu și o figurină albastră care ținea o suliță îndreptată spre pământ. Ea se aplecă în față pentru a o examina, observând că nu avea aceeași imagine pe ambele părți. Mirosea a ulei de *citronella*.

– Odorizant, spuse Ander, când Eureka o mirosi. Se dau gratuit la spălătoria auto.

Se așeză din nou pe banchetă. Ander nu avea nici măcar un ghiozdan. De fapt, geanta supraîncărcată a Eurekăi strica ordinea camionetei.

– Nu am văzut niciodată un puști cu o mașină atât de imaculată. Nu ai teme de făcut? glumi ea. Cărți?

– Pot să citesc, spuse tăios Ander.

– Bine, știi să citești. Scuze.

Ander se încruntă şi dădu radioul mai tare. Păru distant până în momentul în care ea îi văzu mâna tremurândă mărind volumul. Simţi că fata observase acest lucru şi îşi puse din nou mâna pe volan, dar ea îşi dădu seama: accidentul îl şocase şi pe el.

– Îţi place genul acesta de muzică? întrebă ea în timp ce un uliu cu coadă roşie zburā pe cerul gri din faţa lor, în căutarea hranei.

– Îmi plac lucrurile vechi.

Luând rapid o altă curbă pe un drum pietruit, vocea lui se auzi încet, nesigur. Eureka aruncă o privire la ceas şi remarcă, bucuroasă, că ar fi putut ajunge chiar la timp. Corpul ei îşi dorea această cursă; avea să o ajute să se calmeze înainte de a-i înfrunta pe tatăl ei şi pe Rhoda, atunci când va trebui să le dea vestea despre mormanul de fiare vechi numit Magda. Dacă urma să alerge astăzi, antrenoarea ar fi fost fericită o lună. Probabil că *ar fi putut* să revină...

Corpul i se înclină în faţă când Ander călcă pedala de frână. Băiatul întinse mâna ca să o prindă, aşa cum obişnuia Diana să o facă, iar gestul o luă prin surprindere.

Maşina se opri cu un scârţâit, iar Eureka văzu de ce. Ander călcase frâna ca să evite să treacă peste una dintre multele veveriţe care alergau printre copacii din Louisiana ca razele soarelui. Părea să-şi fi dat seama că mâna lui încă o ţinea pe-a ei lipită de banchetă. Degetele lui presau puternic pielea de pe umerii ei.

Îşi coborî mâna. Respiră.

Fraţii gemeni de patru ani ai fetei petrecuseră odată toată vara încercând să prindă una dintre acele veveriţe, în curtea din spatele casei. Eureka ştia cât de rapide erau. Se fereau

de mașini de douăzeci de ori pe zi. Nu văzuse niciodată pe nimeni punând frână ca să evite să lovească vreuna.

Și animalul părea surprins. Îngheță, privind o secundă prin parbriz, ca și când i-ar fi mulțumit. Apoi se căță rapid într-un stejar înalt și dispăru.

– Ca să vezi, până la urmă frânele funcționează. Eureka nu se putu abține. Mă bucur că veverița a scăpat cu coada intactă.

Ander înghiți și apăsă din nou accelerația. Se uită lung la ea – calm, nu ca băieții de la școală, care se fereau să o fixeze cu privirea. Părea că își caută cuvintele:

– Eureka... îmi pare rău.

– Fă la stânga, spuse ea.

El făcuse deja la stânga pe un drum îngust.

– Nu, serios, mi-aș dori să pot...

– Este doar o mașină, îl întrerupse ea.

Amândoi erau emoționați. Nu ar fi trebuit să-l tachineze în legătură cu veverița. El încerca să fie mai precaut. O vor repara la Sweet Pea. Oricum, mașina nu reprezintă mare lucru pentru mine. Ander reflectă la cuvintele ei, iar ea își dădu seama că păruse o răsfățată de la o școală particulară, ceea ce nu îi stătea în fire. Crede-mă, sunt recunoscătoare că am propria mașină. Doar că, știi, este o mașină, nimic mai mult.

– Nu.

Ander dădu muzica mai încet când intrară în oraș și trecură de NEPTUNE'S, o cafenea oribilă unde copiii de la liceul Evangeline își petreceau timpul după cursuri. Ea văzu câteva fete care erau la cursul de limba latină cu ea bând suc din pahare roșii de hârtie, aplecate peste balustradă și vorbind cu niște băieți mai mari și musculoși

care purtau ochelari Ray-Ban. Nu se mai uită la ei, ca să se concentreze la drum. Erau la două străzi distanţă de şcoală. Curând, avea să coboare din această camionetă şi să alerge spre vestiar, apoi spre pădure. Se pare că asta însemna că luase o hotărâre.

– Eureka...

Îi auzi vocea lui Ander, care îi întrerupse planurile de a se schimba în uniformă cât mai repede posibil. Nu şi-ar fi schimbat şosetele, şi-ar fi pus pantalonii scurţi, şi-ar fi scos fusta...

– Vreau să spun că îmi pare rău pentru tot.

Pentru tot? Se opriseră la intrarea din spatele şcolii. Afară, dincolo de parcare, pista era veche şi uzată. Un inel de pământ inegal înconjura un teren de fotbal învechit. Echipa de maraton îşi făcea încălzirea acolo, dar întâlnirile lor aveau loc în pădurea de dincolo de pistă. Eureka nu-şi putea imagina nimic mai plictisitor decât să alerge mereu în jurul unei piste. Antrenoarea încerca întotdeauna să o facă să se alăture echipei de rezervă pentru cursa de primăvară, dar ce sens avea să alergi în cerc, fără să ajungi nicăieri?

Ceilalţi din echipă se echipaseră deja, făcându-şi încălzirea de-a lungul pistei. Antrenoarea se uita în mapă, întrebându-se, cu siguranţă, de ce nu bifase în registru numele ei. Cat ţipa la două eleve de clasa a zecea, care desenaseră ceva cu un marker negru pe spatele uniformelor lor – era acelaşi motiv pentru care ea şi Eureka fuseseră certate în clasa a zecea.

Îşi desfăcu centura de siguranţă. Lui Ander îi părea rău pentru tot? Se referea la faptul că-i lovise maşina, desigur.

La nimic mai mult. Pentru că nu ar fi avut de unde să știe ce se întâmplase cu Diana?

– Trebuie să plec, spuse ea. Am întârziat la...

– Cursa de maraton. Știu.

– Cum de știai asta? Cum de *știi* toate aceste...

Ander arătă spre emblema cursei de maraton a liceului Evangeline, cusută pe un petic din partea laterală a genții ei.

– Ah...

– În plus – Ander opri motorul – eu fac parte din echipa liceului Manor.

Ocoli partea din față a camionetei și deschise ușa din dreapta. Ea coborî, uluită. El îi înmână geanta.

– Mulțumesc.

Ander râmji și fugi spre partea de teren unde era adunată echipa adversă. Peste umăr, îi aruncă o privire răutăcioasă.

– O să pierzi.

5

CURSA

Cat Estes avea un mod particular de a-şi arcui sprânceana stângă şi de a-şi pune o mână în şold, ceea ce Eureka ştia că însemna *Dish*. Prietena ei cea mai bună avea pistrui mari pe nas, o strungăreaţă fermecătoare, forme pe care Eureka nu le avea şi părul cu şuviţe prins în două cozi groase.

Cele două fete locuiau în acelaşi cartier din apropierea campusului. Tatăl lui Cat era profesor de studii afro-americane la universitate. Ea şi fratele ei mai mic, Barney, erau singurii copii de culoare de la Evangeline.

Când Cat o reperă pe Eureka – cu capul aplecat, alergând dinspre camioneta lui Ander încercând să nu fie observată de antrenoare – se opri din tirada îndreptată spre elevele de anul doi, care modificaseră uniformele. Eureka o auzi ordonând acestora să facă o serie de cincizeci de flotări în pumni, înainte de a le ocoli.

– Faceţi loc, vă rog! strigă Cat trecând prin grupul băieţilor de clasa a noua, care regizau o luptă cu săbii laser cu pahare din hârtie triunghiulare. Cat era o bună atletă;

o prinse pe Eureka de braţ chiar înainte ca aceasta să se ascundă în vestiar. Nici măcar nu gâfâia.

– Te-ai întors în echipă?

– I-am spus antrenoarei că voi alerga azi, spuse Eureka. Nu vreau să fac mare tam-tam din asta.

– Cu siguranţă. Cat dădu din cap. Oricum, avem alte lucruri de vorbit.

Sprânceana stângă se ridică la o înălţime uimitoare. Mâna îi alunecă pe şold.

– Vrei să ştii despre tipul din camionetă, presupuse Eureka, deschizând uşa grea de culoare gri şi trăgând-o înăuntru pe prietena ei.

Vestiarul era gol, dar căldura şi hormonii aduşi de atât de multe adolescente pluteau în aer. Din dulapuri pe jumătate deschise căzură pe pardoseala din gresie maro uscătoare de păr, cutii cu fond de ten pătate şi deodorante solide albastre. Diverse articole din codul vestimentar îngăduitor al liceului Evangeline zăceau aruncate la întâmplare peste tot. Eureka nu fusese deloc aici anul acesta, dar îşi putea imagina cu uşurinţă cum acea fustă fusese aruncată pe uşa dulapului în mijlocul conversaţiei despre oribilul examen de religie sau cum acei pantofi fuseseră descheiaţi în timp ce o fată îi şoptise unei prietene despre un joc de Învârte Sticla de sâmbăta trecută.

Eurekăi îi plăcea bârfa din vestiar; era la fel de esenţială ca şi prezenţa în echipă. Astăzi era uşurată să se schimbe într-un vestiar gol, chiar dacă asta însemna că trebuia să se grăbească. Îşi aruncă geanta şi îşi scoase pantofii.

– Mmm, da, vreau să-mi povesteşti despre tipul din camionetă. Cat o ajută să-şi scoată din geantă pantalonii

scurți de alergare și un tricou. Și ce s-a întâmplat cu fața ta? Ea gesticulă spre zgârieturile cauzate de airbag de pe obrazul și nasul Eurekăi. Ai face bine să vezi ce-i spui antrenoarei.

Își lăsă capul în jos ca să-și adune părul lung într-o coadă.

– Deja i-am spus că am programare la doctor și că s-ar putea să întârzii puțin...

– Puțin mai mult. Cat își puse picioarele goale pe bancă și își îndreptă mâinile spre degete, întinzându-se. Uită de asta. Care e povestea cu domnul Armăsar?

– E un idiot, minți Eureka. Ander nu era un idiot. Era neobișnuit, greu de citit, dar nu un idiot. M-a lovit la stop. Sunt bine, adăugă ea rapid. Am doar niște zgârieturi. Își trecu un deget pe obrazul delicat. Dar Magda e complet distrusă. A trebuit să chem mașina de tractare.

O, nu. Cat se strâmbă. Cory cel Regulamentar? Ea nu era din New Iberia; locuise în aceeași casă drăguță din Lafayette toată viața. Dar petrecuse destul timp în orașul de baștină al fetei încât să cunoască personajele locale.

Prietena ei dădu din cap.

– S-a oferit să mă conducă, dar nu aveam de gând...

– În niciun caz. Cat înțelegea imposibilitatea unei călătorii în camioneta lui Cory. Se cutremură, scuturând din cap astfel încât codițele să-i atingă fața. Cel puțin Accident – putem să-l numim – s-a oferit să te conducă.

Eureka își trase tricoul peste cap și îl băgă în pantalonii scurți. Începu să-și lege șireturile de la pantofii de alergat.

– Numele lui este Ander. Și nu s-a întâmplat nimic.

– „Accident" sună mai bine. Cat stoarse o cremă de protecție solară în palmă și îi atinse ușor fața, având grijă la zgârieturi.

– Învață la Manor, de asta m-a adus aici. Voi alerga împotriva lui în câteva minute și probabil voi pierde deoarece nu mi-am făcut încălzirea.

– Oh, ce competiție! Cat era brusc în lumea ei, gesticulând larg cu mâinile. Văd adrenalina crescând din cauza alergării care se transformă într-o pasiune arzătoare la linia de final. Văd *transpirație*. Văd *aburi*. Dragostea care „depășește obstacolele"...

– Cat, spuse Eureka. Destul. Ce e cu oamenii care încearcă să-mi facă lipeala în ziua de azi?

Prietena ei o urmă spre ușă.

– Încerc să-ți fac lipeala în fiecare zi. Ce rost au calendarele, fără întâlniri?

Pentru o fată atât de inteligentă și de dură – Cat avea centura albastră la karate, vorbea franceză cu un accent de invidiat, obținuse o bursă vara trecută pentru o tabără de biologie moleculară la Universitatea din Louisiana –, cea mai bună prietenă a Eurekăi era și o romantică incurabilă. Majoritatea copiilor de la Evangeline nu știau cât de inteligentă era, deoarece pasiunea ei pentru băieți tindea să umbrească acest lucru. Se întâlnea cu tipi în drum spre toaleta cinematografului, nu avea niciun sutien care să nu fie din dantelă și chiar încerca tot timpul să le facă lipeala tuturor cunoscuților. Odată, în New Orleans, Cat încercase să combine doi oameni ai străzii, în piața Jackson.

– Așteaptă, se opri ea și întoarse capul spre Eureka, cine a mai încercat să te combine? Asta este specialitatea mea.

Eureka apăsă pe bara din metal ca să deschidă ușa și ieși în după-amiaza târzie și umedă. La joasă înălțime, nori

gri-verzui încă acopereau cerul. Aerul mirosea a furtună. Spre vest, era un petic ademenitor de cer senin, unde se vedea soarele coborând, transformând argintiul cerului înnorat într-o nuanță violet.

– Noul și minunatul meu psihiatru crede că sunt îndrăgostită de Brooks, spuse Eureka.

La capătul terenului, fluierul antrenoarei adună restul echipei sub poarta ruginită de fotbal. Echipa oaspete de la Manor se aduna în celălalt capăt. Eureka și Cat trebuiau să treacă pe lângă ea, ceea ce o emoționă pe fată, deși nu îl văzuse încă pe Ander. Fetele alergară spre echipa lor, urmărind să se strecoare neobservate în spatele grămezii.

– Tu și Brooks?! se prefăcu uimită Cat. Sunt șocată. Vreau să spun – ei bine, sunt uimită.

– Cat. Eureka vorbi pe tonul ei serios, ceea ce o opri pe prietena ei din alergat. Mama mea.

– Știu.

Cat o îmbrățișă pe Eureka. Avea brațe subțiri, dar picioarele erau puternice.

Se opriră lângă arena neacoperită – două rânduri lungi de bănci ruginite de fiecare parte a pistei. Eureka o auzi pe antrenoare vorbind despre ritm, despre întâlnirea regională de luna următoare, despre găsirea poziției corecte la începutul cursei. Dacă ea ar fi fost căpitanul echipei, ar fi discutat la rândul ei despre aceste subiecte. Știa antrenamentul de dinaintea cursei pe de rost, dar nu se mai putea imagina stând acolo, vorbind cu siguranță despre orice.

– Încă nu ești pregătită să te gândești la băieți, spuse Cat în coada Eurekăi. Ce proastă sunt!

– Să nu începi să plângi.

Eureka o strânse şi mai tare pe prietena ei.

– Bine, bine. Cat se smiorcăi şi se retrase. Ştiu că nu-ţi place când plâng.

Eureka tresări.

– Nu e vorba că nu-mi place când...

Se opri. Îl zări pe Ander ieşind din vestiar pe partea cealaltă a pistei. Uniforma lui nu prea semăna cu a celorlalţi copii – gulerul lui galben părea albit; pantalonii scurţi erau mai scurţi decât cei purtaţi de restul echipei. Uniforma părea veche, precum cele din fotografiile decolorate ale echipelor de maraton din trecut, înşiruite pe pereţii sălii de sport. Poate că îi rămăsese de la un frate mai mare, dar arăta ca un lucru luat de la Armata Salvării după absolvirea unui copil a cărui mamă îi făcuse curat în dulap, ca să aibă mai mult loc pentru pantofi.

Băiatul o privi, uitând de tot ce era în jurul lui: de echipa lui din celălalt capăt al terenului, de norii mari strângându-se pe cer, de cât de ciudat era să te holbezi în felul acela. Nu părea să-şi dea seama că era neobişnuit. Sau poate că nu-i păsa.

Eureka ştia. Îşi coborî privirea, roşind. Începu să alerge din nou. Îşi aminti senzaţia dată de acea lacrimă formându-se în colţul ochiului, atingerea surprinzătoare a degetului său pe obrazul ei. De ce plânsese pe drum în acea după-amiază, când nu fusese tentată să plângă la înmormântarea propriei mame? Nu plânsese când o ţinuseră închisă în acel azil timp de două săptămâni. Nu plânsese din... noaptea în care Diana o lovise cu palma şi se mutaseră din casă.

– Oho, spuse Cat.

– Nu te uita și tu la el, mormăi Eureka, sigură că ea se referea la Ander.

– La cine? șopti Cat. Vorbeam despre vrăjitoarea de acolo. Nu te uita și s-ar putea să nu ne vadă. Nu te uita, Eureka, nu te...

Nu poți să nu te uiți când cineva îți spune să nu o faci, dar o singură privire aruncată rapid o făcu pe fată să regrete.

– Prea târziu, mormăi Cat.

– *Boudreaux*.

Numele de familie al fetei păru să tremure ca o undă de șoc peste teren.

Maya Cayce avea o voce la fel de joasă ca a unui adolescent – te-ar fi putut păcăli până când i-ai fi zărit fața. Unii nu-și reveneau niciodată după acea primă privire. Aceasta era extraordinară; avea părul des și negru, care îi atârna în bucle largi până în talie. Era celebră pentru cursele ei rapide pe holurile școlii, pentru grația surprinzătoare și zveltă, datorită picioarelor lungi. Pielea ei netedă și strălucitoare purta zece dintre cele mai frumoase și mai complexe tatuaje pe care le văzuse vreodată Eureka – inclusiv o împletitură de trei pene diferite coborând pe antebraț, un mic portret gen medalion al mamei ei, pe umăr, și un păun într-o pană de păun, sub claviculă – toate concepute de ea și făcute într-un loc numit Electric Ladyland, din New Orleans. Era în clasa a douăsprezecea, mergea cu rolele, se zvonea că era vrăjitoare, mai presus de toate găștile, o contralto în cor, campioana statului la călărie și o ura pe Eureka Boudreaux.

– Maya.

Eureka dădu din cap, dar nu încetini ritmul.

Cu vederea periferică, ea o simți pe Maya Cayce ridicându-se de la marginea tribunei. Văzu silueta neclară a

fetei deplasându-se cu paşi mari, pentru ca mai apoi să se oprească în faţa ei.

Eureka o ocoli ca să evite coliziunea.

– Da?

– Unde este?

Maya purta o rochie minusculă cu pliuri, cu mâneci lungi şi bufante şi nu era dată cu machiaj, cu excepţia unui strat de rimel negru. Îşi flutură pleoapele.

Îl căuta pe Brooks. Întotdeauna îl căuta pe acesta. Cum mai putea să fie încă îndrăgostită de cel mai vechi prieten al ei, după ce ieşiseră doar de două ori anul trecut? Era unul dintre secretele cele mai enigmatice ale galaxiei. Brooks era băiatul drăguţ din vecini. Maya Cayce era fermecătoare. Şi totuşi, cumva, era îndrăgostită de băiat.

– Nu l-am văzut, spuse ea. Poate ai observat că fac parte din echipa de maraton, care este pe cale să înceapă cursa?

– Poate te putem ajuta să-l cauţi mai târziu. Cat încercă să o ocolească pe Maya, care era mai înaltă cu mai mult de treizeci de centimetri decât ea, încălţată cu pantofii cu platformă de cincisprezece centimetri. O, nu, stai, sunt ocupată diseară. M-am înscris la un seminar pe internet. Îmi pare rău, Maya, eşti pe cont propriu.

Maya îşi ridică bărbia, părând să se gândească dacă trebuia să considere această replică o insultă. Dacă îi studiai individual trăsăturile frumoase şi delicate arăta cu mult mai tânără de şaptesprezece ani.

– Prefer să lucrez singură. Maya Cayce îşi coborî privirea spre Cat. Parfumul ei mirosea a *patchouli*. A zis că s-ar putea să treacă pe aici şi m-am gândit că această ciudată – arătând spre Eureka – ar fi putut...

– Nu.

Eureka își aminti acum că Brooks era singura persoană căreia îi spusese despre înțelegerea ei cu antrenoarea. El nu îi spusese că plănuise să vină la întrecere, dar, dacă ar fi venit, ar fi fost un gest frumos. Frumos până apărea Maya Cayce; apoi situația se schimba.

În momentul în care Eureka o împinse ca să treacă de ea, ceva o lovi în ceafă, chiar deasupra cozii. Ea se întoarse încet ca să vadă palma Mayei Cayce retrăgându-se. Obrajii îi ardeau. Capul o ustura, dar mândria o durea și mai tare.

– Ai ceva să-mi spui, poate în față?

– O! Vocea răgușită a Mayei Cayce se înmuie, se îndulci. Aveai un țânțar pe cap. Știi că sunt purtători de boli și că se adună lângă ape stătătoare.

Cat pufni, luând-o pe Eureka de braț și trăgând-o spre teren. Îi strigă peste umăr:

– Fată dragă, suferi de malarie! Caută-ne când vei avea un număr de umor.

Lucrul trist era că Maya și Eureka fuseseră prietene înainte de a merge la Evangeline, înainte ca prima să fi intrat la pubertate ca un înger brunet și să fi ieșit o zeiță gotică, inabordabilă. Erau două fete de șapte ani care participau la cursuri de teatru, în cadrul taberei de vară a universității. Făceau schimb de mâncare în fiecare zi – Eureka îi dădea imediat sandviciurile complicate de curcan făcute de tatăl ei, pentru feliile de pâine albă cu unt de arahide și gem ale Mayei. Dar se îndoia că aceasta își amintea de lucrurile astea.

– Estes!

Ţipătul strident al antrenoarei Spence – Eureka îl cunoştea bine.

– Să începem, doamna antrenor, răspunse Cat cu vervă.

– Mi-a plăcut discursul încurajator, îi spuse antrenoarea lui Cat. Data viitoare, încearcă să fii mai *prezentă!* Înainte ca antrenoarea să poată continua, o reperă pe Eureka lângă ea. Grimasa nu i se atenuă, ci doar vocea. Mă bucur că eşti aici, Boudreaux, strigă ea peste ceilalţi elevi, care îşi întoarseră capetele. Ai venit chiar la timp pentru poza de anuar, de dinaintea cursei.

Toţi priveau spre ea. Era încă îmbujorată în urma interacţiunii cu Maya, iar greutatea atâtor priviri o făcu să se simtă dintr-odată claustrofobă. Câţiva dintre colegii de echipă şoptiră că purta ghinion. Copiii care erau cândva prietenii ei acum se temeau de ea. Poate că nu o mai *voiau* în echipă.

Se simţi trădată. O poză de anuar nu făcuse parte din înţelegerea ei cu antrenoarea. Îl văzu pe fotograf – un bărbat de aproximativ cincizeci de ani cu părul negru prins într-o coadă – montând un aparat imens cu bliţ. Îşi imagină îngrămădindu-se într-unul dintre rândurile de lângă ceilalţi copii, lumina strălucitoare declanşându-i-se în faţă. Îşi imagină fotografia imprimată în trei sute de anuare, îşi imagină generaţiile viitoare răsfoind paginile. Înainte de accident, Eureka nu se gândea prea mult dacă să apară în poze; chipul ei schimonosit de zâmbete, rânjete şi săruturi în aer figurând în toate paginile prietenilor de pe Facebook şi Instagram. Dar acum?

Permanenţa acestei singure fotografii ar fi presupus că Eureka era o impostoare. O făcea să-şi dorească să fugă.

Trebuia să părăsească echipa chiar acum, înainte de a se înregistra vreun document care să ateste încercarea ei de a alerga anul acesta. Își imaginā minciuna din CV-ul ei de elev de liceu – Clubul Latin, echipa de maraton, o listă de excelență la diferite materii. Sentimentul de vinovăție a supraviețuitorului, singura activitate extracurriculară în care *investise* vreodată. Înțepeni, astfel încât să nu se vadă că tremura.

Mâna lui Cat era pe umărul ei.

– Ce nu este în regulă?

– Nu pot să apar în fotografia asta.

Ce mare lucru?!

Eureka făcu câțiva pași înapoi.

– Pur și simplu, nu pot.

– Este doar o fotografie.

Privirile celor două fete se ridicară spre cer când cel mai puternic tunet scutură terenul. Un perete de apă se revărsă pe pistă. Începu să plouă.

– Perfect! strigă antrenoarea spre cer. Fotograful alergă să își acopere echipamentul cu un pulover subțire din lână. Colegii de echipă din jurul celor două fete se împrăștiară ca furnicile. Prin ploaie, Eureka întâlni privirea rece a antrenoarei. Încet, aceasta scutură din cap. Însemna „Îmi pare rău, de data aceasta chiar renunț".

Prinși în furtună, unii copii râdeau. Alții țipau. În câteva clipe, Eureka era udă. La început, simți ploaia rece, dar după ce se udă de-a binelea, corpul i se încălzi ca atunci când înota.

Abia vedea dincolo de teren. Pânza de apă arăta ca niște zale. Din mulțimea de copii de la Manor, se auziră trei

fluierături. Antrenoarea Spence fluieră şi ea de trei ori. Era oficial: furtuna câştigase cursa.

– Toată lumea înăuntru! strigă antrenoarea, dar echipa fugise deja spre vestiar.

Eureka merse prin noroi. O pierduse pe Cat. La jumătatea terenului, văzu ceva sclipind în colţul ochiului. Se întoarse ca să vadă un băiat stând singur şi privind ploaia.

Era Ander. Nu înţelegea cum de îl putea vedea clar, când lumea din jurul ei se transformase în cascada Niagara. Apoi, observă ceva ciudat:

Ander nu era ud. Ploaia cădea pe lângă el, lovind noroiul de la picioarele lui. Însă părul, hainele, mâinile şi faţa erau la fel de uscate ca atunci când se aflase pe drumul de pământ şi întinsese mâna, ca să-i prindă lacrima.

6

ADĂPOSTUL

Până când Cat o lăsă acasă pe Eureka, ploaia se mai liniști. Pneurile de pe drumul principal din spatele cartierului lor scârțâiră pe asfaltul ud. Begoniile din stratul de flori al tatălui erau strivite. Aerul era umed și sărat din cauza minei de sare de la marginea orașului Lafayette, de unde fabrica Tabasco își procura condimentele.

Din pragul ușii, ca îi făcu semn din mână prietenei ei, care îi răspunse claxonând de două ori. Vechiul Lincoln Continental al tatălui era parcat pe alee. Din fericire, Mazda roșie a Rhodei nu era acolo.

Eureka răsuci cheia în încuietoarea din bronz și împinse ușa, care se bloca întotdeauna atunci când ploua. Era mai ușor să o deschidă din interior, de unde putea scutura mânerul într-un anume fel. De afară, trebuia să împingă ca un fundaș.

Imediat ce intrase, își scoase pantofii de alergat și șosetele, observând că restul familiei făcuse la fel. Tenișii identici din scai ai fraților ei vitregi fuseseră aruncați în toate colțurile holului. Micile lor șosete erau făcute cocoloș, ca niște trandafiri turtiți. Șireturile dezlegate ale bocancilor negri de lucru ai tatălui ei lăsaseră dâre scurte de noroi pe

podeaua din marmură, şerpuind spre locul în care îi aruncase la intrarea în casă. Hainele de ploaie picurau din cuierul de pe perete. Cea albastră a lui William avea căptuşeală dublă; cea a lui Claire era violet cu flori albe aplicate pe glugă. Impermeabilul negru al tatălui îi rămăsese de la bunicul ei, care fusese în Marină. Eureka îşi agăţă impermeabilul gri pe ultimul cârlig din rând şi îşi puse geanta pe bancheta veche a Rhodei, de la intrare. Simţi strălucirea televizorului din casă, cu volumul dat la mic.

Casa mirosea a floricele de porumb – gustarea preferată de după cursuri a gemenilor. Dar tatăl bucătar al Eurekăi nu pregătea nimic simplu. Floricelele lui de porumb explodau cu ulei de trufe şi parmezan ras sau cu covrigei tocaţi şi bucăţele de caramel. Porţia de astăzi mirosea a curry şi a migdale prăjite. Tatăl ei comunica prin mâncare mai bine decât prin cuvinte. Creând ceva măreţ în bucătărie era felul lui de a-şi arăta dragostea.

Îi găsi pe gemeni şi pe tatăl ei cuibăriţi în locurile lor obişnuite, de pe imensa canapea din piele. Tatăl, îmbrăcat în haine uscate – boxeri gri şi tricou alb – dormea pe partea lungă a canapelei, în formă de „L". Îşi ţinea mâinile împreunate pe piept, iar picioarele goale erau ieşite în afară, îndreptate în sus ca nişte lopeţi. Un bâzâit uşor i se auzea din nas.

Luminile erau stinse; furtuna de afară făcea ca totul să fie mai întunecat decât de obicei, iar un foc slab care trosnea păstra camera încălzită. O ediţie veche a emisiunii *Preţul corect* rula pe canalul Game Show Network – cu siguranţă nu unul dintre cele trei programe de jumătate de oră aprobate de revistele pentru părinţi la care era abonată Rhoda, dar nimeni nu avea să-i spună.

Claire stătea lângă tatăl ei, un triunghi de picioare scurte și groase în colțul canapelei, cu genunchii depărtați din rochia ei portocalie, cu degetele și buzele aurii de la curry. Arăta ca o bucată de porumb confiat – un ciuf de un blond-deschis, adunat în vârful capului, prins cu o agrafă de păr galbenă. Avea patru ani și îi plăcea să se uite la televizor. Avea maxilarul mamei ei și îl încorda la fel ca Rhoda, când termina de expus un punct de vedere.

În partea apropiată a canapelei era William, cu picioarele atârnate la treizeci de centimetri de podea. Părul lui șaten-închis avea nevoie de o tunsoare. Tot sufla din colțul gurii ca să-și îndepărteze firele rebele din ochi. În afară de asta, stătea nemișcat, cu mâinile în poală. Era cu nouă minute mai mare decât sora lui, atent și diplomatic, și ocupa întotdeauna cel mai mic spațiu posibil. Pe masa de cafea, lângă bolul cu popcorn, era un teanc de cărți, iar Eureka știu că exersase o serie de trucuri magice, pe care le învățase dintr-o carte publicată în anii '50.

– Eureka! șopti el, coborând de pe canapea ca să alerge spre ea.

Își ridică fratele și îl învârti, ținându-i în palmă ceafa încă umedă.

Ai putea crede că îi ura pe acești copii, motivul pentru care tatăl ei se căsătorise cu Rhoda. Înainte de a se fi născut, Eureka *jurase* că nu va avea de-a face cu ei. Se născuseră în prima zi de primăvară, când ea avea treisprezece ani. Își șocase tatăl, pe Rhoda și pe ea însăși îndrăgostindu-se de copii din clipa în care le ținuse mâinile minuscule.

– Mi-e sete, strigă Claire, fără să-și ridice privirea de la televizor.

Sigur, erau enervanți, dar când era băgată toată în vizuina depresiei, gemenii reușeau să-i amintească faptul că era bună la ceva.

– Îți aduc niște lapte.

Eureka îl lăsă jos pe William și se îndreptară amândoi spre bucătărie. Turnă trei cești cu lapte din frigiderul organizat al Rhodei, în care toate caserolele erau etichetate și îl lăsă pe Squat, labradorul ud, să intre din curtea din spate. Câinele își scutură blana, aruncând apă, și noroi, și frunze pe pereții bucătăriei.

Eureka îl privi.

– Nu am văzut asta.

Revenind în cameră, aprinse mica lampă din lemn de deasupra șemineului și se aplecă pe brațul canapelei. Tatăl ei părea mai tânăr și mai frumos adormit; semăna mai mult cu tatăl pe care îl venerase când era mică, decât cu bărbatul de care încercase cu greu să se apropie în cei cinci ani de când se căsătorise cu Rhoda.

Își aminti de felul în care unchiul Travis o trăsese deoparte, nesolicitat, la nunta tatălui.

– S-ar putea să nu vrei să-ți împarți tatăl cu altcineva, spuse el. Dar un bărbat are nevoie să fie îngrijit, iar Trenton a fost singur mult timp.

Eureka avea doisprezece ani. Nu înțelesese la ce se referise acesta. Era întotdeauna cu tatăl ei, așadar cum putea să fie singur? Nu era nici măcar conștientă de faptul că nu voia ca el să se căsătorească în acea zi cu Rhoda. Acum, își dădea seama de asta.

– Hei, tată.

Ochii lui de un albastru-închis se deschiseră, iar fata observă frica din priviri când tresări, ca și când ar fi fost

eliberat din acelaşi coşmar pe care ea îl tot avea în ultimele patru luni. Dar ei nu vorbeau despre aceste lucruri.

– Cred că am adormit, mormăi el, ridicându-se şi frecându-şi ochii.

Întinse mâna spre bolul cu floricele şi i-l înmână ca şi când ar fi fost un salut sau o îmbrăţişare.

– Am observat, spuse ea, aruncând o mână de floricele în gură.

În majoritatea zilelor, tatăl lucra în ture de zece ore la restaurant, începând de la ora şase dimineaţa.

– Ai sunat mai devreme, spuse el. Îmi pare rău ca am ratat apelul. Am încercat să te sun imediat ce am ieşit de la lucru. Clipi. Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

– Nu este nimic. Doar o zgârietură.

Eureka îi evită privirea şi traversă camera ca să-şi scoată telefonul din geantă. Avea două apeluri pierdute de la tatăl ei, unul de la Brooks şi cinci de la Rhoda.

Era la fel de obosită ca şi când ar fi participat la maraton în după-amiaza aceea.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i spună tatălui ei despre accidentul de azi. Întotdeauna fusese protector, dar, de la moartea Dianei, devenise exagerat.

Să-i atragă atenţia asupra faptului că existau oameni care conduceau precum Ander l-ar fi putut determina să nu-i mai dea voie să conducă. Ea ştia că trebuia să deschidă subiectul, dar trebuia să o facă perfect.

Tatăl o urmă pe hol. Rămase la câţiva metri distanţă şi amestecă pachetul de cărţi al lui William, rezemându-se de una dintre coloanele ce ţineau tavanul care imita o frescă, pe care nu o suporta niciunul din ei.

Numele lui era Trenton Michel Bodreaux al Treilea. Avea o siluetă definitorie, pe care o moşteniseră toţi cei trei

copii ai săi. Era înalt, cu părul aspru de un blond-închis și un zâmbet care ar fi putut fermeca și un șarpe-mocasin. Ar fi trebuit să fii orb ca să nu observi cum flirtau femeile cu el. Poate că încerca să nu vadă asta – întotdeauna închidea ochii când le respingea avansurile.

– Cursa s-a anulat din cauza ploii?

Eureka dădu din cap.

– Știu că abia o așteptai. Îmi pare rău.

Dădu ochii peste cap deoarece, de când tata se căsătorise cu Rhoda, nu știa mai nimic despre ea. „Abia o așteptai" nu era o frază pe care ea ar mai fi folosit-o în legătură cu nimic. Nu avea să înțeleagă niciodată de ce trebuia să părăsească echipa.

– Cum a fost... tatăl aruncă o privire peste umăr spre gemeni, care erau absorbiți de descrierea lui Bob Barker despre motorul învechit al bărcii concurentului său, care ar fi putut câștiga... programarea ta de astăzi?

Eureka se gândi la porcăriile prin care trecuse în cabinetul doctorului Landry, inclusiv la „nuca greu de spart", expresia tatei. Era încă o trădare; tot ce făcea tatăl ei era acum o trădare. Cum de se căsătorise cu acea femeie?!

Dar Eureka mai înțelegea și că Rhoda era opusul Dianei. Era stabilă, cu picioarele pe pământ. Diana îl iubise, dar nu avusese nevoie de el. Rhoda avea atât de multă nevoie de el, încât, poate, acest sentiment se transformase într-un fel de iubire. Tata părea mai senin cu Rhoda, decât fusese fără ea. Eureka se întrebă dacă observase măcar o dată că asta îl costase încrederea fiicei lui.

– Spune-mi adevărul, spuse tata.

– De ce? Nu este ca și când dacă m-aș plânge ție m-ar scuti să merg acolo. Nu în Rhodeo-ul ăsta.

– Așa de rău a fost?

– Brusc îți pasă? izbucni ea.

– Puiule, bineînțeles că îmi pasă.

Se întinse spre ea, dar fata se smuci.

– Să le spui *lor* „puiule". Eureka flutură mâna spre gemeni. Pot să am singură grijă de mine.

Îi înmână cărțile. Erau o metodă de relaxare, iar el știa că ea le putea face să zboare ca păsările între degetele ei. Cărțile erau flexibile din cauză că fuseseră folosite ani de zile și calde pentru că el tocmai le amestecase. Fără ca ea să-și dea seama, cărțile începură să vâjâie printre degetele ei.

– Fața ta.

Tata îi studie zgârieturile de pe pomeți.

– Nu este nimic.

Îi atinse obrazul.

Ea se opri din amestecatul cărților.

– Am avut un accident când mă întorceam la școală.

– Eureka. Ridică tonul și o cuprinse în brațe. Nu părea supărat. Ești bine?

– Sunt bine. O strângea prea puternic. Nu a fost vina mea. Un băiat a intrat în mine la stop. De aceea am sunat mai devreme, dar am avut grijă de asta. Magda este la Sweet Pea's. Este bine.

– Ai luat datele de asigurare ale tipului ăsta?

Până în acel moment, Eureka fusese mândră de ea pentru că se descurcase cu mașina, fără ca tatăl ei să ridice un deget ca să o ajute. Înghiți.

– Nu chiar.

– Eureka.

– Am încercat. Nu avea. Totuși, a spus că se va ocupa de asta.

Privi chipul tensionat al tatălui său și își dădu seama cât de proastă fusese. Nici măcar nu știa cum să îl găsească pe Ander,

nu îi ştia numele de familie sau dacă îi zisese numele adevărat. Era imposibil ca el să aibă grijă de maşina ei.

Tatăl scrâşni din dinţi aşa cum o făcea când încerca să nu se enerveze.

– Cine era acest băiat?

– A spus că se numeşte Ander.

Ea puse cărţile pe băncuţa de la intrare şi încercă să se retragă spre scări. Cererile ei pentru colegiu o aşteptau pe birou. Chiar dacă Eureka decisese că voia să stea acasă anul următor, Rhoda insistase să trimită un dosar la Universitatea din Louisiana, unde putea primi o bursă ca membru al familiei unui angajat al facultăţii. Şi Brooks completase în mare parte cererea pentru Tulane – şcoala visurilor lui – în numele ei. Tot ce trebuia să facă Eureka era să semneze ultima pagină imprimată, care o aştepta de câteva săptămâni. Nu putea face faţă colegiului. Abia putea face faţă propriei reflexii din oglindă.

Înainte de a urca prima treaptă, tatăl o prinse de braţ.

– Ander şi mai cum?

– Învaţă la liceul Manor.

Tatăl păru să alunge un gând rău clipind.

– Ce contează cel mai mult este că eşti bine.

Fata ridică din umeri. El nu înţelegea. Accidentul de astăzi nu o făcuse să-i fie mai bine decât în ziua precedentă. Ura faptul că acea discuţie cu el părea o minciună. Obişnuia să-i spună totul.

– Nu-ţi face griji, Sepie!

Vechea poreclă păru forţată din gura tatălui. Sugar o inventase când Eureka era un copil, dar tatăl ei nu îi mai spusese de mult aşa. Nimeni nu îi mai zicea Sepie, cu excepţia lui Brooks.

Soneria ţârâi. O siluetă înaltă apăru în geamul mat al uşii.

– Sun la firma de asigurări, spuse tata. Răspunde la uşă.

Eureka oftă şi descuie uşa de la intrare, scuturând clanţa ca să o deschidă. Îşi ridică privirea spre băiatul înalt de pe verandă.

– Hei, Sepie.

Noah Brooks – cunoscut de toată lumea din afara familiei ca Brooks – renunţase la accentul lui sudist pronunţat, la începutul clasei a noua, în Lafayette. Dar când o striga pe Eureka folosindu-i porecla, tot suna la fel ca Sugar: delicat, rapid şi vesel.

– Hei, Butoi cu pulbere, răspunse ea automat, folosind porecla din copilărie a băiatului, pe care o căpătase pentru accesul de furie manifestat la petrecerea de ziua lui, când avea trei ani.

Diana obişnuia să spună că ei doi fuseseră prieteni de dinainte de a se naşte, iar când mama ei era tânără şi însărcinată, petrecea câteva seri pe săptămână stând pe capetele buştenilor de pe verandă jucând gin cu mama lui, Aileen, care avea o sarcină mai avansată cu două luni.

Brooks avea o faţă îngustă, un bronz permanent şi, recent, o urmă de păr în bărbie. Ochii lui căprui se potriveau cu părul care era la limita codului vestimentar de la Evangeline. Îi cădea pe lângă sprâncene când îşi ridică gluga impermeabilului galben.

Eureka observă un bandaj mare pe fruntea lui aproape ascuns de breton.

– Ce s-a întâmplat?

– Mai nimic. El îi privi zgârieturile de pe faţă, ridicându-şi sprâncenele la o asemenea coincidenţă. Tu ce ai păţit?

– Nimic.

Ea ridică din umeri.

Copiii de la Evangeline credeau că Brooks era misterios, ceea ce îl făcuse subiectul admirației câtorva fete, în ultimii câțiva ani. Toată lumea care îl cunoștea îl plăcea, dar acesta evita mulțimea populară, lucru care era considerat neplăcut, în afară de a juca fotbal. Era prieten cu tipii din grupa de dezbateri, dar majoritatea timpului și-l petrecea cu Eureka.

Brooks era selectiv cu farmecul lui, iar ea fusese întotdeauna destinatarul principal. Câteodată îl vedea pe hol, glumind cu un grup de băieți și aproape nu îl recunoștea, până când o repera și venea să-i povestească tot ce se întâmplase în acea zi.

– Hei, îi ridică el ușor mâna, uite cine și-a scos ghipsul.

În lumina candelabrului din hol, Eureka fu brusc rușinată de brațul ei ciudat și slab. Arăta ca o șopârlă. Dar lui Brooks nu i se părea în neregulă. Nu o privea diferit după accident – sau după perioada petrecută în salonul de la psihiatrie. Cât timp fusese închisă în Acadia Vermilion, el venise zilnic în vizită, ascunzând pralinele cu nuci pecan în buzunarul blugilor. Singurul lucru pe care îl spusese vreodată despre ce se întâmplase era că i se părea mai amuzant să își petreacă timpul împreună în afara celulei capitonate.

Era ca și cum ar fi văzut dincolo de schimbarea culorii părului fetei, de machiajul pe care acum îl purta ca pe o armură, de încruntarea permanentă care îi ținea la distanță pe majoritatea. El rânji.

– Vrei să facem skandenberg?

Ea îl lovi.

– Glumeam. Își lăsă tenișii lângă ai ei și își atârnă impermeabilul pe același cârlig pe care îl folosise ea. Hai să mergem să privim furtuna.

Imediat ce intrară în casă, gemenii își ridicară privirea de la televizor și săriră de pe canapea. Dacă exista un lucru

care îi plăcea lui Claire mai mult decât televizorul, acela era Brooks.

– Bună seara, Harrington – Boudreaux.

Brooks se înclină spre copii, chemându-i cu numele lor ciudate, care sunau ca un restaurant de lux.

– Brooks şi cu mine mergem să căutăm aligatori lângă apă, spuse Eureka, folosind fraza lor codată.

Gemenii erau îngroziţi de aligatori şi era cea mai simplă cale de a-i împiedica să-i urmeze. Ochii verzi ai lui William se măriră. Claire se retrase, sprijinindu-şi coatele pe canapea.

– Vreţi să veniţi şi voi? intră Brooks în joc. Cei mari vin pe uscat pe o vreme ca asta. Îşi îndepărtă mâinile cât de mult putu, ca să sugereze mărimea aligatorilor. Pot să se deplaseze cu cincizeci de kilometri pe oră.

Claire ţipă, chipul strălucindu-i de invidie.

William o trase pe Eureka de mânecă.

– Promiţi să ne spui dacă vezi vreunul?

– Bineînţeles.

Eureka îi ciufuli părul şi îl urmă pe Brooks afară.

Trecură prin bucătărie, unde tatăl vorbea la telefon. El îi aruncă o privire cumpătată băiatului, dădu din cap, apoi se întoarse ca să îl asculte mai atent pe agentul de asigurări. Tatăl ei era prietenos cu prietenele Eurekăi, dar băieţii – chiar şi Brooks, care fusese dintotdeauna prin preajmă – îi treziseră latura precaută.

În spate, noaptea era liniştită, ploaia constantă liniştind totul. Cei doi prieteni merseră spre leagănul alb, aflat sub planşeul etajului. Scârţâi sub greutatea lor. Brooks împinse uşor din picioare ca să îl facă să se balanseze, iar ei priviră picăturile de ploaie lovind stratul cu begonii. Dincolo de flori era o curte mică, în care se afla scheletul unui leagăn

pe care tatăl ei îl construise vara trecută. Dincolo de el, o poartă din fier forjat se deschidea spre golful maroniu.

– Îmi pare rău că am ratat cursa de astăzi, spuse Brooks.

– Știi cine a regretat mai mult? Maya Cayce. Eureka își sprijini capul de perna uzată care căptușea banca. Te căuta. Și mă și vrăjea. Talentată fata!

– Haide. Nu este atât de rea.

– Știi cum îi spun cei din echipa de maraton? întrebă prietena lui.

– Nu mă interesează poreclele date de oamenii care se tem de oricine arată diferit față de ei. Brooks se întoarse ca să o studieze. Nu am crezut că și tu ești la fel.

Eureka pufni deoarece avea dreptate.

– Este geloasă pe tine, adăugă băiatul.

Asta nu i se întâmplase niciodată.

– De ce ar fi Maya Cayce geloasă pe mine?

Brooks nu răspunse. Țânțarii se rotiră în jurul becului de deasupra lor. Ploaia se opri, apoi începu din nou, cu o briză rece care îi umezi pometii Eurekăi. Frunzele ude ale palmierilor din curte se ondulară, salutând vântul.

– Deci, ce timp ai scos azi? întrebă băiatul. Record personal, fără îndoială, acum că ți-ai scos ghipsul.

După felul în care o privea, își dădu seama că aștepta să îi confirme că se alăturase din nou echipei.

– Zero minute și zero secunde.

– Chiar ai renunțat? spuse el trist.

– De fapt, cursa nu a mai avut loc din cauza ploii. Cu siguranță ai observat ploaia torențială. Cea de cincizeci de ori mai sălbatică decât asta? Și, da – împinse leagănul cu picioarele ca să se balanseze mai mult – am renunțat.

– Eureka.

– În orice caz, cum de ai pierdut acea furtună?

Brooks ridică din umeri.

– Am exersat cu cei din grupa de dezbateri, așadar, am plecat târziu de la școală. Apoi, când am coborât scările de lângă aripa Artelor, am ametit. El înghiți, părând aproape jenat să continue: Nu știu ce s-a întâmplat, dar m-am trezit la capătul scărilor. Un elev de anul întâi m-a găsit acolo.

– Te-ai rănit? întrebă Eureka. Asta s-a întâmplat cu fruntea ta?

Brooks ridică părul de pe frunte ca să dezvăluie treisprezece centimetri pătrați de tifon. Când desfăcu bandajul, Eureka suspină.

Nu era pregătită să vadă o rană de mărimea aceea. Era adâncă, de un roșu-deschis, aproape perfect rotundă, de mărimea unui dolar de argint. Inelele de puroi și sânge din interior îi dădeau aspectul unui trunchi vechi de sequoia decojit.

– Ce ai făcut, ai intrat într-o nicovală? Ai căzut din senin? Este înspăimântător! Întinse mâna ca să-i îndepărteze bretonul de pe frunte și studie rana. Ar trebui să mergi la doctor.

– Deja am făcut-o, drăguță. Am petrecut două ore la urgențe, mulțumită copilului panicat care m-a găsit. Mi-au spus că am hipoglicemie și alte porcării de genul acesta.

– Este grav?

– Nu, Brooks sări din leagăn, trăgând-o pe Eureka de pe verandă, în ploaie. Haide, să mergem să prindem un aligator.

Părul ud îi atinse spatele, iar ea țipă, râzând, în timp ce fugi cu Brooks de pe verandă, pe puținele trepte spre curtea înverzită. Iarba înaltă îi gâdila picioarele. Aspersoarele se declanșaseră în ploaie. Curtea din jurul lor era delimitată de patru stejari imenși. Ferigile portocalii, sclipind cu picături

de ploaie, le dantelau trunchiurile. Eureka şi Brooks gâfâiră când se opriră la poarta din fier forjat şi priviră spre cer. În locul în care norii se împrăştiară, noaptea era înstelată, iar fata crezu că nu mai era nimeni pe lume care să o mai facă să râdă, în afara lui. Îşi imaginâ un dom din sticlă coborând din cer, etanşând curtea ca într-un glob de jucărie, prinzându-i pentru totdeauna în acest moment, cu ploaia care cădea veşnic, fără să mai fie nevoită să înfrunte altceva în afară de lumina stelelor şi privirea poznaşă a lui Brooks.

Uşa din spate se deschise, iar Claire scoase afară capul ei blond.

– Reka, strigă ea. Lumina verandei îi făcea obrajii rotunzi să strălucească. Aligatorul este acolo?

Eureka şi Brooks zâmbiră în întuneric.

– Nu, Claire. Poţi să ieşi în siguranţă.

Foarte atentă, fata merse tiptil până la marginea covoraşului de la uşă. Se aplecă în faţă şi îşi duse la gură mâinile făcute pâlnie, ca să vorbească:

– Cineva este la uşă. Un băiat. Vrea să te vadă.

7

REUNIUNEA

— Tu.

Eureka picură pe dalele de marmură din pragul uşii, privindu-l pe băiatul care îi lovise maşina. Ander se schimbase iar în cămaşa albă călcată şi blugii negri. Probabil că îşi atârnase în vestiar acea cămaşă fără cute; nimeni nu făcea asta în echipa ei.

Stând pe verandă în lumina asfinţitului, Ander părea că ar fi venit din altă lume, una în care înfăţişarea nu era supusă stării vremii. Părea independent de atmosfera din jurul lui. Eureka deveni conştientă de părul ei încâlcit şi de picioarele goale stropite cu noroi.

Felul în care băiatul îşi ţinea mâinile împreunate la spate îi accentua lăţimea pieptului şi a umerilor. Expresia îi era enigmatică. Părea să-şi ţină respiraţia, ceea ce o neliniştea pe fată.

Poate că de vină erau ochii lui turcoaz. Poate era angajamentul absurd cu care evitase moartea acelei veverițe. Poate era felul în care se uita la ea, ca şi când ar fi văzut ceva ce nici ea nu ştia că tânjea să vadă la propria persoană.

Instantaneu, acest băiat o afectase. O făcuse să se simtă nesigură.

Cum de trecuse de la a fi mânioasă pe el, la chicotcli înainte de a-i afla numele? Eureka nu făcea aşa ceva.

Privirea lui Ander deveni prietenoasă, întâlnind-o pe a ei. Corpul o furnică. Mânerul uşii de care sc ţinea se simţea ca şi când ar fi emis căldură.

– De unde ai ştiut unde locuiesc?

El vru să răspundă, dar apoi fata îl simţi pe Brooks în spatele ei, în tocul uşii. Picptul lui îi atinse omoplatul, în timp cc îşi rezemă mâna stângă pe tocul uşii. Corpul lui trecu dincolo de al ei. Era la fel de ud ca şi ea din cauza furtunii. Se uită la Ander peste capul Eurekăi.

– Cine e ăsta?

Sângele se scurse de pe faţa lui Ander, făcându-i pielea deja palidă aproape fantomatică. Dcşi abia se mişca, întregul comportament i se schimbă. Îşi ridică puţin bărbia, întinzându-şi pieptul în faţă cu un centimetru. Îşi îndoi genunchii, ca şi când ar fi fost gata să sară.

Ceva rece şi otrăvitor preluase controlul asupra lui.

Privirea pe care i-o arunca Brooks o făcu pe Eureka să se întrebe dacă îl mai văzuse furios înainte de acel moment.

Nimeni nu se bătea cu prietenul ei. Oamenii se băteau cu prietenii lui ţărani la WADE'S HOLE, la sfârşit de săptămână. Se băteau cu fratele lui, Seth, care avea aceeaşi limbă ascuţită care îi făcea probleme lui Brooks, dar fără mintea care îl scotea din ele. În cei şaptesprezece ani de când Eureka îl cunoştea pe Brooks, el nu dăduse şi nici nu primise niciodată un pumn. Se strecură mai aproape de ea,

îndreptându-şi umerii ca şi când toate acestea ar fi fost pe cale să se schimbe.

Ander aruncă o privire deasupra ochilor lui Brooks. Eureka privi peste umăr şi văzu că rana lui deschisă era vizibilă. Părul, care de obicei îi cădea peste sprâncene, era ud şi dat într-o parte. Bandajul pe care îl mişcase probabil că îi căzuse când alergau prin ploaie.

– Este vreo problemă? întrebă Brooks, punând o mână pe umărul Eurekăi, mult mai posesiv decât atunci când fuseseră la prima întâlnire la filmul *Charlie şi Fabrica de ciocolată* la cinematograful din New Iberia, în clasa a cincea.

Faţa lui Ander se schimonosi. Îşi luă mâna de la spate şi, pentru o clipă, Eureka ştiu că urma să îl lovească pe Brooks. Să se ferească sau să-l împiedice?

În schimb, el îi întinse portofelul.

– L-ai lăsat în camioneta mea.

Portofelul era unul din piele maro decolorată, pe care Diana îl adusese dintr-o călătorie în Machu Picchu. Eureka îşi pierdea şi îşi găsea portofelul – şi cheile, şi ochelarii de soare, şi telefonul – cu o regularitate care o năucea pe Rhoda, aşadar, nu era un mare şoc faptul că îl lăsase în camioneta lui Ander.

– Mulţumesc.

Se întinse să ia portofelul şi, când vârfurile degetelor li se atinseră, fata tremură. Între ei era o electricitate pe care spera că Brooks nu avea să o observe. Nu ştia de unde venea; nu voia să o oprească.

– Adresa era pe permisul de conducere, deci m-am gândit să trec pe aici ca să ţi-l returnez, spuse el. De asemenea, mi-am scris numărul de telefon şi l-am pus în portofel.

În spatele ei, Brooks tuşi în pumn.

– Pentru maşină, îi explică Ander. Când vei primi o evaluare a pagubelor, să mă suni.

El zâmbi atât de prietenos, încât Eureka rânji ca o idioată.

– Cine este tipul ăsta? Tonul lui Brooks era mai ridicat decât de obicei. Părea să caute un mod de a glumi pe seama lui Ander. Despre ce vorbeşte?

– El, mmm, mi-a lovit maşina din spate, mormăi Eureka, la fel de umilă în faţa lui Ander ca şi când Brooks ar fi fost Rhoda sau tatăl ei, nu cel mai vechi prieten al său.

Din cauza faptului că el stătea atât de aproape de ea, devenea claustrofobă.

– Am condus-o înapoi la şcoală, îi spuse Ander lui Brooks. Dar nu ştiu ce legătură are asta cu tine. În afară de cazul în care ai fi preferat să fi mers pe jos?

Brooks fu prins cu garda jos. Un râs exasperat îi scăpă printre buze.

Apoi Ander se înclină în faţă, mâna lui trecând peste capul Eurekăi. Îl apucă pe Brooks de tricou.

– De cât timp eşti cu ea? *De cât timp?*

Eureka se ghemui între ei, speriată de reacţia neaşteptată. Despre ce vorbea Ander? Ar fi trebuit să facă totuşi ceva care să aplaneze situaţia. Dar ce? Nu-şi dădea seama că se aplecase instinctiv în spate, spre siguranţa familiară a pieptului lui Brooks, până când nu îi simţi mâna pe cot.

Nu tresări când Ander îl atacă. El mormăi:

– Destul de mult timp încât să ştiu că nesimţiţii nu sunt genul ei.

Cei trei erau, practic, unul peste celălalt. Eureka le simţea respiraţia. Brooks mirosea ca ploaia şi ca toată copilăria ei;

Ander mirosea ca oceanul pe care ea nu-l văzuse niciodată. Amândoi erau prea aproape. Avea nevoie de aer.

Își ridică privirea spre băiatul palid și ciudat. Privirile li se întâlniră. Ea își scuturâ puțin capul spre Ander, întrebând de ce.

Auzi sunetul degetelor slăbindu-și strânsoarea pe tricoul ui Brooks. Ander se retrase rigid câțiva pași până la marginea verandei. Fata respiră pentru prima dată într-o perioadă care i se păru a fi o veșnicie.

– Îmi pare rău, spuse Ander. Nu am venit aici ca să mă oat. Voiam doar să-ți returnez lucrurile și să-ți spun cum să mă găsești.

Eureka îl privi cum se întoarse și intră din nou în ploaia năruntă și gri. Când portiera camionetei lui se trânti, ea nchise ochii și se imaginâ în interiorul acesteia. Aproape ă putea să simtă pielea caldă și moale sub ea și să-l audă a radio pe Bunk Johnson, legenda locală, cântând la trompetă. Își imaginâ privelișlea prin parbriz în timp ce Ander onducea pe sub coroana stejarilor din Lafayette, spre riunde ar fi fost casa lui. Voia să știe cum arăta, ce culoare veau așternuturile de pe patul lui, dacă mama lui gătea ina. Chiar și după felul în care se purtase cu prietenul ei, Eureka tânjea să se afle în acea camionetă.

– A plecat psihopatul, mormăi Brooks.

Ea privi stopurile mașinii lui Ander dispărând în lumea e dincolo de strada ei.

Brooks îi masă umerii.

– Când putem să ne mai întâlnim cu el?

Eureka cântări în mâini portofelul prea plin. Și-l nagină pe Ander uitându-se înăuntru, privindu-i permisul e la bibliotecă, fotografia groaznică de pe legitimația de

elev, bonurile de la benzinăria de unde cumpărase munți de Mentos, cotoarele biletelor de la jenantele filme pentru fete la care Cat o târâse să le vadă la cinematograful de un dolar biletul, o mulțime de mărunțiș, câțiva dolari, dacă era norocoasă, cele patru poze alb-negru în care apăreau ea și mama ei, făcute la un bâlci din New Orleans, cu un an înainte de moartea Dianei.

– Eureka? întrebă Brooks.

– Ce vrei?

El clipi, surprins de tonul sever al vocii ei.

– Te simți bine?

Fata se îndreptă spre marginea verandei și se aplecă peste balustrada din lemn alb. Mirosi tufa înaltă de rozmarin și își trecu o palmă peste crengi, împrăștiind picăturile de ploaie. Brooks închise plasa de țânțari de la ușă în urma lui. Se îndreptă spre ea și amândoi priviră drumul ud.

Ploaia se opri. Seara se lăsa peste Lafayette. O semilună aurie își căuta locul pe cer.

Cartierul Eurekăi era dispus de-a lungul unei singure străzi – Shady Circle – care forma o buclă alungită din care porneau câteva drumuri înfundate. Toți se cunoșteau între ei, toți făceau din mână, dar nu se băgau în treburile altora la fel de mult precum cei din cartierul lui Brooks, din New Iberia. Casa ei era în partea de vest a străzii, care cobora pe o pantă îngustă spre golf. Curtea din față era îndreptată spre o altă curte, de cealaltă parte a străzii și, prin fereastra bucătăriei vecinilor, Eureka o vedea pe doamna LeBlanc, care era dată cu ruj, purta un șort înflorat și amesteca într-o cratiță pe aragaz.

Doamna LeBlanc preda catehismul la Sf. Edmond. Avea o fiică mai mare cu câțiva ani decât gemenii, pe care o

îmbrăca în costume şic, asortate cu ale ei. Mama şi fiica nu semănau deloc cu ea şi Diana – poate cu excepţia faptului că se adorau în mod evident – şi totuşi, de la accident, Eureka era fascinată de relaţia mamă-fiică a vecinilor. Se uita pe fereastra dormitorului ei, privindu-le cum plecau la biserică. Părul lor blond strălucea la fel.

– Este ceva în neregulă?

Brooks îi înghionti genunchiul cu al lui.

Eureka se întoarse ca să-l privească în ochi.

– De ce ai fost atât de ostil cu el?

– Eu? Băiatul îşi puse o mână pe piept. Vorbeşti serios? El... Eu...

– Stăteai deasupra mea ca un frate mai mare posesiv. Puteai să te prezinţi.

– Suntem în aceeaşi dimensiune? Tipul m-a apucat ca şi când ar fi vrut să mă lipească de perete. Fără niciun motiv! Scutură din cap. Ce se întâmplă cu tine? Îţi place de el sau ce?

– Nu.

Ştia că roşea.

– Bun, deoarece s-ar putea să-şi petreacă întâlnirea de sfârşit de an în arest.

– Bine, am înţeles.

Eureka îl împinse uşor.

Brooks se prefăcu a cădea pe spate, ca şi când l-ar fi împins puternic.

– Apropo de infractori violenţi...

Apoi veni spre ea, apucând-o de talie şi ridicând-o în aer. O aruncă pe umăr aşa cum o făcea din clasa a cincea, fiind mai înalt cu cincisprezece centimetri decât restul clasei. O învârti pe verandă până ce strigă la el să se oprească.

– Haide. Ea era cu capul în jos şi dădea din picioare. Nu a fost atât de rău.

Brooks o lăsă jos şi se îndepărtă. Zâmbetul îi dispăru.

– Tu chiar îl vrei pe nebunul ăla.

– Nu. Îşi băgă portofelul în buzunarul puloverului. Murea de nerăbdare să se uite la numărul de telefon. Ai dreptate. Nu ştiu ce problemă avea.

Brooks se rezemă de balustradă, lovind cu călcâiul unui picior peste degetele celuilalt. Îşi îndepărtă părul ud de pe ochi. Rana lui strălucea în nuanţe de portocaliu, galben şi roşu, ca un foc. Nu vorbiră până când Eureka auzi muzică în surdină. Era acea voce răguşită a Mayei Cayce cântând *Sunt atât de singur*, încât aş putea să plâng, a lui Hank Williams?

Brooks îşi scoase din buzunar telefonul care suna. Eureka zări ochii arzători în fotografia de pe ecran. El respinse apelul şi îşi ridică privirea spre ea.

– Nu te uita aşa la mine. Suntem doar prieteni.

– Toţi prietenii tăi îşi înregistrează propriul sunet de apel?

Îşi dori să-şi fi putut ascunde sarcasmul din voce, dar nu reuşi.

– Crezi că mint? Că mă întâlnesc în secret cu ea?

– Am ochi, Brooks. Dacă aş fi fost băiat şi mie mi-ar fi plăcut de ea. Nu trebuie să te prefaci că nu vezi că este foarte atractivă.

– Vrei să-mi spui ceva puţin mai direct?

Da, dar ea nu ştia asta.

– Am teme de făcut, spuse mai rece decât şi-ar fi dorit.

– Da. Şi eu. Împinse cu putere uşa de la intrare ca să o deschidă, îşi luă haina de ploaie şi încălţările. Se opri la

marginea verandei ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva, dar apoi văzură maşina roşie a Rhodei venind cu viteză.

– Cred că voi fugi, spuse el.

– Ne mai vedem, îi făcu un semn cu mâna Eureka.

În timp ce Brooks sări de pe verandă, îi strigă peste umăr:

– Dacă foloseşte la ceva, mi-ar plăcea un sunet de apel cu tine cântând.

– Îmi urăsc vocea, strigă ea.

El scutură din cap.

– Vocea ta este încântător de falsă. Nu aş putea să urăsc niciodată ceva la tine.

Când Rhoda viră spre alee, purtând ochelari de soare mari chiar dacă luna era pe cer, Brooks râmji şi făcu exagerat din mână, apoi alergă spre maşina lui – Cadillacul verde cu auriu al bunicii sale, de la începutul anilor '90, pe care toată lumea îl numea Ducesa.

Eureka începu să urce treptele, sperând să ajungă la etaj şi în spatele uşii închise a camerei ei, înainte ca Rhoda să fi ieşit din maşină. Dar soţia tatălui era prea mult prea rapidă. Abia închisese plasa de ţânţari a uşii, când vocea ei explodă în noapte:

– Eureka? Am nevoie de ajutor.

Fata se întoarse încet, sărind pe cărămizile rotunde care mărgineau grădina, apoi se opri la câţiva metri de maşina Rhodei. Auzi din nou tonul de apel al Mayei Cayce. În mod sigur, nu era îngrijorată de faptul că părea foarte nerăbdătoare.

Îl văzu pe Brooks închizând portiera Ducesei. Nu mai putea auzi melodia, nu văzu dacă răspunsese la telefon.

Încă îi urmărea cu privirea stopurile mașinii, când un teanc de haine de la curățătorie ambalate în plastic aterizâ în mâinile ei. Miroseau a chimicale și a bomboane mentolate, din cele pe care le aveau la recepția bufetului chinezesc. Rhoda luă sacoșele cu alimente și aruncă geanta grea de laptop pe umărul ei.

– Încercai să te ascunzi de mine? spuse mama ei vitregă ridicând din sprânceană.

– Dacă preferi să nu-mi fac temele, pot să stau aici toată noaptea.

– Mmm-hmm.

Astăzi, Rhoda era îmbrăcată în costumul de culoarea somonului de Atlantic și purta pantofi cu toc, negri, care păreau incomozi și demodați. Părul ei negru era pieptănat răsucit, o coafură care îi amintea întotdeauna fetei de o tortură indiană. Era cu adevărat drăguță și, câteodată Eureka vedea asta – când Rhoda dormea sau când era în transă supraveghindu-și copiii, în rarele momente în care fața ei era relaxată. Dar, în majoritatea timpului, mama ei vitregă părea că întârzia undeva. Era dată cu un ruj portocaliu, care se șterse în timpul cursului de economie pe care îl preda la universitate. Urme slabe de portocaliu coborau pe cutele buzelor ei.

– Te-am sunat de cinci ori, spuse ea, închizând portiera cu șoldul. Nu ai răspuns la telefon.

– Am avut o cursă.

Rhoda încuie mașina, apăsând butonul telecomenzii.

– Se pare că pierdeai vremea cu Brooks. Știi că nu este weekend. Ce s-a întâmplat cu terapeutul? Sper că nu m-ai lăcut de râs.

Eureka privi urmele de ruj de pe buzele ei imaginându-şi că erau mici pâraie otrăvitoare, care izvorau din tărâmul care fusese contaminat cu ceva malefic.

Putea să-i explice Rhodei totul, să-i amintească de vremea din acea după-amiază, să-i spună că Brooks trecuse doar pentru câteva minute, să ridice în slăvi clişeele doctorului Landry – dar ştia şi că, în curând, era necesar să discute despre accidentul de maşină, şi trebuia să-şi păstreze energia pentru asta.

Când tocurile femeii răsunară zgomotos pe aleea care ducea spre verandă, Eureka o urmă, mormăind:

– Bine, mulţumesc, şi cum a fost ziua *ta?*

În capătul scărilor, Rhoda se opri. Fata îi urmări ceafa întorcându-se spre dreapta ca să examineze aleea pe care tocmai parcase. Apoi, se întoarse şi se uită urât.

– Ea... unde este Jeepul meu?

Eureka arătă spre urechea cu care nu auzea, trăgând de timp.

– Îmi pare rău. Ce ai spus?

Nu putea să mai spună din nou povestea, nu chiar acum, nu Rhodei, nu după o zi ca asta. Era la fel de goală şi de extenuată ca şi când i s-ar fi golit din nou stomacul. Renunţă.

– Jeepul, Eureka.

Mama ei vitregă lovi veranda cu vârful pantofului.

Fata se uită preocupată în iarbă, la un semn făcut cu degetul ei mare.

– Întreabă-l pe tata. Este înăuntru.

Chiar şi spatele Rhodei se strâmbă când se întoarse spre uşă şi o deschise.

– Trenton?

Singură în sfârşit în noaptea umedă, Eureka băgă mâna în buzunarul puloverului şi scoase portofelul pe care i-l returnase Ander. Se uită înăuntru şi printre cele şapte bancnote de un dolar, văzu un mic pătrat de hârtie, smuls dintr-un carneţel. El mâzgălise atent cu cerneală neagră: *Ander*. Un număr de telefon fix. Şi cuvintele „Îmi pare rău".

8

MOȘTENIREA

Eureka își roase unghia degetului mare, uitându-se la genunchii care se balansau pe sub masa lăcuită din stejar, în lumina fluorescentă din sala de consiliu. Se temuse de această după-amiază de joi de când tatăl îi fusese chemat în biroul lui J. Paul Fontenot, avocat din sud-estul orașului Lafayette.

Diana nu menționase niciodată nimic despre vreun testament. Eureka nu și-ar fi imaginat că mama ei și avocații respirau același aer. Dar iată-i în biroul avocatului acesteia, adunați să asiste la citirea testamentului, amestecați printre celelalte rude ale mamei – unchiul Eurekăi, Beau și mătușa ei, Maureen. Nu-i văzuse de la înmormântare.

Înmormântarea fusese atipică. Familia intitulase evenimentul serviciu memorial deoarece încă nu-i găsiseră corpul, dar toată lumea din New Iberia numise ora de la Sf. Petru o înmormântare, din respect sau din ignoranță. Limita era neclară.

Atunci, fata avea tăieturi pe față, încheieturile mâinilor în ghips, iar timpanul îi țiuia din cauza accidentului. Nu

auzise niciun cuvânt spus de preot și nici nu se mișcase din strana ei până când toată lumea trecuse pe lângă fotografia mărită a Dianei, sprijinită de un sicriu închis. Urmau să îngroape un sicriu gol în parcela pe care Sugar o plătise cu mult timp în urmă. Ce risipă!

Singură în biserica de nuanța smaraldului, Eureka se strecurase spre fotografie, studiind ridurile de expresie din jurul ochilor verzi ai Dianei, când se aplecase peste un balcon în Grecia. Eureka făcuse fotografia vara trecută. Mama ei râdea de capra care le lingea hainele, care stăteau atârnate să se usuce în curtea de dedesubt.

„Nu crede că sunt gata", spusese Diana.

Degetele micșorate de ghips ale Eurekăi apucaseră brusc marginile ramei. Își dorise să poată plânge, dar nu simțea nimic pentru mama ei prin suprafața plată și lucioasă a fotografiei. Sufletul ei plecase. Corpul ei era încă în ocean, umflat, albastru, mâncat de pești, bântuind-o pe fiica ei în fiecare seară.

Eureka rămase acolo, singură, cu obrazul fierbinte lipit pe sticlă, până când tatăl ei intră, îi smulse rama din mâini și o conduse către mașină.

– Ți-e foame? o întrebase el, deoarece cu mâncarea tata făcea lucrurile să fie în regulă.

Întrebarea îi făcuse greață fetei.

Nu avusese loc nicio reuniune, așa cum se întâmplase după înmormântarea lui Sugar, singura persoană apropiată de fată. Aceasta murise cu cinci ani în urmă și avusese parte de o înmormântare adecvată, în stilul New Orleans jazz: cu muzică sumbră în prima linie, în drum spre cimitir, apoi cu muzică veselă în a doua linie, cântată în drum spre

celebrarea vieţii ei din Sazerac. Eureka îşi aminti de felul în care Diana întreţinuse atmosfera la înmormântarea ei, orchestrând toast după toast. Îşi aminti că se gândise că nu s-ar fi putut imagina ocupându-se de înmormântarea mamei ei cu atâta eleganţă, indiferent cât de bătrână ar fi fost sau cât de liniştite ar fi fost circumstanţele.

După cum se dovedi, aceste lucruri nu contau. Nimeni nu dorea să participe la o comemorare după înmormântarea Dianei. Eureka îţi petrecuse restul zilei singură în camera ei, holbându-se la tavan, întrebându-se când avea să găsească energia de a se mişca din nou, gândindu-se pentru prima dată la sinucidere. Se simţea doborâtă de greutăţi, ca şi când nu ar fi avut destul aer.

Trei luni mai târziu, iat-o, la citirea testamentului Dianei, fără energie. Sala de consiliu era mare şi luminată de soare. Prin ferestrele cu sticlă groasă se vedeau blocuri cu apartamente insipide. Eureka, tatăl ei, Maureen şi Beau stăteau în jurul colţului unei mese imense. Douăzeci de scaune pe rotiţe erau goale de cealaltă parte a camerei. Trebuiau să-l mai aştepte doar pe avocat care, potrivit secretarei lui, „vorbea la telefon" în momentul sosirii lor. Ea servi familia cu o cafea slabă, în ceşti din plastic.

– O, dragă, rădăcinile tale! se strâmbă mătuşa Maureen din cealaltă parte a mesei.

Suflă în ceaşca ei de cafea, bând o gură.

Pentru un moment, Eureka crezu că aceasta se referise la rădăcinile familiei, singurele de care îi păsa fetei în acea zi. Presupuse că era o legătură între cele două tipuri de rădăcini; cele distruse de moartea Dianei o făcuseră să nu

se mai îngrijească de cele ale părului, care crescuseră prea mult.

Maureen era cea mai în vârstă dintre copiii familiei De Ligne, cu opt ani mai mare decât Diana. Surorile aveau aceeaşi piele umedă şi acelaşi păr roşu sârmos; aceleaşi gropiţe în obraji şi aceiaşi ochi verzi în spatele ochelarilor. Diana moştenise mai multă eleganţă; Maureen moştenise sânii mari ai lui Sugar şi purta bluze periculos de decoltate, ca să etaleze bijuteriile familiei. Studiindu-şi mătuşa din cealaltă parte a mesei, Eureka îşi dădu seama că singura diferenţă dintre cele două surori era că mama ei fusese frumoasă. Puteai să o priveşti pe Maureen şi să vezi versiunea negativă a Dianei. Ea era o crudă parodie.

Părul fetei era ud de la duşul pe care îl făcuse după cursa din acea după-amiază. Joia, echipa alerga zece kilometri prin pădurea de la Evangeline, însă ea alerga singură prin campusul împădurit al universităţii.

– Abia pot să mă uit la tine.

Maureen îşi clănţăni dinţii, privind freza udă a Eurekăi făcută spre dreapta, din cauza căreia chipul îi era mai puţin vizibil.

– Pot spune acelaşi lucru despre tine, mormăi Eureka.

– Puiule, aşa ceva nu e *normal.* Maureen scutură din cap. Te rog. Vino la American Hairlines. Îţi fac o coafură foarte bună. Gratis. Doar suntem rude, nu-i aşa?

Eureka se uită la tatăl ei pentru ajutor. El îşi bău cafeaua şi privea fix în ceaşcă, de parcă ar fi putut ghici viitorul. După expresia lui, nu părea că zaţul prevedea ceva bun. Nu auzise niciun cuvânt pe care îl spusese aceasta, iar fata îl invidia.

– Taci, Mo, îi spuse unchiul Beau surorii lui mai mari. Există lucruri mai importante decât părul. Suntem aici pentru Diana.

Eureka nu se putu abține să nu-și imagineze părul mamei ei ondulându-se ușor sub apă, ca al unei sirene, ca al Ofeliei. Închise ochii. Își dori să-și oprească imaginația, dar nu reuși.

Beau era copilul mijlociu al familiei. Fusese arătos în tinerețe – păr negru și zâmbet larg, leit tatăl său, care, atunci când se căsătorise cu Sugar, căpătase porecla „Tată de Zahăr".

Tatăl de Zahăr murise înainte ca Eureka să fi fost suficient de mare încât să-și amintească de el, dar îi plăcea să-i privească fotografiile alb-negru de pe șemineul lui Sugar, imaginându-și cum ar fi sunat vocea lui, ce povești i-ar fi spus dacă ar mai fi fost în viață.

Beau părea epuizat și slab. Părul i se rărea la spate. Ca și Diana, nu avea o slujbă stabilă. Călătorea mult, făcând autostopul în majoritatea cazurilor și, cumva, le întâlnise odată pe Eureka și pe Diana pe un șantier arheologic din Egipt. Moștenise mica fermă a părinților de lângă New Iberia, în apropierea casei lui Brooks. Acolo stătea mama ei ori de câte ori era în oraș între două săpături arheologice, așadar și Eureka obișnuia să își petreacă mult timp acolo.

– Cum te descurci la școală, Reka? întrebă el.

– Bine.

Era destul de sigură că nu promovase testul la matematică din dimineața aceasta, dar se descurcase bine la cel de științe.

– Mai alergi?

– Sunt căpitan anul acesta, minți ea când tatăl își ridică privirea.

Acum nu era momentul să divulge faptul că părăsise echipa.

– Bravo ție. Și mama ta aleargă foarte repede.

Beau tăcu și își mută privirea, ca și când ar fi încercat să se hotărască dacă să își ceară scuze pentru că folosise timpul prezent în descrierea surorii lui.

Ușa se deschise, iar avocatul, domnul Fontenot intră strecurându-se pe lângă un dulap ca să stea în fața lor, în capul mesei. Era un bărbat cu umerii aplecați, într-un costum măsliniu. Eurekăi i se păru imposibil ca mama ei să-l fi întâlnit pe acest bărbat, cu atât mai puțin să-l fi angajat. Îl alesese la întâmplare din cartea de telefon? El nu se uită în ochii nimănui, ci ridică un dosar de pe masă și îl răsfoi.

– Nu am cunoscut-o bine pe Diana. Vorbea calm, lent și puțin șuierat. M-a contactat cu două săptămâni înainte de deces ca să depună această copie a testamentului ei.

Cu două săptămâni înainte de deces? Eureka își dădu seama că ar fi fost ziua de dinainte de a pleca amândouă spre Florida. Mama ei își redacta testamentul în timp ce ea credea că își făcea bagajele?

– Nu sunt multe lucruri aici, spuse Fontenot. A existat o casetă de valori la banca de economii și împrumuturi din New Iberia. Își ridică privirea arcuindu-și sprâncenele groase și se uită împrejurul mesei. Nu știu dacă vă așteptați la mai mult.

Bâiguieli și ușoare scuturări din cap. Nimeni nu se așteptase nici măcar la o căsuță de valori.

– Să trecem mai departe, spuse Fontenot. Domnului Walter Beau De Ligne...

– Prezent.

Unchiul Beau își ridică mâna ca un școlar care fusese reținut timp de patruzeci de ani.

Fontenot îl privi pe acesta, apoi bifă o căsuță în formularul din mâna lui.

– Sora ta Diana ți-a lăsat contul ei din bancă. El notă rapid ceva. Minus banii folosiți pentru cheltuielile de înmormântare, e vorba de șase mii patru sute treisprezece dolari. Și scrisoarea aceasta. Scoase un mic plic alb cu numele lui Beau mâzgălit cu scrisul Dianei.

Eureka aproape suspină la vederea scrisului de mână rotunjit al mamei sale. Tânji să se întindă și să-i smulgă lui Beau plicul din mână, să țină ceva atins de mama ei atât de recent. Unchiul ei păru uimit. Băgă plicul în buzunarul interior al hainei lui gri și privi în poală.

– Unei doamne Maureen Toney, născute De Ligne...

– Eu sunt, chiar aici. Mătușa Maureen se îndreptă pe scaun. Maureen De Ligne. Fostul meu soț, el... Ea înghiți, își aranjă sutienul. Nu contează.

– Într-adevăr. Accentul nazal sudist al lui Fontenot lungise la nesfârșit cuvântul. Diana și-a dorit ca tu să ai bijuteriile mamei tale...

– Majoritatea pentru costum. Buzele lui Maureen zvâcniră când se întinse să ia săculețul din velur cu bijuterii de la avocat. Apoi păru să-și dea seama cât de absurdă fusese. Mângâie săculețul ca și când ar fi fost un mic animal de companie. Desigur, are valoare sentimentală.

– Diana îți lasă, de asemenea, mașina ei; totuși, din nefericire vehiculul este – aruncă o scurtă privire spre Eureka, apoi păru să-și fi dorit să nu o fi făcut – irecuperabil.

– Am scăpat de o problemă, spuse Maureen printre dinți. Oricum am rate.

– În plus, mai e și această scrisoare scrisă de ea, zise Fontenot.

Eureka privi cum avocatul scoase un plic identic cu acela pe care i-l dăduse unchiului Beau. Ea îl băgă în poșeta ei ca o peșteră fără fund, unde punea lucruri pe care era nerăbdătoare să le piardă.

Fata îl ura pe avocat. Ura această întâlnire. O ura pe mătușa ei idioată și plângăreață. Apucă materialul aspru al scaunului urât de sub ea. Mușchii omoplaților se contractară într-un nod, în mijlocul spatelui ei.

– Acum, domnișoara Eureka Boudreaux.

– Da!

Ea sări, întinzându-și corpul astfel încât urechea ei bună să fie mai aproape de Fontenot, care îi aruncă un zâmbet compătimitor.

– Tatăl tău este aici, în calitate de tutore.

– Sunt, spuse tata răgușit.

Și, brusc, fata fu bucuroasă că Rhoda era încă la lucru, că gemenii erau supravegheați de vecina LeBlanc. Pentru o jumătate de oră, tatăl ei nu trebuia să se prefacă a nu o jeli pe Diana. Fața îi era palidă, iar degetele împreunate în poală. Eureka fusese atât de preocupată de ea însăși, încât nu se gândise la cum suportase el moartea Dianei. Ea își strecură mâna peste mâinile tatălui și i le strânse.

Fontenot își drese vocea:

– Mama ta îți lasă prin testament următoarele trei lucruri.

Eureka se aplecă în față, pe scaunul ei. Își dorea aceste trei lucruri: ochii mamei ei, inima ei și mâinile-i care să o îmbrățișeze acum. Inima îi bătea mai repede, iar stomacul i se agita.

– Această pungută conține un medalion.

Fontenot scoase o pungută albastră din piele pentru bijuterii din servietă și o împinse cu grijă pe masă, până în fața fetei.

Degetele ei desfăcură șnurul din mătase care ținuse punga închisă. Băgă mâna înăuntru. Știa cum arăta colierul chiar înainte de a-l scoate. Mama ei purtase tot timpul medalionul cu o piatră netedă de lapislazuli, cu pete aurii. Pandantivul era un triunghi mare, cu fiecare latură lungă de aproximativ cinci centimetri. Montura din cupru care ținea piatra era oxidată. Medalionul era atât de vechi și de murdar încât încheietoarea nu se deschidea, dar fața strălucitoare albastră era destul de frumoasă încât să nu o deranjeze pe fată. Spatele din cupru era marcat cu șase inele suprapuse, unele incrustate, altele gravate, despre care Eureka crezuse întotdeauna că arătau ca o hartă a unei galaxii îndepărtate.

Deodată, își aminti că mama ei nu îl purtase în Florida, iar fata nu întrebase de ce. Ce o determinase pe Diana să depună medalionul într-o căsuță de valori, înainte de călătorie? Eureka nu avea să afle niciodată. Strânse medalionul în mână, apoi își trecu lanțul lung din cupru peste cap. Își ținu medalionul lipit de inimă.

– De asemenea, a mai specificat că trebuie să primești această carte.

O carte groasă cu coperte tari se afla pe masă, în faţa ei. Era învelită în ceea ce părea o pungă de plastic, dar era mai groasă decât orice pungă cu fermoar pe care o văzuse vreodată. Scoase cartea din învelişul protector. Nu o mai văzuse vreodată.

Era foarte veche, legată în piele verde crăpată, cu încreţituri pe cotor. În mijlocul copertei se înălţa un cerc, dar era atât de uzat încât Eureka nu-şi dădea seama dacă făcea parte din copertă sau dacă era o urmă lăsată de vreun pahar.

Cartea nu avea un titlu, aşa că, până ce o deschise, Eureka presupuse că era un jurnal. Paginile erau scrise într-o limbă pe care nu o recunoştea. Erau subţiri şi îngălbenite, nu din hârtie, ci dintr-un fel de pergament. Literele mici şi dense îi erau atât de necunoscute, încât ochii îi obosiră privindu-le. Arătau ca o încrucişare între nişte hieroglife şi un desen făcut de gemeni.

– Îmi aduc aminte de această carte. Tatăl se aplecă în faţă. Mamei tale îi plăcea, iar eu nu am ştiut niciodată de ce. Obişnuia să o ţină pe noptieră, chiar dacă nu putea să o citească.

– De unde este?

Eureka atinse paginile cu margini aspre. Spre sfârşit, un fascicul era lipit ca şi când ar fi fost sudat. Îi aminti ce se întâmplase cu manualul ei de biologie, când vărsase o sticlă de Coca-Cola peste acesta. Eureka nu riscă să rupă paginile încercând să le desfacă.

– A luat-o de la o întâlnire a colecţionarilor din Paris, spuse tata. Nu ştia nimic altceva despre ea. Odată, de ziua ei, i-am dat cincizeci de dolari unui coleg de-al ei, arheolog,

să o dateze cu carbon. Chestia asta nici măcar nu apărea pe scala lor.

– Probabil e un fals, spuse Maureen. Marcie Dodson – fata de la salon – a fost la New York vara trecută. A cumpărat o geantă Goyard din Times Square şi nici măcar nu era *veritabilă*.

– Încă un lucru pentru Eureka, spuse Fontenot. Ceva ce mama ta numeşte „piatra tunetului". Îi împinse o cutie din lemn, de mărimea unei cutiuţe muzicale. Arăta ca şi când ar fi fost cândva decorată cu un desen albastru complicat, dar vopseaua era decoloratã şi scorojită. Deasupra cutiei se afla un plic de culoare crem, pe care mama ei scrisese *Eureka*.

– Ai şi o scrisoare.

Fata sări după scrisoare. Dar, înainte să o citească, se mai uită o dată la cutie. Deschizând capacul, găsi o grămadă de tifon la fel de alb ca un os albit, înfăşurat în jurul unui obiect de mărimea unei mingi de baseball. Îl ridică. Era greu.

O piatră a tunetului? Nu ştia ce era. Mama ei nu zisese niciodată nimic despre asta. Poate că avea să găsească explicaţia în scrisoare. Când Eureka scoase scrisoarea din plic, recunoscu hârtia specială de scris a mamei ei.

Literele de un purpuriu-închis de la început erau *Fluctuat nec mergitur*.

Scria în latină. Eureka le memorase de pe tricoul de la Sorbona cu care dormea în majoritatea nopţilor. Diana îi adusese tricoul de la Paris, pe care era înscris mottoul oraşului, care era şi al mamei ei. „Aruncată de valuri, ea nu se scufundă." Cruda ironie o întristă.

Maureen, care proba obiectele moştenite, îşi smulse unul din cerceii lui Sugar de pe lobul urechii. Apoi avocatul

spuse ceva; vocea calmă a lui Beau se înălță contradictorie, iar tatăl împinse scaunul înapoi – dar niciunul dintre aceste lucruri nu conta. Eureka nu mai era lângă aceștia în sala de consiliu.

Era cu Diana, în lumea scrisorii scrise de mână:

Draga mea Eureka,

Zâmbește!

Dacă vei citi aceste rânduri, îmi imaginez că îți este greu să o faci. Dar sper că le vei citi, dacă nu astăzi, atunci curând. Ai un zâmbet frumos, efervescent și natural.

Cât îți scriu aceste cuvinte, dormi lângă mine în vechiul dormitor din casa lui Sugar – pardon, a lui Beau. Astăzi am mers la Cypremort Point, iar tu ai înotat ca o focă în costumul tău de baie cu buline. Soarele era strălucitor și aveam aceleași urme de bronz pe umeri în seara aia, în care am mâncat fructe de mare fierte pe chei. Te-am lăsat să mănânci încă un știulete de porumb, așa cum o fac întotdeauna.

Arăți atât de liniștită și de tânără când dormi, Eureka! Îmi este greu să cred că ai șaptesprezece ani.

Crești. Promit că nu voi încerca să te opresc.

Nu știu când vei citi scrisoarea. Cei mai mulți dintre noi știm cum ne va găsi moartea. Dar, dacă această scrisoare va ajunge la tine mai devreme decât mai târziu, te rog... nu lăsa moartea mea să-ți influențeze cursul vieții.

Am încercat să te cresc, astfel încât să nu mai fie multe lucruri de explicat într-o scrisoare ca aceasta. Am sentimentul că ne cunoaștem mai bine decât oricare alți oameni. Desigur, vor mai exista lucruri pe care va trebui să

le descoperi singură. Înțelepciunea ține făclia experienței, dar trebuie să iei făclia și să mergi singură.

Nu plânge. Poartă cu tine ceea ce iubești la mine; lasă durerea în urmă.

Păstrează piatra tunetului. Este enigmatică, dar în același timp și puternică.

Poartă medalionul meu când ți-e dor să mă ai aproape; poate te va călăuzi.

Și bucură-te de carte. Știu că o vei face.

Cu dragoste profundă și admirație,
Mama

9

BĂIATUL DE NICĂIERI

Eureka strânse scrisoarea. Respinse sentimentele pe care cuvintele mamei ei aproape că o făcură să le simtă.

În josul paginii, semnătura Dianei era mâzgălită.

La marginea scrisorii mamei ei se găseau trei cercuri minuscule, în relief. Eureka își trecu degetul peste ele, ca și când ar fi fost un limbaj pe care trebuia să-l atingă ca să-l înțeleagă.

Nu putea să își explice cum de știa: erau lacrimile Dianei.

Dar mama ei nu plângea. Dacă o făcuse, Eureka nu o văzuse niciodată. Ce altceva nu mai știa despre ea?

Își amintea atât de clar cea mai recentă călătorie a lor spre Cypremort Point: început de mai, bărci cu fundul plat înghesuindu-se pe apă, soarele arzând pe cer. Dormise atât de profund după aceea, încât nu-și auzise mama plângând? De ce plânsese aceasta? De ce scrisese această scrisoare? Știa că avea să moară?

Bineînțeles că nu. Scrisoarea așa spunea.

Fata își dori să țipe. Dar impulsul trecu, ca un chip înfricoșător într-o casă bântuită de la un bâlci.

– Eureka.

Tatăl stătea în fața ei. Erau în parcarea din fața biroului lui Fontenot. Cerul de deasupra lor era de un albastru-deschis, dungat cu nori albi. Aerul era atât de umed încât își simți tricoul ud.

Eureka se uită la scrisoare cât de mult putu, fără să-și ridice privirea în timp ce îl urmă pe tatăl ei părăsind sala de consiliu, intrând în lift, trecând prin hol și ieșind în parcare.

– Ce e?

Apucă strâns scrisoarea, temându-se că ar fi putut să i-o ia cineva.

– Doamna LeBlanc mai supraveghează copiii încă o jumătate de oră. Se uită la ceas. Putem să luăm o banană înghețată. A trecut ceva vreme.

Eureka fu surprinsă să afle că voia o banană înghețată de la JO'S SNOWS, aflat la colțul de lângă biserica lor, St' John. Fusese tradiția lor înainte de Rhoda și gemeni, de liceu, de accident și de întâlnirile cu avocații în legătură cu obiectele tulburătoare ale mamei decedate, lăsate ca moștenire.

O banană înghețată însemna două linguri și separeul din colț. Însemna că Eureka stătea pe marginea scaunului ei, râzând la aceleași povești pe care le auzise de la tatăl său de o sută de ori despre cum crescuse în New Iberia, despre faptul că era singurul băiat care participase la concursul de plăcinte cu nuci pecan sau despre cum o invitase prima dată pe Diana la cină, el fiind atât de emoționat încât mâncarea lui flambată cauzase un incendiu în bucătărie. Pentru o

clipă, Eureka își lăsă mintea să călătorească spre acel separeu de la JO'S SNOWS. Se văzu mâncând înghețată rece cu banană – o fetiță care încă credea că tatăl ei este un erou.

Dar acum nu mai știa cum să îl abordeze. De ce să-i fi spus cât de infirmă se simțea? Dacă el ar fi scăpat un singur cuvânt greșit față de Rhoda, Eureka s-ar fi întoars la supravegherea sinucigașilor, fără să i se mai permită măcar să închidă ușa. În plus, avea destule pe cap.

– Nu pot, spuse ea. Plec cu o altă mașină.

Tata se uită în jurul parcării mai mult goale, ca și când fata ar fi glumit.

Nu glumea. Cat trebuia să o ia la ora patru, ca să învețe. Citirea testamentului se terminase mai devreme. Acum, probabil că tatăl avea să aștepte în mod jenant împreună cu ea, până ce apărea prietena ei.

Cât timp fata scruta parcarea căutând-o pe Cat, privirea îi căzu pe o camionetă albă. Era parcată cu fața spre clădire, sub un copac cu frunze aurii. Cineva stătea pe locul șoferului, privind drept înainte. Ceva argintiu strălucі prin parbriz.

Eureka mijі ochii, amintindu-și de pătratul strălucitor – acel odorizant neobișnuit cu aromă de *citronella* – care atârna la oglinda retrovizoare a lui Ander. Nu era nevoie să vadă de aproape ca să știe că era camioneta lui. El observă că fusese văzut. Nu își întoarse privirea.

Căldura îi străbătu trupul. Tricoul îi păru apăsător, iar palmele îi transpiraseră. Ce făcea aici?

Honda gri aproape că o călcase pe Eureka. Cat apăsă pedala de frână cu un scârțâit puternic și coborî geamul.

– Ce faceţi, domnule B.? strigă ea din spatele ochelarilor de soare în formă de inimă. Eşti pregătită, Reka?

– Ce faci, Cat? Tatăl mângâie capota maşinii fetei, căreia îi spuneau Mildew. Mă bucur să văd că încă merge.

– Mă tem că nu se va strica niciodată, murmură Cat. Nepoţii mei vor conduce această rablă la înmormântarea mea.

– Vom învăţa la NEPTUNE'S, îi spuse Eureka tatălui ei, îndreptându-se spre portiera din dreapta.

Tatăl dădu din cap. Părea pierdut de partea cealaltă a maşinii şi asta o întristă pe fată.

– Pe altă dată, spuse el. Hei, Reka?

– Da?

– Ai tot ce îţi trebuie?

Ea dădu din cap, lovind uşor rucsacul în care avea cartea veche şi cutia ciudată albastră. Îşi atinse inima, unde era medalionul. Ridică scrisoarea pătată cu lacrimi a Dianei, făcându-i din mână.

– Voi ajunge acasă la timp pentru cină.

Înainte de a se urca în maşina lui Cat, Eureka aruncă o privire peste umăr, spre locul de sub copac. Ander plecase. Nu îşi dădea seama ce era mai ciudat: că fusese acolo sau că şi-ar fi dorit să nu fi plecat.

– Deci, cum a fost? Cat dădu mai încet melodia care răsuna din radioul maşinii. Era singura adolescentă care era atentă la conversaţie, şi nu la muzică pe care o cunoştea Eureka. Cum putea să flirteze cu băieţii de colegiu – era apărarea lui Cat – dacă nu ştia ce se întâmpla în lume? Eşti moştenitoarea unei averi sau măcar a unui refugiu, unde aş putea veni în sudul Franţei?

– Nu chiar.

Prietena ei deschise rucsacul ca să-i arate lui Cat ce moştenise de la Diana.

– Medalionul mamei tale. Cat atinse lanţul din jurul gâtului fetei. Era obişnuită să-l vadă în jurul gâtului Dianei. Frumos.

– Mai am şi alte lucruri, spuse Eureka. Această carte veche şi această piatră în cutie.

– Piatră în ce?

– Mi-a scris şi o scrisoare.

Cat opri maşina în mijlocul parcării. Se lăsă pe spate în scaunul ei, rezemându-şi genunchii de volan şi îşi întoarse bărbia spre Eureka.

– Vrei să-mi spui despre ce este vorba?

Aşa că Eureka citi încă o dată scrisoarea, de această dată cu voce tare, încercând să-şi păstreze vocea calmă şi echilibrată, încercând să privească spre petele lăsate de lacrimi la sfârşit.

– Uimitor, spuse Cat când ea termină. Îşi şterse repede ochii, apoi îi arătă spatele paginii. Este ceva scris pe partea cealaltă.

Eureka întoarse pagina. Nu observase până atunci ce scria la post-scriptum.

P.S. În legătură cu piatra tunetului... sub stratul de tifon se află un artefact lucrat în piatră, în formă de triunghi. Unele culturi o numesc săgeata spiriduşilor; se crede că alungă furtunile. Pietrele tunetului se găsesc printre ruinele celor mai multe civilizaţii antice, peste tot în lume. Îţi aminteşti vârfurile săgeţilor pe care le-am dezgropat în

India? Gândește-te la acestea ca la niște rude îndepărtat Originea acestei pietre a tunetului deosebite este necuno. cută, ceea ce o face cu atât mai prețioasă celor care i permit să-și imagineze posibilitățile. Eu am făcut-o. Tu vei face?

P.P.S. Nu desface tifonul până când nu va fi nevoie. V. ști când va sosi momentul.

P.P.P.S. Să nu uiți niciodată că te iubesc.

– Ei bine, asta explică piatra, spuse Cat într-un fel ca înseamna că era complet confuză. Care este povestea cărți

Ele studiară paginile fragile, pline cu rânduri scrise c mână într-o limbă indescifrabilă.

– Ce e asta? Marțiană din Evul Mediu? Cat mijì ochii întoarse cartea pe dos. Este ca și când mătușa mea analfa betă Dessie ar fi scris, în sfârșit, acel roman de dragos despre care tot pomenește.

O bătaie în geamul Eurekăi le făcu pe fete să tresară.

Unchiul Beau stătea afară cu o mână băgată în buzu narul de la blugi. Se gândise că plecase deja; nu-i plăce să zăbovească în Lafayette. Aruncă o privire împrejur dup mătușa Maureen. Beau era singur. Coborî geamul.

Unchiul ei se aplecă înăuntru, cu coatele sprijinite d rama geamului. Arătă spre carte.

– Mama ta, vorbea și mai lent decât în mod normal, și ce scria în cartea aceea. Putea să o citească.

– Poftim?

Eureka luă cartea de la Cat și răsfoi paginile.

– Nu mă întreba cum, spuse Beau. Am văzut-o o dat răsfoind-o. luând notite.

– Știi de unde a învățat...

– Nu știu nimic în afară de asta. Dar ce spunea tatăl tău despre faptul că nimeni nu poate să o citească – am vrut să te lămuresc. Este posibil.

Eureka se aplecă în față ca să sărute obrazul ridat al unchiului ei.

– Mulțumesc, unchiule Beau.

El dădu din cap.

– Trebuie să plec acasă, să dau drumul la câini. Puteți să treceți oricând pe la fermă, bine?

Îndreptându-se către vechea lui camionetă, le salută scurt pe fete.

Eureka se întoarse spre Cat, ținând cartea la piept.

– Deci, întrebarea este...

– Cum o traducem? Cat bătu cu unghiile argintii pe bord. M-am întâlnit săptămâna trecută cu un clasicist-veterinar care e înscris la două facultăți la Universitatea din Louisiana. Este în anul doi, dar s-ar putea să știe.

– Unde l-ai întâlnit pe acest Romeo? întrebă prietena ei.

Nu se putu abține să nu se gândească la Ander, deși nu făcuse niciun gest romantic în prezența Eurekăi.

– Am o metodă. Cat zâmbi. Caut în lista de studenți a tatălui meu pe internet, îi aleg pe cei atractivi, iar apoi mă poziționez strategic pe holul studenților, după terminarea cursului. Ochii ei negri se îndreptară spre Eureka și în ei se citi o rară conștiință de sine. Să nu spui nimănui nimic din astea. Rodney crede că întâlnirea noastră a fost pur întâmplătoare. Rânji. Are codițe până aici. Vrei să vezi o poză?

Cât timp Cat își scoase telefonul și căută printre fotografii, Eureka privi spre locul în care fusese camioneta lui

Ander. Își imaginā cā era încā acolo și cā acesta i-o adusese înapoi pe Magda, doar cā acum Jeepul era pictat cu șerpi, flācări și smaralde asimetrice.

– Drāguț, nu? Vrei sā-l sun? Vorbește vreo cincizeci și șapte de limbi. Dacā unchiul tāu spune adevārul, chiar ar trebui s-o traducem.

– Poate. Eureka era distrasā. Aruncā piatra tunetului, cartea și scrisoarea mamei în rucsac. Nu cred cā astāzi sunt în stare de așa ceva.

– Desigur. Cat dādu din cap. Cum vrei.

– Da, mormāi fata, jucându-se cu centura de siguranță, negândindu-se la lacrimile mamei sale. Te superi dacā nu vorbim acum despre asta?

– Bineînțeles cā nu. Cat bāgā în vitezā și se îndreptā spre ieșirea din parcare. Sā îndrāznesc sā-ți sugerez sā învățām cu adevārat? Examenul la Moby-Dick și scāderea ulterioarā a mediilor ar putea să te facā sā nu te mai gândești la alte lucruri.

Eureka se uitā pe geam și privi frunzele aurii purtate de vânt peste locul gol în care fusese Ander.

– Ce-ai spune dacā *nu* am învāța...

– Nu mai spune. Sunt fata ta. Ce ai de gând, sorā?

– Ei bine... Avea vreun rost sā mintă? Pe Cat, probabil cā nu. Ridicā sfios din umeri. Sā trecem pe lângā cei de la Manor, care se antrenează pentru maraton?

– Zāu, domnișoarā Boudreaux. Ochii lui Cat își cāpātarā strālucirea captivantā, rezervatā, de obicei, tipilor mai mari. De ce ți-a luat atāt timp sā spui asta?

Liceul Manor era de câteva ori mai mare decât liceul Evangeline şi de câteva ori mai puţin finanţat. A doua şcoală catolică din Lafayette fusese dintotdeauna principalul rival al liceului lor. Efectivul de elevi era mult mai divers, mai religios şi mai competitiv. Eurekăi, copiii de la Manor îi păreau reci şi agresivi. Câştigaseră campionatul local la majoritatea sporturilor în aproape toţi anii, deşi, anul trecut, cei de la Evangeline participaseră la campionatul de maraton pe state. Cat era hotărâtă să păstreze titlul şi anul acesta.

Aşadar, când Cat trase în parcarea sportivilor de la Manor Panthers, care avea deschidere spre lac, era ca şi cum ar fi depăşit linia inamică.

În clipa în care Eureka deschise portiera, Cat se încruntă văzându-i fusta uniformei albastre, lungi până la genunchi.

– Nu putem ieşi îmbrăcate aşa.

– Cui îi pasă? Eureka coborî din maşină. Îţi faci griji că vor crede că elevii de la Evangeline sunt aici ca să-i saboteze?

– Nu, dar s-ar putea să fie pe acolo câţiva tipi frumoşi care se antrenează, iar eu arăt ca o doamnă în fusta asta. Deschise portbagajul, şifonierul ei mobil. Era plin ochi cu imprimeuri colorate, cu multe haine din lycra şi cu mai mulţi pantofi decât la magazin. Mă acoperi?

Eureka o protejă pe Cat şi rămase cu faţa spre pistă. Scrută terenul, să-l zărească pe Ander. Dar lumina soarelui îi venea în ochi şi, de acolo, toţi băieţii care participau la maraton păreau la fel de înalţi şi de subţiri.

– Aşadar. Te-ai decis să te îndrăgosteşti.

Cat scotoci prin portbagaj, bodogănind despre o curea pe care o lăsase acasă.

– Nu știu dacă este atât de serios, spuse Eureka. *Era?* A venit pe la mine acum câteva seri...

– Nu mi-ai spus asta.

Eureka auzi un fermoar și zări corpul lui Cat strălucind în ceva.

– Nu a fost nimic, serios. Brooks era acolo. Făcu o pauză, gândindu-se la momentul în care fusese prinsă între cei doi băieți pe cale să se bată. Situația a fost tensionată.

– Ander s-a purtat ciudat cu Brooks sau a fost invers?

Cat se parfumă pe gât. Mirosea a miere și iasomie. Cat era un microclimat.

– Ce vrei să spui? întrebă Eureka.

– Doar că – prietena ei țopăi într-un picior, fixând curelușa unui pantof cu toc – știi, Brooks poate fi cam posesiv când vine vorba despre tine.

– Serios? Așa crezi – Eureka tăcu, ridicându-se rapid pe vârfuri, în timp ce un băiat înalt și blond luă curba pistei din fața lor. Cred că acela este Ander – nu.

Se lăsă în jos, dezamăgită.

Cat fluieră uimită.

– Uau! Nu crezi că pasiunea ta este „atât de serioasă"? Glumești? Tocmai ai fost dezamăgită că acel tip nu era el. Nu te-am văzut niciodată așa.

Eureka dădu ochii peste cap. Se rezemă de mașină și se uită la ceas.

– Te-ai îmbrăcat? Este aproape cinci; probabil că mai e puțin până termină antrenamentul.

Nu aveau mult timp la dispoziție.

– Nu zici nimic despre cum arăt?

Când Eureka se întoarse, Cat purta o rochie mulată cu imprimeu leopard, pantofi negri cu toc și mica beretă

linx pe care o cumpăraserā împreună vara trecută din New Orleans. Făcu o piruetă, arătând ca un poster dintr-o revistă de împăiat animale.

– Eu numesc asta Triplu-Cat. Mimă că avea gheare. *Mrrr.*

– Ai grijă. Prietena ei îi făcu semn din cap spre copiii de pe teren. Aceste carnivore ar putea să te mănânce.

Traversară parcarea, dincolo de şirul de autobuze galbene care aşteptau să-i ducă acasă pe copii, dincolo de grupul de răcitoare de apă portocalii şi băieţii cu picioare subţiri din primul an, care făceau abdomene pe băncile din tribuna neacoperită. Cat auzi fluierături în urma ei.

Hei, prietene, îi spuse ea puştiului negru care o măsura din priviri în timp ce alerga pe lângă ea.

Eureka nu era obişnuită să o vadă în preajma puştilor de culoare. Se întrebă dacă aceştia o vedeau pe cea mai bună prietenă a ei pe jumătate albă, aşa cum copiii albi de la Evangeline o vedeau pe Cat pe jumătate neagră.

– A zâmbit! spuse prietena ei. Să-l ajung din urmă? Nu cred că pot să alerg în rochia asta.

– Cat, am venit aici să-l căutăm pe Ander, îţi aminteşti?

– Corect. Ander. Super înalt. Slab – nu prea slab. Bucle minunate blonde. Ander.

Se opriră la marginea pistei. Chiar dacă Eureka alergase deja zece kilometri în acea după-amiază, când vârful pantofului atinse zgura, simţi impulsul de a fugi.

Priviră echipa. Băieţi şi fete se clătinau pe pistă, alergând cu viteze diferite. Toţi purtau acelaşi tricou alb cu guler de un galben-închis şi pantaloni scurţi galbeni.

– Acela nu este el, spuse Cat, urmărind cu degetul arătător alergătorii. Nici acela nu este el – drăguţ, dar nu

este el. Iar tipul acela *cu siguranță* nu este el. Se încruntă. Este ciudat. Pot să-mi imaginez aura pe care o emite, dar este greu să-mi amintesc clar chipul lui. Poate pentru că nu l-am văzut de aproape?

– Arată neobișnuit, spuse Eureka. Nu în sensul rău. Extraordinar.

„Ochii lui sunt ca oceanul, voia să spună. Buzele lui sunt de culoarea coralului. Pielea lui deține puterea care face acul busolei să sară."

Nu îl vedea nicăieri.

– Uite-l pe Jack! Cat arătă spre un tip înalt cu părul negru și musculos, care se oprise să-și facă încălzirea pe marginea pistei. El este căpitanul. Îți amintești când am cântat *Șapte Minute în Rai* cu el iarna trecută? Vrei să-l întreb?

Eureka dădu din cap, urmând-o pe prietena ei spre băiat.

– Hei, Jack. Cat se strecură pe banca de deasupra celei pe care băiatul își întindea piciorul. Căutăm un tip pe nume Ander. Reka, care e numele lui de familie?

Eureka ridică din umeri.

Jack făcu același gest.

– În echipa asta nu e niciun Ander.

Cat își întinse și își încrucișă picioarele, la nivelul gleznelor.

– Uite, acum două zile am participat împotriva voastră la cursa care a fost anulată din cauza ploii. E înalt, are părul blond – Reka, nu vrei să mă ajuți?

„Ochi albaștri ca apa oceanului, aproape izbucni ea. Mâini care ar putea prinde o stea căzătoare."

– Un pic palid? reuși să spună.

– Cam nu în echipă.

Jack își legă șireturile încălțărilor de alergat și se îndreptă, dându-le de înțeles că nu mai avea ce discuta cu ele.

– Cam ești un căpitan de rahat, dacă nu îți cunoști coechipierii, îi strigă Cat când el se îndepărtă.

– Te rog, zise Eureka cu o seriozitate care îl făcu pe Jack să se oprească și să se întoarcă. Chiar trebuie să îl găsim.

Băiatul oftă. Se îndreptă către fete și apucă un rucsac de sub tribune. Scoase un iPad și îi atinse ecranul de câteva ori. Când i-l dădu Eurekăi, ecranul afișă o fotografie a membrilor echipei de maraton, în tribune.

– Săptămâna trecută s-au făcut pozele pentru albumul anual. Aceștia sunt toți coechipierii mei. Îl vezi aici pe Xander al tău?

Eureka privi atent imaginea, căutându-l pe băiatul pe care tocmai îl văzuse în parcare, pe cel care îi lovise mașina, pe cel pe care nu reușea să-l uite. Din cei treizeci de băieți plini de speranță care îi zâmbeau, niciunul nu era Ander.

10

APĂ ȘI PUTERE

Eureka își stoarse în palmă câțiva stropi de loțiune pentru plajă cu extract de cocos și întinse un al doilea strat pe umerii albi ai lui William. Era o sâmbătă dimineață însorită, așa că Brooks îi adusese pe Eureka și pe gemeni cu mașina în tabăra familiei sale, în Cypremort Point, de la marginea golfului Vermilion.

Toți cei care locuiau în preajma râului Bayou Teche își doreau un loc în Point. Dacă familia ta nu avea o tabără de-a lungul culoarului de trei kilometri al peninsulei de lângă port, îți făceai un prieten a cărui familie avea. Taberele erau case de weekend, mai mult o scuză de a deține o barcă, și variau de la rulote ceva mai răsărite, parcate pe un lot plin cu iarbă și până la vile de milioane de dolari, înălțate pe piloni din cedru, cu cale de lansare privată pentru bărci. Uraganele erau comemorate prin semne cu vopsea neagră pe ușile de la intrare în tabere, marcând fiecare punct până la care se înălțase apa – *Katrina '05, Rita '05, Ike '08.*

Tabăra familiei Brooks era o casă din lemn cu patru dormitoare, cu un acoperiș din tablă ondulată de aluminiu

pe ale cărei pervazuri se înşirau petunii plantate în cutii Folgers vechi. În spate, avea un doc din lemn de cedru care părea nesfârşit în soarele după-amiezii. Eureka petrecuse multe ore fericite acolo, mâncând nuci pecan cu familia lui Brooks, pescuind cu o undiţă din trestie-de-zahăr, al cărei fir era verde din cauza algelor.

În acea zi plănuiră să pescuiască pentru masa de prânz şi apoi să cumpere nişte stridii de la BAY VIEW, singurul restaurant din oraş. Însă gemenii se plictisiră de pescuit de îndată ce viermii dispărură sub apa tulbure, aşa că îşi lăsară de o parte undiţele şi conduseră până la plaja îngustă, cu vedere spre golf. Când soarele străluci pe suprafaţa apei şi când ierburile înalte se unduiră în vânt, iar pescăruşii croncăniră scufundându-se în căutarea hranei, fata nu îşi putu imagina motivul pentru care unii oameni spuneau că plaja artificială era urâtă. Lovi un ţânţar pe picior şi privi încremenirea întunecată a golfului de la marginea orizontului.

Era prima dată când, de la moartea Dianei, se afla lângă o întindere mare de apă. Dar, Eureka îşi reaminti, aceasta era copilăria ei; nu avea de ce să fie neliniştită.

Concentrat şi cu buzele strânse, William înălţa un castel de nisip, în vreme ce Claire îi demola, aripă cu aripă, construcţia în progres. Eureka se aplecă deasupra lor ţinând sticluţa cu loţiune pentru plajă Hawaiian Tropic, privindu-le umerii ca să vadă dacă se înroşiseră câtuşi de puţin.

– Claire, tu eşti următoarea.

Întinse cu degetele loţiunea de-a lungul marginilor colacilor portocalii de salvare ai lui William.

– Îhî.

Claire se ridică în picioare, cu genunchii murdari de la nisipul umed. Văzu loţiunea de plajă şi începu să fugă, dar se împiedică de piscina castelului de nisip.

– Uraganul Claire lovește din nou.

Brooks porni în urmărirea ei.

În clipa în care se întoarse cu aceasta pe brațe, Eureka se îndreptă spre ea cu loțiunea de protecție solară. Fetița se zvârcoli, țipând când Brooks o gâdilă.

– Așa. Eureka deschise sticluța. Ești protejată pentru încă o oră.

Copiii fugiră, abandonând castelul de nisip în căutarea unor scoici inexistente, la marginea apei. Cei doi adolescenți se așezară din nou pe pătură, împingându-și degetele în nisipul rece. Brooks era una dintre puținele persoane care își amintea să stea mereu în dreapta ei, pentru ca ea să-l poată auzi când îi vorbea.

Pentru o zi de sâmbătă, plaja nu era aglomerată. O familie cu patru copii se afla în partea stângă, toți încercând să stea la umbra prelatei albastre susținute de două prăjini. Câțiva pescari hoinăreau pe mal, firele undițelor lor tăind nisipul înainte ca apa să le cureţe. Mai departe, în jos, un grup de copii de gimnaziu, pe care Eureka îi recunoscu de la biserică, aruncau unii în alții cu alge. Ea privi apa lovindu-se de gleznele gemenilor, amintindu-și că, la o distanță de aproape șase kilometri și jumătate, insula Marsh ținea în frâu valurile mai mari din golf.

Din coșul de picnic, Brooks îi dădu o cutie rece de Coca-Cola. Pentru un băiat, se pricepea ciudat de bine să pregătească un coș de picnic. Avea mereu o mulțime de gustări sănătoase și mai puțin sănătoase: chipsuri și mere, sandviciuri cu carne de curcan și băuturi reci. Eureka salivă la vederea unei caserole în care se aflau resturile unui

étouffée[1] cu orez și creveți picanți, pregătit de mama lui, Aileen. Sorbi niște suc, se sprijini pe coate lăsându-se pe spate, ținând cutia rece între genunchii goi. În depărtare, un vapor cu pânze naviga spre est, velele acestuia pierzându-se în norii joși de deasupra apei.

– Ar trebui să navigăm împreună cât de curând, spuse băiatul, înainte ca vremea să se schimbe.

Brooks era un marinar priceput – spre deosebire de Eureka, care nu își amintea niciodată cum să dea la manivelă. Aceasta era prima vară în care i se dăduse voie să-și aducă singur prietenii pe barcă. Mai navigase alături de el o dată în luna mai și plănuise să continue să o facă în fiecare weekend, dar apoi avu loc accidentul. Încerca să se reobișnuiască să se afle în preajma apei. Avea coșmaruri în care se scufunda în mijlocul celui mai întunecat și mai sălbatic ocean, la mii de kilometri de țărm.

– Poate weekendul următor? întrebă băiatul.

Nu putea evita oceanul pentru totdeauna. Era o parte din ea, ca și alergatul.

– Data viitoare putem să lăsăm gemenii acasă, zise ea.

Se simțea prost că îi adusese și pe ei. Brooks se întrecuse deja pe sine conducând treizeci și doi de kilometri spre nord, să o ia pe Eureka din Lafayette, deoarece mașina ei era încă în service. Odată ajuns la casa ei, ghici cine îl rugase și-l implorase în toate felurile? Brooks nu putea să îi refuze. Tatăl ei îi spusese că era în regulă și că Rhoda participa la o întâlnire. Așa că Eureka își petrecuse următoarea jumătate de oră mutând scaunele de copii din Continentalul tatălui

[1] Fel de mâncare specific atât bucătăriei cajune, cât și creole, în care, de obicei, crustaceele sunt așezate pe un pat de orez.

pe bancheta din spate a sedanului lui Brooks, luptându-se cu o mulțime de catarame și curele enervante. Apoi mai erau și sacoșele pentru plajă, colacii de salvare care trebuiau umflați și echipamentul de scufundări, pe care William insistase să îl aducă din cele mai ascunse colțuri ale podului. Eureka își imagină că nu existau astfel de obstacole când Brooks își petrecea timpul cu Maya Cayce. Ori de câte ori el o însoțea pe aceasta, își imagina Turnul Eiffel și mese la lumina lumânărilor, cu farfurii din care se revărsau homari fierți, în câmpuri de trandafiri roșii fără spini.

– De ce ar trebui să rămână acasă? râse Brooks, privind-o pe Claire punându-i o mustață din alge lui William. Le-ar face plăcere să vină. Am veste de salvare pentru copii.

– Pentru că... Sunt obositori.

Brooks scoase caserola cu *étouffée* din coș. Luă din mâncare cu furculița și-i dădu vasul fetei.

– Dacă nu i-ai lua cu tine, vina te-ar chinui și mai mult.

Eureka se întinse pe nisip și-și acoperi fața cu pălăria de paie. El avea enervant de multă dreptate. Dacă s-ar fi lăsat vreodată copleșită de vina pe care o simțea, probabil că ar fi rămas imobilizată la pat. Se simțea vinovată din cauză că se îndepărtase de tatăl ei, din cauza valului nesfârșit de panică pe care îl dezlănțuise în casă înghițind acele pastile, din cauza Jeepului distrus pentru care Rhoda insistase să plătească reparațiile, ca să o facă să simtă că îi datora ceva.

Se gândi la Ander și se simți și mai vinovată pentru că fusese suficient de naivă încât să creadă că urma să se ocupe de mașina ei. În după-amiaza zilei de ieri, Eureka își făcuse curaj să formeze numărul pe care el i-l strecurase în portofel. O femeie cu voce groasă, al cărei nume era

Destiny, îi spusese că linia telefonică fusese instalată doar cu o zi în urmă.

De ce să fi condus până la ea acasă, doar ca să-i dea un număr de telefon fals? De ce să o fi mințit spunându-i că făcea parte din echipa de atletism a liceului Manor? Cum de o găsise în cabinetul avocatului – și de ce plecase atât de brusc?

De ce posibilitatea de a nu-l mai vedea niciodată o făcea să intre în panică?

O persoană întreagă la minte și-ar fi dat seama că Ander era un ticălos. Aceasta era concluzia lui Cat. Din cauza tuturor prostiilor pe care aceasta le suportase din partea diverșilor băieți și bărbați, nu tolera un mincinos.

Bine, mințise. Dar Eureka voia să știe *de ce*.

Brooks ridică un colț al pălăriei de paie, ca să-i privească fața. Se rostogolise pe burtă, lângă ea. Avea nisip pe obrazul bronzat. Pe pielea lui, simțea mirosul soarelui.

– Ce e în mintea persoanei mele preferate? întrebă el.

Se gândea la cât de prinsă se simțise când Ander îl apucase pe Brooks de guler. Se gândea la cum se grăbise acesta să râdă de el după aceea.

– Nu vrei să știi.

– De aceea am întrebat, spuse el. Pentru că nu vreau să știu.

Nu voia să îi povestească despre Ander – și nu doar din cauza ostilității dintre ei. Secretul Eurekăi avea de-a face cu ea, cu intensitatea pe care băiatul o făcuse să o simtă. Brooks era unul dintre cei mai buni prieteni ai ei, dar nu-i cunoștea această latură. *Ea* nu-și cunoștea această latură, care nu avea să dispară.

– Eureka. Brooks îi atinse ușor cu degetul buza de jos. Ce s-a întâmplat?

Își atinse pieptul, în mijloc, acolo unde se afla medalionul din lapislazuli al mamei ei. În două zile, se obișnuise cu greutatea acestuia în jurul gâtului. Brooks se întinse și-i întâlni degetele pe suprafața medalionului. Îl ridică și mișcă încheietoarea.

– Nu se deschide.

I-l luă din mână, ca să nu i-l strice.

– Îmi pare rău.

Tresări, apoi se întinse pe spate. Eureka îi privi mușchii abdominali.

– Nu, mie îmi pare rău. Își linse buzele. Aveau gust sărat. E o problemă delicată.

– Încă nu mi-ai spus cum au decurs lucrurile cu avocatul, zise Brooks.

Dar nu o privea. Se uita la cer, unde un nor gri acoperea soarele.

– Vrei să știi dacă sunt miliardară? întrebă fata. Moștenirea ei o uluise și o întristase în aceeași măsură, dar îi era mai ușor să vorbească despre asta, decât despre Ander. Să fiu sinceră, nu știu ce mi-a lăsat Diana.

Brooks rupse niște fire de iarbă care ieșeau din nisip.

– Ce vrei să spui? Pare a fi un medalion defect.

– Mi-a mai lăsat și o carte într-o limbă pe care nimeni nu poate să o citească. Și ceva care se numește piatra tunetului, învelită într-un fel de tifon arheologic, pe care nu am voie să îl desfac. Mi-a scris o scrisoare în care menționează că toate aceste lucruri *sunt importante*. Dar eu nu sunt un arheolog; sunt doar fiica ei. Nu știu ce să fac cu ele și asta mă face să mă simt prost.

Brooks se răsuci pe pătură, încât genunchii îi atinseră talia Eurekăi.

– Vorbim despre Diana. Te-a iubit. Dacă aceste obiecte lăsate moştenire au un scop, în mod sigur nu sunt menite să te facă să te simţi prost.

William şi Claire vizitaseră prelata din josul ţărmului şi găsiseră câţiva copii cu care să se joace în apă. Eureka era recunoscătoare să fie singură cu Brooks preţ de câteva minute. Nu-şi dăduse seama cât de mult o împovărase moştenirea ei şi cât de uşurată ar fi fost dacă ar fi povestit cuiva despre această povară. Privi golful şi-şi imagină obiectele zburând departe precum pelicanii, nemaiavând nevoie de ea.

– Îmi doresc să-mi fi spus despre aceste lucruri cât a fost în viaţă, zise ea. Nu credeam că aveam secrete.

– Mama ta a fost unul dintre cei mai deştepţi oameni care au trăit vreodată. Dacă ţi-a lăsat o minge din tifon, poate că merită să afli despre ce este vorba. Gândeşte-te la asta ca la o aventură. Ea aşa ar fi procedat. Aruncă ambalajul sucului în coşul de gunoi şi-şi dădu jos pălăria din paie. Mă duc să fac o baie.

– Brooks? Se ridică şi-i întinse mâna. Când el se întoarse să o privească, părul îi atârna peste ochi. Ea i-l dădu într-o parte. Rana de pe frunte i se vindeca; avea doar o urmă subţire şi rotundă, deasupra ochilor. Mulţumesc.

El zâmbi, se ridică în picioare şi îşi aranjă costumul de baie albastru, care arăta bine pe pielea lui bronzată.

– Cu plăcere, Sepio.

Când băiatul se îndreptă spre apă, Eureka privi către gemeni şi noii lor prieteni.

– Îţi voi face cu mâna de lângă balize, îi strigă Brooks, aşa cum îi striga întotdeauna.

Exista o legendă despre un băiat care locuia lângă brațul mort al unui râu, care se înecase în golful Vermilion, într-o după-amiază de vară târzie, chiar înainte de apusul soarelui. Se luase la întrecere cu frații săi, bălăcindu-se în apele de mică adâncime din partea îndepărtată a golfului și apoi – poate din cauza unei provocări – înotase dincolo de balize, unde marea îl înghițise. Drept urmare, în vremea copilăriei, Eureka nu îndrăznise niciodată să înoate dincolo de balizele vopsite în alb și roșu. Acum știa că era doar o poveste spusă de părinți, ca să-i sperie pe copii și să-i împiedice să înoate în larg.

Valurile din golful Vermilion abia se puteau numi valuri. Insula Marsh se lupta cu cele adevărate, ca un erou care își păzea metropola.

– Ne este foame! strigă Claire, scuturând nisipul din codița ei scurtă și blondă.

– Felicitări, spuse Eureka. Premiul tău este un picnic.

Deschise capacul coșului și întinse mâncarea pentru copii, care veniseră în fugă, ca să vadă ce era acolo.

Ea puse paie în cutiile cu suc, deschise câteva pungi cu chipsuri și scoase toate roșiile din sandviciul de curcan al lui William. Nu se gândise la Ander de cinci minute bune.

– Cum este mâncarea?

Ea mușcă dintr-un chips.

Gemenii dădură din cap, cu gurile pline.

– Unde este Brooks? întrebă Claire între mușcăturile pe care le luase din sandviciul fratelui ei, chiar dacă avea și ea unul.

– Înoată.

Eureka scrută apa. Ochii i se încețoșară din cauza soarelui. Ar fi zis că îi făcuse din mână; ar fi trebuit să fie la balize până acum. Balizele erau la doar o sută de metri de mal.

Nu înotau mulți oameni, doar băieții de gimnaziu care râdeau de inutilitatea plăcilor de surf din dreapta ei. Văzuse buclele negre ale lui Brooks ieșind deasupra apei și mișcarea lungă a brațului său bronzat la aproape jumătatea drumului până la balize – dar asta fusese cu ceva timp în urmă. Își puse o mână la frunte ca să blocheze strălucirea soarelui. Privi linia care separa apa de cer. Unde era?

Eureka se ridică în picioare ca să vadă mai bine orizontul. Nu era niciun salvamar pe plajă, nimeni nu supraveghea înotătorii de la distanță. Își imaginā că putea vedea la infinit – dincolo de Vermilion, la sud de Weeks Bay, spre insula Marsh și dincolo de golf, spre Veracruz, Mexic, spre calotele de gheață din apropierea Polului Sud. Cu cât mai departe vedea, cu atât mai întunecată devenea lumea. Toate bărcile erau zdrențuite și abandonate. Rechini, șerpi și aligatori înotau prin valuri. Iar Brooks era acolo, înotând liber, foarte departe.

Nu avea niciun motiv să se panicheze. Era un înotător bun. Și cu toate acestea, ea se panică. Înghiți cu greu, în timp ce pieptul i se strânse.

– Eureka. William își puse mâinile în ale ei. E ceva în neregulă?

– Nimic. Vocea îi tremura. Trebuia să se calmeze. Emoțiile îi distorsionau percepția. Apa părea mai agitată ca înainte. Un vânt puternic bătu spre ea, aducând un miros înțepător de humus și zărgani eșuați. Rafala de vânt îi lipi caftanul negru de corp și împrăștie chipsurile gemenilor pe nisip. Cerul bubui. Un nor verzui apăru de nicăieri și răsună din spatele bananierilor groși dinspre curba vestică a golfului. Senzația puternică de greață că se apropia ceva *rău* i se răspândea prin stomac.

Apoi, văzu un mic val înspumat.

Valul atinse ușor suprafața apei, mărindu-se la opt sute de metri dincolo de balize. Se rostogoli spre ei în spirale texturate. Palmele fetei începură să transpire. Nu putea să se miște. Valul se apropie de mal ca și când ar fi fost atras de o forță magnetică puternică. Era urât și neregulat, înalt, iar apoi și mai înalt. Se mări la șase metri, egalând înălțimea pilonilor din cedru, care susțineau un rând de case din sudul golfului. Ca o sfoară descolăcită, biciui spre peninsula cu tabere, apoi păru să-și schimbe direcția. La înălțimea maximă a valului, învelișul de spumă se înclină spre centrul plajei – spre Eureka și gemeni.

Zidul de apă avansă, cu miriade de nuanțe de albastru-închis. Strălucea cu diamante tăiate din lumina soarelui. Mici insule de rămășițe plutitoare se agitau pe suprafața acestuia. Vârtejuri mari se rotiră, ca și când valul ar fi încercat să se devoreze. Duhnea a pește putred și – ea inhală – a lumânări de *citronella?*

Nu, *nu* mirosea a lumânări de *citronella*. Eureka mai mirosi încă o dată. Dar se gândea la parfum cu un motiv, ca și când l-ar fi evocat din amintirea altul val, iar ea nu știa ce însemna asta.

Înfruntând valul, Eureka văzu că semăna cu acela care rupsese podul Seven Mile din Florida și distrusese întreaga ei lume. Nu își amintise cum arăta până acum. Din adâncurile acestui val vuind, fata crezu că auzi ultimul cuvânt al mamei ei: „Nu!"

Își acoperi urechile, dar era propria ei voce cea care striga. Când își dădu seama de asta, hotărârea o cuprinse. Își simți picioarele zbârnâind, ceea ce însemna că alerga.

Deja își pierduse mama. Nu avea să își piardă și cel mai bun prieten.

– Brooks! Alergă în apă – Brooks! – împroșcând-o până la genunchi.

Apoi se opri.

Pământul se cutremură din cauza forței apei care se retrăgea din golf. Oceanul se lovi de gambele ei. Își adună puterile pentru curentul submarin. Când valul se retrase spre golf, îi luă nisipul de sub picioare, lăsând în urmă noroi, sedimente pietroase și rămășițe de nerecunoscut.

În jurul ei, brazde de alge cu noroi zăceau abandonate de valuri. Peștii plescăiau pe pământul expus. Crabii se încăierau inutil să ajungă din urmă valul. În câteva secunde, marea se retrăsese tocmai până la balize. Brooks nu se zărea nicăieri.

Golful era golit, iar apa din acesta, adunată în valul despre care știa că urma să se întoarcă. Băieții își lăsaseră plăcile de surf și alergau spre țărm. Undițele erau abandonate. Părinții își luaseră copiii, ceea ce îi aminti Eurekăi să facă același lucru. Alergă spre gemeni și-i luă pe amândoi la subraț. Fugi din calea apei, prin iarba plină cu furnici, pe lângă micul pavilion, până ce ajunse pe pavajul fierbinte din parcare. Ținu copiii strâns. Se opriră, formând un șir împreună cu ceilalți care mergeau la plajă. Priviră golful.

Claire scânci în jurul taliei Eurekăi, care o strânse și mai tare când valul atinse apogeul în depărtare. Creasta era spumoasă, de un galben bolnăvicios.

Valul se ondulă, făcând spume. Chiar înainte să se spargă, mugetul acestuia acoperi șuieratul înspăimântător al crestei. Păsările nu mai cântară. Nu se mai auzi niciun

sunet. Oamenii și natura priviră cum valul se aruncă înainte și se izbi de fundul noroios al golfului, împrăștiind nisipul. Eureka se rugă să nu se întâmple ceva și mai rău.

Apa se repezea înainte, inundând plaja. Ca niște sulițe, umbrelele scoase din nisip erau luate de val. Prosoapele se învârteau violent, sfâșiindu-se în rocile din arsenic. Eureka urmări cum coșul lor de picnic plutea pe suprafața valului, ajungând în iarbă. Oamenii țipau, alergând spre parcare. Fata se pregăti să fugă în clipa în care văzu apa trecând dincolo de marginea parcării. În momentul în care îi ajunse la tălpi, stropindu-i picioarele, își dădu seama că nu avea cum să scape...

Apoi, brusc, valul se retrase din parcare și de pe gazon, măturând în drum spre golf tot ce se afla pe mal.

Îi lăsă pe copii pe asfaltul ud. Plaja era distrusă. Scaunele de pe gazon pluteau spre mare. Umbrelele, întoarse pe dos, erau luate de apă. Peste tot erau numai haine și mizerie. Și, în mijlocul gunoiului și al peștilor morți, acoperiți de nisip...

– Brooks!

Fugi spre prietenul ei, care zăcea cu fața în jos, în nisip. Din dorința de a ajunge la el, se împiedică și căzu peste corpul ud al acestuia. Îl întoarse pe o parte.

Era atât de rece! Avea buzele albastre. O furtună de emoții îi creșcu în piept și aproape că începu să plângă în hohote...

Dar, în acel moment, el se rostogoli pe spate. Cu ochii închiși, zâmbi.

– Trebuie resuscitat? întrebă un bărbat, făcându-și loc cu coatele prin mulțimea de oameni adunați în jurul lor, pe plajă.

Brooks tuși, făcându-i semn din mână bărbatului că nu avea nevoie de ajutor. Privi mulțimea. Se uită la fiecare

persoană în parte, ca şi când nu ar mai fi văzut niciodată pe cineva ca el sau ca ea. Apoi, privirea lui se fixă asupra fetei. Ea îl îmbrăţişă, îngropându-şi faţa în umărul lui.

– Am fost atât de speriată!

El o mângâie uşor pe spate. După o clipă, se desprinse din îmbrăţişarea ei, ca să se ridice. Se ridică şi Eureka, neştiind ce să facă în continuare, extrem de uşurată că el părea să fie în regulă.

– Eşti bine, spuse ea.

– Glumeşti? O mângâie pe obraz şi-i aruncă un zâmbet necuviincios de fermecător. Poate că, înconjurat de atât de mulţi oameni, nu se simţea în largul lui. Ai văzut cum am surfat pe rahatul ăla?

Pe piept şi în partea dreaptă a trunchiului era murdar de sânge.

– Eşti rănit! Se plimbă în jurul său şi văzu că, pe ambele părţi ale toracelui, avea patru tăieturi paralele. Sângele, diluat de apa mării, se prelingea.

Când îl atinse, Brooks se îndepărtă. Îşi scutură apa din ureche şi încercă să îşi privească spatele însângerat.

– M-am zgâriat de o piatră. Nu te îngrijora.

Râse, dar nu era râsul lui. Îşi dădu părul ud de pe faţă şi Eureka observă că rana de pe frunte era de un roşu aprins. Probabil că valul o agravase.

Privitorii păreau siguri că Brooks avea să fie bine. Cercul din jurul lor se risipi când oamenii plecară să îşi caute lucrurile pe plajă. În şoaptă, de-a lungul malului, toţi vorbeau uluiţi despre val.

Brooks bătu palma cu gemenii, care păreau a fi în stare de şoc.

– Ar fi trebuit să fiți acolo, cu mine. Valul a fost extraordinar.

Eureka îl împinse.

– Ești nebun? Nu a fost ceva *extraordinar*. Ai vrut să te sinucizi? Credeam că te duci doar până în dreptul balizelor.

Brooks își ridică mâinile.

– Asta am și făcut. Am vrut să îți fac semn cu mâna – ha! –, dar păreai preocupată.

Oare nu-l văzuse în timp ce se gândea la Ander?

– Ai rămas o veșnicie sub apă.

Claire nu știa dacă ar fi trebuit să se teamă sau să fie impresionată.

– O veșnicie! Cine crezi că sunt? Omul apelor?

Se repezi spre ei în mod exagerat, apucând șiraguri lungi de alge și aruncându-le peste el. Îi fugări pe gemeni de-a lungul malului.

– Omul apelor! țipară ei, fugind și râzând.

– Nimeni nu scapă de Omul apelor! Vă voi duce în lumea mea subacvatică! Ne vom lupta cu tritonii cu degetele noastre lipite și vom mânca sushi de pe farfurii de coral care, în ocean, este singurul fel de mâncare.

Când Brooks îi aruncă pe gemeni, pe rând, în aer, Eureka privi soarele alunecându-i pe piele. Se uită la sângele care i se prelingea de-a lungul mușchilor spatelui. Îl urmări întorcându-se, făcându-i semn cu ochiul și-i citi pe buze „Calmează-te. Nu am nimic!"

Își îndreptă din nou privirea către golf. Cu ochii minții, revăzu traseul valului. Pământul nisipos de sub tălpile ei se risipi sub un alt mic val, iar ea tremură, în ciuda faptului că era cald.

Totul părea fragil, ca și când tot ce iubea ar fi putut să dispară, luat de ape.

11

EPAVA

– Nu am vrut să te sperii.

Brooks stătea lângă patul ei, cu picioarele goale sprijinite de tocul ferestrei. Erau în sfârşit singuri, după ce îşi reveniseră parţial din cauza sperieturii din acea după-amiază.

Gemenii erau în pat, după ce Rhoda îi supraveghease atent câteva ore. Devenise isterică din momentul în care auzise de aventura lor, învinuindu-i pe cei doi adolescenţi de pericolul la care aproape că-i fuseseră supuşi copiii. Tatăl încerca să aplaneze situaţia cu cana lui cu lapte cu cacao fierbinte şi scorţişoară. Dar, în loc să-i apropie, fiecare îşi luă cana şi merse în câte un colţ al casei.

Eureka îşi bău laptele cu cacao în vechiul balansoar de lângă fereastră. Îi privi reflexia lui Brooks în vechiul ei *armoire à glace*, un şifonier din lemn cu o singură uşă şi oglindă, care îi aparţinuse mamei lui Sugar. Buzele lui se mişcară, dar ea îşi sprijinea capul pe mâna dreaptă, blocând urechea cu care auzea bine. Îşi înălţă capul şi auzi versurile melodiei *Sara*, cântată de Fleetwood Mac, pe care Brooks o asculta pe Ipod.

...în marea de iubire, unde toată lumea ar vrea să se înece. Dar acum a dispărut; ei spun că nu mai contează...

– Ai spus ceva? îl întrebă ea.

– Păreai supărată, spuse Brooks, puțin mai tare. Ușa dormitorului Eurekăi era deschisă – regula tatei pentru momentele în care avea musafiri –, iar băiatul știa la fel de bine ca ea cât de tare puteau să vorbească astfel încât să nu se audă la parter. Ca și cum ai fi crezut că valul s-a produs din vina mea.

Se înclină între stâlpii baldachinului vechiului pat al bunicilor ei. Ochii lui erau de același castaniu ca al păturii întinse peste cuvertura albă. Părea că era pregătit pentru orice – pentru o petrecere cu funii de catifea, pentru un drum prin toată țara cu mașina, pentru o baie în întunericul rece de la marginea universului.

Eureka era epuizată, ca și când ea ar fi fost cea devorată și scuipată de un val.

– Desigur că nu a fost vina ta. Se uită în cana ei. Nu era sigură dacă se supărase pe Brooks.

Dacă fusese, nu știa de ce. În mod neobișnuit, o distanță îi separa pe cei doi.

– Atunci, ce este? întrebă el.

Ea ridică din umeri. Îi era dor de mama ei.

– Diana. Brooks îi rosti numele ca și când ar fi făcut legătura între cele două evenimente pentru prima dată. Până și cei mai buni băieți puteau să fie proști. Desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Eureka, ești atât de curajoasă! Cum reziști?

– Nu rezist, pur și simplu.

– Vino aici.

Când își ridică privirea, el mângâia patul. Brooks încerca să înțeleagă, dar, de fapt, nu putea. O întrista să-l vadă dându-și silința. Ea clătină din cap.

Ploaia bătea în geamuri, prelingându-se în forma unor dungi de zebră. Meteorologul preferat al Rhodei, Cokie Faucheux, prezisese că urma să fie însorit tot weekendul, ceea ce era singurul lucru care părea în regulă – Eurekăi îi plăcea să o contrazică pe Rhoda.

Din colțul ochiului, îl văzu pe Brooks ridicându-se de pe pat și venind spre ea. Își întinse brațele, ca pentru o îmbrățișare.

– Știu că îți este greu să vorbești deschis. Ai crezut că valul de astăzi mă va...

– Nu o spune.

– Eureka, încă sunt aici. Nu plec nicăieri.

Brooks îi luă mâinile și o trase către el. Îl lăsă să o îmbrățișeze. Pielea îi era caldă, iar trupul, încordat și puternic. Ea își lăsă capul pe clavicula lui și închise ochii. Nimeni nu o mai îmbrățișase de foarte multă vreme. Era minunat, dar ceva nu-i dădea pace. Trebuia să-l întrebe.

În clipa în care se îndepărtă, Brooks îi reținu mâna un moment, înainte de a-i da drumul.

– Felul în care te-ai purtat atunci când te-ai ridicat, după ce a trecut valul... spuse ea. Ai râs. M-a surprins.

Brooks se scărpină în barbă.

– Imaginează-ți cum este să îți revii, să-ți scuipi plămânii tușind și să vezi douăzeci de străini care te privesc de sus, dintre care unul este un tip care vrea să-ți facă respirație gură la gură. Ce puteam să fac, în afară de a mă preface?

– Eram îngrijorați din cauza ta.

– *Eu* știam că nu aveam nimic, spuse Brooks, dar cred că am fost singurul care și-a dat seama. Am văzut cât de speriată erai. Nu am vrut să crezi că eram...

– Cum?

– Slab.

Eureka scutură din cap.

– Imposibil. Tu ești Butoiul cu pulbere.

El zâmbi și-i ciufuli părul, gest care se transformă într-o scurtă partidă de wrestling. Ea se aplecă sub brațul lui, ca să scape, și îl apucă de tricou când el se întoarse ca să o ia pe sus. Curând, îl imobiliză, cu spatele la măsuța de toaletă, dar, atunci, cu o mișcare bruscă, el o aruncă înapoi pe pat. Se prăbuși pe pernă, râzând, așa cum făcea de fiecare dată când se lupta cu el. Însă el nu râdea. Era roșu la față și stătea țeapăn la picioarele patului, privind-o de sus.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nimic. Brooks se uită în altă parte, iar focul din ochii lui păru să se stingă. Ce-ai spune să-mi arăți ce ți-a dat Diana? Cartea, acea... piatra-minune?

– Piatra tunetului.

Eureka se dădu jos din pat și se așeză la biroul ei, pe care îl avea de când era copil. Sertarele acestuia erau atât de pline cu suvenire, încât nu mai avea loc pentru caietele de teme, pentru cărțile sau dosarele pentru înscrierea la facultate, așa că adunase totul în grămezi, pe care îi promisese Rhodei că avea să le organizeze. Dar ceea ce o enerva pe aceasta îi făcea plăcere fetei, așadar, grămezile atinseseră înălțimi periculoase.

Din sertarul de sus, scoase cartea lăsată de Diana și apoi cutiuța albastră, pe care le puse pe cuvertură. Cu moștenirea

între ei, cei doi tineri se așezară față în față, cu picioarele încrucișate.

Prima dată, Brooks se întinse după piatra tunetului, deschizând încheietoarea uzată a cutiei și luând piatra învelită în tifon. O examină din toate unghiurile.

Eureka îi privi degetele plimbându-se pe materialul alb.

– Nu îl desface.

– Desigur că nu. Nu încă.

Îl privi cu ochii mijiți, apucă piatra, surprinsă din nou de greutatea acesteia. Și ea voia să știe cum arăta – și, în mod evident, și Brooks voia același lucru.

– Cum adică „nu încă"?

Brooks clipi.

– Mă refer la scrisoarea mamei tale. Nu a spus că vei ști când va fi timpul potrivit să o deschizi?

– A... Da. Probabil că îi spusese asta. Își sprijini coatele pe genunchi, cu bărbia în palme. Cine știe când se va întâmpla? Între timp, aș putea să mă joc cu ea.

Brooks o țintui cu privirea, apoi își înclină capul și înghiți așa cum făcea când se rușina.

– Dacă mama ta ți-a lăsat-o înseamnă că este prețioasă.

– Glumeam.

Puse piatra tunetului la loc, în cutiuță.

El luă cartea care părea veche cu un respect la care Eureka nu se așteptase. Dădu paginile mai delicat decât ea, ceea ce o făcu să se întrebe dacă își merita moștenirea.

– Nu pot să citesc, șopti el.

– Știu, zise ea. Pare să fie din viitorul îndepărtat...

– Dintr-un trecut neîndeplinit în totalitate.

Brooks vorbea de parcă ar fi citat din cărțile de literatură științifico-fantastică, pe care obișnuia să le citească tatăl ei.

Băiatul continuă să dea paginile, întâi mai încet, apoi mai rapid, oprindu-se în dreptul unui capitol pe care Eureka nu-l descoperise. La jumătatea cărții, textul ciudat și compact era întrerupt de un grup de ilustrații complicate.

– Acelea sunt xilogravuri? Eureka recunoscu metoda de la cursul de xilogravură la care participase, cândva, împreună cu Diana – cu toate că aceste ilustrații erau mult mai complicate decât tot ce reușise ea să graveze în bucata încăpățânată de lâng.

Ea și Brooks studiară imaginea a doi oameni care se luptau. Erau îmbrăcați cu haine scumpe, tivite cu blană. Peste piepturi, le atârnau coliere cu bijuterii mari. Un bărbat purta o coroană grea. În spatele mulțimii de privitori, se zăreau un oraș și turlele înalte ale unor clădiri neobișnuite, care încadrau cerul.

Pe pagina alăturată, era imaginea unei femei îmbrăcate cu o haină la fel de scumpă. Stătea în mâini și în genunchi pe marginea unui râu presărat cu narcise înalte și înflorite. Umbrele hașurate ale norilor îi mărgineau părul lung, în vreme ce ea își studia reflexia în apă. Își ținea capul plecat, așa că Eureka nu putea să-i vadă chipul, dar postura ei îi era cunoscută. Știa că ea plângea.

– Totul e aici, șopti Brooks.

– Înțelegi ceva din toate acestea?

Întoarse pagina din pergament, căutând mai multe ilustrații, dar, în schimb, găsi marginile scurte și zimțate ale unor pagini smulse. Apoi textul de neînțeles apăru din nou. Atinse marginile aspre de lângă cotor.

– Uite, lipsesc câteva pagini.

Brooks privi cartea de aproape, încercând să vadă unde ar fi trebuit să se afle paginile lipsă. Eureka observă că mai

era o ilustrație, pe spatele paginii cu femeia în genunchi. Era mult mai simplă decât celelalte: trei cercuri concentrice, în mijlocul paginii. Păreau a fi un simbol.

Din instinct, se întinse către fruntea lui Brooks, dându-i la o parte părul negru. Rana lui era circulară, ceea ce nu era un lucru neobișnuit. Dar valul din acea după-amiază iritase crusta atât de mult, încât Eureka văzu... cercuri în interiorul acesteia. Semănau ciudat de mult cu ilustrația din cartea ei.

– Ce faci?

Îi dădu mâna la o parte și își aranjă părul pe frunte.

– Nimic.

El închise cartea și apăsă coperta cu o mână.

– Mă îndoiesc că vei reuși să găsești pe cineva care să îți traducă scrierea asta. Dacă încerci, vei avea parte doar de o călătorie dureroasă. Chiar crezi că vei găsi pe cineva în Podunk, Louisiana, care să poată să traducă o carte atât de dificilă?

Râsul lui păru răutăcios.

– Credeam că îți place Podunk, Louisiana. Eureka mijì ochii. Brooks era singurul care apăra orașul natal, când ea îl vorbea de rău. Unchiul Beau a spus că Diana putea să citească textul, ceea ce înseamnă că trebuie să existe cineva care să-l poată traduce. Trebuie doar să aflu cine.

– Lasă-mă să încerc. În seara asta, voi lua cartea cu mine și te voi scuti de un chin. Nu ești pregătită să te confrunți cu moartea Dianei, iar eu mă bucur să te ajut.

– Nu. Nu scap din ochi cartea aceasta.

Se întinse să o ia din mâna lui Brooks, care o ținea strâns. A trebuit să o tragă.

Cotorul scârțâi din cauza încercării de a smulge cartea.

– Uau!

Brooks îi dădu drumul şi o privi în aşa fel încât îi dădu de înţeles că era melodramatică.

Ea se uită în altă parte.

– Încă nu am hotărât ce voi face cu cartea.

– Bine.

Tonul lui se îmblânzi. Îi atinse degetele, acolo unde închidea cartea.

– Dar, dacă reuşeşti să găseşti pe cineva care să ţi-o traducă, spuse el, să mă iei cu tine, da? S-ar putea să fie ceva greu de digerat. Vei vrea să ai alături o persoană de încredere.

Pe noptieră, telefonul fetei bâzâi. Nu recunoscu numărul. Ridicând din umeri, îi arătă lui Brooks ecranul telefonului.

El tresări.

– S-ar putea să fie Maya.

– De ce m-ar suna Maya Cayce? De unde a făcut rost de numărul meu?

Apoi îşi aminti: telefonul stricat al lui Brooks. Îl găsiseră în două bucăţi pe plajă, după ce valul îl zdrobise cu greutatea unui pian. Eureka fusese destul de neatentă încât să-şi lase telefonul acasă în acea dimineaţă, aşa că al ei era intact.

Probabil Maya Cayce sunase acasă la Brooks, iar Aileen, care trebuie să fi uitat cât de răutăcioase puteau să fie fetele de liceu, îi dăduse numărul Eurekăi.

– Ei, bine? Eureka îi întinse telefonul lui Brooks. Vorbeşte cu ea.

– Nu vreau să vorbesc cu ea. Vreau să fiu cu tine. Adică... Brooks îşi frecă maxilarul. Mă refer la faptul că ne petrecem timpul împreună şi că nu vreau să fiu distras când, în sfârşit, discutăm despre...

Se opri, apoi murmură ceva ceea ce Eurekăi i se păru a fi un blestem spus printre dinți.

Se întoarse cu urechea nevătămată spre băiat, dar acesta tăcea. Când o privi, era din nou îmbujorat.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

El scutură din cap. Se aplecă mai aproape de ea. Arcurile de sub ei scârțâiră. Eureka scăpă telefonul și cartea, pentru că ochii lui arătau altfel – mai blânzi, de un căprui nesfârșit – și își dădu seama ce urma să se întâmple.

Brooks avea să o sărute.

Nu se mișcă. Nu știa cum să reacționeze. Cât timp se apropie de buzele ei, nu încetară să se privească. El își lăsă greutatea pe picioarele Eurekăi. Ea scăpă un oftat ușor. Avea buzele moi, dar mâinile ferme o făceau să se lupte într-un alt fel. Se rostogoliră unul peste celălalt, în vreme ce gura lui se apropie de a ei. Își strecură degetele pe sub cămașa lui, atingându-i pielea netedă ca o piatră. Limba lui urmări conturul limbii ei. Era mătăsoasă. Ea își arcui spatele, dorindu-și să se apropie și mai mult.

– Este... spuse el.

Eureka încuviință, dând din cap.

– Atât de bine.

Inspirară, apoi se sărutară din nou.

Istoricul sărutărilor fetei consta în cele primite în urma învârtirii sticlelor, a provocărilor, a bâjbâielilor și a stângăciilor în afara dansurilor organizate de școală. Nu se comparau nici pe departe cu acesta.

Acesta era Brooks? Parcă se săruta cu cineva cu care avusese cândva o aventură intensă, o aventură pe care ea nu și-ar fi permis niciodată să și-o dorească. Mâinile lui îi

explorară pielea, ca şi când ar fi fost o zeiţă voluptuoasă, nu fata pe care o ştia dintotdeauna. Când devenise Brooks atât de musculos, atât de sexy? Fusese aşa ani de zile, şi ea nu observase? Sau un sărut, în toată regula, putea să metabolizeze un corp, făcându-l să crească într-o clipă, maturizându-i pe amândoi, atât de brusc?

Se retrase ca să-l privească. Îi studie chipul, pistruii şi vârtejurile din părul lui castaniu şi văzu că era o cu totul altă persoană. Faptul că ştia că nu avea cum să mai nege ce se întâmplase, mai ales un asemenea sărut, o speria şi o încânta.

– De ce ţi-a luat atât de mult timp? şopti ea răguşit.

– Ce anume?

– Să mă săruţi.

– Eu... ei bine...

Brooks se încruntă şi se retrase.

– Aşteaptă. Ea încercă să-l tragă înapoi. Îi mângâie ceafa care, brusc, deveni rigidă. Nu am vrut să-ţi stric cheful.

– Am avut motivele mele pentru care am aşteptat atât de mult până să te sărut.

– Cum ar fi?

Voia să pară veselă, dar deja se întreba: „Din cauza Dianei?" Era Eureka atât de afectată, încât îl speriase pe Brooks?

Acel moment de ezitare fu de ajuns pentru ca ea să se convingă că Brooks o vedea la fel cum o vedeau şi restul colegilor de şcoală – ca pe o ciudată, o ghinionistă, ultima fată după care ar fi umblat un băiat normal. Aşa că izbucni:

– Presupun că ai fost ocupat cu Maya Cayce.

O încruntare îi întunecă chipul lui Brooks. Dădu să se ridice la picioarele patului, cu braţele încrucişate pe piept. Era la fel de distant ca amintirea acelui sărut.

– E atât de tipic, vorbi el spre tavan.

– Ce anume?

– N-ar putea să aibă legătură cu tine. Trebuie să fie din vina altcuiva.

Însă Eureka știa că totul era din cauza ei. Faptul că știa acest lucru era atât de dureros, încât încercase să-l substituie cu altceva. „*Transfer*", asta i-ar fi zis oricare dintre ultimii cinci psihiatri la care fusese, „un obicei periculos".

– Ai dreptate... spuse ea.

– Nu mă lua peste picior! Brooks nu semăna cu cel mai bun prieten al ei *sau* cu băiatul pe care îl sărutase. Semăna cu cineva care ura tot ce avea legătură cu ea. Nu vreau să mă împace o persoană care crede că este mai bună decât oricine altcineva.

– Poftim?

– Ai dreptate. Restul lumii se înșală. Nu-i așa?

– Nu.

– Respingi totul imediat...

– Ba nu! Eureka țipă, dându-și seama că îl contrazicea. Vorbi mai încet și închise ușa de la dormitor, nepăsându-i de urmări, în caz că tatăl ei ar fi trecut pe acolo. Nu putea să-l lase pe Brooks să creadă aceste minciuni. Nu te resping.

– Ești sigură de asta? întrebă el cu răceală. Respingi până și lucrurile pe care ți le-a lăsat mama ta în testamentul ei.

– Nu-i adevărat.

Fata se gândea obsesiv la moștenirea ei, zi și noapte, însă Brooks nici măcar nu o asculta. El se plimba prin cameră, mânia făcându-l să pară posedat.

– Pe Cat o ții prin preajmă pentru că nu-și dă seama când o ignori. Nu suporți pe nimeni din familia ta. Își

flutură mâna spre camera de la parter, unde Rhoda şi tatăl ei se uitau la ştiri, dar care, cu siguranţă, erau acum atenţi la cearta de la etaj. Eşti convinsă că fiecare terapeut la care te duci este un idiot. I-ai respins pe toţi de la Evangeline, pentru că nimeni nu ar putea să înţeleagă vreodată prin ce ai trecut. Se opri din a se mai plimba şi o privi în ochi. Şi, apoi, mai sunt eu.

Pe Eureka o duru pieptul de parcă ar fi lovit-o în inimă.

– Ce-i cu tine?

– Te foloseşti de mine.

– Nu.

– Nu sunt prietenul tău. Sunt o placă de rezonanţă pentru anxietatea şi depresia ta.

– Tu... tu eşti cel mai bun prieten al meu, se bâlbâi ea. Tu eşti motivul pentru care încă sunt aici...

– Aici? spuse el cu amărăciune. Ultimul loc de pe pământ în care vrei să fii? Eu sunt doar începutul viitorului tău, al vieţii tale *reale*. Mama ta te-a învăţat să îţi urmezi visurile şi doar de asta ţi-a păsat întotdeauna. Nu ai idee cât de mult ţin ceilalţi oameni la tine, pentru că eşti prea preocupată de propria persoană. Cine ştie? Poate că nici măcar nu ai tendinţe sinucigaşe? Poate că ai luat acele pastile doar ca să atragi atenţia.

Eureka respiră de parcă ar fi fost aruncată dintr-un avion.

– Am avut încredere în tine. Am crezut că eşti singurul care nu mă judecă.

– Sigur. Brooks scutură din cap, dezgustat. Spui că toţi cei pe care îi cunoşti sunt ipocriţi, dar te-ai gândit vreodată cât de urât te porţi cu Maya?

– Desigur, să nu uităm de Maya.

– Măcar ei îi pasă de ceilalţi.

Eurekăi îi tremură buza. Afară, se auzi un tunet. Chiar săruta atât de prost?

– Ei bine, dacă ai hotărât deja, strigă ea, sun-o! Fii cu ea! Ce mai aştepţi? la telefonul meu şi stabileşte o întâlnire.

Îi aruncă telefonul. Acesta se izbi de pieptul de care nu-i venea să creadă că tocmai îşi sprijinise capul.

Brooks se uită la telefon ca şi când s-ar fi gândit la propunerea ei.

– Poate o voi suna, rosti el rar, şoptit. Poate că nu am atât de multă nevoie de tine pe cât credeam că am.

– Ce vrei să spui? Îţi baţi joc de mine sau ce înseamnă asta?

– Adevărul doare, nu-i aşa?

Trecând pe lângă ea, o bătu pe umăr. Deschise uşa, apoi se uită din nou la pat, la carte şi la piatra tunetului din cutiuţă.

– Ar trebui să pleci, spuse ea.

– Mai spune asta şi altora, şi vei rămâne de una singură, zise Brooks.

Eureka îl ascultă coborând zgomotos scările şi ştiu cum avea să arate înşfăcându-şi cheile şi pantofii de pe banca de la intrare. Când uşa se trânti, şi-l imaginâ îndreptându-se prin ploaie, către maşina lui. Ştia cum i s-ar fi turtit părul, cum ar fi mirosit interiorul maşinii sale.

El ar fi putut să şi-o imagineze? Ar fi vrut măcar s-o vadă lipită de geam, privind furtuna, înecată de emoţie şi abţinându-se să nu plângă?

12

NEPTUNE'S

Eureka luă piatra tunetului şi o aruncă în perete, dorind să distrugă tot ce se întâmplase de când ea şi Brooks se opriseră din sărutat. Piatra lăsă o adâncitură în peretele pe care ea îl vopsise cu buline albastre, într-o perioadă mai bună a vieţii. Aterizâ cu un zgomot surd lângă dulap.

Îngenunche ca să evalueze pagubele, băgând mâna sub covorul moale persan, cumpărat de la târgul de vechituri. Nu era o urmă atât de mare precum cea de acum doi ani, când lovise cu pumnul peretele de lângă sobă, din cauză că se certa cu tatăl ei pentru că voia să lipsească o săptămână de la şcoală ca să meargă în Peru cu Diana. Nu era la fel de şocantă ca gantera pe care tatăl ei o sfărâmase când ea avea şaisprezece ani – ţipând la Eureka după ce aceasta abandonase slujba de vară pe care i-o găsise el la spălătoria Ruthie's. Dar adâncitura era suficient de mare încât să o scoată din minţi pe Rhoda, care părea să creadă că pereţii din gips-carton nu puteau fi reparaţi.

– Eureka? strigă Rhoda din cameră. Ce ai făcut?

– Doar un exercițiu învățat de la doctorul Landry! strigă ea, făcând o față pe care și-ar fi dorit ca aceasta să o poată vedea.

Era furioasă. Dacă ar fi fost un val, ar fi sfărâmat continentele ca pe o pâine veche.

Voia să distrugă ceva la fel cum o făcuse Brooks. Luă cartea de care era el fusese atât de interesat, apucă paginile răsfirate și se gândi să o rupă în două.

„Găsește ieșirea din vizuina vulpii, fato." Auzi din nou vocea Dianei.

Vizuinele vulpilor erau mici, înguste și camuflate. Nu știai că te afli într-una până când nu puteai respira și trebuia să te eliberezi. Egalau claustrofobia care, pentru ea, fusese întotdeauna un dușman. Dar vulpile trăiau în vizuini; își creșteau puii acolo. Soldații trăgeau din acestea, protejați de inamici. Poate că Eureka nu voia să găsească o ieșire din vizuina asta. Poate că era o vulpe-soldat. Poate că vizuina furiei era locul în care ea se simțea cel mai bine.

Trase aer în piept și își relaxă mâinile încleștate pe carte. O lăsă cu grijă din mână ca și când ar fi fost unul dintre proiectele de artă ale gemenilor. Merse spre fereastră, scoase capul afară și privi spre stele. Acestea o linișteau, iar distanța la care se aflau îi oferea o perspectivă, atunci când nu mai vedea dincolo de durerea ei. Dar, în seara aceasta, stelele nu se zăreau pe cer. Erau ascunse în spatele unei mantii dense de nori gri.

Fulgerul despică întunericul. Tunetul răsună din nou. Ploaia căzu mai abundent, lovind copacii de afară. O mașină de pe stradă trecu printr-o baltă de mărimea unui lac. Eureka se gândi la Brooks, care conducea spre casă,

spre New Iberia. Drumurile erau întunecate şi alunecoase, iar el plecase atât de grăbit...

Nu. Era supărată pe Brooks. Se înfioră şi apoi închise fereastra, rezemându-şi capul de geamul rece.

Dar dacă tot ce spusese el era adevărat?

Nu credea că era mai bună decât ceilalţi – dar cumva părea aşa? Cu o mulţime de comentarii tăioase, Brooks plantase în mintea fetei ideea că toată lumea era împotriva ei. Iar în seara aceasta nici măcar stelele nu se vedeau, ceea ce făcea totul să fie şi mai întunecos.

Luă telefonul, blocă numărul Mayei Cayce apăsând furioasă trei butoane şi îi scrise un mesaj lui Cat.

Hei.

Vremea e de rahat, prietena ei răspunse instantaneu.

Da. Eureka tastă mai lent. *Dar eu?*

Nu, din cât am auzit. De ce? Rhoda se poartă ca de obicei?

Eureka şi-o putea imagina pe Cat pufnind în râs în dormitorul ei luminat de lumânări, cu picioarele sprijinite pe birou, în timp ce-şi urmărea viitori iubiţi pe internet. Viteza cu care îi răspunsese aceasta o alină. Ridică din nou cartea, o deschise în poală şi îşi trecu un deget pe lângă cercurile ultimei ilustraţii, cea despre care credea că o văzuse oglindită în rana lui Brooks.

Brooks s-a schimbat, răspunse ea. *Ne-am certat.*

O clipă mai târziu, sună telefonul.

– Voi vă certaţi ca doi oameni căsătoriţi de ceva vreme, spuse Cat imediat ce Eureka răspunse.

Ea privi adâncitura din peretele ei cu buline. Îşi imaginä o vânătaie de aceeaşi mărime în pieptul lui Brooks, unde îl lovise cu telefonul.

– De data asta a fost rău, Cat. Mi-a spus că mă cred mai bună decât toți ceilalți.

Cat oftă.

– Asta doar pentru că vrea să facă sex cu tine.

– Tu crezi că totul este despre sex. Eureka nu voia să recunoască faptul că se sărutaseră. Nu voia să se gândească la asta, după cele spuse de Brooks. Orice ar fi însemnat acel sărut, era atât de departe în trecut, încât era o limbă moartă pe care nimeni nu mai știa să o vorbească, mai inaccesibilă decât cartea Dianei. A fost mai mult decât atât.

– Uite, spuse Cat, mestecând ceva crocant, probabil Cheetos. Îl cunoaștem pe Brooks. Își va cere scuze. Îi dau timp până luni, la prima oră. Între timp, am vești bune.

– Spune-mi, zise Eureka, deși ar fi preferat să își tragă așternuturile peste cap până ce ar fi venit sfârșitul lumii sau până ar fi intrat la facultate.

– Rodney vrea să te cunoască.

– Cine este Rodney? icni ea.

– Clasicistul cu care flirtez, îți amintești? Vrea să-ți vadă cartea. Am sugerat să mergem la NEPTUNE'S. Știu că te-ai săturat de local, dar unde altundeva să ne ducem?

Eureka se gândi la faptul că Brooks voia să meargă cu ea, în momentul în care avea să găsească o persoană care să traducă acea carte. Asta se întâmpla înainte să fi explodat ca un dig la inundație.

– Te rog, nu te mai învinovăți gândindu-te la Brooks! Cat putea fi surprinzător de telepatică. Îmbracă-te cu ceva drăguț. Rodney s-ar putea să aducă un prieten. Ne vedem acolo, în jumătate de oră.

NEPTUNE'S era o cafenea situată la etajul al doilea al unui mall, deasupra spălătoriei RUTHIE'S și a unui magazin

cu jocuri video, care se îndrepta încet spre faliment. Eureka își puse tenișii și haina de ploaie. Alergă cei doi kilometri și jumătate prin ploaie, ca să nu fie nevoită să împrumute mașina tatei sau a Rhodei.

Urcând scara din lemn, intrând pe ușa cu geam colorat, știai că aveai să găsești cel puțin douăzeci de elevi de la Evangeline întinși peste laptopuri și cărți de mărimea unui opritor de ușă. Decorul de culoarea merelor confiate era uzat, ca patul vechi al unui burlac. O aromă de hazna plutea ca un nor peste masa înclinată de biliard și aparatul de pinball defect *Creatura din Laguna Neagră*. La NEPTUNE'S se servea o mâncare pe care nu o mai mânca nimeni a doua oară, bere pușlilor de colegiu, iar cafeaua din belșug, apa minerală și atmosfera erau îndeajuns încât să îi facă pe copiii de liceu să-și petreacă noaptea acolo.

Eureka era cândva o clientă fidelă. Anul trecut câștigase chiar campionatul de biliard – norocul începătorului. Dar, de la accident, nu mai venise. Faptul că un loc ridicol precum NEPTUNE'S continua să existe, iar Diana dispăruse nu avea nicio logică.

Nu observă că era complet udă până când nu intră și toate privirile se îndreptară spre ea. Își stoarse părul prins în coadă. Reperă cosițele lui Cat și se îndreptă spre masa din colț, la care stăteau mereu. De la automatul muzical răzbătea o melodie a lui Donovan, în timp ce la televizor se difuza o cursă Nascar. NEPTUNE'S era la fel, dar Eureka se schimbase atât de mult, încât ar fi putut la fel de bine să fie un MCDONALD'S – sau GALLATOIRE'S din New Orleans.

Trecu pe lângă o masă la care stăteau niște majorete care semănau foarte mult unele cu celelalte, îi făcu din

mână prietenului ei Luke de la cursul de științe care părea să creadă că NEPTUNE'S era un loc bun pentru o întâlnire și schiță un zâmbet spre masa fetelor din clasa a noua din echipa de maraton, suficient de curajoase să se afle acolo. Auzi pe cineva mormăind: „Nu credeam că are voie să părăsească spitalul", dar Eureka se afla aici cu un scop, nu ca să-i pese de ce credea vreun puști despre ea.

Cat purta un pulover mov scurt, blugi rupți și un machiaj mai puțin strident decât de obicei, menit să-i impresioneze pe băieții de facultate. Cea mai recentă victimă stătea lângă ea, pe banca din vinil roșu rupt. Părul lung și blond era împletit în cozi, iar profilul se zări ascuțit când luă o înghițitură din berea Jax. Mirosea a sirop de arțar – contrafăcut, genul zaharisit pe care tatăl ei nu-l folosea. Mâna lui era pe genunchiul lui Cat.

– Hei. Eureka se așează pe banca opusă. Rodney?

Era doar cu câțiva ani mai mare, dar arăta atât de *matur* cu inelul în nas și puloverul decolorat cu însemnele universității, încât o făcu pe Eureka să se simtă ca un mic copil. Avea gene blonde, obraji supți și nări ca niște boabe de fasole roșie, de diferite mărimi.

El zâmbi.

– Arată-mi cartea aia excentrică.

Eureka scoase cartea din rucsac. Șterse masa cu un șervețel înainte de a o împinge spre băiat, a cărui gură se strâmbă într-o încruntare academică.

Cat își sprijini bărbia pe umărul lui Rodney, în timp ce el răsfoi cartea.

– Ne-am uitat o veșnicie încercând să o înțelegem. Poate este din spațiul extraterestru.

– Este mai probabil să fie de pe pământ, spuse acesta.

Eureka îl privi cum se uită la Cat şi chicoti, observă felul în care părea să se bucure de orice remarcă amuzantă a ei. Nu credea că Rodney era deosebit de atractiv, aşadar gelozia care i se furişa în piept o luă prin surprindere.

Flirtul lui cu prietena ei lăcea ca întâmplarea dintre ea şi Brooks să pară o neînţelegere demnă de Turnul Babel. Îşi ridică privirea spre maşinile care înconjurau pista, la televizor, şi îşi imaginä că pilota una care, în loc să fie acoperită cu reclame, era acoperită cu limbajul enigmatic al cărţii pe care Rodney se prefăcea că o citea de cealaltă parte a mesei.

Nu ar fi trebuit să-l sărute pe Brooks. Fusese o mare greşeală. Se cunoşteau prea bine ca să încerce să se cunoască şi mai bine. Şi se mai despărţiseră o dată. Dacă Eureka urma să aibă vreodată o relaţie romantică – ceea ce, de la accident, nu i-ar fi dorit nici celui mai mare duşman – ar fi trebuit ca acel băiat să nu ştie nimic despre ea, să se implice în relaţie fără să-i cunoască defectele şi complexitatea. Nu ar fi trebuit să fie cu un critic gata să se retragă de la primul sărut, care să-i spună tot ce era în neregulă cu ea. Ştia mai bine decât oricine altcineva că lista era nesfârşită.

Îi era dor de Brooks.

Dar Cat avea dreptate. Fusese un nesimţit. Ar trebui să-şi ceară scuze. Eureka îşi verifică discret telefonul. Nu îi trimisese niciun mesaj.

– Ce crezi? întrebă Cat. Ar trebui să o facem?

Urechea stângă a Eurekăi ţiui. Ce îi scăpase?

– Îmi pare rău, eu...

Se întoarse cu urechea bună spre conversaţie.

– Ştiu ce crezi, spuse Rodney. Crezi că te trimit la vreun nebun din gruparea New Age. Dar eu ştiu latina clasică şi

vulgară, trei dialecte de greacă veche şi puţină aramaică. Iar această scriere, lovi uşor o pagină scrisă în întregime, nu seamănă cu nimic cunoscut.

– Nu-i aşa că este un geniu? chiţăi Cat.

Eureka se grăbi să recupereze.

– Deci crezi că ar trebui să ne ducem cu cartea la...

– Ea este puţin excentrică, o expertă autodidactă în limbi moarte, spuse Rodney. Îşi câştigă existenţa ghicind viitorul. Roag-o să se uite la text. Şi nu o lăsa să te păcălească. Te va respecta mai mult. Oricât ţi-ar cere, oferă-i jumătate şi stabileşte preţul cu un sfert mai redus faţă de cel iniţial.

– Îmi aduc calculatorul, spuse Eureka.

Rodney întinse mâna peste Cat, scoase un şervеţel din suportul pentru şervеţele şi mâzgăli: *Madame Yuki Blavatsky, Green Circle, 321.*

– Mulţumesc. Ne vom duce la ea. Eureka băgă înapoi cartea în rucsac şi închise fermoarul. Îi făcu semn lui Cat, care se deprinse de Rodney şi întrebă: „Acum?"

Eureka se ridică din separeu.

– Hai să încheiem o afacere.

13

MADAME BLAVATSKY

Magazinul lui madame Blavatsky se afla în partea veche a oraşului, nu departe de ST. JOHN'S. Eureka trecuse pe lângă mâna verde-neon din vitrină de zece mii de ori. Cat parcă maşina în parcarea plină de gropi, iar ele rămaseră în ploaie în faţa uşii din sticlă fără însemne, bătând în ea cu ciocanul vechi din alamă în formă de cap de leu.

După câteva minute uşa se deschise, făcând câţiva clopoţei din interior să sune. O femeie robustă cu părul despletit şi creţ apăru în prag, cu mâinile în şolduri. În spatele ei se vedea o strălucire roşie, care îi umbrea faţa.

– Aţi venit să vă ghicesc?

Avea o voce dură şi aspră. Eureka dădu din cap, trăgând-o pe Cat în foaierul întunecat. Arăta precum camera de aşteptare a unui cabinet stomatologic, după terminarea programului. O veioză cu un singur bec roşu lumina două scaune pliante şi un raft pentru reviste, aproape gol.

– Ghicesc în palmă, în cărţi şi în frunze de ceai, spuse madame Blavatsky, dar trebuie să plătiţi separat pentru ceai. Părea să aibă şaptezeci şi cinci de ani, era dată cu un

ruj roșu, avea brațe musculoase și o constelație de alunițe pe bărbie.

– Mulțumim, dar avem o rugăminte mai specială, zise Eureka.

Doamna Blavatsky se uită la cartea grea, pe care Eureka o ținea sub braț.

– Rugămințile nu sunt speciale. Cadourile sunt speciale. O vacanță – ar fi ceva special. Femeia oftă. Intrați în atelierul meu.

Conducându-le pe fete printr-o a doua ușă și în camera principală, rochia neagră și voluminoasă a lui Blavatsky împrăștie duhoarea a o mie de țigări.

Atelierul cu tavan jos și tapet negru, cu modele în relief, tot de culoare neagră, era acrisit. În colț se afla un umidificator, o oală fierbinte, de epocă, în partea de sus a unei biblioteci periculos de pline cu cărți și o sută de portrete vechi, înfățișând figuri încruntate, atârnau în ramele înclinate de pe perete. Pe biroul imens erau o avalanșă de cărți și hârtii, un computer vechi, o vază cu frezii mov ofilite și două țestoase care fie dormeau, fie erau moarte. Colivii elegante din aur, în care erau atât de multe păsări, încât Eureka se opri din a le mai număra, atârnau în fiecare colț al camerei. Erau păsări mici, de mărimea unei palme deschise, cu trupuri delicate, verzulii și ciocuri roșii. Ciripeau răsunător, melodios, neîncetat.

– Porumbei etiopieni, le spuse doamna Blavatsky. Excepțional de inteligenți. Printre zăbrelele unei colivii, își strecură un deget acoperit cu unt de arahide și chicoti ca un copil când păsările începură să ciugulească, pișcând-o de piele. O pasăre se odihni pe degetul ei arătător mai mult

decât celelalte. Ea se apropie, ţuguindu-şi buzele şi scoţând nişte zgomote, ca şi când ar fi sărutat-o. Era mai mare decât restul păsărilor, cu o coroană de un roşu aprins şi un diamant de pene galbene pe piept. Şi, cel mai strălucitor, dragul, dragul meu Polaris.

Într-un sfârşit, madame Blavatsky luă loc şi le făcu semn fetelor să i se alăture. Se aşezară în linişte pe o canapea joasă din catifea neagră, rearanjând pernele desperechcate şi colorate pentru a-şi face loc. Eureka se uită la Cat.

– Da? Da? întrebă doamna Blavatsky, întinzându-se după o ţigară lungă, rulată manual. Pot să presupun ce vreţi, dar trebuie să-mi spuneţi, copii. Cuvintele au o mare putere. Universul curge prin ele. Folosiţi-le acum, vă rog! Universul aşteaptă.

Uitându-se spre prietena ei, Cat ridică o sprânceană şi îşi înclină capul în direcţia femeii.

– Am face bine să nu enervăm universul.

– Mama mi-a lăsat această carte în testamentul ei, spuse Eureka. A murit.

Madame Blavatsky îşi flutură mâna osoasă.

– Mă îndoiesc. Nu există nici viaţă, nici moarte. Doar întrupare şi dispersare. Dar acesta e subiectul unei alte conversaţii. Ce *vrei*, copilo?

– Vreau să îi traduc cartea.

Eureka apăsă cu palma cercul în relief de pe coperta verde a cărţii.

– Ei bine, dă-o încoace. Oi fi clarvăzătoare, dar nu pot să citesc o carte închisă, de la doi metri distanţă.

Când Eureka îi întinse cartea, doamna Blavatsky i-o luă ca şi când ar fi recuperat o poşetă furată. O frunzări, oprindu-se în dreptul anumitor pagini murmurând ca pentru sine,

băgându-şi nasul în paginile cu ilustraţiile gravurilor în lemn, nedându-le de înţeles dacă reuşea sau nu să priceapă ceva. Nu îşi ridică privirea până ce nu ajunse la paginile lipite, de lângă ultima copertă.

Apoi îşi stinse ţigara şi înghiţi un Tic-Tac de portocale.

– Când s-a întâmplat? Ridică paginile lipite. Nu ai încercat să le usuci după ce ai vărsat – ce e asta? Mirosi cartea. Miroase ca Moarte după-amiază[1]. Ştii, eşti prea tânără să bei pelin.

Eureka nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea aceasta.

– Păcat. Aş putea să remediez situaţia, dar voi avea nevoie de un cuptor de lemn şi de nişte produse chimice scumpe.

– Aşa am primit-o, spuse Eureka.

Blavatsky îşi puse o pereche de ochelari cu şiret şi-i lăsă să alunece până pe vârful nasului. Cercetă cu atenţie cotorul cărţii şi copertele.

– De cât timp o avea mama ta?

– Nu ştiu. Tata mi-a spus că a găsit-o la un târg de vechituri, din Franţa.

– Ce de minciuni!

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Cat.

Blavatsky privi pe deasupra ramelor ochelarilor.

– Acesta este un volum de familie. Volumele de familie rămân urmaşilor, cu excepţia unor circumstanţe extrem de neobişnuite. Chiar şi în asemenea împrejurări, este aproape imposibil ca o astfel de carte să cadă în mâinile cuiva care ar vinde-o la un târg de vechituri. Mângâie coperta. Un asemenea obiect nu este de vânzare.

---

[1] Cocktail din absint şi şampanie, inventat de Ernest Hemingway (n.tr.)

Madame Blavatsky închise ochii și-și înclină capul spre colivia din stânga umărului ei, ca și când ar fi ascultat cântecul porumbeilor. Când deschise ochii, o privi direct pe Eureka.

– Spui că mama ta a murit. Dar cum rămâne cu dragostea disperată pe care i-o porți? Există vreun vreo cale mai rapidă spre nemurire?

Eureka simți o arsură în gât.

– Dacă această carte ar fi aparținut familiei mele, aș fi știut. Bunicii mei nu aveau secrete. Fratele și sora mamei au fost lângă mine când am moștenit-o. Se gândi la povestea unchiului Beau, în care îi spunea cum o citea Diana. Nu știau mai nimic despre carte.

– Poate că nu provine din partea părinților mamei tale, spuse madame Blavatsky. Poate că a găsit-o prin intermediul vreunui văr de departe, al unei mătuși preferate. Pe mama ta o chema, cumva, Diana?

– De unde știi?

Blavatsky închise ochii și-și înclină capul spre dreapta, către o altă colivie. Înăuntru, șase porumbei țopăiau spre marginea coliviei de lângă ea. Ciripeau niște note înalte, complicate. Ea chicoti.

– Da, da, murmură ea, dar nu fetelor.

Apoi tuși și privi cartea, arătând spre colțul din jos al ultimei pagini.

Eureka se uită la simbolurile scrise cu diverse culori șterse.

– Aceasta este o listă cu proprietarii anteriori ai cărții. După cum vezi, au fost mulți. Aici scrie că ultimul este *Diana*. Madame Blavatsky mijì ochii la simbolurile de dinaintea numelui mamei Eurekăi. Mama ta a moștenit această carte de la cineva pe nume Niobe, iar aceasta

a primit-o de la o persoană al cărei nume era Byblis. Le cunoşti pe aceste femei?

În vreme ce Eureka scutură din cap, Cat îşi îndreptă postura.

– Poţi să o citeşti?

Blavatsky o ignoră pe aceasta.

– Având în vedere că acum volumul îţi aparţine, pot să-ţi scriu numele la sfârşitul listei. Fără costuri suplimentare.

– Da, spuse încet Eureka. Mă numesc...

– Eureka.

Madame Blavatsky zâmbi, luând un stilou cu peniţă şi înşirând câteva simboluri ciudate pe pagină.

Eureka îşi privi numele scris în limba misterioasă.

– De unde aţi...

– Seamănă cu scrierea veche magdalenă, spuse Blavatsky, deşi există diferenţe. Vocalele sunt absente. Ortografia e destul de absurdă!

– Magdalenă?

Cat se uită la Eureka, care nu auzise niciodată de aşa ceva.

– *Foarte* veche, zise Blavatsky. A fost găsită în peşterile din sudul Franţei. Nu e o scriere soră cu magdalena, dar, poate, o verişoară de-a doua. Limbile au arbori genealogici complicaţi, ştii tu – căsătorii mixte, copii vitregi, chiar bastarzi. În istoria limbilor, există nenumărate scandaluri, crime, incesturi.

– Ascult, spuse Cat.

– Un astfel de text se găseşte foarte rar. Madame Blavatsky îşi scărpină o sprânceană, părând obosită. Nu va fi uşor de tradus.

Eureka simţi o căldură gâdilându-i ceafa. Nu ştia dacă era bucuroasă sau dacă îi era teamă, doar că această femeie era cheia de care avea nevoie pentru a înţelege.

– Ar putea fi periculos, continuă Blavatsky. Cunoaşterea înseamnă putere; puterea corupe. Corupţia aduce ruşine şi dezastru. Poate că ignoranţa nu e o fericire, dar e de preferat unei vieţi trăite în ruşine. Eşti de acord?

– Nu sunt sigură. Eureka simţi că Dianei i-ar fi plăcut madame Blavatsky. Ar fi avut încredere în această traducătoare. Cred că aş prefera să aflu adevărul, indiferent de consecinţe.

– Îl vei afla.

Femeia îi zâmbi misterios.

În scaunul ei, Cat se aplecă în faţă şi apucă marginea biroului femeii.

– Vrem să ne oferiţi cel mai bun preţ. Fără şiretlicuri.

– Observ că ţi-ai adus şi directorul de afaceri. Blavatsky chicoti, apoi inhală şi se gândi la cererea lui Cat. Un text de o asemenea magnitudine şi complexitate... Va fi foarte obositor, pentru o bătrână.

Cat ridică mâna. Eureka speră că nu avea să-i spună doamnei Blavatsky să o lase baltă.

– Doamnă, treceţi la subiect.

– Zece dolari pagina.

– Vă oferim cinci, spuse Eureka.

– Opt. Blavatsky îşi puse o altă ţigară între buzele de un roşu aprins, savurând în mod clar acest ritual.

– Şapte şi jumătate – Cat îşi pocni degetele – şi puneţi la socoteală şi substanţele chimice de care aveţi nevoie să refaceţi paginile lipite.

– Nu veţi găsi pe altcineva care să poată face asta, în locul meu. Aş putea să cer şi o sută de dolari pentru o pagină! Blavatsky îşi tamponă ochii cu o batistă uzată şi o

măsură din priviri pe Eureka. Dar pari atât de abătută, chiar dacă ai mai mult ajutor decât știi. Să fii sigură de asta. Făcu o pauză. Șapte dolari și jumătate e un preț corect. Ne-am înțeles.

– Ce se întâmplă acum? întrebă fata.

Urechea îi țiuia. Când și-o atinse, pentru o clipă, i se păru că auzi clar ciripiturile păsărilor cu urechea stângă. Scuturâ din cap și observă privirea doamnei Blavatsky.

Femeia dădu din cap, spre păsări.

– Îmi spun că te urmărește de foarte mult timp.

– Cine?

Cat se uită prin cameră.

– Ea știe.

Madame Blavatsky îi zâmbi Eurekăi.

– Ander? șopti Eureka.

– Șșș, gânguri femeia. Cântecul porumbeilor mei e curajos și de bun augur, Eureka! Nu te lăsa tulburată de lucruri pe care nu le înțelegi încă. Brusc, se roti în scaunul ei, ca să ajungă în fața computerului. Îți voi trimite paginile traduse pe rând, prin e-mail, împreună cu un link către contul meu Square, pentru plată.

– Mulțumesc.

Eureka își mâzgăli adresa de e-mail și-i dădu hârtia lui Cat, să o adauge și pe a ei.

– E ciudat, nu-i așa? Cat îi înmânâ lui madame Blavatsky hârtia cu adresele. Să trimiți prin e-mail o traducere a unui text atât de vechi?

Madame Blavatsky își dădu peste cap ochii umezi.

– Ceea ce consideri a fi avansat i-ar face de râs pe oricare dintre maeștrii din vechime. Capacitățile lor le-au depășit

cu mult pe ale noastre. Faţă de realizările lor, noi suntem în urmă cu o mie de ani. Blavatsky deschise un sertar şi scoase un săculeţ cu morcovi, rupse unul în două şi-l împărţi celor două ţestoase de pe birou, care se trezeau din somn. Poftim, Gilda, cântă ea. Poftim, Brunhilda. Dragele mele. Se aplecă spre fete. Această carte va spune povestea unor inovaţii mult mai interesante decât spaţiul cibernetic. Îşi puse din nou ochelarii şi le arătă uşa. Ei bine, noapte bună. Să nu lăsaţi ţestoasele să vă muşte la ieşire.

În vreme ce prietena ei aduna lucrurile, Eureka se ridică tremurând de pe canapea. Se opri, privind la cartea de pe birou. Se gândi la ce ar fi făcut mama ei. Diana îşi trăise viaţa având încredere în instinctele ei. Dacă fata voia să afle ce însemna moştenirea ei, trebuia să aibă încredere în doamna Blavatsky. Trebuia să-i lase cartea. Nu îi era uşor.

– Eureka? Madame Blavatsky ridică un deget în aer. Ştii ce i-au spus lui Creon, nu?

Fata clătină din cap.

– Lui Creon?

– *Suferinţa este profesorul înţelepciunii.* Gândeşte-te la asta. Îşi ţinu respiraţia. O, Doamne, pe ce drum te afli!

– Mă aflu pe un drum? întrebă Eureka.

– Aşteptăm cu nerăbdare traducerea dumneavoastră, spuse Cat cu o voce mai fermă.

– S-ar putea să încep să traduc imediat; s-ar putea să nu. Dar nu mă grăbiţi. Lucrez aici – arătă spre biroul ei – locuiesc la etaj – indică tavanul cu degetul mare. Traducerea are nevoie de timp şi de vibraţii pozitive. Privi pe fereastră. Ar fi un mesaj bun de postat pe Twitter. Ar trebui să-l postez.

– Femeie, spuse Eureka înainte de a ieşi pe uşa atelierului. Cartea mea are vreun titlu?

Madame Blavatsky părea îngândurată. Fără să se uite la ea, îi spuse foarte încet:

– Se numește *Cartea iubirii.*

De la: savvyblavy@gmail.com
Pentru: reka96runs@gmail.com
Cc: catatoniaestes@gmail.com
Data: Duminică, 6 octombrie, 2013, 1.31 a.m.
Subiect: prima parte

Dragă Eureka,

După multe ore de atenție concentrată, am tradus următoarele. Am încercat să nu intervin asupra textului, ci doar să clarific conținutul, pentru a-ți fi mai ușor să-l citești. Spersă fii mulțumită.

Pe insula dispărută în care m-am născut, am fost numită Selene. Aceasta este cartea mea de dragoste.

Ea spune povestea unei pasiuni catastrofale. Poate te întrebi dacă este adevărată, dar toate lucrurile adevărate stau sub semnul întrebării. Cei care își permit să-și imagineze – să creadă – pot să-și găsească izbăvirea în povestea mea.

Trebuie să o luăm de la început, dintr-un loc care a încetat de mult să mai existe. În care vom sfârși... ei bine, cine cunoaște sfârșitul înainte de a scrie ultimul cuvânt? Ultimul cuvânt ar putea să schimbe totul.

La început, insula se afla dincolo de Coloanele lui Hercule, singură în Atlantic. Am fost crescută în munți, unde sălășluia magia. În fiecare zi, priveam un palat frumos, care stătea ca un diamant în valea scăldată de soare, din depărtare. Legendele spuneau povestea unui oraș cu o arhitectură uimitoare, cu cascade înconjurate de

unicorni – și a două prințese gemene, care creșteau între pereții palatului de fildeș.

Prințul cel mai în vârstă și care avea să fie rege se numea Atlas. Se știa că era galant, că îi plăcea laptele de hibiscus și că nu refuza niciodată o luptă. Prințul mai tânăr era o enigmă, scump la vedere și despre care nu se auzeau multe lucruri. Se numea Leander și, de la o vârstă fragedă, își găsise pasiunea în a călători pe mare, spre multele colonii ale regelui, din întreaga lume.

Am ascultat multe fete de la munte povestindu-și visele intense, în care prințul Atlas le lua pe un cal de argint și le făcea reginele lui. Dar, pe vremea când eram copil, prințul dormea în umbrele conștiinței mele. Dacă aș fi știut ce știu acum, poate că imaginația mea m-ar fi lăsat să-l iubesc, înainte ca lumile noastre să se ciocnească. Așa, mi-ar fi fost mai ușor.

Ca tânără, nu am tânjit după nimic de dincolo de marginile insulei noastre împădurite. Rudele mele care erau vrăjitoare, oameni care puteau să comunice prin telepatie, copii schimbați de spiriduși și alchimiști, mă interesau cel mai mult.

Zburdam prin atelierele lor de lucru, învățând de la toți, mai puțin de la vrăjitoarele hârfitoare – ale căror puteri rareori depășeau geloziile meschine umane, despre care nu oboseau niciodată să spună că erau, într-adevăr, cele care făceau lumea să se învârtă.

Mintea mi-a fost îmbuiată cu poveștile strămoșilor mei iraționali. Preferata mea era cea despre unchiul care putea să își proiecteze mintea peste ocean și să locuiască în corpurile bărbaților și ale femeilor minoice. Escapadele lui păreau extraordinare. În zilele acelea, îmi plăcea scandalul.

Aveam șaisprezece ani când zvonurile de la palat au ajuns în munți. Păsările cântau că regele se îmbolnăvise

de o boală ciudată. Cântau despre recompensa bogată promisă de prințul Atlas oricui i-ar fi vindecat tatăl.

Nu visasem niciodată să trec pragul palatului, dar: cândva, îi vindecasem tatei febra cu o plantă locală, puternică. Așa că, într-o noapte în care luna era în scădere, am coborât aproape patruzeci și doi de kilometri până la palat, cu o cataplasmă din pelin într-un săculeț atârnat la centura mea.

Cei care pretindeau a fi vindecători formau un șir lung de câțiva kilometri, în afara castelului. Mi-am ocupat locul, la coadă. Magicienii au intrat rând pe rând; au ieșit unul câte unul, indignați sau rușinați. Când mai erau doar zece oameni înaintea mea, ușile palatului s-au închis. Fumul negru care ieșea din coșuri dădea de știre că regele murise.

În drumul trist spre casă, am auzit vaietele răsunând din oraș. Pe la jumătatea drumului, am dat peste un băiat cam de-o vârstă cu mine, singur într-o vale împădurită, îngenuncheat deasupra unui râu înspumat. Era în genunchi printre niște narcise albe, atât de cufundat în gânduri, încât părea să fie într-un alt tărâm. Când am văzut că plângea, l-am atins pe umăr:

– Sunteți rănit, domnule?

Când s-a întors spre mine, durerea din ochii lui era copleșitoare. Am înțeles-o așa cum înțelegeam limba păsărilor: pierduse ceea ce îi era mai drag.

I-am întins cataplasma.

– Aș fi vrut să-ți pot salva tatăl.

El s-a prăbușit peste mine, plângând.

– Încă mai poți să mă salvezi pe mine.

Eureka, urmează să-ți mai trimit și alte pagini. Așteaptă. Te sărut.

Doamna B., Gilda și Brunhilda

14

UMBRA

Ziua de marți însemna o altă ședință cu doctorul Landry. Biroul terapeutului din New Iberia nu era deloc primul loc în care Eureka voia să ajungă cu Jeepul ei proaspăt reparat, însă Rhoda încheiase discuția rece purtată la micul dejun cu replica ei preferată, care îi dădea fiori: „Câtă vreme trăiești în casa mea, te supui regulilor mele".

Îi dăduse fetei o listă cu trei dintre numerele de telefon ale asistenților ei de la universitate, în caz că ar fi avut probleme cât timp ea lua parte la o ședință. Nu aveau de gând să mai riște, îi spusese Rhoda dându-i înapoi cheile mașinii. Probabil că soția tatălui ei putea să rostească amenințător și „Te iubesc" – nu că îi transmisese vreodată asta în mod special.

Faptul că se afla din nou la volan o agita. Devenise o șoferiță foarte precaută – număra spațiul dintre mașini trei secunde, semnaliza cu un kilometru înainte să schimbe direcția de mers. Din cauza încordării mușchilor, până să ajungă la cabinetul doctorului Landry, se alesese cu o

durere de umeri. Rămase în mașină, sub fag, respirând și încercând să se elibereze de tensiune.

La 03.03, se prăbuși pe canapeaua terapeutului. Era la fel de încruntată ca în fiecare săptămână.

Psihologul purta o altă pereche de pantofi fără șireturi. Își scoase încălțările portocalii și greoaie cu talpă joasă, care nu fuseseră niciodată la modă.

– Pune-mă la curent. Doctorul Landry își împinse sub scaun picioarele goale. Ce s-a întâmplat de când am vorbit ultima dată?

Uniforma o făcu pe Eureka să vrea să se scarpine. Își dori să fi mers la toaletă înainte să înceapă ședința. Cel puțin nu se mai punea problema să se grăbească spre școală, pentru întâlnirea echipei de atletism, care avea loc astăzi. Până acum, chiar și antrenoarea ar fi renunțat la ea. Putea să conducă încet spre casă, pe diverse drumuri murdare, pe cărări pe unde nu umblau băieți-fantomă.

Nu ar fi avut cum să-l vadă, așadar nu ar fi reușit în niciun fel să o facă să îi dea lacrimile. Sau să-i șteargă colțul ochiului cu degetul. Sau să-i simtă mirosul de ocean nedescoperit, în care și-ar fi dorit să înoate. Sau să fie singurul care nu știa niciun lucru catastrofal despre ea.

Obrajii îi erau fierbinți. Landry își înclină capul, ca și când ar fi notat fiecare nuanță de stacojiu care apărea pe fața ei. Eureka avea să păstreze apariția lui Ander și dispariția lui pentru sine. Se întinse după una dintre bomboanele tari de pe măsuța de cafea și o desfăcu zgomotos.

– Nu era o întrebare capcană, spuse Landry.

Totul era o capcană. Eureka se gândi să-și deschidă cartea de analiză matematică, să se lupte cu vreo teoremă

pentru restul orei. Poate că era necesar *să fie* acolo, dar nu trebuia să coopereze. Dar o astfel de informaţie ar fi ajuns la urechile Rhodei, a cărei mândrie ar fi îndemnat-o să facă vreo nebunie, cum ar fi să-i ia maşina înapoi, să o pedepsească sau să o ameninţe cu alte lucruri întunecate, care nu ar fi părut absurde în casa ei, unde Eureka nu avea niciun aliat. În orice caz, nu unul puternic.

– Ei bine. Supse bomboana. Am primit moştenirea de la mama.

În cadrul unei şedinţe de terapie, acesta nu era un simplu subiect de conversaţie. Avea de toate: semnificaţii simbolice profunde, istoricul familiei şi noutatea bârfelor cărora terapeuţii nu puteau să le reziste.

– Presupun că tatăl tău va gestiona banii până când vei deveni majoră?

– Nu e nimic de genul acesta, oftă Eureka obosită, dar nu surprinsă din cauza ipotezei. Mă îndoiesc de faptul că moştenirea mea ar valora ceva. Mama nu avea lucruri de valoare, ci doar obiecte care îi plăceau.

Trase lănţişorul din jurul gâtului pentru a scoate de sub bluza albă medalionul cu lapislazuli.

– E frumos. Doctorul Landry se aplecă în faţă, abia simulând aprecierea medalionului vechi. Are o fotografie înăuntru?

„Da, e o fotografie care valorează un milion de ore plătite", se gândi Eureka, imaginându-şi o clepsidră în care, în locul nisipului care curgea, se aflau o mulţime de variante în miniatură ale doctorului Landry.

– Nu se deschide, spuse Eureka. Dar îl purta tot timpul. I s-au părut interesante şi alte câteva obiecte arheologice. O piatră căreia îi spunea piatra tunetului.

Doctorul Landry dădu din cap cu indiferență.

– Probabil că te simți iubită, știind că mama ta a vrut să ai aceste lucruri.

– Probabil. Dar, în același timp, ridică semne de întrebare. Mi-a lăsat o carte scrisă într-o limbă veche. Măcar am găsit pe cineva care poate să mi-o traducă.

Eureka citise de câteva ori e-mailul trimis de madame Blavatsky. Povestea era interesantă – atât ea, cât și Cat erau de acord cu asta –, dar pe ea o frustra. Părea prea fantastică. Nu înțelegea ce legătură avea cu Diana.

Landry se încruntă, clătinându-și capul.

– Ce s-a întâmplat?

Eureka își auzi vocea ridicată. Ceea ce însemna că era în defensivă. Greșise menționând acest lucru. Își dorise să fie în siguranță, pe un teritoriu neutru.

– Nu vei ști niciodată care au fost intențiile mamei tale. Aceasta este realitatea morții.

„Nu există moarte... auzi Eureka vocea lui madame Blavatsky acoperind-o pe cea a terapeutei. Doar întrupare și dispersare."

– Această dorință de a traduce o carte veche mi se pare zadarnică, spuse Laundry. Poate fi dureros să speri acum la o nouă legătură cu mama ta.

„Suferința este profesorul înțelepciunii."

Eureka începuse deja călătoria. Avea să facă o legătură între carte și Diana, doar că încă nu știa unde anume. Simțind nevoia să-și țină mâinile ocupate, luă un pumn de bomboane dezgustătoare. Terapeuta ei vorbea precum Brooks, care nu-și ceruse scuze. În ultimele două zile, se evitaseră pe holurile școlii.

– Lasă morții să se odihnească, spuse Landry. Concentrează-te asupra celor vii.

Eureka privi pe fereastră un cer a cărui culoare era tipică zilelor de după un uragan: albastru neutru.

– Mulțumesc pentru vorbele de duh.

Îl auzi pe Brooks bâzâindu-i ceva în ureche cum că Eureka era convinsă că toți terapeuții ei erau niște proști. Aceasta chiar era! Se gândise să îi ceară scuze, doar ca să înlăture tensiunea. Dar, de fiecare dată când îl vedea, era înconjurat de o mulțime de băieți, fotbaliști alături de care nu-l mai văzuse petrecându-și timpul în această săptămână, băieți a căror duritate prețioasă obișnuia să constituie subiectul celor mai bune glume ale lui Brooks. O vedea și apoi gesticula obscen, făcându-i pe băieții din jurul lui să se umfle de râs.

O umfla și pe Eureka, doar că într-un mod diferit.

– Înainte să te grăbești să plătești o traducere costisitoare, spuse Landry, măcar gândește-te la argumente pro și contra.

Nu avea la ce să se gândească. Își dorea ca volumul *Cartea iubirii* să fie tradus în continuare. Chiar dacă urma să se dovedească a fi o simplă poveste de dragoste, poate avea să o ajute să o înțeleagă mai bine pe Diana. De mult, Eureka o întrebase ce simțise când îl întâlnise pe tatăl ei, cum știuse că voia să fie cu el.

„M-am simțit salvată", îi zisese aceasta. Vorbele ei îi amintiră Eurekăi de ceea ce îi spusese Selenei prințul din poveste: „Încă mai poți să mă salvezi pe mine".

– Ai auzit vreodată de ideea de umbră, a lui Carl Jung? încercă Landry.

Eureka scutură din cap, în semn că nu.

– Ceva îmi spune că sunt pe cale să aflu.

– Ideea este că toți avem o umbră care cuprinde aspectele negate ale sinelui. Eu cred că detașarea ta extremă, indisponibilitatea ta emoțională, felul în care te aperi, despre care trebuie să spun că este foarte vizibil în cazul tău, își are rădăcinile într-un loc important.

– Unde altundeva și-ar avea rădăcinile?

Landry o ignoră.

– Poate că ai avut o copilărie în care ți s-a spus să îți reprimi emoțiile. O persoană care își reprimă emoțiile suficient de mult timp s-ar putea să afle că acele aspecte negate ale sinelui încep să apară în altă parte. Emoțiile înăbușite pot, foarte bine, să îți distrugă viața.

– Orice e posibil, spuse fata. Cu toate acestea, le sugerez emoțiilor mele înăbușite să își aștepte rândul.

– Este o situație foarte des întâlnită, zise Landry. Deseori căutăm compania altor persoane care afișează aspecte pe care le-am reprimat în adâncurile umbrei noastre. Gândește-te la relația dintre părinții tăi – ei bine, la relația dintre tatăl tău și mama ta vitregă.

– Aș prefera să nu mă gândesc.

– Dacă nu confrunți această detașare, te va conduce spre narcisism și izolare.

– E o amenințare? întrebă Eureka.

Landry ridică din umeri.

– Nu ar fi prima dată când aș vedea așa ceva. E un fel de tulburare a personalității.

În mod inevitabil, aici se ajungea în cazul terapiei: la reducerea indivizilor la anumite tipologii. Eureka își dori să iasă din acea cameră. Se uită la ceas. Trecuseră doar douăzeci de minute.

– Îți simți mândria insultată când auzi că nu ești unică? o întrebă Landry. Pentru că acest fapt e un simptom al narcisismului.

Singura persoană care o înțelegea pe Eureka zăcea pe fundul mării.

– Atunci, spune-mi la ce te gândești, zise Landry.

– La Sf. Lucia.

– Vrei să pleci?

– Îți propun un târg. Eu nu mai calc niciodată pe aici, Rhoda plătește ședințele și nimeni nu trebuie să afle.

Vocea lui Landry se înăspri:

– Dacă nu înveți să interacționezi cu lumea, la patruzeci de ani te vei trezi necăsătorită, fără copii și fără o carieră.

Eureka se ridică, dorindu-și ca în scaunul din fața ei, în locul doctorului Landry, să fi stat o persoană precum madame Blavatsky. Remarcile interesante ale traducătoarei fuseseră mai profunde decât orice alte bazaconii spuse vreodată de vreun terapeut autorizat.

– Părinții tăi au plătit pentru încă o jumătate de oră. Eureka, nu pleca!

– Soția tatălui meu a plătit pentru încă o jumătate de oră, o corectă ea. Mama mea e cină pentru pești.

Trecând pe lângă Landry, se înecă în propriile-i cuvinte oribile.

– Faci o greșeală.

– Dacă asta crezi tu, Eureka deschise ușa, eu sunt convinsă că iau decizia potrivită.

15

NOTA ALBASTRĂ

– Crezi că sunt prea grasă? o întrebă Cat, când stăteau miercuri la rând pentru masa de prânz.

Prietena ei încă nu vorbise cu Brooks.

Era ziua cotletului de porc prăjit, punctul gastronomic culminant al săptămânii lui Cat. Dar pe tava ei se afla doar o grămăjoară de salată iceberg tocată, o lingură de mazăre lipicioasă şi o dâră sănătoasă de sos picant.

– Altă mâncare bună de dat la gunoi. Eureka arătă spre mâncarea lui Cat. La propriu.

La casă, plăti cu cardul pentru laptele ei cu ciocolată şi pentru cotletul de porc. Conversaţiile despre dietă o plictiseau. I-ar fi plăcut să arate la fel de bine precum Cat într-un costum de baie.

– *Eu* ştiu că nu sunt grasă, spuse aceasta când se plimbară prin labirintul ameţitor de mese. Şi, se pare că şi *tu* ştii. Dar oare *Rodney* ştie?

– Ar face bine să ştie. Eureka evită privirile fetelor din clasa a zecea din echipa de atletism, cărora Cat le suflă, cu

superioritate, un sărut. A spus ceva în legătură cu asta? Şi, dacă a spus, îţi pasă?

Eureka îşi dori să nu fi rostit asemenea cuvinte. Nu voia să fie geloasă pe Cat. Voia să fie cea mai bună prietenă, pe care o încântau discuţiile despre diete, întâlnirile şi bârfele despre ceilalţi copii din clasă. În schimb, era amară şi plictisită. Şi rănită din cauză că Rhoda o sfâşiase, practic, în seara de dinaintea plecării ei timpurii din biroul doctorului Landry. Aceasta se înfuriase atât de mult, încât nu reuşise să se gândească la o pedeapsă suficient de cruntă, ceea ce acum o pândea şi o ţinea în suspans pe fată.

– Nu, nu e vorba despre aşa ceva.

Cat se uită la masa atleţilor din ultimul an, care era separată de restul cantinei, prin chioşcul de lângă fereastră. Pe banca neagră din metal, erau două locuri libere lângă Theresa Leigh şi Mary Monteau. Ele îi făcură lui Cat un semn cu mâna şi încercară să îi zâmbească Eurekăi.

De când revenise la şcoală în acest an, ea luase masa de prânz împreună cu Cat afară, sub nucul pecan uriaş din curte. Abia ieşită din spital, Eureka nu suporta zgomotele atâtor elevi care mâncau, glumeau, se certau sau vindeau orice porcărie pentru nu ştiu ce excursie la vreo biserică pentru care încercau să strângă bani. Cat nu spusese niciodată că-i lipsea acţiunea din cantină, dar astăzi, când Eureka se îndreptă spre uşa din spate, făcu un semn cu ochiul. Era o vreme răcoroasă ca de furtună, iar Cat purta fusta în carouri a uniformei liceului Evangeline fără dresuri.

– Te-ar deranja dacă nu am ieşi astăzi? Dând din cap, ea îi arătă cele două locuri libere de la masa celor din echipa de atletism. M-aş simţi de minune acolo.

– Nu e nicio problemă.

Deşi părea ca o condamnare la moarte în timp ce Eureka se aşează pe banca din partea opusă lui Cat, le salută pe Theresa şi Mary şi încercă să pretindă că nu toată masa se holba la ea.

– Rodney nu a spus nimic deschis despre greutatea mea. Cat răsuci o bucată de salată în bolul cu sos iute. Dar el este slab ca o şină şi mă enervează să mă gândesc la faptul că aş putea să cântăresc mai mult decât prietenul meu. Ştii cum este. Este greu să nu anticipezi criticile ulterioare ale unei persoane pe care o placi cu adevărat. În cele din urmă, ceva îl va deranja la mine, întrebarea este...

– Cât de lungă va fi lista?

Eureka se uită fix la tava ei. Îşi încrucişă şi îşi îndreptă picioarele, gândindu-se la Brooks.

– Hai să ne gândim, de exemplu, la tipul tău misterios, spuse Cat.

Prietena ei îşi scoase elasticul din păr, apoi îşi ridică din nou părul într-un coc identic cu acela pe care tocmai îl avusese. Ştia că era îmbujorată.

– Ander.

– Roşeşti.

– Ba nu. Eureka scutură violent sosul Tabasco pe mâncarea de care nu mai avea poftă. Pur şi simplu simţea nevoia să înece ceva. Nu îl voi mai vedea niciodată.

– Se va întoarce. Aşa fac băieţii. Cat mestecă încet o îmbucătură de salată, apoi se întinse să fure o bucată din friptura de porc a prietenei ei. Dietele ei erau experimentale, iar aceasta, din fericire, se terminase. Bine, atunci, de exemplu Brooks. Când ieşeai cu el...

Îi făcu semn lui Cat să se oprească.

– Există un motiv pentru care nu am mai mers la terapeut. Nu sunt pregătită să discut despre idila mea din clasa a cincea cu Brooks.

– Voi doi încă nu v-ați sărutat și împăcat?

Eureka aproape că se înecă cu laptele ei cu ciocolată. Nu-i spusese lui Cat despre sărutul care păru să fi terminat relația ei cu cel mai vechi prieten. Acum, cei doi abia dacă se mai priveau.

– Încă ne certăm, dacă la asta te referi.

Ea și Brooks fuseseră prezenți la o oră întreagă de latină, lovindu-și scaunele în laboratorul înghesuit de limbi străine, fără să se privească în ochi. Acest lucru cerea concentrare – de obicei, Brooks mima cel puțin trei glume pe seama părului cărunt de pe pieptul domnului Piscidia.

– Care e problema lui? întrebă Cat. De obicei își revenea mai repede. Au trecut trei zile.

– Aproape patru, spuse automat Eureka. Avu sentimentul că fetele aflate la masa lor își întoarseră capetele ca să asculte conversația. Vorbi mai încet. Poate că nu are o problemă. Poate eu sunt de vină. Își rezemă capul pe îndoitura cotului de pe masă și învârti cu furculița orezul murdar. Egoistă, arogantă, critică, manipulatoare, nepăsătoare...

– Eureka.

Se îndreptă când își auzi numele rostit grav, ca și când ar fi fost mânuită ca o marionetă. Brooks stătea în capul mesei, privind-o. Părul îi cădea pe frunte, ascunzându-i ochii. Cămașa îi era prea strâmtă la umeri, ceea ce era deranjant de atractiv. Intrase mai devreme la pubertate, fiind mai înalt decât restul băieților de vârsta lui, dar nu mai crescuse din clasa a noua. Mai avea un puseu de creștere?

Arăta diferit, şi nu doar mai înalt şi mai musculos. Nu păru să se sfiască să se apropie de masă, deşi cele douăsprezece fete se opriseră din conversaţie ca să îl privească.

Nu avea acum pauza de masă. Trebuia să asiste la a patra oră, dar ea nu vedea nicio invitaţie albastră în mâna lui. Ce căuta atunci aici?

– Îmi pare rău, spuse el. Am fost într-un avocado.

Cat îşi lovi fruntea.

– Ce naiba, Brooks, *asta* este scuza ta?

Eureka simţi cum colţurile gurii formară un zâmbet. Odată, cu un an înainte, când Eureka şi Brooks se uitau la televizor după ore, îl auziseră pe tatăl ei spunând la telefon că îi părea rău că fusese „incomunicado". Gemenii înţeleseseră greşit, iar Claire alergase spre Eureka, întrebându-se de ce tata fusese într-un avocado. „Acesta trebuie să fie infernul", spusese Brooks, iar o legendă se născuse.

Acum depindea de Eureka dacă hotăra să tacă sau să completeze gluma. Toate fetele de la masă o priveau. Ea ştia că două dintre ele fuseseră îndrăgostite de Brooks. Avea să fie jenant, dar puterea unui trecut comun o convinse pe Eureka.

Ea respiră adânc.

– Ultimele câteva zile au fost un infern.

Cat mormăi:

– Vouă vă trebuie o planetă proprie.

Brooks râmji şi îngenunche, sprijinindu-şi bărbia de marginea mesei.

– Prânzul durează doar treizeci şi cinci de minute, Brooks, spuse Cat. Nu ai suficient timp la dispoziţie ca să-ţi ceri scuze pentru toate prostiile pe care le-ai spus. Mă

întreb dacă rasa umană va rezista destul de mult încât să-ți ceri scuze pentru toate prostiile...

– Cat, spuse prietena ei. Am înțeles.

– Vrei să mergem undeva să vorbim? o întrebă băiatul.

Ea dădu din cap. Ridicându-se de pe scaun, își luă rucsacul și împinse tava spre Cat.

– Termină tu friptura mea de porc, copil oropsit!

După care îl urmă pe Brooks prin labirintul de mese, întrebându-se dacă el spusese cuiva despre cearta lor, despre sărutul lor. Imediat ce holul fu suficient de lat încât să meargă unul lângă celălalt, băiatul veni lângă ea. Își puse mâna pe spatele ei. Eureka nu știa sigur ce voia de la el, dar atingerea mâinii lui era plăcută. Nu știa în ce pauză lua masa Maya Cayce, dar își dori să fi fost acum, ca să îi poată vedea plecând din cantină împreună.

Împinseră ușile duble portocalii și străbătură holul pustiu. Pașii lor răsunau la unison pe podeaua acoperită cu linoleum. Mergeau în același ritm de când erau copii.

Aproape de capătul holului, el se opri și se întoarse cu fața spre ea. Probabil că nu intenționase să se oprească în fața vitrinei cu trofee, dar Eureka nu putu să se abțină să nu-și privească reflexia. Apoi, prin sticlă, văzu trofeul mare pentru maraton, pe care echipa ei îl câștigase cu un an înainte, iar lângă acesta pe cel mai mic, obținut pentru locului al doilea, în urmă cu doi ani, când pierduseră primul loc în fața celor de la liceul Manor. Eureka nu voia să se gândească la echipa pe care o părăsise sau la rivalii lor, sau la băiatul care mințise în legătură cu faptul că era unul dintre ei.

– Să mergem înăuntru. Îi făcu semn din cap lui Brooks să o urmeze. Pentru mai multă intimitate.

Curtea pavată separa sălile de curs de centrul administrativ cu pereți de sticlă. Era înconjurată de clădiri pe trei laturi, toate construite în jurul unui nuc pecan imens, acoperit de mușchi. Cojile putrede ale nucilor acopereau iarba, emanând un miros fecund care îi amintea fetei de cățăratul pe crengile nucului de la ferma bunicilor ei împreună cu Brooks, când erau copii. Lujeri de zambile se strecurau de-a lungul sălii de concerte din spatele lor. Păsări colibri zburau de la o floare la alta, gustând nectarul.

Bătea un vânt rece. Aerul era mai aspru decât dimineață, când plecase la școală. Eureka își strânse pe umeri puloverul verde. Ea și Brooks se rezemară de coaja aspră a copacului și priviră parcarea ca și când ar fi fost o vastă întindere frumoasă.

Băiatul nu spuse nimic. O privi atent în lumina slabă a soarelui de sub cupola de mușchi. Privirea lui era la fel de intensă ca aceea pe care Ander i-o aruncase din camioneta lui și când venise acasă la ea, și chiar când îl zărise stând în fața biroului domnului Fontenot. Aceea fusese ultima dată în care îl văzuse – iar acum prietenul ei părea să îl imite pe băiatul pe care el îl ura.

– Am fost un nesimțit data trecută, spuse acesta.

– Da, ai fost.

Replica îl făcu să râdă.

– A fost o nesimțire să-mi spui acele lucruri, chiar dacă aveai dreptate.

Se întoarse spre el, apăsând trunchiul copacului cu umerii. Îi fixă cu privirea buza inferioară. Nu-i venea să creadă că îl sărutase. Nu doar o dată, ci de mai multe ori. Acest gând o făcea să vibreze.

Voia să-l sărute acum, dar din această cauză intraseră în bucluc şi înainte. Aşadar, îşi privi picioarele, uitându-se la cojile de nuci împrăştiate pe smocurile de iarbă.

– Nu a fost frumos ce ţi-am spus ultima dată, zise Brooks. Avea legătură cu mine, nu cu tine. Mânia mea a fost un pretext.

Eureka ştia că trebuia să-şi dea ochii peste cap atunci când băieţii spuneau că era vina lor, şi nu a ta. Dar mai ştia şi că afirmaţia era adevărată, chiar dacă băieţii nu ştiau asta. Aşadar, îl lăsă pe Brooks să continue:

– De mult timp am sentimente pentru tine.

Nu ezită când o spuse: nu zise „Ăăă" sau „mmm" sau „ca să zic aşa" Odată ce rosti cuvintele, nu păru ca şi când ar fi vrut să le retragă. Se uită în ochii ei, aşteptând un răspuns.

O briză măturã curtea, iar Eureka crezu că ar fi putut să cadă. Se gândi la Himalaya, despre care Diana îi spusese că era atât de bătut de vânturi, încât nu-i venea să creadă că vârful încă mai exista. Eureka îşi dori să fi fost atât de puternică.

Era surprinsă de uşurinţa cu care Brooks rostise cuvintele. De obicei erau sinceri unul cu celălalt, dar nu vorbiseră despre aceste lucruri. Atracţie. Sentimente. Unul pentru celălalt. Cum de era atât de calm când rostea cele mai puternice cuvinte pe care le-ar fi putut spune cineva?!

Îşi imaginã cât de emoţionată ar fi rostind aceste cuvinte. Doar că, atunci când îşi imaginã spunându-le, ceva amuzant se întâmplă: băiatul care stătea în faţa ei nu era Brooks. Era Ander. El era cel cu care se gândise să se culce în pat seara, cel ai cărui ochi turcoaz îi ofereau sentimentul că se rostogolea prin cea mai calmă şi uluitoare cascadă.

Ea și Brooks nu erau așa. Stricaseră ziua precedentă încercând să pretindă că erau. Poate că el credea că, după ce o sărutase, trebuia să îi spună că o plăcea, că ar fi fost supărată dacă ar fi pretins că nu însemnase nimic.

Eureka își imagină vârful Himalaya, spunându-și că nu va cădea.

– Nu trebuie să spui asta ca să te împaci cu mine. Putem să fim doar prieteni.

– Nu mă crezi. El oftă și privi în jos, mormăind ceva ce fata nu înțelese. Ai dreptate. Poate e mai bine să aștept. Deja am așteptat atât de mult; ce mai înseamnă o altă veșnicie?

– Ce ai așteptat? Ea scutură din cap. Brooks, acel sărut...

– Era o notă albastră, spuse el, iar ea știu aproape exact la ce se referea.

Tehnic vorbind, un anumit sunet putea fi complet greșit, fals. Dar, când găseai nota albastră – Eureka știa asta din clipurile de muzică blues de pe YouTube, pe care le privea încercând să învețe singură să cânte la chitară – totul părea în ordine, într-un mod surprinzător.

– Tu chiar încerci să scapi cu acea metaforă nepotrivită, din jazz?

Fata îl tachină, deoarece – sincer? – sărutul în sine nu fusese atât de rău. Ar fi putut spune că fusese chiar „miraculos". Oamenii care se sărutaseră erau nepotriviți unul pentru celălalt. Era limita pe care o depășiseră.

– M-am obișnuit ca tu să nu simți pentru mine ceea ce simt eu pentru tine, spuse Brooks. Sâmbătă, nu am crezut că tu ai putea...

„Încetează", își dori Eureka să spună. Dacă ar fi vorbit în continuare, ar fi început să-l creadă, ar fi decis că trebuiau

să se sărute din nou, poate mai des, cu siguranță în curând Nu părea a-și găsi cuvintele.

– Apoi, ai glumit întrebându-mă de ce mi-a luat atât timp când eu am așteptat o veșnicie să te sărut. M-am enervat.

– Am stricat momentul.

– Nu ar fi trebuit să izbucnesc așa, spuse Brooks. Notele unui saxofon din sala de muzică plutiră în curte. Te-am rănit?

– Îmi voi reveni. Ne vom reveni amândoi, nu-i așa?

– Sper că nu te-am făcut să plângi.

Eureka se uită chiorâș la el. Adevărul era că aproape plânsese privindu-l plecând, imaginându-și-l îndreptându-se direct spre casa Mayei Cayce, pentru a fi consolat.

– Ai făcut-o? întrebă el din nou. Ai plâns?

– Nu te flata singur.

Încercă să o spună cu ușurință.

– Mi-am făcut griji că am mers prea departe. Tăcu o clipă. Fără lacrimi. Mă bucur.

Ea ridică din umeri.

– Eureka. Brooks o îmbrățișă pe neașteptate. În comparație cu vântul, corpul lui era cald, dar ea nu putea să respire. Ar fi fost în regulă dacă ai fi cedat. Știi asta, nu?

– Da.

– Toți membrii familiei mele plâng la reclame patriotice. Tu nu ai plâns nici măcar când a murit mama ta.

Îl împinse de lângă ea.

– Ce legătură are asta cu noi?

– Vulnerabilitatea nu este cel mai rău lucru din lume. Ai un sprijin. Poți să ai încredere în mine. Sunt aici dacă ai

nevoie de un umăr pe care să te sprijini, de cineva care să-ți dea un șervețel.

– Nu sunt din piatră. Deveni din nou defensivă. Plâng.

– Nu-i adevărat.

– Am plâns săptămâna trecută.

Brooks păru șocat.

– De ce?

– *Vrei* să plâng?

Răceala se citea în ochii băiatului.

– S-a întâmplat atunci când ți-a fost lovită mașina? Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ai plânge pentru mine.

Privirea lui o țintui, făcând-o să se simtă claustrofobă. Impulsul de a-l săruta dispăruse. Se uită la ceas.

– Mai este puțin și se sună.

– Nu pentru încă zece minute. El făcu o pauză. Suntem... prieteni?

Ea râse.

– Bineînțeles că suntem prieteni.

– Vreau să spun, suntem *doar* prieteni?

Eureka își masă cu palma urechea afectată. Îi era greu să-l privească.

– Nu știu. Uite, ora următoare prezint *Sonetul șaizeci și patru*. Ar trebui să mă uit peste notițe. „Timpul va veni și îmi va lua dragostea", spuse ea cu un accent britanic, intenționând să-l facă să râdă. Nu reuși. Suntem din nou în regulă, spuse ea. Asta e tot ce contează.

Da, spuse el rigid.

Nu știa ce voia el să-i spună. Nu puteau să treacă pur și simplu să se sărute, să se certe și apoi să se sărute din nou.

Se pricepeau de minune să fie prieteni. Eureka nu își dorea ca lucrurile să se schimbe.

– Deci, ne vedem mai târziu?

Cu fața la el, se îndreptă spre ușă.

– Eureka, așteaptă...

Brooks îi strigă numele chiar când ușile se deschiseră și cineva o lovi în spate.

– Nu știi să mergi? întrebă Maya Cayce. Țipă ascuțit când îl văzu pe Brooks. Era singura persoană pe care o cunoștea Eureka și care nu putea fi intimidată. De asemenea, era singura persoană căreia pantalonii uniformei liceului Evangeline i se potriveau ca o mănușă.

– Aici erai, iubitule, îi gânguri ea lui Brooks, dar se uită la Eureka, râzând din priviri.

Aceasta încercă să o ignore.

– Brooks, mai voiai să'spui și altceva?

Știa deja răspunsul.

O prinse pe Maya care se năpusti asupra lui, îmbrățișându-l indecent. Pe deasupra părului ei negru, ochii lui abia se vedeau. „Nu contează."

16

REBELUL

Ca orice alt elev al liceului Evangeline, Eureka fusese în multe excursii la Muzeul de Ştiinţă Lafayette de pe strada Jefferson, din centru. Când era copil, o fascina. Nu ştia niciun alt loc în care putea să vadă roci din Louisiana preistorică. Cu toate că le văzuse de o sută de ori, joi dimineaţa se urcă în autobuzul şcolii, alăturându-se colegilor de la cursul de ştiinţe, pentru vizita cu numărul o sută unu.

– Se presupune că e o expoziţie grozavă, îi spuse prietenul ei Luke când coborâră din autobuz şi se adunară pe alee, înainte de a intra în muzeu. Îi arătă bannerul publicitar pe care scria MESAJE DIN ADÂNCURI cu litere albe şi ondulate, care făceau cuvintele să pară că s-ar fi aflat sub apă. E din Turcia.

– Precis custozii vor găsi o cale să ne strice distracţia, spuse Eureka pe neaşteptate.

Discuţia purtată cu Brooks în ziua precedentă o frustrase atât de mult, încât nu reuşi să nu-şi verse necazul pe toate persoanele de gen masculin.

Luke avea părul roşcat şi o piele deschisă la culoare, strălucitoare. Când erau mai mici, jucau fotbal împreună.

Era un băiat cu adevărat de treabă, care şi-ar fi petrecut viaţa în Lafayette, fericit ca un peşte în apă. O privi pe Eureka preţ de o clipă amintindu-şi, probabil, că fusese în Turcia cu mama ei şi că, acum, aceasta era moartă. Dar nu spuse nimic.

Fata se întoarse în direcţia opusă, holbându-se la nasturele opalescent de la bluza uniformei ca şi când ar fi fost un artefact dintr-o altă lume. Ştia că „Mesaje din adâncuri" trebuia să fie o expoziţie grozavă. Tatăl ei îi dusese pe gemeni să o vadă în urmă cu două săptămâni, la deschidere. Încă mai încercau să o convingă să se joace de-a „naufragiul" cu ei, folosind pernele şi cozile de mătură în sufragerie.

Eureka nu putea să-i învinovăţească pe Claire şi pe William pentru insensibilitatea lor. De fapt, o aprecia. Se şoptea cu atât de multă prudenţă în jurul ei, încât nişte „palme" precum un joc numit „naufragiul" sau chiar tirada lui Brooks de acum două seri erau revigorante. Erau nişte frânghii aruncate unei fete care se îneca, spre deosebire de oftatul mamei ei vitrege, atunci când căuta pe Google „tulburare de stres posttraumatic în cazul adolescenţilor".

Învăluită de umiditate, ea aştepta în afara muzeului celălalt autobuz al şcolii, pentru ca ghidul să poată începe turul. Colegii adunaţi în jurul ei o sufocau. Simţi mirosul de căpşune al şamponului lui Jenn Indest, auzi respiraţia greoaie a lui Richard Carp, care avea febră şi îşi dori să fi avut optsprezece ani şi să fi fost o chelneriţă, într-un alt oraş.

Nu ar fi recunoscut niciodată, dar, uneori, Eureka credea că, într-o altă parte a lumii, i se datora dreptul la o nouă viaţă. Catastrofele erau precum zilele în care erai bolnav şi pe care ar fi trebuit să ţi le poţi petrece oricum ai fi dorit.

Voia să ridice mâna, să anunțe că îi era foarte, foarte rău și să dispară pentru totdeauna.

Vocea Mayei Cayce îi răsună în minte: „Aici erai, iubitule".

Voia să țipe. Voia să fugă, să treacă precum un buldozer printre colegii ei care se aflau între ea și pădurile parcului orășenesc din New Iberia.

Cel de-al doilea autobuz ajunse în parcare. Băieții de la liceului Ascension, care purtau sacouri bleumarin cu nasturi aurii, coborâră scările și se opriră în fața elevilor de la Evangeline. Nu se amestecau. Ascension era o școală bogată și una dintre cele mai pretențioase școli din zonă. În fiecare an, în ziar apărea un articol despre elevii liceului, care reușiseră să intre la Vanderbilt sau Emory, sau la oricare altă universitate cu prestigiu. Aveau reputația de a fi tocilari și rezervați. Eureka nu se gândise niciodată prea mult la reputația liceului Evangeline – tot ce avea legătură cu școala ei i se părea atât de obișnuit! Dar, când elevii de la Ascension o priviră pe ea și pe colegii ei, se văzu redusă la unul dintre stereotipurile în care băieții credeau că se încadrau elevii de la Evangeline.

Ea îi recunoscu de la biserică pe unul sau doi dintre ei. Câțiva colegi din clasa ei le făcură cu mâna câtorva dintre elevii de la Ascension. Dacă ar fi fost aici Cat, ar fi șoptit printre dinți comentarii răutăcioase la adresa lor – despre cât de „bine dotați" erau cei de la acest liceu.

– Bine ați venit, învățăceilor, strigă ghidul tânăr al muzeului. Avea un păr șaten-deschis, tuns bob, și purta pantaloni ciudați de culoare maro, cu unul din craci suflecat până la gleznă. Accentul ei sudist îi conferea vocii claritatea unui

clarinet. Sunt Margaret, ghidul vostru. Astăzi veți avea parte de o aventură extraordinară.

O urmară pe aceasta înăuntru, mâinile fiindu-le ștampilate cu înscrisul LSU Tigers, care arăta că li se plătiseră biletele, și se adunară în hol. O bandă adezivă trasa rânduri pe covor, pentru ca ei să stea de-a lungul acestora. Eureka rămase în urmă cât de mult putu.

Proiecte din hârtie se pierdeau de-a lungul pereților din ciment. Curba vizibilă a planetariului îi aminti fetei de spectacolul formației Pink Floyd cu lasere pe care îl văzuse cu Brooks și Cat în ultima zi a primului an de liceu. Adusese o pungă de floricele cu ciocolată neagră făcute de tatăl ei, Cat luase o sticlă de vin prost din rezerva părinților ei, iar Brooks adusese măști vopsite, să le poarte. Se amuzaseră pe parcursul întregului spectacol, mai tare decât puștii de facultate drogați din spatele lor. Era o amintire atât de plăcută, încât o făcea pe Eureka să-și dorească moartea.

– Puțină istorie. Ghidul se întoarse în direcția opusă planetariului și le făcu semn elevilor să o urmeze. Merseră prin coridorul slab luminat care mirosea a lipici și a mâncare, apoi se opriră în dreptul ușilor închise din lemn. Artefactele pe care le veți vedea sunt din Bodrum, Turcia. Știe cineva unde se află?

Bodrum era un oraș-port în colțul sud-vestic al țării. Eureka nu fusese niciodată acolo; fusese una dintre opririle Dianei, după ce se despărțiseră pe aeroportul din Istanbul, iar Eureka zburase spre casă pentru începerea școlii. Cărțile poștale pe care i le trimisese mama ei din acele călătorii aveau o valoare sentimentală, care o făceau pe fată să se simtă mai aproape de ea. Despărțite, nu erau la fel de fericite ca atunci când erau împreună.

Cum nimeni nu ridică mâna, ghidul scoase o hartă laminată din geantă şi o ridică deasupra capului. Oraşul Bodrum era marcat cu o stea mare roşie.

– În urmă cu treizeci de ani, spuse Margaret, scafandrii au descoperit nava scufundată *Uluburun*, la o distanţă de zece kilometri de coasta oraşului Bodrum. Se crede că rămăşiţele pe care le veţi vedea astăzi sunt vechi de *patru mii* de ani.

Margaret se uită la elevi, sperând că această informaţie impresiona pe cineva.

Deschise uşile din lemn. Eureka ştia că sala de expoziţii nu era mai mare decât o sală de clasă şi că aveau să se înghesuie. Când intrară în liniştea expoziţiei albastre, Bele Pogue veni în spatele ei.

– Dumnezeu abia a făcut pământul acum şase mii de ani, mormăi fata. Ea era preşedinta unui club creştin de patinatori pe role, Holy Rollers. Eureka şi-L imaginã pe Dumnezeu mergând cu rolele prin uitare, trecând pe lângă vase naufragiate în drumul lui spre Grădina Edenului.

Pereţii sălii de expoziţie fuseseră decoraţi cu o plasă albastră, care imita oceanul. Cineva lipise stele de mare din plastic, ca să formeze o margine lângă podea. De la un casetofon se auzeau sunetele oceanului: apă bolborosind, croncănitul ocazional al pescăruşilor.

În centrul sălii, un spot strălucea din tavan, iluminând piesa centrală a expoziţiei: un vas reconstruit. Semăna cu nişte plute cu care navigau oamenii în jurul Cypremort Point. Era construit din scânduri de cedru, cele curbate de la fundul calei formând o chilă în formă de aripioară. În apropierea cârmei, protuberanţa joasă a galerei era acoperită de

un plafon plat cu şindrilă. Cabluri metalice ţineau nava la treizeci de centimetri de podea, astfel încât puntea plutea puţin deasupra capului fetei.

Când elevii se despărţiră la stânga sau la dreapta, ca să meargă în jurul navei, ea alese să meargă la stânga, trecând pe lângă nişte vase înalte din teracotă şi trei ancore uriaşe din piatră, cuprinse de rugină.

Margaret flutură harta laminată, făcând semn elevilor din cealaltă parte a vasului, unde găsiseră o secţiune a cârmei. Interiorul era deschis, ca o casă pentru păpuşi. Cei de la muzeu o mobilaseră ca să sugereze modul în care ar fi putut să arate vasul, înainte de a se scufunda. Erau trei niveluri. Nivelul cel mai de jos era depozitul – bare de cupru, lăzi cu sticle albastre, mai multe vase din teracotă cu gâtul înalt, amplasate vertical în paturi de paie. În mijloc era un rând de saltele din paie, alături de lăzi pentru cereale, mâncare din plastic şi vase de băut cu mâner dublu. Nivelul superior reprezenta o punte deschisă, mărginită de o balustradă din cedru.

Dintr-un oarecare motiv, muzeul îmbrăcase momâi în togi şi le puseseră la cârmă, cu un telescop cu aspect antic. Acestea priveau afară, ca şi când vizitatorii muzeului ar fi fost nişte balene printre valuri. Când câţiva dintre colegii ei chicotiră văzând momâile care navigau, ghidul agită harta laminată ca să le atragă atenţia.

– Peste optsprezece mii de artefacte au fost recuperate din naufragiu, iar oamenii moderni nu le-au identificat pe toate. De exemplu, acesta. Margaret ridică o fotocopie color a unui cap de berbec sculptat, care părea să fi fost rupt din dreptul gâtului. Vă văd întrebându-vă: unde este restul acestui mic corp? Făcu o pauză ca să îi privească pe elevi.

De fapt, gâtul este golit intenționat. Poate să ghicească vreunul dintre voi în ce scop era folosit?

– Ca mănușă de box, se auzi vocea unui băiat din spate, stârnind noi chicoteli.

– E o speculație destul de pugilistică. Margaret flutură ilustrația. De fapt, acesta este un pocal de vin ceremonial. Acum, nu-i așa că asta vă face să vă întrebați...

– Nu prea, strigă aceeași voce din spate.

Eureka privi spre profesoara ei, doamna Kash, care se întoarse brusc spre acea voce, apoi pufni cu indignare ușurată după ce se asigură că nu era a unuia dintre elevii săi.

– Imaginați-vă o generație viitoare care examinează câteva artefacte pe care le-am putea lăsa în urmă, continuă Margaret. Ce ar crede oamenii despre noi? Ce impresie le-ar crea cele mai inteligente inovații ale noastre – iPadurile, panourile solare, cărțile de credit – generațiilor din viitor?

– Panourile solare sunt din epoca de piatră, în comparație cu ce s-a făcut în trecut.

Aceeași voce din spate răsună iar.

Madame Blavatsky spusese ceva similar, dar într-un mod mai plăcut. Eureka dădu ochii peste cap și se foi pe loc fără să se întoarcă. Elevul cu bursă pentru științe de la Ascension, care stătea în spate, încerca, în mod clar, să impresioneze o fată.

Margaret își drese vocea și pretinse că întrebarea ei retorică nu fusese întreruptă.

– Cum li s-ar părea societatea noastră urmașilor noștri? Le vom părea avansați... sau provinciali? Unii dintre voi ar putea să se uite la aceste artefacte și să le considere vechi și depășite. Chiar plicticoase, aș putea spune.

Copiii dădură din cap. Alte chicoteli. Eurekăi îi plăceau vechile ancore și vasele din teracotă, dar mormăile ar fi trebuit distruse.

Ghidul își puse neîndemânatic o pereche de mănuși albe, asemănătoare celor pe care le purta Diana când atingea artefacte. Apoi, bägă mâna într-o cutie aflată la picioarele ei și scoase o sculptură din fildeș. Era o rață în mărime naturală, cu foarte multe detalii. Înclină statueta spre audiență și își folosi degetele ca să-i desfacă aripile, dezvăluind un vas gol, în interior.

– Ta-da – cutia de cosmetice din epoca bronzului! Observați măiestria. Poate cineva să nege finețea acestui obiect? Asta se întâmpla acum mii de ani!

– Și acele cătușe din epoca bronzului, de acolo? se auzi aceeași voce batjocoritoare din spatele sălii. Elevii se înghiontiră să-l privească pe cel care întrerupea prezentarea în mod repetat. Eureka nu își risipi energia. Se pare că meșterii tăi aveau sclavi, continuă el.

Ghidul se ridică pe vârfuri și mijì ochii spre colțul întunecat al camerei.

– Acesta este un tur cu ghid, tinere. Totul trebuie făcut într-o anumită ordine. Mai e cineva, acolo în spate, care să vrea să pună o întrebare pertinentă?

– Și tiranii moderni sunt meșteri buni, continuă băiatul, amuzându-se.

Vocea lui începu să sune cunoscut. Eureka se întoarse. Zări vârful unui cap blond îndreptat în față, în timp ce restul lumii privea înapoi. Se strecură pe lângă grup, ca să vadă mai bine.

– Este suficient, protestă doamna Kash, privindu-i cu dispreț pe cei de la liceul Ascension, ca și când faptul că niciunul dintre ei nu îl făcuse să tacă pe acel elev ar fi numit-o.

– Da, domnule, tăceți sau plecați, izbucni Margaret.

Apoi Eureka îl văzu. Băiatul înalt și palid din colț, de la marginea razei reflectorului, cu vârfurile buclelor lui blonde iluminate. Tonul și rânjetul lui erau obișnuite, dar în ochii lui licărea ceva mai întunecat.

Ander purta aceeași cămașă albă călcată și blugi negri. Toată lumea îl privea. El privea spre Eureka.

– Liniștea este cea care cauzează majoritatea problemelor omenirii, spuse el.

– Este timpul să pleci, spuse Margaret.

– Am terminat.

Ander vorbi atât de încet, încât fata abia îl auzi.

– Bun. Acum, dacă nu te superi, vă voi explica scopul acestei călătorii timpurii pe mare, spuse Margaret. Egiptenii antici au stabilit rute comerciale, poate prima...

Eureka nu auzi restul. Își auzea inima, care bătea cu putere. Aștepta ca restul elevilor să renunțe la speranța unei alte izbucniri, să-și întoarcă din nou capetele spre ghid; apoi ocoli grupul, îndreptându-se către Ander.

Tăcea și îi era greu să și-l imagineze rostind comentariile neplăcute care o atrăseseră aici. El îi schiță un zâmbet, ultimul lucru la care se aștepta ea. Stând din nou lângă el, Eureka simțea că era lângă ocean – independent de linia de stele de mare, de pescărușii și de CD-ul cu *Briza Oceanului* plescăind din difuzoare. Oceanul era în Ander, în aura lui. Înainte, nu s-ar fi gândit să folosească un cuvânt ca „aură". El făcea impulsurile necaracteristice să pară la fel de naturale pentru ea ca respiratul.

Veni în stânga lui și-i șopti cu jumătate de gură, amândoi cu fața spre ghid:

– Tu nu mergi la Ascension.

– Ghidul crede că frecventez Condescendența.

Îi sesiză ironia din voce.

– Nu faci parte nici din echipa liceului Manor.

– Nu-ți scapă nimic.

Eureka voi să ridice tonul Calmul lui o enerva. De unde stăteau, la câțiva pași în spatele grupului și puțin spre marginea reflectorului, lumina era slabă, dar oricine se întorcea putea să îi vadă. Profesorii și copiii ar fi auzit dacă nu ar fi continuat să vorbească pe un ton șoptit, monoton și scăzut.

Era ciudat că nu mulți oameni se holbau la Ander. Era atât de diferit! Ieșea în evidență. Dar ei abia dacă îl observau. Părea că toată lumea presupunea că băiatul frecventa altă școală decât a lor, deci comportamentul lui nu prezenta interes. Întreruperea lui era un artefact uitat, pe care Margaret se bucura să îl lase nerecuperat.

– Știu că nu mergi la Evangeline, spuse Eureka printre dinți.

– Nici pentru educație, nici pentru distracție.

– Așadar, ce cauți aici?

Ander se întoarse cu fața la ea.

– Te caut pe tine.

Eureka clipi.

– Ai un mod foarte neobișnuit de-a o arăta.

Băiatul își scărpină fruntea.

– Mă las dus de val. Părea că regreta, dar ea nu era sigură de asta. Putem să mergem undeva să vorbim?

– Nu chiar.

Gesticulă spre grup. Ea și Ander stăteau la un metru și jumătate în spatele celorlalți elevi. Nu puteau să plece.

Ce voia de la ea? Prima dată accidentul de mașină, apoi apăruse la ea acasă, apoi o urmărise la biroul avocatului, iar acum asta? De fiecare dată când îl întâlnise, îi invadase intimitatea, depășise o limită.

– Te rog, spuse el. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Da, ei bine, trebuia să vorbesc și eu cu tine atunci când tata a primit factura pentru reparația mașinii mele. Îți amintești de asta? Doar că, atunci când am sunat la numărul pe care mi l-ai dat cavalerește, mi-a răspuns cineva care nu a auzit niciodată de tine...

– Lasă-mă să-ți explic. Vei vrea să știi lucrurile pe care trebuie să ți le spun.

Ea își trase gulerul, care era prea strâns în jurul gâtului. Margaret vorbea despre zestrea unei prințese înecate. Masa de elevi începu să se deplaseze spre niște cutii din sticlă, aflate în partea dreaptă a sălii.

Ander se întinse spre mâna ei. Atingerea lui fermă și pielea moale o făcură să tremure.

– Vorbesc serios. Viața ta este...

Ea își smuci mâna.

Dacă spun un cuvânt oricărui profesor de aici, vei fi încătușat ca un hărțuitor.

– Cu acele cătușe din bronz? glumi el.

Îl privi tăios. Ander oftă.

Grupul se îndreptă spre o vitrină. Eureka nu simți nevoia să i se alăture. Își dorea și îi era teamă să stea cu Ander. El îi cuprinse umerii cu ambele mâini.

– Ai face o mare greșeală dacă ai scăpa de mine. Îi arătă un semn de ieșire de deasupra capului său, acoperit pe jumătate cu plasă albastră, care lăsa la vedere doar literele „RE". Îi întinse mâna. Să mergem.

17

ATINGÂND SUPRAFAŢA

Pe uşa de sub semnul de ieşire, pe un hol scurt şi întunecat, băiatul o conduse pe Eureka spre o altă uşă. Nu îşi vorbeau. Mergeau aproape unul de celălalt. Era mai uşor decât se aşteptase să îl ţină de mână pe Ander – se potrivea într-a ei. Unele mâini se potrivesc, pur şi simplu, cu altele. Asta o făcu să se gândească la mama ei.

Când el întinse mâna spre mânerul celei de-a doua uşi, fata îl opri.

Îi arătă banda roşie de pe uşă.

– Vei declanşa alarma.

– Cum crezi că am intrat? Ander dădu drumul uşii. Nu sună nicio alarmă. Nu ne va prinde nimeni.

– Eşti destul de încrezător.

El îşi încleştă maxilarul.

– Nu mă cunoşti prea bine.

Uşa se deschise spre o peluză pe care Eureka nu o mai văzuse niciodată. Erau în faţa unui lac circular. Dincolo de acesta se afla planetariul, cu un inel de ferestre din sticlă colorată puţin mai jos de cupolă. Aerul era cenuşiu, static şi

puțin rece. Mirosea a foc de lemne. Eureka se opri imediat după ieșire, la marginea unei borduri de ciment. Își plimbă vârful pantofului prin iarbă.

– Voiai să-mi vorbești? spuse ea.

Ander privi spre lacul acoperit cu mușchi, încadrat de stejari. Crengile se curbau în jos, spre pământ, ca degetele noduroase ale unor vrăjitoare. Mușchii portocalii atârnau ca păianjenii care se legănau pe pânzele verzi. Ca majoritatea apelor stătătoare din această parte a Louisianei, lacul abia se zărea din cauza vegetației care *plutea* pe mlaștină, a mușchilor, a frunzelor de nufăr și a florilor mov care îi acopereau suprafața. Știa exact cum ar fi mirosit fundul lacului – pătrunzător, fetid.

Ander se îndreptă spre apă. Nu îi făcu semn să-l urmeze, dar ea veni după el. Când ajunsese la marginea lacului, se opri.

– Ce caută astea aici?

Se ghemui în fața unui mănunchi de narcise albe de la marginea apei. Florile o făcură pe Eureka să se gândească la narcisele de un galben-deschis, care creșteau sub cutia poștală a vechii ei case din New Iberia în fiecare an, în preajma zilei ei de naștere.

– Narcisele sunt comune aici, spuse ea, deși era târziu pentru florile ca niște trompete să fie atât de proaspete și de robuste.

– Nu și acestea, spuse Ander. Sunt din specia *Narcissus*.

El își trecu un deget de-a lungul unei tulpini subțiri. O smulse din pământ și se ridică în picioare astfel încât fata să vadă floarea. Ea observă trompeta alb-gălbuie din mijloc. Diferența dintre petalele din afară, de culoare crem

era atât de vagă, că trebuia să te uiţi atent ca să o vezi. În interiorul trompetei, stamina cu vârf negru tremură în briza neaşteptată. Ander întinse floarea, ca şi când i-ar fi dăruit-o. Îşi ridică mâna ca să o primească, amintindu-şi de o altă narcisă galbenă – o altă *narcissus* – pe care o văzuse recent: în imaginea gravată a femeii care plângea, din cartea Dianei. Se gândi la un rând dintr-un pasaj tradus de madame Blavatsky, în care Selene îl găsi pe prinţ în genunchi lângă râu, printre narcise.

În loc să-i ofere floarea, Ander zdrobi petalele în pumnul strâns şi tremurând. Smulse tulpina şi o aruncă la pământ.

– Ea a făcut asta.

Eureka făcu un pas înapoi.

– Cine?

O privi ca şi când ar fi uitat că ea era acolo. Îşi relaxă maxilarul şi îşi ridică şi coborî umerii cu o melancolie resemnată.

– Nimeni. Hai să ne aşezăm.

Ea îi arătă o bancă din apropiere, între doi stejari, unde probabil personalul muzeului venea să ia masa de prânz, în zilele în care nu era prea multă umiditate. Pelicani maro hoinăreau pe poteca şerpuită ce ducea spre lac, apa plină de muşchi alunecând de pe penele lor. Gâturile lungi se curbau precum mânerele unor umbrele. Când tinerii se apropiară, se împrăştiară.

Despre cine vorbea Ander? Ce era în neregulă cu florile care mărgineau lacul?

În clipa în care Ander trecu pe lângă bancă, Eureka îl întrebă:

– Nu voiai să ne aşezăm?

– Există un loc mai bun.

Îi arătă un copac pe care ea nu-l observase până atunci. Crengile stejarilor din Louisiana erau extrem de contorsionate. Copacul din fața bisericii St. John era cel mai fotografiat copac din sud. Acest stejar din grădina pustie a muzeului era excepțional. Era un nod masiv cu crengi atât de răsucite, încât arătau precum cel mai complex loc de joacă pentru copii din lume.

Ander se strecură printr-o pătură de crengi late și curbate, încălecând una, aplecându-se pe sub alta, până când aproape că dispăru. Eureka își dădu seama că sub cupola de ramuri încâlcite se afla o a doua bancă, secretă. Îl zări parțial pe băiat ajungând în dreptul acesteia cu agilitate, așezându-se și rezemându-și coatele de spătar.

Eureka încercă să urmeze același traseu. Începu bine, dar, după câțiva pași, se opri. Era mai greu decât părea. Părul i se încâlci în ciotul unei crengi. Ramuri ascuțite îi împunseră brațele. Înaintă, dând la o parte mușchiul care îi venea în față. Mai avea de parcurs mai puțin de treizeci de centimetri înainte de a intra în poiană, când ajunse într-o fundătură. Nu știa cum să meargă înainte sau să se întoarcă.

Fruntea începu să-i transpire. „Găsește ieșirea din vizuină, fato." De ce se afla în această vizuină?

– Aici. Ander se întinse printre crengile încâlcite. Pe aici.

Îl luă de mână pentru a doua oară în cinci minute. Strânsoarea lui fermă și caldă încă se potrivea cu a ei.

– Pășește aici. Îi arătă un petic de pământ acoperit cu frunze descompuse, dintre două crengi curbate. Pantoful ei se scufundă în solul umed și moale. Apoi strecoară-ți corpul pe aici.

– Meritā?

– Da.

Enervată, Eureka își înclină gâtul într-o parte. Își roti umerii, apoi șoldurile, mai făcu încă doi pași cu atenție, se aplecă pe sub o creangă joasă – și fu liberă.

Se îndreptă ca să stea în scorbura stejarului. Întunecată și ascunsă, era de mărimea unui mic chioșc. Era surprinzător de frumoasă. Două libelule apărură lângă Eureka și Ander. Aripile lor albastre erau neclare; apoi insectele se opriră, irizate, pe o creangă.

– Vezi? băiatul se așeză din nou.

Ea fixă cu privirea crengile care formau un labirint dens în jurul lor. Abia vedea lacul aflat de partea cealaltă. De dedesubt, copacul era magic, din altă lume. Se întrebă dacă mai știa cineva de acest loc sau dacă banca trecuse neobservată câteva generații, de când o acoperise copacul.

Înainte de a se așeza, ea căută cea mai rapidă ieșire. Nu putea fi cea prin care intrase.

Ander îi arătă un spațiu între crengi.

– Aceea ar fi cea mai bună ieșire.

– De unde ai știut că eu...

– Pari neliniștită. Suferi de claustrofobie? Mie îmi place să fiu acoperit, ascuns. Înghiți, iar tonul vocii coborî: Invizibil.

– Îmi plac spațiile deschise.

Abia îl cunoștea pe Ander și nimeni nu știa unde era.

Așadar, de ce venise aici? Oricine ar fi spus că era o prostie. Cat i-ar fi dat un pumn în față pentru asta. Mental, Eureka refăcu traseul urmat. Nu știa de ce îl luase de mână.

Îi plăcea să-l privească. Îi plăceau atingerea mâinii lui și sunetul vocii sale. Îi plăcea felul în care mergea, precaut și încrezător. Nu era genul de fată care făcea lucruri doar pentru că un băiat chipeș îi spunea să le facă. Dar ea era aici.

Locul indicat de Ander părea să fie cel mai mare spațiu dintre crengi. Se imaginā sārind prin acesta, alergând spre pădurea de dincolo de lac, până la insula Avery.

Ander se roti pe bancă. Genunchiul lui îi atinse coapsa. Îl retrase rapid.

– Îmi pare rău.

Eureka își coborî privirea spre coapsa ei, apoi spre genunchiul lui.

Doamne Dumnezeule, glumi ea.

– Nu, îmi pare rău că m-am furișat lângă tine.

Ea nu se aștepta la asta. Surprizele o bulversau. De obicei, starea de confuzie o făcea să fie rea.

– Vrei să adaugi parcarea de la biroului avocatului? Și furișatul foarte subtil de la stop?

– Și pentru acelea. Ai dreptate. Să completăm lista. Numărul fals. Faptul că nu fac parte din echipa de alergări.

– De unde ai făcut rost de uniforma aia ridicolă? Cred că a fost cea mai drăguță încercare a ta.

Voia să nu mai fie sarcastică. Ander părea sincer. Însă faptul că se afla acolo o neliniștea și o făcea să se manifeste urât.

– De la un târg de vechituri. Ander se aplecă și își trecu degetele prin iarbă. Chiar am o explicație pentru toate lucrurile. Ridică o piatră plată și rotundă și o curăță. Trebuie să-ți spun ceva, dar mă tot tem.

Îi privi mâinile lustruind piatra. De ce s-ar fi temut să-i spună? Oare... Ander o *plăcea?* Putea să vadă, dincolo de sarcasmul ei, mozaicul care era fata rănită pe dinăuntru? Se gândise la ea așa cum se gândise și Eureka la el?

– Eureka, ești în pericol.

Felul în care o spuse, îngrămădirea ezitantă de cuvinte, o făcu pe fată să înțepenească. Spaima și îngrijorarea i se citeau în ochi. Credea în ceea ce tocmai îi spusese.

Ea își trase genunchii spre piept.

– Ce vrei să spui?

Cu o singură mișcare fluentă, aruncă piatra. Cu o viteză impresionantă, aceasta trecu prin golurile dintre crengi. Eureka urmări piatra săltând pe lac. Se feri de frunzele de nufăr, de ferigi și de petele de mușchi verde. Cumva, pe unde atingea suprafața, apa era limpede. Era uimitor. Piatra sări traversând o sută de metri peste lac și aterizâ pe malul noroios de pe partea opusă.

– Cum ai făcut asta?

– Este vorba despre prietenul tău, Brooks.

– Nu poate să facă o piatră să sară nici dacă i-ar salva viața.

Știa că nu la asta se referea Ander.

El se aplecă mai aproape. Respirația lui îi gâdilă gâtul.

– Este periculos.

– Ce se întâmplă cu băieții? Ea înțelegea de ce Brooks fusese precaut în privința lui. Era cel mai bun prieten al ei, avea grijă de ea, iar Ander era străinul ciudat care apăruse brusc la ușa ei. Dar Ander nu avea niciun motiv să fie prudent în ceea ce-l privea pe acesta. Toată lumea îl plăcea pe Brooks. E prietenul meu de când mă știu. Cred că știu cum să mă port cu el.

– Nu mai poți.

– Ne-am certat alaltăieri. Ne-am împăcat. Făcu o pauză. Nu că asta ar fi treaba ta.

– Știu că tu crezi că este prietenul tău...

– Cred pentru că este *adevărat*.

Vocea ei sună diferit sub cupola de crengi. Păru de-o seamă cu gemenii.

Ander se aplecă după altă piatră. Ridică una bună, o șterse și i-o dădu.

– Vrei să încerci?

Ea luă piatra din mâna lui. Știa cum să o arunce. Tatăl ei o învățase. El era bun la asta, mult mai bun decât ea. Aruncatul pietrelor era un mod de a-ți petrece timpul în Sud, un mod de a marca absența timpului. Ca să fii bun la așa ceva, trebuia să te antrenezi, dar mai trebuia și să îți dezvolți abilitatea de a găsi pietrele bune de pe țărm. Trebuia să fii puternic să o faci bine, dar și grațios și să ai o atingere ușoară. Nu văzuse niciodată o aruncătură atât de norocoasă precum cea a lui Ander. Acest lucru o deranja. Aruncă piatra spre apă, fără să se deranjeze să țintească.

Piatra nu trecu de cea mai apropiată creangă a stejarului. Ricoșă în ea și se rostogoli pe o parte într-un arc, oprindu-se aproape de vârful piciorului fetei. Ander se ridică și luă piatra. Degetele lui îi atinseră pantoful.

Din nou, făcu piatra să danseze pe lac, să prindă viteză, să parcurgă distanțe absurde între fiecare săritură. Aterizâ lângă prima piatră, pe cealaltă parte a lacului.

Un gând îi trecu prin minte Eurekăi.

– Te-a angajat Maya Cayce ca să-mi spui să renunț la Brooks?

– Cine este Maya Cayce? întrebă Ander. Numele îmi sună cunoscut.

– Poate ți-o voi prezenta. Ați putea să discutați despre tehnici de hărțuire...

– Nu te hărțuiesc, o întrerupse el, dar tonul lui era neconvingător. Te observ. E o diferență.

– Ai auzit ce-ai zis?

– Ai nevoie de ajutor, Eureka!

Obrajii ei roşiră. În ciuda celor sugerate de mulţimea de foşti terapeuţi, ea nu avusese nevoie de ajutor din partea nimănui de la divorţul părinţilor, petrecut cu mulţi ani în urmă.

– Cine te crezi?

– Brooks s-a schimbat, spuse Ander. Nu mai este prietenul tău.

– Şi când s-a petrecut această metamorfoză, mă rog?

Ochii lui Ander erau plini de emoţie. Părea să ezite a vorbi:

– Sâmbăta trecută, când ai mers la plajă.

Eureka deschise gura, dar rămăsese fără cuvinte. Acest tip o spionase chiar mai mult decât ştia. Pielea de pe mâini i se făcu de găină. Privi un aligator ridicându-şi din apă capul plat şi verde. Evident că era obişnuită cu aligatorii, dar nu se ştia niciodată când cel mai leneş, aparent, putea să atace.

– De ce crezi că v-aţi certat în acea seară? De ce crezi că a izbucnit după ce v-aţi sărutat? Brooks pe care îl cunoşti, prietenul tău cel mai bun ar fi făcut aşa ceva?

Ander vorbi rapid, ca şi când ar fi ştiut că, dacă s-ar fi oprit, ea l-ar fi făcut să tacă.

– Suficient, ciudatule.

Fata se ridică în picioare. Cumva, trebuia să plece de acolo.

– Atunci, de ce nu şi-a cerut scuze zile în şir după ce v-aţi certat? De ce i-a luat atât de mult timp? Aşa se poartă un prieten?

La marginea bolţii de crengi, Eureka îşi strânse pumnii. Ideea de a-şi imagina ce ar fi trebuit să facă Ander ca să ştie

aceste lucruri o făcea să-i fie rău. Avea să-şi pună gratii la ferestre, să obţină un ordin de restricţie. Îşi dori să-l fi putut împinge prin aceste crengi, în fălcile aligatorului.

Şi totuşi.

De ce îi *luase* atât timp lui Brooks să-şi ceară scuze? De ce continua să se poarte ciudat după ce se împăcaseră?

Se întoarse, dorindu-şi încă să-l arunce pe băiat ca hrană la aligatori. Dar văzându-l acum, mintea îi contrazicea trupul. Nu putea să nege. Voia să fugă de el – şi spre el. Voia să-l arunce la pământ – şi să sară pe el. Voia să sune la poliţie – şi Ander să ştie mai multe lucruri despre ea. Voia să nu-l mai vadă vreodată. Dacă nu avea să îl mai vadă vreodată, nu ar mai fi putut să o rănească, iar dorinţa ei ar fi dispărut.

– Eureka, spuse încet Ander. Ezitând, întoarse urechea neafectată spre el. Brooks te va răni. Iar el nu este singurul.

– O, da? Cine mai este implicat în asta? Mama lui, Aileen?

Aceasta era cea mai drăguţă femeie din New Iberia – şi singura femeie pe care o cunoştea Eureka, a cărei drăgălăşenie nu era falsă. Purta tocuri ca să spele vasele, dar nu îşi vopsea părul care îi albise de timpuriu din cauză că, de una singură, creştea doi băieţi.

– Nu, Aileen nu este implicată, spuse Ander, ca şi când ar fi fost incapabil să recunoască sarcasmul. Dar îşi face griji pentru Brooks. Aseară i-a căutat prin cameră, să vadă dacă avea droguri.

Eureka dădu ochii peste cap.

– Brooks nu se droghează, iar el şi mama lui au o relaţie minunată. De ce inventezi aşa ceva?

– De fapt, ei doi s-au certat aseară şi au ţipat unul la celălalt. Toţi vecinii au auzit; ai putea să încerci să întrebi

pe unul din ei dacă nu ai încredere în mine. Sau întreabă-te: din ce motiv a stat mama lui trează toată noaptea, făcând prăjituri?

Fata înghiți. Aileen chiar cocea când era supărată. Eureka mâncase dovada de o sută de ori când fratele mai mare al lui Brooks devenise adolescent. Probabil că instinctul provenea din același loc, la fel ca nevoia tatălui ei de a-și potoli tristețea gătind.

Și, chiar în dimineața asta, înainte de prima pauză, Brooks împărțise o caserolă cu prăjituri cu unt de arahide pe hol, râzând când oamenii îl numiseră „băiatul mamei".

– Nu știi ce spui. Voia să spună „Cum de știi aceste lucruri?" De ce faci asta?

– Pentru că pot să-l opresc pe Brooks. Dacă mă lași, pot să te ajut.

Eureka scuturã din cap. Suficient. Se crispă de durere când plonjă printre crengi și își făcu loc printre acestea, rupând ramurile și trăgând de mușchi. Ander nu încercă să o oprească. Din colțul ochiului, îl văzu pregătindu-se să arunce o altă piatră.

– Erai mult mai drăguț înainte să începi să-mi vorbești, îi strigă ea, când erai doar un tip care mi-a lovit mașina.

– Crezi că sunt drăguț?

– Nu mai cred!

Prinsă printre crengi, lovea cu ură tot ce îi stătea în cale. Se împiedică, își răni genunchiul, continuă să meargă.

– Ai nevoie de ajutor?

– Lasă-mă în pace! Chiar acum și de acum înainte!

În cele din urmă, trecu în forță prin ultimul rând de crengi și se poticni, oprindu-se. Aerul rece îi lovi obrajii.

O piatră bâzâi prin spațiul dintre crengi, creat de corpul ei. Sări pe suprafața apei de trei ori ca vântul unduind mătasea; apoi ricoșă în sus, în aer. Se înălță și se tot înălță... și izbi o fereastră a planetariului, unde lăsă o urmă – o gaură zimțată. Eureka își imaginā toate stelele artificiale dinăuntru ieșind rotindu-se în adevāratul cer gri.

În liniștea care urmă, Ander spuse:

– Dacă te las în pace, vei muri.

18

ÎNTUNERIC DIFUZ

– Mă simt ca un agent din brigada antidrog, îi spuse Eureka lui Cat în acea seară, în sala de aşteptare a secţiei de poliţie din Lafayette.

– Este o măsură de precauţie. Prietena ei îi întinse o cutie mică de Pringles din automat, dar fetei nu îi era foame. Îl vom descrie pe Ander, să vedem dacă ştiu ceva despre el. Nu ai vrea să ştii dacă există deja un dosar cu numele lui? Scuturâ cutia ca să scoată mai multe chipsuri şi mestecă gânditoare. Te-a ameninţat cu moartea.

– Nu m-a ameninţat cu moartea.

– „Dacă te las în pace, vei muri"? Acum nu e aici, iar tu eşti în viaţă, nu?

Fetele se uitară pe fereastra din direcţia opusă ca şi când li s-ar fi părut, simultan, că Ander ar fi putut să le urmărească.

Era joi, ora cinei. În mai puţin de cinci minute după ce-l părăsise pe Ander sub stejar, Eureka îi povesti lui Cat la telefon, cu sufletul la gură, detaliile întâlnirii lor. Acum, regretă că o făcuse.

În secția de poliție era frig și mirosea a cafea stătută și a polistiren. În afară de negresa corpolentă care le privea indiferentă din spatele unei mese pe care erau împrăștiate reviste *Entertainment Weekly*, vechi de trei săptămâni, fetele erau singurele persoane civile de acolo. Dincolo de micul hol pătrat, din spațiile de lucru se auzea zgomotul tastaturilor de calculator. Tavanul înclinat era pătat din cauza apei; în petele sub formă de nori, Eureka vedea dinozauri și atleți olimpici.

Cerul era de un albastru marin, împestrițat cu nori gri. Dacă mai stătea mult în oraș, Rhoda avea să o frigă pe grătar, împreună cu bucățile de friptură pe care le pregătea în singura seară din săptămână când tatăl ei lucra în tura de noapte la PREJEAN'S. Eureka ura aceste cine, când mama ei vitregă era atentă la toate subiectele despre care ea nu voia să vorbească – adică despre mai nimic.

Cat își linse degetele și aruncă la gunoi cutia de Pringles.

– Ideea este că ai o pasiune pentru un psihopat.

– De aceea m-ai adus la poliție?

Cat ridică un deget, ca un avocat.

– Să se ia în considerare faptul că pârâta nu contestă afirmația anterioară.

– Dacă a fi ciudat este o crimă, atunci, cât suntem aici, am face bine să ne predăm amândouă.

Nu știa de ce îi lua apărarea lui Ander. Mințise în legătură cu Brooks, recunoscuse că o spiona, o amenințase vag că era în pericol. Avea destule motive cât să depună o plângere, dar i se părea greșit. Nu ceea ce spusese băiatul o speria. Periculos era felul în care o făcea să se simtă... fără control asupra emoțiilor ei.

– Te rog, nu da înapoi acum, îi spuse Cat. I-am zis noului meu prieten Bill că vom da o declarație. Ne-am întâlnit seara trecută, la cursul de olărit. Și așa crede că sunt prea impulsivă – nu vreau să greșesc și să-i demonstrez că are dreptate. După aceea, nu mă va mai invita niciodată la vreo întâlnire.

– Ar fi trebuit să știu că era un motiv ca să faceți sex. Ce s-a întâmplat cu Rodney?

Cat ridică din umeri.

– Eh.

– Cat...

– Uite ce e, descrie-l în linii mari, iar ei îl vor căuta. Dacă nu obțin niciun rezultat, o ștergem.

– Nu sunt sigură că poliția din Lafayette are cea mai fiabilă bază de date când vine vorba despre infractori.

– Să nu spui asta de față cu Bill. Prietena ei deveni serioasă. E nou în breaslă și foarte idealist. Vrea să transforme lumea într-un loc mai bun.

– Flirtând cu o fată de șaptesprezece ani?

– Suntem *prieteni*. Cat rânji. În plus, știi că luna viitoare este ziua mea. Ah, uite-l – e acolo.

Se ridică de pe scaun și începu să-i facă semn cu mâna, flirtând cu nerușinare.

Bill era un tânăr de culoare, înalt și deșirat, ras pe cap, cu un cioc subțire și o față de copil. Era drăguț, minus pistolul atârnat la talie. Îi făcu semn din ochi lui Cat și le indică fetelor să meargă spre biroul lui, aflat într-un colț din fața camerei. Nu avea încă propriul spațiu de lucru. Eureka oftă și o urmă pe Cat.

– Așadar, domnișoarelor, ce se întâmplă? Luă loc pe un scaun rotativ, de un verde-închis. Pe birou se afla un

recipient Cup Noodles gol; în coşul de gunoi din spatele lui mai erau încă trei. Vă deranjează cineva?

– Nu chiar.

Eureka se lăsă de pe un picior pe celălalt, evitând să se aşeze pe unul din cele două scaune pliante. Nu-i plăcea să se afle acolo. Mirosul de cafea râncedă o îngreţoşa. Uniformele poliţiştilor care veniseră după moartea Dianei miroseau aşa. Voia să plece.

Pe ecusonul lui Bill scria MONTROSE. Eureka cunoştea multe persoane care se numeau Montrose din New Iberia, dar Bill vorbea cu un accent mai mult de Baton Rouge decât de golf. Mai ştia şi faptul că, în mintea ei, Cat îşi exersa semnătura *Catherine L. Montrose*, aşa cum făcea cu numele tuturor băieţilor. Eureka nici măcar nu ştia numele de familie al lui Ander.

Cat trase unul din scaune mai aproape de biroul lui Bill şi luă loc, sprijinindu-şi un cot lângă ascuţitoarea lui electrică, strecurând şi scoţând seducător din aceasta un creion. Bill îşi drese glasul.

– E modestă, spuse Cat peste zgomotul maşinăriei. E urmărită de un tip.

Bill îi aruncă Eurekăi o privire de poliţist.

– Cat spune că un prieten de-al tău a recunoscut că te urmăreşte.

Eureka se uită la Cat. Nu voia să facă asta. Prietena ei dădea din cap, încurajând-o. Dacă avea dreptate? Dacă ea l-ar fi descris şi ceva oribil ar fi apărut pe ecran? Dar, dacă nu ar fi apărut nimic, s-ar fi simţit mai bine?

– Numele lui este Ander.

Dintr-un sertar, Bill scoase un carneţel cu spirală. Îl privi scriind numele cu cerneală albastră. Numele de familie?

– Nu-l ştiu.

– E un băiat de la şcoală?

Eureka roşi, fără să vrea.

Clopoţelul agăţat de uşa secţiei de poliţie zornăi. Două persoane mai în vârstă intrară în hol. Luară loc pe scaunele din care fetele tocmai se ridicaseră. Bărbatul purta o pereche de pantaloni gri şi un pulover de aceeaşi culoare; femeia era îmbrăcată cu o rochie lungă gri şi purta un lanţ impozant, din argint. Semănau unul cu celălalt, amândoi erau subţiri şi palizi; ar fi putut să fie fraţi, probabil gemeni. La unison, îşi împreunară mâinile în poală şi priviră drept înainte. Eureka simţi că puteau să o audă, ceea ce o făcu să fie mai conştientă de sine.

– Nu-i ştim numele de familie. Cat se apropie şi mai mult de Bill, întinzându-şi braţele goale peste birou. Dar are părul blond şi puţin ondulat. Cu mâna dreaptă, îi arătă cam cum avea tânărul părul. Nu-i aşa, Reka?

Bill rosti „puţin ondulat" şi notă acest lucru, ceea ce o ruşină şi mai mult pe fată. Până acum, nu-şi dăduse niciodată seama de faptul că pierdea timpul.

– Conduce o camionetă veche, albă, adăugă Cat.

Jumătate din oamenii din zonă conduceau camionete vechi şi albe.

– Ford sau Chevy? întrebă Bill.

Eureka îşi aminti primul lucru pe care i-l spusese Ander şi pe care i-l împărtăşise lui Cat.

– O Chevy, zise Cat. Şi de oglinda retrovizoare atârnă un odorizant de maşină. Argintiu. Nu-i aşa, Reka?

Eureka se uită la persoanele care aşteptau în hol. Negresa avea ochii închişi, stătea cu picioarele umflate pe măsuţa de cafea şi ţinea în mână o cutie cu suc. Femeia în gri privi în direcţia fetei. Avea ochii de un albastru-deschis, culoare extrem de rară pe care puteai să o vezi de la distanţă. Îi amintiră de ochii lui Ander.

– O Chevy albă e un început. Bill îi zâmbi drăgăstos lui Cat. Vă mai amintiţi şi alte detalii?

– Se pricepe de minune să arunce pietre, spuse aceasta. Probabil că locuieşte pe lângă râu, unde poate să exerseze tot timpul?

Bill râse în barbă.

– Încep să fiu gelos pe acest tip. Aproape sper să nu-l găsesc niciodată.

„Asta înseamnă că suntem trei", gândi Eureka.

În momentul în care Cat spuse: „Are ochi albaştri şi pielea deschisă la culoare", Eureka se enervă.

– Am terminat, îi zise ea lui Cat. Să mergem.

Bill îşi închise notepadul.

– Mă îndoiesc că există destule informaţii aici ca să le caut. Data viitoare când îl vezi pe puştiul acesta, sună-mă. Fă-i o poză cu telefonul, întrebă-l numele de familie.

– Te-am făcut să-ţi pierzi timpul?

Cat se bosumflă.

– Niciodată. Sunt aici ca să îmi fac datoria şi să protejez, spuse Bill, ca şi când tocmai ar fi prins o întreagă grupare talibană.

– Noi mergem să luăm banane îngheţate. Cat se ridică, întinzându-se astfel încât cămaşa i se ridică peste fustă, lăsând să se vadă o porţiune de piele netedă şi neagră. Vrei să vii?

– Mulțumesc, dar sunt de serviciu. Și voi mai fi o vreme.

Bill zâmbi, iar Eureka înțelese că mesajul îi era adresat prietenei ei.

Ele îi făcură din mână și se îndreptară spre ușă, spre mașina Eurekăi, grăbindu-se spre casă, unde o aștepta ceva cunoscut sub numele de Rhoda. Eureka rezistă instinctului de a sări înapoi. *Relaxează-te.* Tocmai se îndepărtau spre biroul lui Bill.

– Pot să vă ajut? îl auzi Eureka pe acesta în urma ei.

Ea aruncă o privire la cei doi, dar le văzu doar cefele cărunte.

Cat se întinse după mâna Eurekăi.

– Bill... spuse ea melancolic în timp ce apăsă bara de metal a ușii de la intrare.

Aerul era rece și mirosea a tomberoane aprinse. Eureka își dori să fi fost în patul ei, cu ușa închisă.

– Bill este drăguț, spuse Cat, în timp ce traversară parcarea. Nu-i așa că e drăguț?

Eureka o descuie pe Magda.

– Este drăguț.

Destul de drăguț încât să le facă pe plac – și de ce le-ar fi luat în serios? Nu ar fi trebuit să meargă la poliție. Ander nu era un caz simplu de hărțuire. Nu știa ce era.

El stătea pe partea cealaltă a străzii, urmărind-o.

Eureka îngheță pe scaunul șoferului și îl privi prin geam. Era rezemat de trunchiul unui liliac persan, cu brațele încrucișate. Cat nu-l observă. Își aranja bretonul în oglinda parasolarului.

De la o distanță de nouă metri, băiatul părea furios. Postura lui era rigidă. Privirea îi era la fel de rece ca atunci când îl apucase pe Brooks de guler. Să se întoarcă și să

alerge înapoi în secția de poliție, ca să-i spună lui Bill? Nu, Ander ar fi plecat înainte ca ea să intre pe ușă. În plus, îi era prea frică să se miște. El știa că fusese la poliție. Ce avea să facă în legătură cu asta?

O fixă cu privirea pentru o clipă, apoi își lăsă brațele pe lângă corp. Se repezi prin tufișurile de la marginea parcării de la ROI DE DONUTS, de pe partea cealaltă a străzii.

– Vrei să pornești mașina cândva, anul acesta? întrebă Cat, ștuguindu-și buzele date cu ruj.

În clipa în care Eureka privi spre ea, Ander dispăru. Când se uită din nou în parcare, aceasta era goală, cu excepția celor doi polițiști care ieșeau din magazinul cu gogoși la pachet. Eureka expiră; o porni pe Magda; dădu drumul la încălzire ca să scoată aerul rece și umed, care se formase în mașină ca un nor. Nu mai voia bananã înghețată.

– Trebuie să ajung acasă, îi spuse ea lui Cat. În seara aceasta, e rândul Rhodei să gătească.

– Așadar, trebuie să suferiți cu toții. Cat înțelegea sau așa credea. Eureka nu dorea să discute despre faptul că Ander știa că tocmai încercase să-l denunțe.

În oglinda parasolarului, Cat exersă ocheadele pe care tocmai i le aruncase lui Bill.

– Nu fi descurajată, spuse ea când Eureka scoase mașina din parcare și se îndreptă înapoi spre Evangeline, unde urma să o lase pe Cat, la mașina ei. Sper doar că îți voi fi alături când îl vei vedea data viitoare. Voi stoarce adevărul din el. Îl voi stoarce pe tot.

– Ander se pricepe să schimbe subiectul când este vorba despre el, spuse Eureka, gândindu-se că se pricepea și mai bine să dispară.

– Ce adolescent nu vrea să vorbească despre el? Nu-i va face față lui Cat. Aceasta dădu radioul mai tare, apoi se răzgândi și îl închise. Nu pot să cred că ți-a spus că ești în pericol. Este ca și când s-ar fi gândit: „Hmm, ar trebui să încerc fraza consacrată *Raiul știe că a pierdut un înger?*" și ar fi decis să aleagă varianta „O voi speria de moarte"

Trecură pe lângă câteva străzi cu duplexuri dărăpănate; pe lângă geamul unde se comandau cocktailuri din mașină, unde o fată își împingea pieptul mare prin fereastră și înmâna pahare imense din plastic băieților cu mașini tunate. Acela era flirt. Ce făcuse Ander în dimineața asta și chiar acum, de pe partea cealaltă a străzii, era altceva.

– Nu se dă la mine, Cat.

– O, haide, bolborosi Cat. Cam de la doisprezece ani ai afișat, mai mereu, aerul ăsta de fată tristă și sexy, pe care băieții îl găsesc irezistibil. Ești genul de nebună cu care orice băiat ar vrea să-și distrugă viața.

Acum ieșiseră din oraș și intrară pe un drum bătut de vânt, care ducea spre Evangeline. Eureka coborî geamurile. Îi plăcea felul în care mirosea drumul în seara acesta, ca ploaia care cădea peste florile de iasomie ce se deschideau noaptea. În întuneric, lăcustele cântau melodii vechi. Îi plăcea amestecul de aer rece care îi atingea brațele și căldura care îi inunda picioarele.

– Apropo de asta, spuse Cat. Brooks m-a întrebat astăzi despre „starea ta de spirit".

– Brooks îmi este ca un frate, spuse Eureka. Întotdeauna a fost protector. Poate puțin mai mult de când Diana și... toate celelalte.

Cat își întinse picioarele pe bord.

– Da, m-a întrebat de mama ta, doar că – făcu o pauză – a fost ciudat.

Trecură pe lângă drumuri de pământ şi linii vechi de tren, pe lângă cabane din lemn acoperite cu noroi şi muşchi. Egrete albe se mişcau printre copacii negri.

– Poftim? spuse Eureka.

– S-a referit la situaţie ca la – îmi amintesc deoarece a zis-o de două ori – „uciderea Dianei".

– Eşti sigură?

Cei doi prieteni vorbiseră de un milion de ori despre ce se întâmplase, iar el nu folosise niciodată acea formulare.

I-am adus aminte de valul distructiv, spuse Cat, iar Eureka înghiţi gustul amar pe care îl simţea de fiecare dată când auzea acele cuvinte. Apoi a spus: „Ei bine, ce a fost a fost: a fost *omorâtă* de un val distructiv". Cat ridică din umeri când Eureka intră în parcarea şcolii şi opri lângă maşina ei. M-a speriat. Ca atunci când s-a costumat ca Freddy Krueger trei ani la rând, de Halloween.

Ieşi apoi din maşină, se uită înapoi spre Eureka, aşteptându-se să o vadă râzând. Dar lucrurile care erau cândva amuzante se întunecaseră, iar lucrurile triste păreau acum absurde, aşadar prietena ei nu prea mai ştia cum să reacţioneze.

Pe drumul principal, în drum spre casă, nişte faruri se văzură în oglinda retrovizoare a maşinii Eurekăi. Auzi claxonul slab al lui Cat când viră pe banda din stânga, ca să o depăşească. Ea nu ar fi criticat niciodată precauţia cu care conducea Eureka zilele acestea – dar nici nu ar fi rămas în urma ei. Ea acceleră, iar stopurile ei dispărură după prima curbă.

Pentru o clipă, Eureka uită unde era. Se gândi la Ander aruncând pietre și își dori ca Diana să fi fost încă în viață, ca să-i fi putut povesti despre el.

Dar nu mai era. Brooks o zisese direct: fusese omorâtă de un val.

Zări curba lipsită de vizibilitate din față. Trecuse cu mașina pe aici de o mie de ori. Cu gândurile-i rătăcind, mări viteza și luă curba cu viteză. Pentru o clipă, cauciucurile trecură peste canelurile separatorului din centru, înainte de a redresa mașina. Clipi rapid, ca și când s-ar fi trezit speriată din somn. Drumul era întunecat; periferia Louisianei nu era luminată. Dar ce era...?

Privi mijit înainte. Ceva bloca drumul. Era Cat care avea chef de glume? Nu, farurile mașinii ei luminau un automobil Suzuki gri, parcat lateral, pe mijlocul carosabilului.

Eureka călcă frâna. Gestul nu avea să fie suficient. Roti volanul spre dreapta, iar pneurile scârțâiră. Se opri dincolo de un șanț puțin adânc. Magda intră un metru și jumătate în trestia-de-zahăr.

Fata oftă. Mirosul cauciucului încins și al gazului de eșapament o făcură să își dorească să vomite. Mai era ceva în aer – mirosul de *citronella*, ciudat de familiar. Eureka încercă să respire. Aproape că lovise acea mașină. Aproape că fusese implicată în al treilea accident, din ultimele șase luni. Călcase brusc frâna și probabil că își distrusese direcția. Dar ea era bine. Cealaltă mașină era în regulă. Nu lovise pe nimeni. Mai putea încă să ajungă la timp acasă, pentru cină.

Patru oameni apărură în umbrele din capătul îndepărtat al drumului. Trecură pe lângă Suzuki. Se îndreptau spre

Magda. Încet, Eureka recunoscu persoanele cărunte de la secția de poliție. Erau însoțite de alte două, îmbrăcate tot în gri, ca și când primii doi s-ar fi multiplicat. Îi vedea atât de clar în întuneric – croiala rochiei femeii din secție; linia părului bărbatului care era nou în grup; ochii de o culoare foarte deschisă ai femeii pe care fata nu o mai văzuse.

Sau o mai văzuse? Arătau oarecum familiar, ca o familie pe care o întâlneai pentru prima dată la o reuniune. Ceva nu era în regulă cu ei, ceva palpabil în aerul din jurul lor.

Apoi își dădu seama: nu erau doar palizi. Străluceau. Lumina din ochi le contura trupurile. Își țineau brațele încrucișate ca zalele unui lanț. Când se apropiară, întreaga lume păru să se închidă în jurul fetei. Stelele de pe cer, crengile copacilor, propria trahee. Nu-și amintea să fi lăsat mașina într-un loc anume, dar era acolo. Nu-și amintea cum să o bage din nou în viteză. Mâna îi tremura pe schimbătorul de viteze. Singurul lucru pe care putu să îl facă fu să ridice geamurile.

Apoi, în întunericul din spatele ei, o camionetă se auzi huruind în dreptul curbei. Farurile erau stinse, dar când șoferul călcă accelerația, luminile se aprinseră. Era un Chevy alb, care venea direct spre ei și care, în ultimul moment, vira ca să o evite pe Magda...

Și intră în Suzuki.

Mașina gri se îndoi în jurul barei de protecție a camionetei, apoi alunecă în spate, ca și când s-ar fi aflat pe gheață. Se rostogoli o dată, apropiindu-se de Magda, de Eureka și de cei patru oameni strălucitori.

Fata se feri spre consola centrală. Tremura.

Auzi zgomotul surd al mașinii care aterizează cu roțile în sus și al parbrizului zdrobit. Auzi scârțâitul pneurilor

camionetei, iar apoi se făcu liniște. Motorul camionetei se opri. O portieră se trânti. Niște pași călcară pietrișul de pe marginea drumului. Cineva bătu în geamul Eurekăi.

Era Ander.

Mâna îi tremură când lăsă geamul în jos.

Băiatul își folosi degetele ca să-l forțeze să coboare mai repede.

– Pleacă!

– Ce cauți aici? Tocmai ai lovit mașina acelor oameni!

– Trebuie să ieși de aici. Nu te-am mințit mai devreme.

El aruncă o privire peste umăr, spre drumul întunecat. Oamenii în gri se certau lângă mașină. Îl priviră pe Ander cu ochi strălucitori.

– Nu te amesteca! strigă femeia de la secție.

– Nu o amestecați *pe ea!* strigă Ander cu răceală. Iar când femeia chicoti, băiatul își băgă mâna în buzunarul de la blugi. Eureka văzu o scânteiere argintie în dreptul șoldului lui. La început, crezu că era un pistol, dar apoi Ander scoase o cutie argintie cam de mărimea unei cutii de bijuterii. O îndreptă spre oamenii în gri. Rămâneți pe loc.

– Ce are în mână? întrebă cel mai bătrân dintre cei doi bărbați, apropiindu-se de mașină.

În spatele lui, celălalt spuse:

– Cu siguranță nu este...

– O veți lăsa în pace, îi avertiză Ander.

Eureka auzi cum acesta începu să respire precipitat, tensiunea forțându-i vocea. Cât timp bâjbâi încuietoarea de pe cutie, un suspin veni dinspre cei patru aflați pe drum. Fata își dădu seama că ei știau exact ce era în cutie – și că asta îi îngrozea.

– Copile, îl avertiză cu răutate unul din bărbați. Nu abuza de ce nu înțelegi.

– Poate că înțeleg.

Încet, Ander deschise capacul. O strălucire verde de acid emană din cutie, luminându-i fața și spațiul întunecat din jurul său. Eureka încercă să își dea seama ce era în cutie, dar lumina verde dinăuntru era aproape orbitoare. Un miros înțepător, greu de identificat, îi irită nările, descurajând-o să privească mai atent.

Cei patru oameni care înaintaseră făcură acum rapid câțiva pași înapoi. Îngrijorați, priveau spre cutie și lumina verde strălucitoare.

– Nu o poți avea dacă murim, strigă vocea unei femei. Știi asta.

– Cine sunt acești oameni? îl întrebă Eureka pe Ander. Ce este în cutia aia?

Cu mâna rămasă liberă, o apucă de braț pe Eureka.

– Te implor. Pleacă de aici! Trebuie să supraviețuiești. Își strecură mâna în mașină, unde mâna ei era țeapănă și rece pe schimbătorul de viteze. Îi apăsă degetele ei și băgă în marșarier. Calcă accelerația.

Ea încuviință dând din cap îngrozită, apoi apăsă puternic pedala și se întoarse pe unde venise. Intră în întuneric și nu îndrăzni să privească înapoi lumina verde care pulsa în oglinda ei retrovizoare.

De la: savvyblavy@gmail.com
Pentru: reka96runs@gmail.com
Cc: catatoniaestes@gmail.com
Data: Vineri, 11 octombrie 2013, 12.40 a.m.
Subiect: a doua parte

Dragă Eureka,

Voilà! Acum fac progrese şi ar trebui să mai am câteva pagini până mâine. Încep să mă întreb dacă este un adevărat roman de dragoste. Ce crezi?

Prinţul a devenit rege. Cu lacrimi în ochi, a împins rugul funerar în mare. Apoi, lacrimile i s-au uscat şi m-a implorat să rămân.

Făcând o plecăciune, am scuturat din cap.

– Trebuie să mă întorc în munţii mei, să-mi reiau locul în familia mea. Acolo este locul meu.

– Nu, mi-a zis simplu Atlas. Acum, locul tău este aici. Vei rămâne.

Pe cât de jenată am fost, nu am putut să refuz cererea regelui meu. Cât timp fumul focurilor de sacrificiu funerar s-a risipit, vestea s-a răspândit prin regat: tânărul rege Atlas urma să se însoare.

Aşa a şi fost: Am aflat că voi fi regină în urma unui zvon. M-am gândit la faptul că vrăjitoarele bârfitoare ar fi putut să spună adevărul.

Dacă dragostea adevărată ar fi făcut parte din poveste, aş fi renunţat la viaţa mea în munţi cu bucurie. Sau, dacă aş fi visat vreodată la putere, probabil că aş fi putut trece cu vederea absenţa iubirii. La palat am avut camere imense, unde mi s-a îndeplinit orice dorinţă. Regele Atlas era frumos, distant, dar nu hain. Dar când a devenit rege, mi-a vorbit din ce în ce mai puţin, iar posibilitatea de a-l iubi vreodată a început să pâlpâie ca un miraj.

Data nunţii era stabilită. Atlas încă nu mă ceruse de soţie. Am rămas închisă în camera mea, o închisoare

splendidă ale cărei gratii din fier erau învelite cu catifea. Într-o seară, singură în garderoba mea, m-am îmbrăcat cu rochia de mireasă și mi-am pus coroana lucioasă din alamă, pe care trebuia să o port când urma să fiu prezentată regatului. Ochii îmi erau plini de lacrimi.

– Lacrimile ți se potrivesc și mai puțin decât coroana ce cea ordinară, a spus o voce din spatele meu.

M-am întors ca să văd o siluetă stând în umbră.

– Am crezut că nimeni nu are voie să intre.

– Te vei obișnui să te înșeli, a zis silueta întunecată. Îl iubești?

– Cine ești? am întrebat eu. Pășește în lumină, ca să te pot vedea.

Silueta s-a ridicat de pe scaun. Lumina lumânărilor îi mângâia trăsăturile. Mi-a părut cunoscut, ca și când ar fi fost o frântură dintr-un vis.

– Îl iubești? a repetat el.

Era ca și când cineva mi-ar fi furat aerul din plămâni. Ochii străinului mă hipnotizau. Erau de culoarea golfului în care înotam dimineața, când eram mică. Nu mă puteam abține să nu vreau să mă scufund în ei.

-- Să îl iubesc? am șoptit eu.

– Da. Să îl iubești. Acel sentiment care face viața să merite trăită. Care vine să ne ducă unde avem nevoie să mergem.

Am scuturat din cap, deși știam că, pentru rege, era o trădare pedepsită cu moartea. Am început să regret totul. Băiatul din fața mea a zâmbit.

– Atunci, există speranță.

Imediat ce am trecut de limita albastră a ochilor lui, nu am mai vrut să mă mai întorc. Dar, curând, mi-am dat seama că intram într-un ținut periculos.

– Tu ești prințul Leander, am șoptit eu, amintindu-mi de trăsăturile lui delicate.

El a dat rigid din cap.

– M-am întors după o călătorie de cinci ani în numele Coroanei – deși propriul frate a fost în stare să-i facă pe cei din regat să creadă că m-am pierdut pe mare. Mi-a zâmbit într-un fel necunoscut mie. Atunci tu, Selene, a trebuit să mergi și să mă descoperi.

– Bine ai venit acasă!

A ieșit din umbră, m-a tras spre el și m-a sărutat cu pasiune. Până în acel moment, nu am știut ce era fericirea. L-aș fi sărutat veșnic, dar mi-am amintit ceva. M-am retras, aducându-mi aminte de cuvintele vechi ale vrăjitoarelor bârfitoare.

– Credeam că o iubeai...

– Nu am iubit niciodată până te-am găsit pe tine.

Mi-a vorbit sincer, din sufletul despre care știam că nu mă voi putea îndoi niciodată. Din acel moment și pentru totdeauna, nimic în afară de noi nu avea să conteze.

Un singur lucru stătea între noi și un univers de iubire...

Pupici,

Madame B., Gilda și Brunhilda

19

NORI DE FURTUNĂ

Vineri dimineața, înainte să se sune de intrare, Brooks aștepta lângă dulapul Eurekăi.

– Nu ai fost la Clubul Latin.

Avea mâinile în buzunare și părea că aștepta de ceva timp. Bloca dulapul de lângă cel al fetei, care îi aparținea lui Sarah Picou, o fată atât de timidă încât nu i-ar fi spus să se miște nici dacă ar fi însemnat să meargă la ore fără cărți.

Rhoda insistase asupra ideii că urma să plouă și, chiar dacă până la școală fusese senin, Eureka se îmbrăcase cu impermeabilul gri. Îi plăcea să se ascundă sub glugă. Abia dacă dormise și nu voia să vină la școală. Nu voia să vorbească cu nimeni.

– Eureka, Brooks o privi răsucind cifrul de la încuietoare, am fost îngrijorat.

– Sunt bine, spuse ea. Și am întârziat.

Puloverul verde al băiatului era impecabil de curat. Purta mocasini noi și strălucitori. Holul era ticsit de copii care țipau, iar pe Eureka începu să o doară capul.

Mai erau cinci minute până să sune de intrare, iar ora ei de limba engleză se ţinea la etajul al doilea, în celălalt capăt al clădirii. Deschise dulapul şi aruncă înăuntru nişte coperţi. Brooks o privea de sus, întocmai ca monitorul unei săli dintr-un film pentru adolescenţi, din anii '80.

– Claire s-a simţit rău aseară, spuse ea, şi William a vomitat dimineaţă. Rhoda era plecată, aşadar, a trebuit să...

Flutură din mână, ca şi când ar fi trebuit să-i înţeleagă responsabilităţile, fără să i le spună.

Gemenii nu erau bolnavi. Eureka era cea care avusese o crampă în tot corpul, aşa cum i se întâmpla înainte de cursele de maraton, când era în clasa a noua. Nu se putea opri din a retrăi întâlnirea cu Ander şi camioneta lui, cu acele patru persoane din iad, care străluceau în întuneric – şi misterioasa lumină verde pe care băiatul o îndreptase asupra lor ca pe o armă. Cu o seară înainte, pusese mâna pe telefon de trei ori ca să o sune pe Cat. Voise să-i spună povestea, să se descarce.

Dar nu o putea spune nimănui. După ce conduse spre casă, petrecu zece minute scoţând trestia-de-zahăr din radiatorul Magdei. Apoi fugi în camera ei, strigându-i Rhodei că avea prea multe teme de făcut ca să mai mănânce. „Înecat în mlaştină" era expresia amuzantă pe care o rosteau ea şi Brooks, dar nimic nu mai părea amuzant. Privi pe fereastră, imaginându-şi că fiecare far era un psihopat palid, care o căuta.

Când auzi paşii Rhodei pe scări, Eureka luă cartea de ştiinţe şi o deschise chiar la timp, înainte ca aceasta să intre cu o farfurie cu friptură şi piure de cartofi.

– Ai face bine să nu te ţii de prostii aici, spuse ea. Te am încă în vizor, după acea ispravă cu doctorul Landry.

Eureka îi arătă cartea.

Se numeşte temă. Se spune că provoacă dependenţă, dar cred că mă descurc, dacă o încerc doar la petreceri.

Nu reuşi să mănânce. La miezul nopţii, îl surprinse pe Squat cu mâncarea pe care ar fi cerut-o un câine condamnat la moarte. La ora două, îl auzi pe tatăl ei venind acasă. Ajunse până la uşa ei înainte să se abţină să-i sară în braţe. Nu putea face nimic în legătură cu problemele ei, iar el nu mai avea nevoie de încă o povară care să-l tragă în jos. Atunci verifică poşta electronică şi găsi a doua traducere a lui madame Blavatsky.

De această dată, când Eureka citi din *Cartea inbirii*, uită să se întrebe cum povestea ar fi fost valabilă în cazul Dianei. Găsi prea multe asemănări ciudate între situaţia neplăcută a Selenei şi a ei. Ştia cum era când un băiat intra din senin în viaţa ta, cum era să te lase dată peste cap şi dorindu-ţi mai mult. Cei doi băieţi aveau până şi nume asemănătoare. Dar, spre deosebire de băiatul din poveste, cel din mintea Eurekăi nici nu o impresionase şi nici nu o sărutase. El îi lovise maşina, o urmărise şi îi spusese că era în pericol.

Când razele soarelui pătrunseră prin fereastră în acea dimineaţă, fata îşi dădu seama că singura persoană de la care ar fi putut obţine un răspuns pentru toate întrebările ei era Ander. Şi a-l întâlni nu depindea de ea.

Brooks se sprijini nonşalant de dulapul ei.

– Te-a speriat?

– Ce anume?

– Faptul că le-a fost rău gemenilor.

Eureka îl fixă cu privirea. El nu reuşi să se uite în ochii ei mai mult de o clipă. Se împăcaseră – dar chiar o făcuseră? Era ca şi când ar fi alunecat într-un război etern, unul din care te puteai retrage, dar pe care nu îl puteai opri

niciodată cu adevărat, un război în care îţi dădeai toată silinţa să nu vezi albul ochilor inamicului. Era ca şi când s-ar fi înstrăinat.

Eureka se ascunse în spatele uşii dulapului, despărţindu-se de Brooks. De ce dulapurile erau întotdeauna vopsite cu gri? Nu era destul că şcoala arăta ca o închisoare fără gratii?

Brooks împinse uşa dulapului peste cel al lui Sarah Picou. Între ei nu mai exista nicio barieră.

– Ştiu că l-ai văzut pe Ander.

– Şi acum eşti supărat că îl văd?

– Nu este amuzant.

Eureka fu uimită că el nu chicoti. Nu mai puteau nici măcar să glumească acum?

– Ştii, dacă mai lipseşti de la încă două întâlniri ale Clubului Latin, spuse Brooks, nu-ţi vor scrie numele în anuar, pe pagina clubului, iar apoi nu vei mai putea să menţionezi activitatea în formularul de înscriere la facultate.

Eureka scutură din cap, ca şi când nu l-ar fi auzit bine.

– Mmm... ce?

– Îmi pare rău. El oftă, iar chipul i se relaxă şi, pentru o clipă, nimic nu era ciudat. Cui îi pasă de Clubul Latin, nu-i aşa? Apoi o strălucire apăru în ochii lui, o nouă îngâmfare. Îşi deschise rucsacul şi scoase o pungă cu fursecuri. Mama are un chef nebun să coacă în ultima vreme. Vrei unul?

Deschise punga şi o întinse spre ea. Mirosul fulgilor de ovăz şi al untului îi întoarse stomacul pe dos. Se întrebă ce o făcuse pe Aileen să coacă noaptea trecută.

– Nu mi-e foame.

Privi apoi spre ceas. Mai erau patru minute până să se sune. Când întinse mâna în dulap după cartea de engleză, un fluturaş portocaliu căzu din el. Cineva trebuie să-l fi strecurat printre lamele.

VINO.
A CINCEA ÎNTÂLNIRE ANUALĂ A
LABIRINTULUI ULUITOR AL LUI TREJEAN
VINERI, 11 OCTOMBRIE, LA ORA 7 P.M.
COSTUMEAZĂ-TE CA SĂ SPERII CIORILE.

Brad Trejean fusese cel mai popular elev din ultimul an de la Evangeline, cu un an înainte. Era zgomotos și dezlănțuit, roșcat, cochet. Majoritatea fetelor, inclusiv Eureka, fuseseră îndrăgostite de el la un moment dat. Era ca o slujbă la care lucrau în ture, deși ea își dăduse demisia când Brad, pe care nu-l interesa decât fotbalul, îi vorbise pentru prima dată.

În fiecare octombrie, părinții lui mergeau în California, iar el organiza cea mai mare petrecere a anului. Prietenii lui construiau un labirint din baloturi de paie și aviziere vopsite cu pulverizatorul și îl instalau în curtea din spatele casei familiei Trejean, cu vedere spre golf. Oamenii se adunau și, în timpul petrecerii, se scăldau în pielea goală. Brad prepara băutura lui preferată, Trejean Colada, care era oribilă și destul de tare încât să garanteze o petrecere pe cinste. Târziu în noapte, elevii de clasa a douăsprezecea jucau *Niciodată*, ale cărui detalii exagerate le aflau, ușor-ușor, și ceilalți din școală.

Eureka își dădu seama că sora mai mică a lui Brad, Laura, păstra tradiția. Era în clasa a zecea, mai puțin celebră decât fusese fratele ei. Dar era drăguță și nu era etichetată ca fiind ușuratică, așa cum se întâmpla în cazul celor mai multe fete de clasa a zecea. Făcea parte din echipa de volei, așadar, ea și Eureka se vedeau la vestiar, după cursuri.

În ultimii patru ani, Eureka auzise de această petrecere de pe Facebook, cu o lună înainte. Ea şi Cat îşi cumpărau costumele cu un weekend înainte de petrecere. Nu mai intrase pe Facebook de o veşnicie, iar acum că se gândi la asta, îşi aminti de un mesaj primit de la prietena ei, în care îi propunea să meargă la cumpărături duminica trecută după slujba de la biserică. Disputa cu Brooks o preocupase prea mult ca să se gândească la modă.

Ridică fluturaşul şi încercă să zâmbească. Anul trecut, ea şi Brooks avuseră parte de una dintre cele mai amuzante seri la acea petrecere. El adusese cearşafuri negre de acasă şi se făcuseră invizibili ca să bântuie prin ceea ce era cunoscut ca fiind Labirintul. Îi speriaseră pe nişte elevi din ultimul an, pe care îi găsiseră în poziţii compromiţătoare.

„Eu sunt fantoma văzului tatălui tău, murmurase Brooks apăsat unei fete cu bluza pe jumătate descheiată. Mâine pleci la mănăstire." „Nu e amuzant!" îi strigase însoţitorul ei, dar păruse speriat. Era un miracol că nimeni nu-şi dădea seama cine bântuia prin Labirint.

– *Spiritus interruptus* se va întoarce din nou anul acesta? agită Eureka fluturaşul.

El i-l luă din mână, dar nu îl privi. Era ca şi când ar fi fost pălmuit.

– Eşti prea nepăsătoare, spuse el. Acel psihopat vrea să te rănească.

Eureka oftă, apoi inspiră un miros de patchouli, ceea ce însemna doar un singur lucru:

Maya Cayce se apropia. Părul ei era împletit într-o coadă lungă şi complicată care cădea într-o parte, iar ochii îi erau conturaţi cu un fard strident. Îşi pusese un cercel în

nas de ultima dată în care se întâlnise cu Eureka. Un cercel mic şi negru.

– Ea e psihopata despre care vorbeai? îl întrebă ea pe Brooks. De ce nu mă protejezi? Du-te şi bate-o.

Maya se opri în dreptul uşii de la baie. Îşi dădu coada în cealaltă parte şi îi privi peste umăr. Făcea baia să pară cel mai atractiv loc din lume.

– Ai primit mesajul meu, B?

– Da, dădu el din cap, dar nu păru interesat.

Privirea lui se tot îndrepta spre Eureka. Voia să o facă geloasă pe aceasta? Nu funcţiona. Nu prea.

Maya clipi des, iar când deschise ochii, o privi pe Eureka. Pentru o clipă, se uită fix la ea, pufni, apoi intră în baie. Fata o privi dispărând când auzi un foşnet.

Brooks rupsese fluturaşul.

– Nu mergi la petrecerea asta.

– Nu fi atât de dramatic.

Eureka trânti uşa dulapului şi plecă – direct spre Cat, care apăruse de după colţ, cu părul dezordonat şi machiajul întins, ca şi când tocmai ar fi fost întreruptă în Labirint. Dar, cunoscând-o pe aceasta, probabil că petrecuse o oră finisându-şi aspectul în dimineaţa aceasta.

Brooks o apucă pe Eureka de încheietura mâinii. Ea se întoarse ca să îl privească urât, şi nu ca atunci când se luptau pe când erau copii. Ochii ei exprimau mânie. Niciunul din ei nu vorbi.

Încet, el îi dădu drumul, dar în timp ce ea se îndepărtă, îi strigă:

– Eureka, ai încredere în mine. Nu te duce la petrecere.

Pe partea cealaltă a holului, Cat îi întinse braţul prietenei ei, iar ea i-l apucă.

– Despre ce vorbeşte? Sper că era un subiect jalnic, deoarece clopoţelul sună în două minute, iar eu aş prefera să bârfesc despre ultimul e-mail trimis de madame Blavatsky. *E cald.*

Îşi făcu vânt şi o trase pe Eureka în baie.

– Cat, aşteaptă. Fata se uită prin baie. Nu trebuia să îngenuncheze şi să caute ca să ştie că Maya Cayce era într-unul dintre separeuri. Parfumul de patchouli era înţepător.

Cat îşi puse poşeta pe chiuvetă şi scoase un ruj.

– Sper că următorul e-mail conţine o scenă de sex adevărată. Urăsc cărţile care sunt doar un preludiu. Adică îmi place preludiul, dar, la un moment dat, este ca şi cum ai spune hai să ne *jucăm*. Se uită spre Eureka în oglindă. Ce? Plăteşti mult pentru asta. Madame B. trebuie să îşi ţină promisiunea.

Eureka nu avea de gând să vorbească despre *Cartea iubirii* în faţa Mayei Cayce.

– Nu am... nu prea am putut să o citesc.

Cat mijì ochii.

– Pierzi, fato.

Într-o toaletă, se auzi apa trasă. Încuietoarea unei uşi ţăcăni. Maya Cayce ieşi dintr-un separeu, făcându-şi loc printre cele două prietene, ca să stea în faţa oglinzii şi să-şi atingă părul lung şi negru ca abanosul.

– Maya, vrei să împrumuţi un luciu de buze de ticăloasă de la mine? spuse Cat, scotocind prin poşetă. O, am uitat. Tu le-ai cumpărat pe toate.

Maya continuă să-şi netezească părul.

– Nu uita să te speli pe mâini, spuse Cat.

Maya deschise robinetul şi se întinse spre ea, să ia nişte săpun. Cât îşi săpuni mâinile, o privi pe Eureka în oglindă.

– *Eu* merg la petrecere cu el, nu tu.

Eureka aproape că se înecă. De asta îi spusese Brooks să nu meargă?

– Oricum am alte planuri.

Trăia într-o contuzie în care toate o dureau tot timpul, în care fiecare durere o agrava pe cealaltă.

Maya închise robinetul, își scutură mâinile ude spre ea și părăsi baia așa cum un dictator părăsește un podium.

– Ce-a fost asta? râse Cat după ce aceasta plecă. Mergem la acea petrecere. Deja am anunțat pe Foursquare.

– I-ai spus lui Brooks că l-am văzut pe Ander ieri?

Cat clipi.

– Nu. Abia dacă am vorbit cu el.

Eureka o fixă cu privirea pe prietena ei, care îi aruncă o privire nevinovată și ridică din umeri. Cat se bâlbâia când mințea; Eureka știa asta de ani de zile în care fuseseră prinse de părinții lor. Dar de unde altundeva ar fi aflat Brooks că îl văzuse pe Ander?

– Și mai important, spuse Cat, nu o voi lăsa pe Maya Cayce să te convingă să nu mai vii la petrecerea anului. Am nevoie de o parteneră. E clar? Clopoțelul sună, iar ea se îndreptă spre ușă strigând peste umăr: Nu ai niciun cuvânt de spus. Ne vom costuma astfel încât să atragem ciorile.

– Trebuie să *sperie* ciorile, Cat.

Prietena ei rânji.

– Așadar, știi să citești.

20

NICIODATĂ

Familia Trejean locuia pe o plantaţie restaurată, în districtul bogat din sudul oraşului. Câmpuri de bumbac flancau mica vecinătate de importanţă istorică. Locuinţele aveau coloane, două etaje, straturi frumoase de azalee roşii şi erau umbrite de stejari antebelici. Curbura golfului din jurul curţii din spate a casei familiei Trejean era ca un cot care oferea o privelişte dublă spre apă.

Toţi elevii din clasa a douăsprezecea şi cei cu relaţii din clasele mai mici fuseseră invitaţi la Labirintul Uluitor. Era o tradiţie să mergi cu barca şi să acostezi în partea dinspre golf a petrecerii. Cu un an înainte, Eureka şi Cat călătoriseră cu barca cu motor şubredă a cărei cârmă scârţâia, la care fratele mai mare al lui Brooks, Seth, renunţase când plecase la universitate. Călătoria de o jumătate de oră în frig din New Iberia spre golf fusese aproape la fel de amuzantă precum petrecerea.

În seara aceasta, deoarece Brooks nu era disponibil, Cat căutase alte variante de transport. Îmbrăcându-se, Eureka nu se putu abţine să nu şi-o imagineze pe Maya Cayce

stând lângă el pe barcă, băgând mufa iPodului în difuzoarele portabile și mângâindu-i bicepșii. Își imagină părul ei revărsându-i-se pe spate precum tentaculele unei caracatițe negre, în timp ce barca plutea pe apă.

În cele din urmă, Julien Marsh, al cărui prieten Tim avea o barcă de agrement de culoare verde-mentă din anii '60, cu locuri libere, se dovedi a fi soluția găsită de Cat. La ora opt, când camioneta lui Julien parcă în fața casei Eurekăi, tatăl ei stătea la fereastră, bând cafeaua rece rămasă în cana maro pe care, înainte ca mașina de spălat vase să șteargă vopseaua, scria „Te iubesc, mamă".

Eureka trase fermoarul impermeabilului ca să acopere decolteul adânc cu paiete al unei rochii pentru care Cat petrecuse doar cinci minute pe Facetime să o convingă de faptul că nu era vulgară. Împrumutase rochia din satin din dulapul prietenei ei în acea după-amiază, chiar dacă nuanța de maro o dezavantaja teribil. Cat purta o rochie similară, portocalie. Voiau să arate ca frunzele toamna. Ea spunea că îi plăceau culorile vii și senzuale; Eureka nu îi împărtășea plăcerea ciudată de a se costuma în ceva lipsit de viață.

Tatăl ei ridică una dintre jaluzele ca să se uite la Fordul lui Julien.

– A cui e camioneta?

– O cunoști pe Cat, știi ce-i place.

El oftă extenuat, tocmai ieșit din tura de la restaurant. Mirosea a languste. În timp ce fata se strecură pe ușă, îi spuse:

– Știi că meriți mai mult decât un băiat ca acela, nu-i așa?

– Camioneta nu are nicio legătură cu mine. Mă duce la o petrecere, atâta tot.

– Dar dacă un băiat va avea o legătură cu tine, spuse tatăl ei, îl vei aduce acasă? Îl voi cunoaște? Își coborî privirea, așa cum făceau gemenii când erau pe cale să plângă, ca un nor mare venind spre golf. Nu-și dăduse niciodată seama că moștenise acel eveniment meteorologic de la el. Mama ta și-ar fi dorit doar ce e mai bun pentru tine.

– Știu, tată. Răceala cu care Eureka își luă poșeta o făcu să zărească mânia profundă și confuzia înrădăcinate în ea. Trebuie să plec.

– Să te întorci până la miezul nopții, îi spuse el în timp ce ieșea pe ușă.

Șalupa era aproape plină când Eureka, Cat și Julien sosiră la cheiul familiei lui Tim. Acesta era blond și slab, avea un cercel în sprânceană, mâini mari și un zâmbet la fel de constant precum Flacăra Eternă. Eureka nu fusese la nicio oră cu el, dar erau prieteni vechi, de când ea începuse să meargă la petreceri. Costumul lui era un tricou cu însemnele echipei de fotbal a universității. Îi întinse o mână, ca să o ajute să urce în șalupă.

– Mă bucur că ai ieșit, Boudreaux. V-am păstrat trei locuri.

Se așezară lângă niște majorete, niște puști de la teatru și lângă un băiat din echipa de maraton, pe nume Martin. Restul luaseră șalupa la sfârșitul săptămânii trecute, își dădu seama ea din glumele spuse. Aceasta era prima ieșire a anului în care mai erau și alții pe lângă ea, în afară de Cat sau Brooks.

Găsi colțul din spate al unei bănci, unde nu avea să devină claustrofobă. Își aminti ce-i spusese Ander sub copac, despre faptul că-i plăcea să fie protejat. Ei nu-i

plăcea. Întreaga lume era un spațiu prea strâmt pentru Eureka.

Întinse mâna ca să atingă apa, bucurându-se de fragilitatea eternă a acesteia. Șansele ca barca să întâlnească un val mai mare erau slabe. Cu toate acestea, mâna îi tremură pe suprafața ei, care era mai rece decât își amintea.

Cat stătea lângă ea, în poala lui Julien. Desenând câteva linii pe fața Eurekăi cu un creion de ochi auriu, inventă un cântec despre Labirintul Uluitor, pe melodia „Dragostea e nasoală", dansând la pieptul lui Julien.

– Labirintul Uluitor, da, da!

Șase doze își făcură apariția cât timp Tim umplu rezervorul. Capacele pocniră prin barcă precum artificiile. Aerul mirosea a benzină, a cărăbuși de baltă morți și a ciuperci care creșteau lângă țărm. O nutrie cu blana lucioasă lăsă o mică urmă când trecu înotând pe lângă ei.

În clipa în care șalupa părăsi încet cheiul, o briză usturătoare o lovi peste față, iar ea își strânse brațele la piept. Copiii din jurul ei se îngrămădiră și râseră, dar nu pentru că se întâmplase ceva amuzant, ci pentru că erau împreună și nerăbdători să înceapă seara.

Până să ajungă la petrecere, fie erau beți, fie se prefăceau că erau. Eureka acceptă să fie ajutată de Tim să coboare din șalupă. Mâna lui uscată și mare în jurul mâinii ei o înfioră, deoarece nu semăna câtuși de puțin cu a lui Ander. Greața i se răspândi prin stomac când își aminti de trestia-de-zahăr, de pielea la fel de albă precum spuma mării și de îngrozitoarea lumină verde din ochii panicați ai băiatului de noaptea trecută.

– Vino, mica mea frunză fragilă. Cat o luă de braţ pe prietena ei. Să participăm la această sărbătoare şi să-i facem pe toţi bărbaţii bucuroşi să sufere.

Ajunseră la petrecere. Laura Trejean îmbunătăţise tradiţia fratelui său. Torţe tiki aprinse luminau aleea cu pietriş de la chei spre poarta din fier, care ducea către curtea din spate. Felinare din metal sclipeau în imense sălcii plângătoare. Pe balcon, deasupra piscinei luminate de lună, trupa preferată a tuturor, Faith Healers, îşi acorda instrumentele. Gaşca Laurei socializa pe peluză, împărţind aperitive.

– Este uimitor ce poate face mâna unei femei, îi spuse Eureka lui Cat, care înşfăcă o mică stridie prăjită de pe o tavă care trecu pe lângă ea.

– Asta a spus el, mormăi aceasta cu gura plină de pâine şi salată.

Nu trebuia să le spui de două ori copiilor de la şcoala catolică să se costumeze pentru o petrecere. Toţi purtau costume. În mod clar, Labirintul Ululor nu era o petrecere de Halloween; era o sărbătorire a recoltei. Printre nenumăratele costume cu însemnele universităţii, Eureka reperă mai multe încercări îndrăzneţe. Câţiva erau deghizaţi în sperietori de ciori, iar alţii, mai puţini la număr, în felinare din dovleci ameţiţi. Un băiat din clasa a noua avea o trestie-de-zahăr lipită cu bandă adezivă pe tricou, în onoarea recoltei ce urma să fie culeasă mai târziu, în acea lună.

Cat şi Eureka trecură pe lângă un trib de boboci costumaţi în pelerini adunaţi în jurul focului din mijlocul peluzei, pe ale căror feţe jucau flăcări galbene şi portocalii. Când trecură pe lângă Labirint şi auziră râsete puternice înăuntru, Eureka încercă să nu se gândească la Brooks.

Cat o trase pe scări spre curtea interioară, pe lângă un cazan mare și negru cu languste, înconjurat de copii care le rupeau cozile și sugeau grăsimea din capete. Mâncatul lăngustelor era unul dintre primele ritualuri de inițiere a copiilor din Sud; așadar, barbaria acestui gest părea naturală peste tot, chiar dacă purtai costum, chiar dacă erai beat în fața celei pe care o iubeai.

Când se așezară la coada pentru punch, Eureka auzi o voce puternică de bărbat strigând de la distanță:

– Luați băutura și apoi împrăștiați-vă ca frunzele.

– Cred că noi suntem cele mai atractive frunze de aici, spuse Cat când trupa începu să cânte de la terasa de deasupra. O împinse pe Eureka printre colegii mai mici, spre capătul din față al rândului de la băuturi. Acum ne putem relaxa și bucura.

Ideea unei Cat relaxate o făcu pe Eureka să rânjească. Se uită la petrecere. Trupa Faith Healers cânta *Patru pereți* și cânta bine, însuflețind petrecerea. Așteptase acest moment, de a experimenta bucuria fără valul imediat de vină. Știa că Diana nu și-ar fi dorit ca ea să dea cu mopul prin cameră. Mama ei ar fi vrut ca ea să fie la Labirintul Uluitor, într-o rochie scurtă și maro, bând punch cu prietena ei cea mai bună și distrându-se. Diana și l-ar fi imaginat și pe Brooks acolo. Să-i piardă prietenia ar fi însemnat să sufere în urma unui alt deces, iar ea nu voia să se gândească la asta acum.

Cat strecură în mâna fetei un pahar cu punch. Nu era otrava mortală purpurie a cocktailului Trejean din anii trecuți. Avea o apetisantă nuanță de roșu. De fapt, mirosea a fructe. Eureka era pe cale să ia o înghițitură când auzi o voce cunoscută în spatele ei spunând:

– E de rău augur să bei fără să închini paharul.

Fără să se întoarcă, Eureka luă o gură de punch.

– Hei, Brooks.

El păşi în faţa ei. Nu îi înţelegea costumul – o cămaşă cu mâneci lungi de culoare gri, cu o nuanţă argintie, asortată cu ceva ce părea a fi o pereche de pantaloni de pijama. Avea părul zburlit din cauza călătoriei cu barca, în care îşi imaginã cã fusese însoţit de Maya. Ochii lui inexpresivi nu îşi arătau obişnuita răutate. Era singur.

Cat arătă spre costumaţia lui şi strigă:

– Omul de tinichea?

Brooks îi răspunse cu răceală:

– Este replica exactă a unei vechi ţinute pentru procesul de recoltare. Exactă şi practică.

– Unde? spuse Cat. Pe Marte?

Brooks studie decolteul rochiei prietenei lui.

– Credeam că ne înţelegeam mai bine decât atât. Te-am rugat să nu vii.

Eureka se înclină spre Cat.

– Poţi să ne scuzi un minut?

– Să vă distraţi de minune.

Cat se retrase, găsindu-l pe Julien la marginea balconului. Îi luă coiful de viking cu coarne pe care îl purta şi şi-l puse pe cap. O secundă mai târziu, râdeau ţinându-se braţ.

Eureka compară costumul ciudat al lui Brooks cu cel complicat din muşchi spaniol, de anul trecut. Îl ajutase să capseze o sută de petice pe o vestă pe care o tăiase dintr-o pungă de hârtie.

– Te-am rugat să nu vii pentru siguranţa ta, spuse el.

– Mă descurc să-mi fac propriile reguli.

Își ridică mâinile ca și când ar fi vrut să o apuce de umeri, dar apucă aerul.

- Crezi că ești singura afectată de moartea Dianei? Crezi că poți să înghiți un flacon cu medicamente, fără să-i afectezi pe cei care te iubesc? De aceea am grijă de tine, pentru că tu ai renunțat să o faci.

Eureka înghiți, rămânând fără cuvinte un moment prea lung.

– Aici erai. Vocea profundă a Mayei Cayce îi făcu fetei pielea de găină. Era încălțată cu o pereche de role negre, purta o rochie neagră minusculă, care dezvăluia nouă dintre cele zece tatuaje ale ei și cercei cu pene de corb, lungi până la umeri. Se deplasă spre Brooks de dincolo de verandă. Te-am pierdut.

– Pentru siguranța mea? mormăi Eureka rapid. Credeai că aș muri din cauza șocului de a te vedea aici cu ea?

Maya intră în Brooks, luându-i brațul ca să și-l pună în jurul gâtului. Cu rolele, era cu cincisprezece centimetri mai înaltă ca el. Arăta uimitor. Mâna lui se balansă unde o puse Maya în apropierea pieptului ei. O înnebunea pe Eureka mai mult decât voia să recunoască. El *o* sărutase cu mai puțin de o săptămână în urmă.

Dacă în locul ei s-ar fi aflat Cat, ar fi concurat cu senzualitatea opresivă a Mayei. Și-ar fi contorsionat corpul într-o postură care ar fi făcut bărbații să o ia razna. Și-ar fi împletit corpul cu cel al lui Brooks înainte ca Maya să-și fluture genele false. Eureka nu știa cum să joace astfel de jocuri, mai ales cu prietenul ei cel mai bun. Nu avea la îndemână decât onestitatea.

– Brooks. Se uită direct la el. Pot să îți vorbesc în privat?

Nici cronometrul oficial al Jocurilor Olimpice nu ar fi putut măsura viteza cu care băiatul își luă mâna de pe Maya. O clipă mai târziu, cei doi coborau pe treptele curții interioare, spre adăpostul unui liliac persan, ca și când aveau o relație de prietenie. O lăsară pe Maya să facă piruete pe verandă.

Eureka se rezemă de copac. Nu prea știa de unde să înceapă. Aerul era dulce și pământul moale, datorită frunzelor putrede. Zgomotul petrecerii era distant, o coloană sonoră elegantă pentru o discuție privată. Lampioanele din metal de pe crengi aruncau sclipiri pe chipul lui Brooks. El se relaxase.

– Îmi pare rău că am fost atât de nebun, spuse el. Vântul suflă câteva drupe galbene de pe ramurile copacului. Fructele atinseră în cădere umerii goi ai fetei. Mi-am făcut griji pentru tine de când l-ai întâlnit pe tipul acela.

– Să nu vorbim despre el, spuse ea, deoarece un șuvoi jenant de emoții ar fi putut erupe dacă ar fi vorbit despre Ander.

Brooks păru să interpreteze diferit refuzul ei, care părea să-l facă fericit.

El o atinse pe obraz.

– Nu vreau să ți se întâmple niciodată lucruri rele.

Eureka își înclină obrazul în palma lui.

– Poate că tot ce a fost mai rău s-a terminat.

Zâmbi ca Brooks pe care îl știa ea. Își lăsă mâna pe chipul ei. După o clipă, privi peste umăr spre petrecere. Semnul rănii de săptămâna trecută de pe fruntea lui era acum o cicatrice de un roz-deschis.

– Poate că toate lucrurile bune urmează să se întâmple.

– Ai adus cumva niște cearșafuri? dădu Eureka din cap spre Labirint.

Răutatea i se întoarse în priviri.

Aceasta îl făcea pe Brooks să fie Brooks.

– Cred că vom fi prea ocupați în seara asta pentru o chestie de genul ăsta.

Ea se gândi la buzele lui atingându-se pe ale ei, la felul în care căldura corpului său și puterea brațelor o copleșiseră când se sărutaseră. Un sărut atât de dulce, care nu ar fi trebuit stricat de o consecință atât de amară. Voia Brooks să încerce din nou? Ea voia?

Când se împăcaseră ieri, Eureka nu se simțise în stare să clarifice natura prieteniei lor. Acum, fiecare schimbare putea să producă o confuzie. El flirta? Sau ea interpreta ceva nevinovat?

Roși. El observă.

– Mă refer la jocul *Niciodată*. Suntem în ultimul an, nu-i așa?

Eureka nu se gândise să joace acel joc stupid, indiferent de statutul ei de elevă în clasa a douăsprezecea și de tradiție. Să bântuie prin Labirint părea mult mai amuzant.

– Secretele mele nu sunt treaba întregii școli.

– Împărtășești numai ce vrei, iar eu voi fi chiar acolo, lângă tine. În plus – rânjetul lui viclean îi spuse Eurekăi faptul că punea ceva la cale – ai putea afla ceva interesant.

Regulile jocului *Niciodată* erau simple: se stătea în cerc, iar jocul se mișca în sensul acelor de ceas. Când îți venea rândul, începeai cu: „Niciodată nu am..." și mărturiseai un lucru pe care nu îl făcuseși niciodată; cu cât mai lasciv, cu atât mai bine.

NICIODATĂ...
- nu am mințit la spovedanic
- nu m-am sărutat cu sora prietenului meu
- nu am șantajat un profesor
- nu am fumat canabis
- nu mi-am pierdut virginitatea.

În felul în care se juca la Evangeline, cei care făcuseră ceea ce tu nu făcuseși trebuiau să-și spună povestea și să dea mai departe băutura. Cu cât aveai un trecut mai pur, cu atât mai repede te îmbătai. Era o corupere a celor nevinovați, o mărturisire inversă. Nimeni nu știa cine inițiase tradiția. Se spunea că elevii din ultimul an de la Evangeline îl jucaseră în ultimii treizeci de ani, deși niciunul dintre părinți nu ar fi recunoscut așa ceva.

La ora zece, Eureka și Brooks se alăturară rândului de seniori, ținând în mâini pahare din plastic, umplute cu punch. Urmară calea sacilor de gunoi lipiți pe covor, ocupând unul dintre dormitoarele pentru oaspeți. Era rece și mare – un pat imens cu panoul frontal sculptat într-un capăt și draperii grele din velur negru, care căptușeau peretele cu ferestre în celălalt capăt.

Eureka intră în cercul de pe podea și se așeză cu picioarele încrucișate lângă Brooks. Urmări cum camera se umplu cu dovleci atractivi, cu sperietori de ciori gotice, cu membrii trupei îmbrăcați în ciori, cu puști veseli costumați în fermieri și cu jumătate din celebritățile din echipa de fotbal a universității. Oamenii se întinseră pe pat și pe canapeaua de două persoane de lângă masa de toaletă. Cat și Julien intrară aducând scaune pliante din garaj.

Patruzeci şi doi de elevi din ultimul an, dintr-o clasă de cincizeci şi patru îşi făcuseră apariţia la joc. Eureka îi invidia pe cei care erau bolnavi, pe cei obligaţi să rămână acasă, pe cei care se abţineau de la băutură sau pe cei absenţi din alte motive. Aveau să fie marginalizaţi pentru tot restul anului. Eureka aflase că a fi marginalizat era ca un soi de libertate.

Camera era ticsită de costume stupide şi piele expusă. Melodia cântată de Faith Healers, cea care îi plăcea cel mai puţin, se auzea pe afară, la nesfârşit. Ea dădu din cap spre draperiile din velur din dreapta ei şi îi murmură lui Brooks:

– Ai sări pe fereastră cu mine? Poate aterizăm în piscină.

El răse în barbă.

– Ai promis.

Julien terminase de numărat persoanele şi era pe cale să închidă uşa când Maya Cayce intră pe role. Un băiat îmbrăcat ca o rangă şi prietenul lui, o încercare nereuşită de a-l imita pe gladiatorul Russell Crowe, se dădură la o parte ca să o lase să treacă. Ea se îndreptă spre cei doi prieteni şi încercă să se bage între ei. Dar Brooks se mută mai aproape de Eureka, lăsând un spaţiu minuscul în cealaltă parte. Fata nu se putu abţine să nu admire felul în care Maya accepta orice i se oferea, aşezându-se lângă Brooks şi scoţându-şi rolele.

Când uşa fu închisă, iar camera vui de râsete nervoase, Julien merse în centrul cercului. Eureka privi spre Cat, care încerca să îşi mascheze mândria că partenerul ei secret din seara aceasta era liderul secret al acestui eveniment foarte secret.

– Cunoaştem toţi regulile, spuse Julien. Toţi avem paharele cu punch. Unii copii strigară de bucurie şi îşi ridicară

paharele. Să înceapă jocul *Niciodată* al anului 2013. Şi fie ca legenda să nu se termine niciodată – sau să părăsească această cameră.

Se auziră mai multe urale, închinări de pahare şi râsete mai mult sau mai puţin entuziaste. Când Julien se învârti şi arătă la întâmplare spre o fată din Puerto Rico, pe nume Naomi, ai fi putut auzi un aligator clipind.

– Eu? şovăi aceasta. Eureka şi-ar fi dorit ca el să fi ales pe cineva mai extrovertit pentru începerea jocului. Toată lumea o fixă cu privirea pe Naomi, aşteptând. Bine, spuse ea. Nu am mai jucat acest joc.

Peste chicotelile jenate, Julien îşi recunoscu greşeala:

– Bine, să încercăm din nou. Justin?

Justin Babineaux, al cărui păr era aranjat ca şi când s-ar fi aflat în cădere liberă; putea fi descris în patru cuvinte: jucător de fotbal bogat. El rânji.

– Nu am avut niciodată o slujbă.

– Nenorocitule. Prietenul cel mai bun al lui Justin, Freddy Abair, râse şi îi înmână paharul acestuia. Aceasta e ultima dată în care mai primeşti burgeri gratis în timpul turei mele de la HARDEE'S.

Ceilalţi elevi ai clasei se strâmbară, dând mai departe paharele în cerc spre Justin, care le bău.

Următoarea fu o majoretă. Apoi, băiatul din orchestră, care cânta la saxofon. Se auziră destăinuiri populare – „Nu am sărutat niciodată trei băieţi într-o singură noapte" – şi unele neinteresante – „Nu am mai stors niciodată un coş". Unele confesiuni fură intenţionat îndreptate spre o singură fată de clasa a douăsprezecea – „Nu m-am sărutat niciodată cu domnul Richman, după a opta oră de ştiinţă, în debara" –

şi mărturisiri intenţionat lăudăroase – „Niciodată nu mi s-a refuzat o invitaţie". Eureka bău din punchul ei independent de confidenţele colegilor, ceea ce era dureros de lumesc. Aceasta nu era jocul pe care şi-l imaginase în toţi aceşti ani.

Realitatea nu s-ar fi comparat niciodată cu ceea ce ar fi putut fi, dacă oricare dintre colegii ei ar fi îndrăznit să viseze dincolo de lumea lor obişnuită, gândea ea.

Singurul aspect suportabil al jocului era comentariul mormăit al lui Brooks la adresa fiecărui coleg căruia îi venea rândul: „Niciodată nu s-a gândit să poarte pantaloni prin care să nu i se vadă chiloţii... Nu s-a gândit niciodată să nu-i judece pe ceilalţi pentru lucrurile pe care el le face zilnic... Niciodată nu a plecat de acasă fără un machiaj de două kilograme".

Până ce jocul ajunse la Julien şi Cat, majoritatea paharelor celorlalţi fuseseră luate, golite, returnate şi reumplute de câteva ori. Eureka nu se aştepta la multe de la Julien, era atât de glumeţ şi de arogant! Dar, când îi veni rândul, el îi spuse lui Cat:

– Nu am sărutat niciodată o fată de care îmi plăcea cu adevărat, dar sper ca situaţia să se schimbe în această seară.

Băieţii huiduiră şi fetele exclamară, iar Cat îşi făcu aer, în mod teatral, bucurându-se de moment. Eureka era impresionată. În sfârşit, cineva îşi dădea seama că nu era un joc în care se divulgau secrete ruşinoase. Trebuiau să folosească jocul *Niciodată* ca să se cunoască mai bine.

Cat ridică paharul, respiră şi îl privi pe Julien.

– Niciodată nu am spus unui tip drăguţ că – ezită – am obţinut 2 390 de puncte la testul de evaluare finală.

Cei din cameră erau fascinaţi. Nimeni nu putea să o oblige să bea pentru asta. Julien o îmbrăţişă şi o sărută. După aceea, jocul se animă.

Curând, veni rândul Mayei Cayce. Ea aşteptă până ce se făcu linişte în cameră, până când toţi ochii fură îndreptaţi spre ea.

– Niciodată nu am – unghiile ei date cu ojă neagră trasară marginile paharului – fost implicată într-un accident de maşină.

Trei băieţi din ultimul an din apropiere ridicară din umeri şi îi înmânară fetei băuturile lor, povestind cum trecuseră pe roşu şi cum ieşiseră de pe carosabil din cauza băuturii. Eureka strânse mai puternic paharul. Înţepeni când Maya o privi.

– Eureka, trebuia să-mi dai băutura ta.

Avea faţa fierbinte. Privi prin cameră, observând privirile tuturor îndreptate spre ea. O aşteptau. Se imaginä aruncându-i Mayei Cayce băutura în faţă, punchul roşu curgând ca şiroaiele de sânge pe gâtul ei palid, coborându-i în decolteu.

– Te-am supărat cu ceva, Maya? întrebă ea.

– Întotdeauna, îi răspunse aceasta. Chiar acum, de exemplu, trişezi.

Eureka îi aruncă paharul, sperând ca Maya să se înece.

Brooks îi puse o mână pe genunchi şi îi şopti:

– Nu o lăsa să te supere, Reka. Ignor-o!

Vechiul ei prieten. Atingerea lui era vindecătoare. Încercă să o lase să-şi facă efectul. Era rândul lui.

– Niciodată nu am... Brooks o privi pe Eureka. Mijì ochii şi ridică bărbia şi ceva se schimbă. Noul Brooks. Întunecatul, imprevizibilul Brooks. Brusc, Eureka îşi adună toate puterile... Încercat să mă sinucid.

Camera se umplu de suspine, deoarece toată lumea știa.

– Ticălosule, spuse ea.

– Joacă jocul, Eureka, spuse el.

– Nu.

Brooks îi luă băutura și bău ce mai rămase, ștergându-se la gură cu mâna, ca un țăran.

Este rândul tău.

Ea refuză să cedeze nervos în fața majorității elevilor din clasa a douăsprezecea. Dar în clipa în care inhală, își simți pieptul încărcat cu ceva de care voia să se elibereze, cu un țipăt sau cu un râs nepotrivit, sau... cu lacrimi.

Asta era.

– Niciodată nu am cedat nervos și nici nu am plâns cu hohote.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic. Colegele ei nu știau dacă să o creadă sau nu, dacă să o judece sau să îi considere vorbele o glumă. Nimeni nu se mișcă pentru a-i oferi paharele, deși, după doisprezece ani de școală împreună, își dădu seama că îi văzuse pe majoritatea plângând. Presiunea crescu în pieptul ei până când nu mai suportă.

Să vă ia naiba pe toți.

Fata se ridică în picioare. Nimeni nu o urmă când părăsi jocul stupid și fugi spre cea mai apropiată toaletă.

Mai târziu, în drumul spre casă pe barca înghețată, Cat se aplecă spre ea.

– E adevărat ce ai spus? Nu ai plâns niciodată?

Doar Julien, Tim, Cat și Eureka, navigau pe râu. După joc, Cat o recuperă din baie, unde se holbase indiferentă într-un vas de toaletă. Cat insistă ca băieții să o ducă imediat

acasă. Eureka nu îl văzuse pe Brooks când ieși. Nu voia să-l mai vadă niciodată.

Râul vuia de lăcuste. Mai erau zece minute până la miezul nopții, care marcau periculos ora-limită de întoarcere acasă și problemele pe care nu le merita dacă ar fi întârziat un singur minut. Vântul era tăios. Cat îi frecă mâinile prietenei ei.

– Am spus că nu am plâns. Eureka ridică din umeri, gândindu-se că toate hainele din lume nu ar fi contracarat senzația de goliciune care pe care o simțea. Știi că am mai lăcrimat.

– Corect. Bineînțeles. Cat privi valul când trecură pe lângă acesta, ca și când ar fi încercat să își aducă aminte de lacrimile din trecut de pe obrajii prietenei ei.

Eureka alesese cuvintele „plâns cu hohote" deoarece faptul că vărsase acea unică lacrimă în fața lui Ander îi păruse o trădare a promisiunii făcute Dianei, cu ani în urmă. Mama ei o pălmuia când plângea incontrolabil. Acesta era lucrul pe care nu îl mai făcuse niciodată, jurământul pe care nu avea să îl încalce vreodată, nici măcar într-o noaptea ca asta.

21

COLACUL DE SALVARE

O clipă, Eureka crezu că zbură. În clipa următoare – o lovitură violentă în apa rece și albastră. Corpul ei despică suprafața. Închise strâns ochii în timp ce marea o înghiți. Un val anulă un sunet – cineva țipa deasupra apei – când tăcerea oceanului se revărsă. Auzi doar crănțănitul peștilor care mâncau corali, gâlgâitul produs de gâfâitul ei subacvatic și liniștea care preceda următoarea lovitură imensă a valului.

Corpul îi era prins în ceva ce o strângea. Degetele ei găsiră un cordon de nailon. Era prea șocată ca să se miște, ca să se elibereze, ca să-și amintească unde se afla. Lăsă oceanul să o înghită. Se înneca deja? Plămânii ei nu făceau diferența între a fi în apă și a fi în afara ei. Suprafața apei dansă deasupra, un vis imposibil, un efort pe care nu vedea cum să-l facă.

Simțea un lucru mai mult decât orice altceva: o pierdere insuportabilă. Dar ce pierduse? La ce tânjea atât de visceral, încât inima ei o trăgea ca o ancoră?

Diana.

Accidentul. Valul. Își aminti.

Eureka era din nou acolo – în mașină, în apa de sub podul Seven Mile. I se dăduse o a doua șansă să își salveze mama.

Vedea totul atât de clar! Ceasul de pe bord arăta 8.09. Telefonul mobil alunecă pe scaunul inundat din față. Alge galben-verzui mărgineau consola centrală. Un pește-înger intră pe geamul deschis ca și când ar fi făcut autostopul spre fundul apei. Lângă ea, o cortină plutitoare de păr roșcat mască fața Dianei.

Eureka lovi încheietoarea centurii ei de siguranță. Se sfărâmă în bucăți în mâinile ei, ca și când ar fi fost uzată de mult. Se întinse spre mama ei. Imediat ce ajunse la Diana, inima i se umplu de iubire. Dar corpul ei era vlăguit.

– Mamă!

Inima fetei încetă să mai bată o clipă. Dădu la o parte părul de pe chipul Dianei, dorindu-și să o vadă. Apoi își înăbuși un strigăt. În locul trăsăturilor nobile ale mamei ei era un vid întunecat. Nu putea să-și dezlipească privirea de la acesta.

Raze strălucitoare care semănau cu lumina soarelui coborâră brusc în jurul ei. Niște mâini îi prinseră corpul. Niște degete îi strânseră umerii. Era trasă de lângă Diana împotriva voinței ei. Se zvârcoli, țipând. Salvatorul ei nici nu o auzea, nici nu se arăta impresionat.

Ea nu cedă, lovind mâinile care o separau de mama ei. Ar fi preferat să se înece. Voia să rămână în ocean, cu Diana. Din anumite motive, când își ridică privirea spre posesorul acelor mâini, se așteptă să vadă un alt chip golit și întunecat.

Dar băiatul era scăldat într-o lumină atât de strălucitoare, încât abia îl vedea. Părul blond i se unduia în apă. Întinse o mână spre ceva de deasupra lui – spre o funie lungă şi neagră, care cobora vertical în mare. El o apucă şi trase. În clipa în care Eureka se ridică prin luciul rece al mării, îşi dădu seama că băiatul se ţinea de lanţul gros şi metalic al unei ancore – o ancoră salvatoare, menită să o aducă la suprafaţă.

Lumina scălda oceanul din jurul lui. Privirea lui o întâlni pe a ei. Zâmbea, dar părea că plângea.

Ander deschise gura – şi începu să cânte. Cântecul era ciudat şi din altă lume, într-o limbă pe care Eureka aproape că putea să o înţeleagă. Era viu şi cu tonuri înalte, plin de note enigmatice. Suna atât de cunoscut... asemănător ciripitului unui peruş.

Deschise ochii în singurătatea dormitorului ei. Inspiră şi îşi şterse fruntea plină de transpiraţie. Cântecul din vis îi răsuna în minte, o muzică de fundal care o urmărea în liniştea nopţii. Îşi masă urechea stângă, dar sunetul nu dispăru, ci se auzi mai tare.

Se întoarse pe partea cealaltă ca să citească ora 5.00 dimineaţă pe ecranul telefonului. Îşi dădu seama că sunetul reprezenta doar ciripitul păsărilor care pătrunseră în visul ei şi o treziseră. Probabil că vinovaţi erau graurii care migrau spre Louisiana în fiecare toamnă în această perioadă. Îşi trase o pernă peste cap ca să nu le mai audă ciripitul, nefiind pregătită să se ridice şi să îşi aducă aminte cât de crunt o trădase Brooks la petrecerea de seara trecută.

Cioc. Cioc. Cioc.

Eureka se ridică în pat. Sunetul venea dinspre fereastra ei.

Cioc. Cioc. Cioc.

Trase pătura şi se aplecă lângă perete. Cea mai slabă urmă de lumină de dinaintea răsăritului pătrundea prin perdelele albe şi străvezii, dar nu vedea nicio umbră care să le întunece, care să indice prezenţa unei persoane afară. Era ameţită din cauza visului, de cât de aproape fusese de Diana şi de Ander. Delira. Nu era nimeni la fereastra ei.

Cioc. Cioc. Cioc.

Cu o singură mişcare, Eureka trase perdelele. O mică pasăre verde aştepta calmă afară, pe tocul alb al ferestrei. Avea un romb de pene aurii pe piept şi o coroană de pene de un roşu-deschis pe cap.

– Polaris, recunoscu ea pasărea lui madame Blavatsky.

Deschise fereastra şi dădu la o parte jaluzelele din lemn. Renunţase de mult la plasa de ţânţari. Aerul rece ca gheaţa pătrunse în cameră. Întinse mâna.

Polaris sări pe degetul ei arătător şi îşi reluă vibrant cântatul. De această dată, fata era sigură că auzea pasărea cu ambele urechi. Cumva, cântecul trecea prin urechea stângă cu care, luni întregi, nu auzise nimic în afara unui ţiuit înăbuşit. Îşi dădu seama că încerca să-i spună ceva.

Aripile lui verzi fluturară pe cerul liniştit, proiectându-i corpul la câţiva centimetri de degetul ei. Coborî mai aproape, îi ciripi, apoi se întoarse spre stradă. Dădu din nou din aripi. În sfârşit, se aşeză pe degetul ei ca să ciripească un crescendo final.

– Şşş. Eureka se uită peste umăr la peretele pe care camera ei îl împărţea cu cea a gemenilor. Îl privi pe Polaris repetându-şi rutina: plutind deasupra mâinii ei, întorcându-se spre stradă şi ciripind un alt crescendo, mai încet, aterizând înapoi pe degetul ei.

– Este madame Blavatsky, spuse Eureka. Vrea să te urmez.

Ciripitul lui păru să spună *da*.

Câteva minute mai târziu, Eureka se strecură pe uşa de la intrare îmbrăcată în colanţi, încălţată cu pantofii ei de alergare şi purtând o jachetă impermeabilă de la Armata Salvării peste tricoul de la Sorbona, în care dormise. Mirosi roua de pe petunii şi de pe crengile stejarului. Cerul era de un gri-închis.

Un cor de broaşte orăcăiau sub tufa de rozmarin a tatei. Polaris, care se adăpostise sub una dintre crengi, zbură spre Eureka atunci când închise uşa de plasă în urma ei. I se aşeză pe umăr, ghemuindu-se momentan la gâtul ei. Părea să înţeleagă că era agitată şi jenată din cauza a ceea ce urma să facă.

– Să mergem.

Zborul lui era rapid şi elegant. Corpul fetei se relaxă, încălzindu-se, cât alergă pe stradă ca să ţină pasul. Singura persoană pe lângă care trecuse era un puşti ameţit care împărţea ziare dintr-o maşină roşie şi care nu o observă pe fata care urmărea o pasăre.

Când Polaris ajunse în capătul străzii Shady Circle, o luă pe scurtătură prin spatele peluzei familiei Guillot şi zbură spre o intrare neîngrădită spre golf. Eureka făcu la fel, mişcându-se împotriva curentului golfului, auzindu-i freamătul ca şi când ar fi curs în dreapta ei, simţindu-l la lumi distanţă de rândul adormit de case îngrădite din partea stângă.

Nu alergase niciodată pe această cale îngustă de teren accidentat. În orele întunecate de dinaintea răsăritului, strălucea ciudat, insesizabil. Îi plăcea felul în care se păstra

întunericul nemişcat al nopţii, încercând să eclipseze dimineaţa ceţoasă. Îi plăcea cum pasărea strălucea ca o lumânare verde pe cerul înnorat. Chiar dacă misiunea ei avea să se dovedească stupidă, chiar dacă inventase chemările păsării de la fereastra ei, Eureka se convinse că era mai bine să alerge decât să stea în pat, supărată pe Brooks, şi să-şi plângă de milă.

Sări peste ferigi sălbatice, tulpini de camelii şi lăstari de glicină care se strecurau în jos din curţile amenajate ca nişte afluenţi care încercau să ajungă la golf. Pantofii ei loveau pământul ud, iar frigul îi furnica degetele. Îl pierdu din vedere pe Polaris în dreptul unei curbe dificile a golfului şi alergă să îl ajungă din urmă. Plămânii o ardeau, iar ea intră în panică; apoi, la distanţă, printre crengile subţiri ale unei sălcii, îl văzu aşezat pe umărul unei femei în vârstă, care purta o pelerină mare şi peticită.

Madame Blavatsky se sprijinea de trunchiul salciei, iar părul ei castaniu strălucea în umezeală. Stătea cu faţa spre apă şi fuma o ţigară lungă, rulată manual. Îşi ţuguie buzele roşii spre pasăre.

– Bravo, Polaris!

Ajungând la salcie, Eureka încetini ritmul şi se aplecă sub coroana copacului. Umbra crengilor unduitoare o învălui ca o îmbrăţişare neaşteptată. Nu era pregătită pentru bucuria care îi răsări în inimă în clipa în care văzu silueta lui madame Blavatsky. Simţi o dorinţă ciudată de a se repezi spre femeie ca să o îmbrăţişeze.

Nu halucinase această chemare. Madame Blavatsky dorea să o vadă, iar Eureka îşi dădu seama că şi ea îşi dorea să o vadă pe aceasta.

Se gândi la Diana, la cât de vie îi păruse în vis. Această femeie în vârstă era cheia spre singura uşă pe care Eureka o căsase spre Diana. Îşi dorea ca Blavatsky să-i împlinească o dorinţă imposibilă – dar ce voia femeia de la ea?

– Situaţia noastră s-a schimbat. Madame Blavatsky mângâie pământul de lângă ea, unde aşezase o pătură de culoarea unei ghinde. Flori de piciorul cocoşului şi albăstrele creşteau din solul care mărginea pătura. În loc, te rog!

Eureka se aşează cu picioarele încrucişate lângă femeie. Nu ştia dacă trebuia să stea cu faţa spre ea sau spre apă. Pentru o clipă, priviră un cocor alb ridicându-se de pe nisip şi zburând deasupra apei.

– Are legătură cu cartea? întrebă Eureka.

– Nu cartea în ansamblul ei, cât cronicile pe care le conţine. A devenit – Blavatsky trase lent din ţigară – prea periculos ca să ţi le trimit pe e-mail. Nimeni nu trebuie să afle despre descoperirea noastră, înţelegi? Niciun infractor cibernetic neglijent, nici prietenii tăi. Nimeni.

Eureka se gândi la Brooks, care nu mai era prietenul ei acum, dar care fusese când îşi exprimase interesul în a o ajuta să traducă volumul.

– Te referi la Brooks?

Madame Blavatsky se uită la Polaris, care se aşeză pe mantia peticită care îi acoperea genunchii. El ciripi.

– Fata, cea pe care ai adus-o în biroul meu, spuse madame Blavatsky. Cat.

– Dar Cat niciodată nu ar...

– Ultimul lucru la care ne aşteptăm de la ceilalţi să-l facă este ultimul lucru pe care îl fac înainte să aflăm că nu putem să avem încredere în ei. Dacă vrei să culegi informaţii din

aceste pagini, spuse Blavatsky, trebuie să juri că secretele vor rămâne între noi două. Şi păsări, desigur.

Un alt ciripit al lui Polaris o făcu pe Eureka să îşi maseze din nou urechea stângă. Nu ştia ce să înţeleagă din noul ei auz selectiv.

– Jur.

– Bineînţeles. Madame Blavatsky băgă mâna într-un ruesac din piele după un jurnal care părea vechi, cu coperte negre şi pagini grosolane. Când bătrâna dădu paginile, Eureka văzu că erau pline cu diverse caligrafii în multe culori.

– Aceasta este copia cu care lucrez. Când voi termina treaba, îţi voi returna *Cartea iubirii*, împreună cu duplicatele traducerii făcute de mine. Acum – se folosi de un deget ca să ţină deschisă o pagină – eşti pregătită?

– Da.

Blavatsky îşi tamponă ochii cu o batistă cu pătrăţele şi zâmbi încruntată.

– De ce te-aş crede? Tu te crezi? Eşti cu adevărat pregătită pentru ce vei auzi?

Eureka se îndreptă, încercând să pară cât se poate de pregătită. Închise ochii şi se gândi la Diana. Nimeni nu-i putea spune nimic care să schimbe dragostea pe care i-o purtase mamei ei, iar aceasta era cel mai important lucru.

– Sunt pregătită.

Blavatsky stinse ţigara în iarbă şi scoase un mic recipient rotund din buzunarul pelerinei. Puse mucul înnegrit înăuntru, lângă multe altele.

– Spune-mi, atunci, unde am rămas.

Eureka îşi reaminti povestea Selenei care îşi găsise dragostea în braţele lui Leander. Îi spuse:

– Un singur lucru stătea între ei.

Exact, spuse madame Blavatsky. Între ei şi un univers il iubirii.

– Regele, presupuse Eureka. Selene trebuia să se mărite :u Atlas.

– Aí crede că ar fi, într-adevăr, un obstacol. Şi totuşi – Blavatsky îşi băgă nasul în carte – se pare că avem de-a lace cu o răsturnare de situaţie. Ea îşi îndreptă umerii, îşi atinse uşor gâtul şi începu să citească povestea Selenei:

Numele ei era Delphine. Ea îl iubea pe Leander cu toată fiinţa.

Am cunoscut-o bine pe Delphine. S-a născut pe vreme de furtună, a fost abandonată de mamă şi ploaia a avut grijă de ea. Când a învăţat să se târască, a coborât din peştera izolată şi a venit să trăiască printre noi, în munţi. Familia mea a primit-o în casa noastră. Când a crescut, a adoptat unele dintre tradiţiile noastre, respingându-le pe altele. Era şi nu era de-a noastră. Mă înspăimânta.

Cu mulţi ani înainte, am dat întâmplător peste Delphine în braţele unui iubit, în lumina lunii, sprijinită de un copac. Deşi nu i-am văzut niciodată chipul băiatului, vrăjitoarele bârfitoare spuneau că îl subjugase pe misteriosul prinţ mai tânăr.

Leander. Prinţul meu. Inima mea.

„Te-am văzut în lumina lunii, mi s-a confesat el mai târziu. Te-am văzut de mai multe ori. Delphine m-a fermecat, dar jur că nu am iubit-o niciodată. Am fugit din regat ca să mă eliberez de farmecul ei; m-am întors acasă sperând să te găsesc."

Când dragostea noastră a devenit mai profundă, ne-am temut de mânia lui Delphine mai mult decât de orice altceva ar fi putut face regele Atlas. Am văzut-o distrugând viața în pădure, transformând animalele blânde în bestii; nu am vrut să am de-a face cu magia ei.

În ajunul nunții mele cu regele, Leander m-a scos din castel printr-un șir de tuneluri, prin care alergase când era copil. Grăbindu-ne spre vasul care ne aștepta sub strălucirea lunii de la miezul nopții, i-am spus: „Delphine nu trebuie să afle niciodată".

Am urcat în barcă lui, încântați de libertatea promisă de valuri. Nu știam încotro ne îndreptam, doar că urma să fim împreună. Când Leander a ridicat ancora, am privit în urmă ca să-mi iau rămas-bun de la munți. Îmi voi dori întotdeauna să nu o fi făcut.

Pentru că am văzut o priveliște înfricoșătoare: o sută de vrăjitoare bârfitoare – mătușile și verii mei – se adunaseră pe stânci să mă privească plecând. Luna le lumina fețele ascuțite. Erau destul de bătrâni încât să-și piardă mințile, dar nu și puterea.

„Fugiți, îndrăgostiți blestemați, a strigat una dintre vrăjitoare. Nu puteți să fugiți de propriul destin. Osânda vă împodobește inimile și așa va fi pentru totdeauna."

Îmi amintesc chipul speriat al lui Leander. Nu era obișnuit cu felul în care vorbeau vrăjitoarele, deși, pentru mine, era la fel de natural ca dragostea pe care i-o purtam.

– Ce întuneric poate să corupă o dragoste la fel de strălucitoare ca aceasta? a întrebat el.

– Teme-te de dezamăgirea ei, i-au șuierat vrăjitoarele.

Leander m-a luat în brațe.

Nu o voi dezamăgi niciodată.

Râsetele au răsunat de pe coastă.

Să te temi de dezamăgirea din lacrimile fetei care fac oceanele să nimicească pământul! îi strigă una dintre mătușile mele.

– Să te temi de lacrimile care izolează lumile de spațiu și timp, a adăugat o alta.

– Să te temi de dimensiunea de apă cunoscută sub numele de „Nenorocire", în care lumea pierdută va aștepta vină la Momentul Ridicării, a strigat o a treia.

- Apoi, să te temi de întoarcerea ei, i-au strigat toate la unison. Și totul din cauza lacrimilor.

M-am întors spre Leander, descifrându-le blestemul. Delphine.

– Voi merge la ea și ne vom împăca înainte de a pleca, a rostit Leander. Trebuie să trăim fără să fim persecutați.

– Nu, am spus eu. Ea nu trebuie să știe. Las-o să creadă că ne-am înecat. Trădarea mea o va face să sufere mai mult. L-am sărutat ca și când nu mi-ar fi fost teamă, deși știam că vrăjitoarele bârfitoare nu puteau fi oprite din a ne răspândi povestea prin ținut.

Leander a privit vrăjitoarele înghiontindu-se pe coastă.

– Este singurul mod prin care mă voi simți liber să te iubesc așa cum vreau. De îndată ce îmi iau rămas-bun, mă voi întoarce.

Spunându-mi acestea, iubitul meu a plecat, iar eu am rămas singură cu vrăjitoarele. M-au privit de pe țărm. Știam eram o proscrisă. Încă nu-mi întrezăream apocalipsa, dar știam că era chiar dincolo de orizont. Nu le voi uita cuvintele șoptite înainte de a dispărea în noapte...

Madame Blavatsky își ridică privirea din jurnal și î tamponă fruntea palidă cu batista. Degetele îi tremura când închise cartea.

Eureka rămăsese nemișcată, ținându-și respirația c timp aceasta citi. Textul era captivant. Dar, acum că ac capitol era încheiat, iar cartea închisă, era doar o povest Cum putea fi atât de periculoasă? Când soarele portocal se strecură peste golf, ea studie ritmul neregulat al respir ției femeii.

– Crezi că este adevărat? o întrebă Eureka.

– Nimic nu este real. Există doar lucruri pe care credem sau nu.

– Și crezi în asta?

– Cred că înțeleg originea acestui text, spuse madan Blavatsky. Această carte a fost scrisă de o vrăjitoare atlant o femeie născută pe insula pierdută a Atlantidei, cu mii c ani în urmă.

– Atlantida. Eureka se gândi la cuvânt. Te referi la insu scufundată, cu sirene, comori și semizei marini?

– Te gândești la un desen animat prost, spuse madan Blavatsky. Toate informațiile pe care le avem cu privire Atlantida provin din *Dialogurile* lui Platon.

– Și de ce crezi că povestea asta este despre Atlantid întrebă Eureka.

– Nu este doar *despre*, ci și *din*. Cred că Selene era locuitoare a insulei. Amintește-ți cum își descria la începu insula, care era „dincolo de Coloanele lui Hercule, singu în Atlantic"? Exact așa o descrie Platon.

– Dar este ficțiune, nu-i așa? Atlantida nu a fost c adevărat...

– Potrivit scrierilor lui Platon, *Critias* și *Timaeus*, Atlantida era civilizația ideală a lumii antice. Până când...

– O fată a fost dezamăgită, iar plânsul ei a scufundat insula? Eureka ridică o sprânceană. Vezi? Ficțiune.

– Și se mai spune că nu există idei noi, spuse încet Blavatsky. Este foarte periculos să deții o astfel de informație. Judecata mea îmi spune să nu continui...

– Trebuie să continui! spuse Eureka, speriind un șarpe de apă încolăcit pe o ramură joasă a salciei. Îl privi șerpuind în apa maronie. Nu credea neapărat că Selene trăise pe Atlantida, dar acum știa că madame Blavatsky credea asta. Trebuie să știu ce s-a întâmplat.

– De ce? Pentru că îți place o poveste frumoasă? întrebă femeia. Un simplu permis de bibliotecă ți-ar satisface curiozitatea și nu ne-ar supune unui risc atât de mare.

– Nu. Avea și alte motive, dar Eureka nu știa cum să îi spună așa ceva. Această poveste contează. Nu știu de ce, dar are o legătură cu mama mea sau...

Ea nu termină propoziția, temându-se că madame Blavatsky i-ar fi aruncat aceeași privire dezaprobatoare ca doctorul Landry, atunci când îi vorbise despre carte.

– Sau are legătură cu tine, spuse Blavatsky.

– Cu mine?

Desigur, la început văzuse o asemănare în rapiditatea cu care Selene se îndrăgostise de un băiat de care nu ar fi trebuit să se îndrăgostească, dar Eureka nici măcar nu-l mai zărise pe Ander din acea noapte, de pe drum. Nu vedea ce legătură avea accidentul ei cu miticul continent dispărut.

Blavatsky nu mai spuse nimic, ca și când ar fi așteptat-o pe Eureka să facă legătura. Mai era și altceva? Ceva cu privire la Delphine, iubita abandonată, la acele lacrimi

despre care se spunea că scufundaseră insula? Eureka nu avea nimic în comun cu Delphine. Ea nici măcar nu plângea. După seara trecută, toată clasa știa asta – un motiv în plus să creadă că era o ciudată. Așadar, la ce se referea Blavatsky?

– Curiozitatea este un iubit viclean, spuse femeia. Și pe mine m-a sedus.

Eureka atinse medalionul cu piatră lapislazuli al Dianei.

– Crezi că mama cunoștea povestea?

– Cred că da.

– De ce nu mi-a spus-o? Dacă era atât de importantă, de ce nu mi-a explicat-o?

Madame Blavatsky îl mângâie pe Polaris pe cap.

– Tot ce poți face este să asimilezi povestea. Și să nu uiți de sfatul povestitorului nostru: Ultimul cuvânt ar putea schimba totul.

În buzunarul jachetei, telefonul fetei bâzâi. Îl scoase, sperând că Rhoda nu-i descoperise dormitorul gol și că nu ajunsese la concluzia că se furișase afară, după ora de stingere.

Era Brooks. Ecranul albastru se lumină cu un text mare, apoi cu altul, și cu altul, și cu altul, deoarece acesta îi trimitea o succesiune rapidă de mesaje. După ce primi șase, cel din urmă rămase luminat pe ecranul telefonului:

Nu pot să dorm. Mă mustră conștiința. Lasă-mă să mă revanșez – la sfârșitul săptămânii viitoare, noi doi, plimbare cu barca.

– În niciun caz.

Eureka băgă telefonul în buzunar, fără să citească și restul de mesaje.

Madame Blavatsky aprinse o altă țigară și suflă fumul într-o linie lungă și subțire, deasupra apei.

Trebuie să accepți această invitație.

- Poftim? Nu mă duc nicăieri cu... Așteaptă, de unde au știut?

Polaris zbură de pe genunchiul femeii pe umărul fetei. Îi ciripi încet la ureche, gâdilând-o, iar ea înțelese.

- Păsările îți spun.

Blavatsky își tuguie buzele într-un sărut spre Polaris.

– Animalele mele de companie sunt fascinate de anumite lucruri.

– Și cred că ar trebui să merg cu barca împreună cu un băiat care m-a trădat, care m-a făcut de râs, care se poartă din senin ca un dușman, în loc să-mi fie cel mai vechi prieten?

– Noi credem că este destinul tău să mergi, spuse madame Blavatsky. Ce se întâmplă după aceea depinde de tine.

22

IPOTEZA

Luni dimineață Eureka își îmbrăcă uniforma, își făcu bagajele, mușcă dintr-un biscuit și o porni pe Magda înainte de a ajunge la concluzia că era imposibil să meargă la școală.

Era vorba despre ceva mai important decât umilința ocului *Niciodată*. Era traducerea *Cărții iubirii* – despre care jurase să nu discute cu nimeni, nici măcar cu prietena ei, Cat. Era visul cu mașina scufundată, în care rolul Dianei și cel al lui Ander păreau atât de clare. Era Brooks, care o sprijinise cândva – dar, de când se sărutaseră, prietenia or trainică se zdruncinase. Poate că imaginea celor patru oameni strălucitori care îi înconjuraseră mașina pe un drum ntunecat precum anticorpii care luptă cu o boală, o bântuia el mai mult. Ori de câte ori închidea ochii, vedea lumina erde care strălucea pe chipul lui Ander, sugerându-i ceva utemic și periculos. Chiar dacă ar fi putut să apeleze la ineva, Eureka nu ar fi știut cum să descrie acea scenă cât nai aproape de adevăr.

Aşadar, cum trebuia să stea la ora de latină şi să pretindă că era în regulă? Nu avea nicio ieşire, doar blocaje. Un singur fel de terapie ar fi putut să o liniştească.

Ajunse în dreptul drumului care ducea la Evangeline şi continuă să meargă spre est, spre atracţia verde a păşunii argiloase din vecinătatea podului Breaux. Conduse treizeci de kilometri spre est şi câţiva spre sud. Nu se opri până când nu mai ştiu unde era. Era o zonă rurală şi liniştită, unde nimeni nu ar fi recunoscut-o, iar asta era singurul lucru de care avea nevoie. Parcă sub un stejar care adăpostea o familie de porumbei. Se schimbă în maşină cu hainele de alergat, pe care le ţinea întotdeauna pe bancheta din spate.

Nu îşi făcuse încălzirea când se strecură în pădurea liniştită din spatele drumului. Îşi trase fermoarul hanoracului şi începu să alerge uşor. La început, îşi simţi picioarele ca şi când ar fi alergat prin mlaştină. Fără motivaţia echipei, singura competiţie era imaginaţia ei. Aşadar, îşi imaginä un avion de marfă cât arca lui Noe aterizând chiar în spatele ei, motoarele lui mari cât casa aspirând copacii şi tractoarele în elicele rotitoare, în timp ce alerga singură, îndepărtându-se de orice bucată de materie din lume care zbârnâia în urma ei.

Nu îi plăceau niciodată prognozele meteo, preferând să descopere spontaneitatea atmosferei. Dimineaţa fusese luminoasă, cu un cer parţial noros. Acum, acei nori de la mare altitudine deveneau aurii în lumina din ce în ce mai slabă, iar fuioarele subţiri de ceaţă se strecurau printre stejari, făcând pădurea să scânteieze uşor. Eurekăi îi plăcea ceaţa din pădure, felul în care vântul făcea ferigile de-a lungul crengile stejarilor să se înalţe spre aceasta. Ferigile

adorau umezeala care, dacă s-ar fi transformat în ploaie, le-ar fi colorat frunzele de un roșu-închis în verde.

Diana era singura persoană care ar fi preferat să alerge prin ploaie, și nu în strălucirea soarelui pe care o cunoscuse Eureka vreodată. Anii în care alergase împreună cu mama ei o învățaseră să aprecieze felul în care vremea „urâtă" dădea farmec unei alergări obișnuite: ploaia lovea frunzele, furtuna curăța copacii de coajă, curcubeie minuscule erau aruncate pe ramuri încovoiate. Dacă asta era vreme rea, Diana și Eureka căzuseră de acord să nu își dorească să afle cum era vremea bună. Așadar, fata se gândi la ceața care i se rostogolea peste umeri ca la un fel de giulgiu pe care Dianei i-ar fi plăcut să-l poarte, dacă și-ar fi organizat singură înmormântarea.

După puțin timp Eureka ajunse în dreptul unui indicator alb din lemn, bătut în cuie pe un stejar de alt alergător, ca să-și marcheze timpul sau progresul. Ea lovi lemnul așa cum o lăcea un alergător când ajungea la jumătatea traseului. Continuă.

Picioarele ei băteau poteca uzată. Din mâini, dădea mai tare. Când începu să plouă, pădurea se întunecă. Eureka alergă mai departe. Nu se gândea la orele pe care le pierdea, la șoaptele din jurul scaunului ei gol de la ora de matematică sau de engleză. Era în pădure. Nu ar fi preferat să se afle în altă parte.

Mintea ei goală era ca un ocean, peste care părul Dianei plutea cu ușurință. Ander trecu pe acolo, întinzându-se spre acel lanț ciudat care părea să nu aibă început sau sfârșit. Voia să-l întrebe de ce o salvase cu o seară înainte – și de

ce anume o salvase. Își dorea să știe mai multe despre cutia argintie și despre lumina verde dinăuntru.

Viața se complicase atât de mult! Eureka crezuse întotdeauna că îi plăcea să alerge deoarece era o cale de scăpare. Acum își dădu seama că, de fiecare dată când intra în pădure, căuta ceva sau pe cineva. Astăzi nu alerga după nimeni și nimic, deoarece nu mai avea pe nimeni.

O veche melodie blues pe care obișnuia să o difuzeze în cadrul emisiunii ei de radio îi veni în minte: *Copiii fără mamă îndură vremuri grele când mama lor moare.*

Alergase câțiva kilometri când gambele începură să o usture și ea își dădu seama că avea nevoie disperată de apă. Ploua mai tare, așa că încetini ritmul și căscă gura spre cer. Lumea de deasupra era plină, de un verde umed.

– Alergi din ce în ce mai rapid.

Vocea se auzea din spatele ei. Eureka se întoarse.

Ander purta blugi gri decolorați, o cămașă Oxford și o vestă bleumarin, care arăta oarecum spectaculos. El o privi cu o convingere indecentă, rapid dezmințită de trecerea nervoasă a degetelor prin păr.

Avea un talent deosebit de a se camufla în fundal, până în momentul în care dorea să fie văzut. Probabil că trecuse în viteză pe lângă el, chiar dacă se mândrea cu faptul că era atentă când alerga. Inima îi bătea deja mai tare din cauza antrenamentului – acum bătea și mai tare deoarece era din nou singură, cu Ander. Vântul care foșni frunzele din copaci, pulverizând picăturile de ploaie pe pământ, făcu simțită prezența celui mai subtil iz al oceanului. Parfumul băiatului.

– Sincronizarea ta devine absurdă. Eureka făcu un pas înapoi.

Ori era un psihopat, ori un salvator, iar de la el era imposibil să primească un răspuns direct. Își aminti ultimul lucru pe care i-l spusese: „Trebuie să supraviețuiești" – ca și când supraviețuirea ei propriu-zisă ar fi fost în joc.

Privi prin pădure, căutând semne care să indice prezența acelor oameni ciudați, a luminii verzi sau a oricărui alt pericol – sau că ar exista o persoană care să o ajute, dacă s-ar fi dovedit că Ander reprezenta pericolul. Nu era nimeni.

Întinse mâna spre telefon, imaginându-se sunând la poliție în caz că s-ar fi întâmplat ceva ciudat. Apoi se gândi la Bill și la ceilalți polițiști pe care îi cunoștea și își dădu seama că era inutil. În plus, Ander nu făcea decât să stea acolo.

Expresia feței lui o făcu să își dorească să fugă de el și direct spre el, să vadă cât de intenși puteau fi acei ochi albaștri.

– Nu-l suna pe prietenul tău de la secția de poliție, spuse Ander. Mă aflu aici doar ca să-ți vorbesc. Dar, ca să se știe, nu am unul.

– Nu ai ce?

– Cazier[1]. Dosar penal.

– Recordurile sunt menite a fi încălcate.

Ander se apropie. Eureka se îndepărtă. Ploaia îi udă hanoracul, făcând-o să-i fie frig.

– Și, înainte să mă întrebi, nu te spionam când ai mers la poliție. Dar acei polițiști pe care i-ai văzut pe hol și apoi, mai târziu pe drum...

---

[1] În limba engleză, „record" înseamnă și „cazier", de unde și jocul de cuvinte din replica următoare. (n.tr.)

– Cine erau? întrebă Eureka. Şi ce era în cutia argintie?

Ander scoase din buzunar o pălărie de ploaie maro. Şi-o puse pe cap şi o trase pe ochi, Eureka observând că nu părea ud. Pălăria îl făcea să arate ca un detectiv din filmele vechi.

– Acelea sunt problemele mele, spuse el, nu ale tale.

Nu aşa părea noaptea trecută.

– Ce spui despre asta? Se apropie din nou, până la distanţă de doar câţiva centimetri; ea îi auzi respiraţia. Sunt de partea ta.

– De care parte sunt eu?

Un fulger o făcu pe fată să se retragă un pas, sub bolta de frunze.

Ander se încruntă.

– Eşti atât de agitată!

– Nu sunt.

Printr-un semn, îi arătă coatele, care ieşeau din buzunarele în care îşi băgase mâinile strânse în pumni. Tremura.

– Dacă sunt agitată, aparitiile tale bruşte nu mă ajută.

– Cum pot să te conving că nu vreau să te rănesc, că încerc să te ajut?

– Nu am cerut niciodată ajutor.

– Dacă nu îţi dai seama că sunt unul dintre băieţii buni, nu vei crede niciodată...

– Ce să cred?

Îşi încrucişă strâns braţele, ca să-şi preseze umerii care tremurau. Ceaţa plutea în aerul din jurul lor, făcând totul puţin neclar.

Foarte uşor, Ander îşi puse mâna pe antebraţul ei. Atingerea lui era caldă. Pielea, uscată. Gestul îi făcu părul de pe pielea udă să se ridice.

– Restul poveştii.

Cuvântul „poveste" o făcu pe Eureka să se gândească la *Cartea iubirii*. O poveste antică despre Atlantida nu avea nicio legătură cu ce spunea Ander, dar încă auzea în minte traducerea lui madame Blavatsky: „Ultimul cuvânt ar putea schimba totul".

– Are un final fericit? întrebă ea.

Ander zâmbi trist.

– Eşti bună la ştiinţe, nu-i aşa?

– Nu. Dacă s-ar fi uitat cineva la notele ei din ultima vreme, ar fi crezut că nu era bună la nimic. Dar, pe de altă parte, îşi aminti chipul Dianei – felul în care Eureka i se alătura oricând într-una dintre locaţiile săpăturilor arheologice, cum mama o lăuda prietenilor ei cu lucruri jenante cum ar fi mintea analitică pe care o avea sau cât de bine ştia să citească. Dacă Diana ar fi fost aici, i-ar fi spus cât de incontestabil de bună era ea la ştiinţe. Cred că mă descurc.

– Dacă ţi-aş da să faci un experiment? spuse Ander.

Eureka se gândi la cursurile pe care le pierduse astăzi, la problemele în care intrase. Nu era sigură că mai avea nevoie de încă o sarcină.

– Dacă ar fi ceva imposibil de dovedit? adăugă el.

– Ce-ar fi dacă mi-ai spune, pur şi simplu, despre ce este vorba?

– Dacă ai *putea* dovedi această ipoteză imposibilă, spuse el, atunci vei avea încredere în mine?

– Despre ce ipoteză e vorba?

– Piatra pe care ţi-a lăsat-o mama ta atunci când a murit...

Ridică brusc privirea, întâlnind-o pe a lui. Pe fundalul pădurii tinere, turcoazul ochilor lui era mărginit cu verde.

– Cum de ai ştiut despre asta?

- Încearcă să o uzi.

Să o ud?

Ander dădu din cap.

- Ipoteza mea este că nu vei reuși.

– Orice se poate uda, spuse ea, chiar în clipa în care se întrebă de ce pielea lui era uscată acum câteva clipe, când întinsese mâna spre ea.

– Nu și piatra aceea, zise băiatul. Dacă se va dovedi că am dreptate, promiți să ai încredere în mine?

– Nu văd de ce mi-ar lăsa mama o piatră hidrofobă.

– Uite, mai pun ceva la bătaie – dacă mă înșel în ceea ce privește piatra, dacă este doar o piatră veche și obișnuită, voi dispărea și nu vei mai auzi niciodată de mine.

El își înclină capul, urmărindu-i reacția fără amuzamentul la care se aștepta ea.

– Promit.

Eureka nu era pregătită să nu-l mai vadă vreodată, chiar dacă piatra nu s-ar fi udat. Dar privirea lui o presa așa cum sacii cu nisip presau malurile râului. Continuă să se uite fix la ea.

– Bine. O să încerc.

– Fă-o – Ander făcu o pauză – singură. Nimeni nu trebuie să știe ce ai. Nici prietenii tăi. Nici familia ta. Mai ales Brooks.

– Știi, tu și Brooks ar trebui să vă întâlniți, spuse Eureka. Se pare că vă potriviți.

– Nu poți să ai încredere în el. Sper să vezi asta acum.

Eureka dori să-l împingă pe Ander. Nu avea dreptul să-l pomenească pe Brooks ca și când ar fi știut ceva ce ea nu știa. Dar ea se temea că, dacă l-ar fi împins, nu ar fi fost

doar atât. Ar fi fost o îmbrățișare, iar ea s-ar fi pierdut. Nu ar fi știut cum să se elibereze.

În noroi, se înălță pe călcâie. Se gândea doar la fugă. Își dori să fi fost acasă, într-un loc sigur, deși nu știa cum sau unde să găsească așa ceva. O ocoliseră luni de zile.

Ploaia se întețí. Eureka privi înapoi, în direcția din care venise, în adâncul imensității verzi, încercând să o vadă pe Magda la o depărtare de câțiva kilometri. În raza vizuală, rândurile de copaci dispărură ca formă și culoare.

– Se pare că nu pot să am încredere în nimeni.

Începu să alerge înapoi prin ploaie, dorindu-și, cu fiecare pas făcut mai departe de Ander, să se întoarcă și să alerge înapoi spre el. Corpul îi contrazise instinctele până când voi să țipe. Alergă mai repede.

– Curând, vei vedea cât de mult te înșeli! îi strigă Ander, stând nemișcat, acolo unde îl lăsase.

Crezuse că avea să o urmeze, dar nu fu așa.

Se opri. Cuvintele lui o lăsaseră fără suflare. Încet, se întoarse. Dar, când privi prin ploaie și ceață și vânt și frunze, Ander dispăruse.

23

PIATRA TUNETULUI

– Imediat ce îţi termini temele, spuse Rhoda din partea cealaltă a mesei în acea seară, îi vei cere scuze doctorului Landry printr-un e-mail, pe care mi-l vei trimite şi mie. Şi spune-i că vă veţi vedea săptămâna viitoare.

Eureka scuturã violent sosul Tabasco pe *omletă*. Ordinele mamei vitrege nu meritau nici măcar o privire.

– Eu şi tatăl tău am discutat cu psihologul. Nu credem că vei lua în serios terapia până când nu îţi vei asuma responsabilitatea. De aceea, tu vei plăti şedinţele. Rhoda sorbi din vinul roze. Din buzunarul tău. Şaptezeci şi cinci de dolari pe săptămână.

Eureka îşi încordă maxilarul ca să nu deschidă gura. Aşadar, în cele din urmă, căzuseră de acord în privinţa unei pedepse pentru ieşirea de săptămâna trecută.

– Dar nu am o slujbă, spuse ea.

– Cei de la curăţătorie îţi vor da înapoi vechea slujbă, spuse Rhoda, presupunând că poţi să dovedeşti că ai devenit mai responsabilă de când ai fost concediată.

Eureka nu devenise mai responsabilă. Era depresivă, cu tendinţe suicidale. Se uită la tatăl ei, căutând ajutor.

– Am vorbit cu Ruthie, spuse el, coborându-şi privirea ca şi când ar fi vorbit cu mâncarea, şi nu cu fiica lui. Poţi să te descurci cu două ture pe săptămână, nu-i aşa? Ridică furculiţa. Acum mănâncă, se răceşte mâncarea.

Eureka nu putea să mănânce. Se gândea la multele fraze care se formau în mintea ei: „Voi doi chiar ştiţi cum să faceţi faţă unei tentative de sinucidere. Chiar puteţi să înrăutăţiţi şi mai mult situaţia? Secretara de la Evangeline a sunat ca să vadă de ce nu am venit astăzi la ore, dar am şters deja mesajul vocal. V-am spus că nu mai fac parte din echipa de maraton şi că nu intenţionez să mă întorc la şcoală? Plec şi nu mă mai întorc"

Dar urechile Rhodei erau surde în faţa sinceităţii incomode. Şi tatăl ei? Eureka abia îl mai recunoştea. Necontrazicându-şi soţia, părea să-şi fi creat o nouă identitate. Poate pentru că nu reuşise niciodată să facă asta câtă vreme fusese căsătorit cu Diana.

Nimic din ce ar fi putut spune fiica lui nu ar fi schimbat regulile crude din această casă, care i se aplicau doar ei. Deşi privea în jos, mintea-i era în flăcări. Avea lucruri mai bune de făcut decât să se lupte cu monştrii aflaţi de cealaltă parte a mesei.

Fanteziile planurilor se adunau la limitele minţii ei. Poate avea să îşi găsească o slujbă pe o şalupă de pescuit, care să navigheze în apropierea locului în care *Cartea ubirii* spunea că se aflase Atlantida. Madame Blavatsky părea să creadă că insula existase cu adevărat. Poate că bătrâna chiar i s-ar fi alăturat fetei. Ar fi făcut economii, ar fi cumpărat o barcă şi ar fi navigat pe oceanul sălbatic în care

se afla tot ce iubise ea. Ar fi putut să descopere Coloanele lui Hercule şi să meargă mai departe. Poate că atunci s-ar fi simţit acasă – nu ca străina care stătea la această masă. Mişcă nişte boabe de mazăre cu furculiţa. Băgă cuţitul în *étoffée*, ca să vadă dacă rămânea înfipt.

– Dacă nu respecţi mâncarea pe care o punem pe masa asta, spuse Rhoda, cred că poţi să pleci.

Tatăl adăugă, cu o voce mai blândă:

– Te-ai săturat?

Eureka se străduí din răsputeri să nu dea ochii peste cap. Se ridică, împinse scaunul şi încercă să-şi imagineze cât de diferit ar fi arătat scena acesta dacă la masă s-ar fi aflat doar ea şi tatăl ei, dacă încă l-ar fi respectat, dacă nu s-ar fi căsătorit cu Rhoda.

Imediat ce gândul se născu în mintea fetei, privirea i se opri asupra fraţilor ei şi îşi regretă dorinţa. Gemenii erau încruntaţi şi tăcuţi, ca şi când s-ar fi pregătit ca Eureka să înceapă să urle. Chipurile şi umerii lor mici şi curbaţi o făcură să vrea să-i ia cu ea, oriunde ar fi fugit. Îi sărută pe creştetul capului înainte de a urca pe scări, spre camera ei.

Închise uşa şi căzu pe pat. Făcuse duş după ce alergase, iar părul ei udase gulerul pijamalei din flanel pe care o purta atunci când ploua. Stătea întinsă şi nemişcată şi încerca să îşi dea seama ce spunea ploaia care cădea pe acoperiş.

„Stai puţin, zicea ploaia. Stai puţin."

Se întrebă ce făcea Ander şi în ce fel de cameră ar fi stat întins în pat, holbându-se la tavan. Ştia că se gândea la ea cel puţin ocazional; trebuia să ai ceva calităţi de clarvăzător ca să aştepţi pe cineva în pădure şi în toate celelalte locuri în care o aşteptase. Dar *ce* gândea despre ea?

Ce credea ea cu adevărat despre Ander? Se temea şi era în acelaşi timp atrasă de el; o provoca şi o surprindea. Gândul la băiat o scotea din starea de depresie, dar ameninţa să o afunde şi mai mult în aceasta. Avea o energie care o distrăgea de la suferinţa ei.

Se gândi la piatra tunetului şi la ipoteza lui Ander. Era stupidă. Încrederea nu era ceva care lua naştere în urma unui experiment. Se gândi la prietena ei Cat. Îşi câştigaseră încrederea în timp, întărind-o încet, ca pe un muşchi, până când căpătă o putere proprie. Dar, uneori, încrederea lovea intuiţia ca un fulger, repede şi profund, aşa cum se întâmplase între Eureka şi madame Blavatsky. Un lucru era sigur: încrederea era reciprocă şi asta era problema cu ea şi Ander. El deţinea toate cărţile. În această relaţie, părea că singurul rol al fetei era cel de a se îngrijora.

Dar... nu trebuia să aibă încredere în Ander ca să afle mai multe despre piatra tunetului.

Deschise sertarul biroului şi puse cutiuţa albastră în mijlocul patului. O jena să ia în considerare testarea ipotezei lui, chiar şi singură în camera ei cu uşa închisă şi cu obloanele trase.

La parter, farfuriile şi furculiţele zăngăneau în drum spre chiuvetă. Era rândul ei să spele vasele, dar nu venise nimeni ca să o bată la cap în legătură cu asta. Era ca şi când nici n-ar fi fost acolo.

Paşii care răsunau pe scări o făcură să se întindă după ghiozdan. Trebuia să pară că învăţa, dacă ar fi intrat tatăl ei. Avea teme la matematică, un test la limba latină vineri şi foarte mult de recuperat pentru orele pe care le pierduse astăzi. Umplu patul cu manuale şi mape, acoperind cutia cu

piatra tunetului. Își puse cartea de matematică pe genunchi, chiar înainte ca el să bată la ușă.

– Da?

Tatăl ei băgă capul pe ușă. Avea un prosop de bucătărie pe umăr, iar mâinile îi erau roșii de la apa fierbinte. Eureka se încruntă la o pagină aleasă la întâmplare din cartea de matematică și speră ca abstractivitatea acesteia să o distragă de la vina de a-l fi lăsat pe el să-i îndeplinească sarcinile.

Cândva, stătea deasupra patului ei, ajutând-o la teme cu sfaturi inteligente și surprinzătoare. Acum, nici măcar nu intra în cameră.

Făcu semn cu capul spre carte.

– Principiul incertitudinii? E unul greu. Cu cât știi mai mult despre felul în care se schimbă o variabilă, cu atât mai puțin știi despre cealaltă. Și totul se schimbă, mereu.

Eureka privi spre tavan.

– Nu mai știu care e diferența dintre variabile și constante.

Încercăm să facem doar ce este mai bun pentru tine, Reka.

Ea nu răspunse. Nu avea ce răspuns să-i dea în legătură cu acest subiect, nu avea ce să-i spună.

Când închise ușa, ea citi paragraful introductiv despre principiul incertitudinii. Pe pagina cu titlul capitolului era desenat un triunghi mare, simbolul grecesc pentru schimbare, delta. Avea aceeași formă ca piatra tunetului înfășurată în tifon.

Împinse la o parte cartea și deschise cutia. Piatra tunetului, încă înfășurată în ciudatul tifon alb, părea mică și nesemnificativă. O ridică, amintindu-și cât de delicat o atinsese Brooks. Încercă să atingă același nivel de respect. Se gândi la avertismentul lui Ander de a testa singură piatra

și la faptul că Brooks nu trebuia să afle ce avea. Ce *anume* avea? Nici măcar nu văzuse cum arăta piatra. Se gândi la post-scriptumul Dianei: „Nu desface tifonul până când nu va fi nevoie. Vei ști când va sosi momentul".

Haosul domnea în viața Eurekăi. Era pe cale să fie dată afară din casa în care ura să locuiască. Nu fusese la școală. Se îndepărtase de toți prietenii ei și urmărea păsările înainte de răsărit, pe malul râului, ca să se întâlnească cu o bătrână clarvăzătoare. Cum știa că *acum* era momentul *acela* mistic despre care spunea Diana?

Întinzându-se după paharul de pe noptieră, lăsă piatra în tifon. O așeză pe coperta manualului de latină. Cu mare grijă, turnă un firicel din apa rămasă de seara trecută direct pe piatră. Privi umezeala infiltrându-se în tifon. Era doar o piatră.

Lăsă piatra jos și își întinse picioarele pe pat. Visătoarea din ea era dezamăgită.

Apoi, cu colțul ochiului, văzu o oarecare mișcare. Tifonul pietrei se ridicase într-un colț, ca și când apa l-ar fi eliberat. „Vei ști când." Auzi vocea Dianei ca și când ar fi stat întinsă lângă Eureka, iar asta o făcu să se înfioare.

Desfăcu mai mult colțul tifonului. În urma acestui gest, piatra se învârti, lăsând să cadă materialul alb strat după strat. Degetele fetei pipăiră prin materialul desfăcut, în timp ce forma triunghiulară a pietrei se micșora și devenea tot mai ascuțită în mâinile ei.

În cele din urmă, ultimul strat de material căzu. Ținea în mâini o piatră cu două laturi egale, cam de mărimea medalionului cu piatră de lapislazuli, dar de câteva ori mai grea. Îi studie suprafața – netedă, cu unele colțuri și

imperfecțiuni, ca a oricărei alte pietre. Pe alocuri, se zăreau cristale de un albastru-gri. Ar fi fost o piatră bună de aruncat pentru Ander.

Telefonul ei bâzâi pe noptieră. Se întinse după el, inexplicabil de sigură că era acesta. Dar pe ecranul telefonului apăru fotografia cochetă a lui Cat, îmbrăcată sumar. Eureka lăsă să intre mesageria vocală. Prietena ei îi trimisese mesaje și o sunase la intervale de câteva ore, de la prima pauză din acea dimineață. Eureka nu știa ce să-i spună. Se cunoșteau prea bine ca să o mintă sau să nu-i spună nimic din ce se întâmpla.

Când ecranul telefonul se stinse, iar dormitorul fu din nou slab luminat, fața deveni conștientă de lumina slabă și albastră pe care o emana piatra. Nervuri minuscule albăstrui și gri străluciră de-a lungul suprafeței acesteia. Le fixă cu privirea până când începură să semene cu un limbaj abstract. Întoarse piatra și privi forma cunoscută de pe spate. Nervurile se adunau în cercuri. Urechile îi țiuiră. Pielea i se făcu de găină. Imaginea de pe piatra tunetului arăta întocmai ca și cicatricea de pe fruntea lui Brooks.

Un tunet slab se auzi în cer. Era doar o coincidență, dar una care o făcu să tresară. Piatra îi alunecă din mână și căzu într-un pliu al cuverturii. Întinse din nou mâna spre pahar și turnă conținutul pe piatra neacoperită ca și când ar fi stins un foc, ca și când ar fi stins prietenia ei cu Brooks.

Apa ricoșă din piatră și o împroșcă.

Ea scuipă și își șterse fruntea. Își coborî privirea spre piatră. Cuvertura patului, notițele și manualele ei erau ude. Le șterse cu o pernă și le dădu la o parte. Ridică piatra. Era uscată precum craniul unui animal de pe peretele unui bar.

„Imposibil", mormăi ea.

Se dădu jos din pat ținând piatra în mână și întredeschise ușa. La televizorul de la parter se difuzau știrile locale. Lampa de noapte a gemenilor proiecta raze slabe prin ușa întredeschisă a camerei pe care o împărțeau. Merse tiptil spre baie, închise ușa și o încuie pe dinăuntru. Rămase cu spatele la perete și se privi în oglindă ținând piatra.

Pijamaua era stropită cu apă. Se privi în oglindă. Vârfurile părului din jurul feței erau ude. Ținu piatra sub robinet și îl deschise la maxim.

În clipa în care apa lovea piatra, era respinsă instantaneu. Nu, nu era asta – Eureka se uită mai cu atenție și văzu că apa nici măcar nu o atingea. Ricoșa în aerul de deasupra și din jurul ei.

Închise robinetul. Se așeză pe marginea căzii din cupru, care era ticsită cu jucăriile fraților ei. Chiuveta, oglinda, covorul – toate erau complet ude. Piatra tunetului era complet uscată.

– Mamă, murmură ea, în ce m-ai băgat?

Ținu piatra mai aproape de față și o examină, întorcând-o pe toate părțile. O mică gaură fusese făcută în partea de sus a celui mai mare unghi al triunghiului, suficient de mare încât un lănțișor să treacă prin aceasta. Piatra tunetului putea fi purtată ca un colier.

Atunci, de ce să o țină înfășurată în tifon? Poate că tifonul proteja materialul de etanșare care fusese adăugat ca să respingă apa. Eureka privi pe fereastra băii ploaia care cădea pe crengile întunecate. Îi veni o idee.

Șterse cu un prosop chiuveta și podeaua, încercând să strângă cât mai multă apă. Băgă piatra tunetului în buzunarul pijamalei și ieși pe hol. La capătul scării, privi în jos

și îl văzu pe tatăl ei adormit pe canapea, al cărui trup era luminat de strălucirea televizorului. Un bol de floricele stătea în echilibru pe pieptul lui. Din bucătărie, auzi taste lovite frenetic, ceea ce însemna că nu putea fi decât Rhoda care își chinuia laptopul.

Eureka se furișă la parter și deschise ușa din spate. Singurul care o văzu fu Squat, câinele familiei, care ieși alergând, deoarece adora să se murdărească atunci când ploua. Fata îl scărpină în cap și îl lăsă să sară ca să-i lingă fața, un obicei de care Rhoda încercase să-l dezvețe de ani de zile. Câinele o urmă coborând treptele verandei și îndreptându-se către poarta dinspre râu.

Un alt tunet o obligă pe fată să-și amintească de faptul că plouase toată seara, că tocmai o auzise pe Cokie Faucheux spunând ceva la televizor despre o furtună. Ridică zăvorul porții și ieși spre docul unde vecinii lansau în apă piroga de pescuit. Se așeză pe margine, își suflecă pantalonii de pijama și își băgă picioarele în râu. Era atât de rece încât corpul îi înțepeni. Dar nu își scoase din apă picioarele înghețate, chiar dacă pielea începea să o usture.

Cu mâna stângă, luă piatra din buzunar și privi picăturile fine ricoșând de pe suprafața acesteia. Stropii îi atraseră atenția dezorientată și lui Squat, care mirosi piatra și își udă nasul.

Prinse piatra în pumn și o băgă în râu, aplecându-se și îndreptându-și brațul în apă, inhalând brusc din cauza frigului. Apa tremură; apoi nivelul crescu, iar Eureka văzu o bulă mare de aer formându-se în jurul pietrei și al brațului ei. Bula se termina chiar sub suprafața apei, acolo unde își ținea cotul.

Cu mâna dreaptă, Eureka exploră bula de sub apă, aşteptându-se să spargă. Nu se sparse. Era maleabilă şi robustă, ca un balon ce nu putea fi spart. Când îşi scoase mâna dreaptă din apă, simţi o diferenţă. Mâna stângă, care încă era sub apă, învăluită de bula de aer, nu era deloc udă. În sfârşit, scoase piatra din apă şi văzu că şi aceasta rămăsese complet uscată.

– Bine, Ander, spuse ea. Ai câştigat.

24

DISPARIȚIA

Cioc. Cioc. Cioc.

Când Polaris sosi la fereastra ei înainte de răsăritul soarelui, marți dimineața, Eureka se ridică din pat la a treia lovitură în geam. Dădu la o parte perdelele și deschise fereastra ca să întâmpine pasărea verde.

Pasărea însemna madame Blavatsky, iar aceasta însemna răspunsuri. Să aibă traducerea *Cărții inbirii* devenise cea mai captivantă misiune a fetei de la moartea Dianei. Cumva, în timp ce povestea devenea mai grozavă și mai fantastică, legătura Eurekăi cu mama ei se întărea. Simțea o curiozitate copilărească de a cunoaște detaliile profeției vrăjitoarelor bârfitoare, ca și când ar fi fost relevantă pentru propria ei viață. Abia aștepta să se întâlnească cu bătrâna, lângă salcie.

Dormise cu piatra tunetului agățată pe același lanț cu medalionul din lapislazuli. Nu suporta să o înlășoare și să o pună din nou la loc. Era grea și caldă în jurul gâtului, deoarece se aflase pe pieptul ei toată noaptea. Hotărî să-i ceară părerea lui madame Blavatsky în legătură cu ea. Însemna

să o primească pe bătrână și mai mult în viața ei privată, dar fata avea încredere în instinctele ei. Poate că Blavatsky știa ceva care ar fi putut să o ajute pe Eureka să înțeleagă mai bine piatra – poate că ar fi putut chiar să-i explice de ce era obiectul interesului lui Ander.

Întinse o mână spre Polaris, dar pasărea zbură pe lângă ea. Intră în cameră, zbură agitată în cerc, aproape de tavan, apoi ieși rapid pe fereastră în cerul întunecat. Bătu din aripi, trimițând un curent de aer cu miros de pin spre Eureka, dezvăluindu-și penele multicolore de sub aripi. Ciocul i se deschise spre cer într-un țipăt strident.

– Acum ești cocoș? spuse ea.

Polaris țipă din nou. Sunetul era jalnic, complet diferit de notele melancolice pe care le auzise cântându-le înainte.

– Vin.

Eureka se uită la pijamalele și la picioarele ei goale. Afară era frig, aerul era umed, iar soarele mai avea până să răsară. Apucă primul lucru pe care îl găsi în dulap: treningul verde decolorat de la Evangeline, pe care îl purta la cursele de maraton din deplasare. Treningul din nailon era cald și putea să alerge îmbrăcată așa, iar ea nu avea niciun motiv să fie sentimentală în privința echipei pe care trebuise s-o implore ca să o părăsească. Se spălă pe dinți și își strânse părul. Îl găsi pe Polaris pe o tufă de rozmarin de la marginea verandei din față.

Dimineața era umedă, plină de cântecul greierilor și de foșnetul clar al rozmarinului legănat de vânt. De această dată, pasărea nu o mai aștepta ca să-și lege șireturile pantofilor. Zbură în aceeași direcție în care o urmase alaltăieri, dar mai repede. Eureka începu să alerge. Ochii ei erau

și obosiți, și atenți. Gambele o usturau din cauza cursei din ziua precedentă.

Țipătul păsării era persistent și strident pe strada adormită, la ora cinci dimineața. Eureka își dori să fi știut cum s-o facă să tacă. Astăzi, dispoziția lui Polaris era alta, dar ca nu vorbea pe limba lui. Tot ce putea să facă era să țină pasul cu el.

Alerga când trecu pe lângă băiatul cu ziare din camioneta roșie, din capătul străzii Shady Circle. Îi făcu din mână ca și când ar fi fost prietenoasă, apoi o luă la dreapta ca să meargă pe scurtătură, prin curtea familiei Guillot. Ajunse la râul cu strălucirea-i verde de dimineață. Îl pierduse din ochi pe Polaris, dar cunoștea drumul spre salcie.

Ar fi putut să alerge cu ochii închiși și aproape că se simțea făcând asta. Trecuseră zile de când Eureka nu mai dormise bine. Era aproape vlăguită. Privi reflexia lunii strălucind pe suprafața apei și și-o imaginâ dând naștere unor luni mai mici. Micile semiluni înotau în amonte, sărind ca peștii zburători, încercând să o întreacă pe fată. Dorindu-și să câștige, mări viteza, până când se împiedică de rădăcinile unei ferigi și se rostogoli în noroi. Aterizâ pe încheietura mâinii afectate. Se crispă de durere când se ridică în picioare și își reluă ritmul.

Pasărea țipă.

Polaris se năpusti peste umărul ei, pe ultimii douăzeci de metri spre salcie. Pasărea rămase în urmă, scoțând încă țipetele gâtuite care îi cauzau dureri de urechi Eurekăi. Doar când ajunse la copac își dădu seama de motivul acestui zgomot. Se rezemă de trunchiul neted și alb și își

puse mâinile pe genunchi ca să respire. Madame Blavatsky nu era acolo.

Acum, Polaris nu mai ciripea mânios. Zbura în cercuri largi deasupra copacului. Eureka își ridică privirea spre pasăre, dezorientată și extenuată – iar apoi înțelese.

– Nu voiai să vin aici.

Pasărea țipă.

– Ei bine, de unde ar trebui să aflu unde este?

Polaris țipă din nou.

Zbură în direcția din care tocmai venise Eureka, întorcându-se o dată, în mod clar, dacă nu absurd, ca să privească. Cu greutate în piept, fără energie, fata îl urmă.

Cerul încă era întunecat când o parcă pe Magda în parcarea plină de gropi din fața magazinului lui madame Blavatsky. Vântul împrăștia puținele frunze de stejar de pe pavajul accidentat. Un stâlp de iluminat lumina intersecția, dar lăsa mallul într-o întunecime ciudată.

Eureka mâzgălise un bilet în care spunea că mergea mai devreme la școală pentru laboratorul de știință și îl lăsase pe masa din bucătărie. Știa că probabil arătase ridicol deschizându-i portiera păsării, dar așa erau majoritatea acțiunilor Eurekăi din ultima vreme. Polaris fu un copilot minunat de îndată ce fata își dădu seama că acele două sărituri într-o parte sau în cealaltă a bordului îi indicau direcția în care trebuia să vireze. Cu sistemul de încălzire pornit, cu geamurile coborâte și cu trapa deschisă, acceleră spre magazinul traducătoarei, aflat în cealaltă parte a orașului Lafayette.

În parcare mai era o singură mașină. Părea că fusese parcată în fața salonului de bronzat de alături, de câteva

decenii, ceea ce o făcu pe Eureka să se întrebe cum o ocolea bătrâna Blavatsky.

Polaris zbură pe fereastra deschisă şi pe scările exterioare înainte ca Eureka să oprească motorul. Când îl ajunse din urmă, mâna ei zăbovi neliniştită deasupra ciocanului vechi, cu cap de leu.

– Mi-a spus să nu o deranjez acasă, îi zise Eureka lui Polaris. Erai acolo, îţi aminteşti?

Ţipătul ascuţit al păsării o făcu să tresară. Nu i se păru în regulă să bată la uşă atât de devreme aşa că, în schimb, Eureka împinse uşor uşa cu şoldul, care se deschise spre holul cu tavan fals al lui madame Blavatsky. Fata şi pasărea intrară. Holul era liniştit şi umed şi mirosea a lapte stricat. Cele două scaune pliante erau încă acolo, aşa cum erau şi lampa roşie, şi raftul gol de reviste. Dar ceva părea diferit. Uşa de la studiou era întredeschisă.

Eureka se uită la Polaris. Tăcut, acesta îşi ţinu aripile pe lângă corp când zbură pe uşă. După o clipă, fata îl urmă.

Fiecare centimetru al biroului lui madame Blavatsky fusese scotocit; tot ce se putea sparge fusese spart. Toate cele patru colivii erau distruse cu cleşti pentru sârmă. O colivie atârna de tavan, deformată; celelalte fuseseră aruncate pe podea. Câteva păsări ciripeau agitate pe pervazul unei ferestre deschise. Celelalte probabil că zburaseră – sau, mai rău. Pene verzi zăceau împrăştiate peste tot.

Portretele încruntate zăceau sfâşiate pe covorul persan murdărit cu noroi. Pernele de pe canapea fuseseră tăiate, umplutura ieşind ca puroiul dintr-o rană. Umidificatorul de lângă peretele din spate bolborosea, iar Eureka, care avusese grijă de alergiile gemenilor, ştia că însemna că aproape

rămăsese fără apă. Un raft de cărți era făcut țăndări pe podea. Una din țestoase explora munții neregulați din hârtie.

Eureka merse prin cameră, păşind cu atenție peste cărți şi rame de fotografii sfărâmate. Observă o mică farfurie pentru unt, plină cu inele cu pietre. Scena nu părea a fi un jaf obişnuit.

Unde era femeia? Şi unde era cartea ei?

Începu să caute printre nişte ziare mototolite de pe birou, dar nu voia să intre în lucrurile personale ale femeii, chiar dacă o făcuse deja cineva. În spatele biroului, observă scrumiera în care traducătoarea îşi stingea țigările. Patru mucuri de țigări sărutate de rujul inconfundabil al lui madame Blavatsky. Două erau albe ca hârtia.

Eureka atinse pandantivele din jurul gâtului, abia dându-şi seama că-şi făcea un obicei din a le cere ajutorul. Închise ochii şi se aşează pe scaunul de la birou. Pereții negri şi tavanul păreau că se strângeau în jurul ei.

Țigările galbene o făcură să se gândească la fețe palide, destul de calme încât să fumeze înainte... sau după, sau în timpul distrugerii biroului clarvăzătoarei. Ce căutaseră intruşii?

Unde era cartea ei?

Ştia că fusese părtinitoare, dar nu putea să îşi imagineze alți vinovați în afara oamenilor fantomatici de pe drumul întunecat. Ideea că degetele lor palide au ținut cartea Dianei o făcu pe Eureka să se ridice în picioare.

În spatele biroului, aproape de fereastra deschisă, descoperi un mic alcov pe care nu îl văzuse la prima ei vizită. De tocul uşii atârna o perdea din mărgele purpurii, care zornăiau când treceai prin aceasta. În alcov se găseau o bucătărioară cu o chiuvetă micuță, o jardinieră prea mare

cu mărar, un taburet din lemn cu trei picioare şi, în spatele minifrigiderului, un surprinzător rând de scări.

Apartamentul lui madame Blavatsky era la etajul de deasupra biroului. Eureka urcă trei trepte odată. Polaris ciripi aprobator, ca şi când aceasta ar fi fost direcţia în care îşi dorise ca ea să fi mers în tot acest timp.

Treptele erau întunecate, aşadar, ea îşi folosi telefonul ca să lumineze calea. Fiecare încuietoare era unică şi veche, şi părea cu totul inexpugnabilă. Gândindu-se că oricine ar fi scotocit studioul de la parter nu ar fi putut intra în apartamentul femeii, Eureka era uşurată.

Polaris ciripi nervos, ca şi când s-ar fi aşteptat ca ea să aibă o cheie. Coborî şi ciuguli covorul zdrenţuit din pragul uşii ca o găină disperată după mâncare. Eureka îndreptă lumina telefonului în jos, ca să vadă ce făcea.

Îşi dori să nu o fi făcut.

O baltă de sânge se prelinsese prin spaţiul dintre uşă şi palier. Umezise majoritatea treptelor de sus, iar acum se răspândea în jos. În tăcerea întunecată a scărilor, Eureka auzi o picătură căzând de pe treapta de sus, pe cea pe care stătea. Se retrase speriată câţiva centimetri.

O cuprinse ameţeala. Se aplecă în faţă, intenţionând să îşi rezeme o mână pe uşă pentru o clipă, ca să-şi păstreze echilibrul – dar căzu pe spate când uşa cedă la cea mai mică apăsare a atingerii ei. Se rostogoli în apartament, ca un copac tăiat. Bufnitura greoaie a uşii fu însoţită de o plesnitură umedă pe covor; Eureka îşi dădu seama că avea legătură cu balta de sânge din spatele uşii. Impactul împroşcă sângele până pe pereţii pătaţi de fum.

Oricine fusese acolo scosese uşa din balamale şi, înainte să plece, o rezemase astfel încât să pară încuiată din afară.

Trebuia să plece. Trebuia să se întoarcă exact acum, să ugă pe scări și să iasă de aici înainte de a vedea ceva ce nu oia să vadă. Gura i se umplu cu un gust grețos. Trebuia să une la poliție. Trebuia să iasă și să nu se mai întoarcă.

Dar nu putea. Ceva i se întâmplase unei persoane la care inea. Cu toate că instinctele îi strigau: „Fugi!", Eureka nu utea să îi întoarcă spatele femeii.

Păși peste palierul însângerat, pe ușa căzută și îl urmă e Polaris în apartament. Mirosea a sânge, a transpirație și igări. Zeci de lumânări aproape stinse pâlpâiau pe șemineu. Erau singura lumină din încăpere. În afara singurei ferestre nici, un aparat electric pentru insecte bâzâia cu un ritm constant. În mijlocul camerei, întinsă pe covorul albastru, n primul loc pe care îl bănuise Eureka și ultimul spre care și permise să privească, se afla madame Blavatsky, la fel le moartă ca și Diana.

Eureka își duse mâna la gât ca să-și înăbușe un suspin. Peste umărul ei, scara spre ieșire părea interminabilă, ca și când nu avea să reușească să coboare fără să leșine. Din nstinct, pipăi buzunarul după telefon. Formă numărul poliiei, dar nu reuși să apese butonul de apel. Nu avea voce, ıicio cale prin care să comunice unui străin de la celălalt capăt al firului că femeia care îi devenise aproape ca o namă era moartă.

Telefonul căzu din nou în buzunar. Se apropie de femeie, lar fu atentă să rămână dincolo de balta de sânge.

Smocuri de păr castaniu erau pe podea, înconjurând capul bătrânei ca o coroană. Acolo unde părul fusese smuls le pe scalp, se vedeau porțiuni de piele roz. Avea ochii deschiși. Unul privea în gol, spre tavan. Celălalt fusese

complet scos din orbită. Se legăna lângă tâmpla ei, atârnând de o arteră roz. Obrajii îi erau sfârtecați ca și când niște unghii ascuțite i-ar fi sfâșiat. Mâinile și picioarele îi erau întinse pe lângă corp, făcând-o să arate ca un fel de înger de zăpadă mutilat. Într-o mână ținea un rozariu. Mantia ei peticită era îmbibată cu sânge. Fusese bătută, sfâșiată și injunghiată în mod repetat în piept cu un obiect care lăsase urme mai mari decât cele ale unui cuțit. Fusese lăsată să sângereze pe podea.

Eureka se rezemă de perete, clătinându-se. Se întrebă care fuseseră ultimele gânduri ale lui madame Blavatsky. Încercă să-și imagineze rugăciunile pe care le-ar fi spus femeia în drum spre lumea cealaltă, dar, din cauza șocului, nu se putea gândi la nimic. Se lăsă pe genunchi. Diana spunea întotdeauna că, în lume, toate lucrurile aveau o legătură. De ce nu se oprise Eureka să se gândească la ce legătură avea *Cartea iubirii* cu piatra tunetului, despre care Ander știa atât de multe – sau la oamenii de care o protejase pe drum? Dacă ei erau cei care îi făcuseră asta femeii, era sigură că veniseră în căutarea *Cărții iubirii*, pentru care omorâseră pe cineva.

Și, dacă era adevărat, madame Blavatsky murise din vina ei. Se gândi la separeul pentru spovedanie, unde mergea duminica după-amiaza împreună cu tatăl ei. Nu știa câte rugăciuni „Bucură-te Marie" sau „Tatăl Nostru" ar fi trebuit să spună ca acel păcat să-i fie iertat.

Nu ar fi trebuit să insiste să continue să traducă. Madame Blavatsky o avertizase în privința riscurilor. Eureka ar fi trebuit să facă legătura între ezitarea bătrânei și pericolul în care se afla ea, despre care îi spusese Ander. Dar ea nu o

făcuse. Poate că nu dorise să o facă. Poate că își dorea ceva drăguț și magic în viața ei. Acum, acel ceva drăguț și magic era mort.

Crezu că avea să se sufoce, dar nu o făcu. Crezu că ar putea să țipe, dar nu țipă. În schimb, îngenunche mai aproape de pieptul bătrânei și rezistă impulsului de a o atinge. Luni de zile tânjise după ocazia imposibilă de a o ține în brațe pe Diana, după moartea ei. Acum, își dorea să o atingă pe madame Blavatsky, dar rănile deschise o împiedicau. Nu pentru că Eureka era dezgustată, ci pentru că știa că nu trebuie să se implice în această crimă. Se retrase știind că, indiferent de cât de mult îi păsa, nu mai putea face nimic pentru ea.

Și-i imaginã pe ceilalți asistând la această scenă: paloarea gri pe care ar fi căpătat-o pielea Rhodei, ca atunci când îi era greață, făcându-i rujul portocaliu să pară ridicol; rugăciunile care ar fi izvorât din gura uneia dintre cele mai pioase colege ale Eurekăi, Belle Pogue; înjurăturile neîncrezătoare pe care le-ar fi rostit Cat. Își imaginã că se putea vedea din afara corpului. Părea la fel de lipsită de viață și de imobilă ca un bolovan care fusese pus în apartament cu mii de ani în urmă. Părea neclintită și inaccesibilă.

Moartea Dianei pusese capăt misterelor morții pentru Eureka. Știa că moartea o aștepta, așa cum o făcuse și în cazul lui madame Blavatsky, așa cum o făcuse pentru toți pe care-i iubea sau nu. Știa că oamenii se năsteau ca să moară. Își aminti ultimul vers din poezia lui Dylan Thomas, pe care o citise cândva pe un forum de pe internet. Era singurul lucru care avea sens pentru ea în timpul petrecut în spital: *După prima moarte, nu mai există alta.*

Diana fusese prima moarte din viața fetei. Însemna că moartea lui madame Blavatsky *nu mai exista*. Nici măcar moartea fetei nu avea să mai *existe*.

Durerea ei era puternică; părea diferită de cea cu care erau obișnuiți oamenii.

Îi era teamă, dar nu de corpul care zăcea neînsuflețit din fața ei – văzuse lucruri mai rele în prea multe coșmaruri. Îi era teamă de ce însemna moartea femeii pentru ceilalți oameni apropiați ei, care erau din ce în ce mai puțini. Nu se putu abține să nu se simtă prădată, știind că nu avea să înțeleagă niciodată restul *Cărții iubirii*.

Îi luaseră criminalii cartea? Gândul că altcineva se afla în posesia acesteia, că avea mai multe informații decât ea, o înfuria. Se ridică și se îndreptă spre tejgheaua la care femeia lua micul dejun, apoi spre noptieră căutând cartea, fiind cât se poate de atentă să nu altereze ceea ce știa că urma să fie scena crimei.

Nu găsi nimic, doar suferință. Era atât de nefericită încât abia vedea. Polaris țipă și ciuguli marginile mantiei lui madame Blavatsky.

„Ultimul cuvânt ar putea să schimbe totul", se gândi Eureka. Dar *acesta* nu putea fi ultimul cuvânt al lui madame Blavatsky. Merita mai mult decât atât.

Eureka se așeză din nou pe podea. Degetele ei își găsiră intuitiv calea spre piept, făcând semnul crucii. Își împreună mâinile și plecă apoi capul într-o rugăciune tăcută adresată Sfântului Francisc, cerând pace din partea bătrânei. Își ținu capul plecat și ochii închiși până când simți că rugăciunea ei părăsi camera, în drum spre atmosferă. Spera că ajunse la destinație.

Ce avea să se întâmple cu ea? Eureka nu avea cum să știe cine urma să o găsească pe femeie, dacă avea prieteni sau familie în apropiere. Cât timp se gândi la cele mai simple modalități de a o ajuta pe aceasta, își imagină conversațiile îngrozitoare cu șeriful. Pieptul i se strânse. Dacă fata s-ar fi implicat într-o anchetă penală, nu ar fi adus-o la viață pe bătrână. Totuși, trebuia să găsească o cale prin care să anunțe poliția.

Privi prin cameră, descurajată, iar apoi îi veni o idee.

Pe palier, trecuse pe lângă alarma de incendiu comercială, instalată probabil înainte ca imobilul să devină rezidențial. Eureka se ridică și păși în jurul bălții de sânge, alunecând puțin când trecu pe lângă ușă. Își recăpătă echilibrul și își trase mâneca treningului peste mână, ca să evite să lase amprente. Întinse mâna spre trapa roșie și trase maneta metalică în jos.

Alarma se declanșă instantaneu, asurzitor, aproape comic de tare. Eureka își băgă capul între umeri și se îndreptă spre ieșire. Înainte de a pleca, aruncă încă o privire spre femeie. Voia să îi spună că îi părea rău.

Polaris era cocoțat pe umărul sfâșiat al femeii, ciugulind încet din locul în care inima bătuse cândva. În lumina lumânărilor, părea fosforescent. Când o observă pe Eureka privindu-l, își înălță capul. Ochii negri sclipiră demonic. Sâsâi în direcția ei, apoi țipă o dată, atât de ascuțit încât străpunse sunetul alarmei de incendiu.

Eureka sări, apoi se răsuci. Alergă pe restul treptelor, până jos. Nu se opri până când nu trecu prin studioul lui madame Blavatsky, prin holul luminat în roșu și până când nu ajunse gâfâind în parcare, unde un soare auriu tocmai începea să ardă pe cer.

25

PIERDUT ÎN LARG

Sâmbătă dimineața, gemenii intrară alergând în camera Eurekăi.

– Trezește-te! sări Claire pe pat. Ne petrecem ziua cu tine!

– Este minunat. Eureka se frecă la ochi și se uită la ceasul de pe telefon. Browserul era încă deschis la pagina de Google, unde căutase cuvintele „Yuki Blavatsky" și pe care o reîncărca încontinuu, sperând să citească o știre despre crimă.

Nu apăruse nimic. Nu văzuse decât anunțurile din paginile aurii ale afacerii lui Blavatsky, despre care doar părea că nu mai există. Marți, după o zi insuportabil de lungă, condusese pe lângă mall, dar la curba din parcarea goală, își pierduse curajul și accelerase până ce palmierul cu neon stins nu se mai zări în oglinda ei retrovizoare.

Bântuită de lipsa evidentă a prezenței poliției, de gândul că madame Blavatsky se descompunea singură în studio, Eureka condusese spre universitate. În mod clar, faptul că declanșase alarma de incendiu nu fusese suficient,

așa că se așeză la unul dintre calculatoarele libere de la uniunea studenților și completă un formular de sesizare online, fără să-și spună numele. Era mai sigur să o facă acolo, în mijlocul aglomeratei uniuni a studenților, decât să aibă pagina de internet a poliției în istoricul browserului laptopului de acasă.

Completă formularul simplu, dând numele și adresa femeii decedate. Lăsă gol câmpul în care trebuia să ofere informații despre suspecți, deși Eureka, în mod inexplicabil, era sigură că ar fi putut să-i identifice pe asasinii lui madame Blavatsky.

Când trecuse din nou miercuri pe lângă salonul lui Blavatsky, banda galbenă a poliției bloca ușa de la intrare, iar parcarea era ticsită cu mașini de poliție. Șocul și durerea pe care refuzase să le simtă în prezența corpului femeii trecuseră peste Eureka precum un val distructiv de vinovăție paralizantă. De atunci, se scurseseră trei zile, iar ea nu auzise nimic nici la radio sau la știrile de la televizor, și nici pe internet sau în ziare. Liniștea o înnebunea.

Își reprimase impulsul de a avea încredere în Ander, deoarece nu putea împărtăși nimănui ce se întâmplase și, chiar dacă ar fi putut, nu ar fi știut cum să-l găsească. Eureka era pe cont propriu.

– De ce porți aripi gonflabile?

Strânse mușchii portocalii gonflabili ai lui William când el se mișcă pe sub așternuturile ei.

– Mama ne-a spus că ne vei duce la piscină!

Așteaptă. Astăzi era ziua în care Eureka fusese de acord să meargă la plimbare cu barca, împreună cu Brooks.

„Este destinul tău", îi spusese madame Blavatsky, stârnindu-i curiozitatea fetei. Nu murea de nerăbdare să își petrecă timpul cu acesta, dar măcar era pregătită să-l înfrunte. Voia să facă și cel mai mic gest în onoarea amintirii bătrânei.

– Vom merge la piscină în altă zi. Eureka îl dădu într-o parte pe William, ca să se poată da jos din pat. Am uitat că trebuie să...

– Nu-mi spune că ai uitat că trebuia să-i supraveghezi pe gemeni? Rhoda apăru în pragul ușii, într-o rochie roșie creponată. O agrafă îi ținea cocul foarte bine strâns. Tatăl tău este la serviciu, iar eu țin discursul inaugural la dejunul oficial al decanului.

Mi-am făcut planuri cu Brooks.

– Fă-ți altele. Rhoda își înclină capul și se încruntă. Ne descurcam atât de bine!

Se referea la faptul că Eureka fusese la școală și că rezistase orelor din iad ale ședințelor de marți după-amiaza cu doctorul Landry. Fata căutase ultimele trei bancnote de douăzeci de dolari pe care le avea, apoi aruncase pe masa de cafea a lui Landry un săculeț uzat cu mărunțiș în valoare de aproximativ cincisprezece dolari, de care mai avea nevoie ca să plătească ședința. Nu știa cum avea să își permită să sufere din nou săptămâna viitoare, dar, luând în considerare lentoarea cu care se scurseseră ultimele zile, ziua de marți părea oricum o eternitate.

– Bine. Îi voi supraveghea pe gemeni.

Nu trebuia să-i spună Rhodei ce urmau să facă în acest timp. Îi trimise un mesaj lui Brooks, primul act de comunicare pe care îl inițiase de la jocul *Niciodată*: *Este în regulă dacă îi aduc pe gemeni?*

Bineînțeles! Răspunsul lui sosi imediat. *Și eu voiam să îți sugerez asta.*

– Eureka, spuse Rhoda. Șeriful a sunat în dimineața asta. Cunoști o femeie pe nume Blavatsky?

– Poftim? Vocea Eurekăi se stinse: De ce?

Își imagină amprentele ei pe hârtiile de pe biroul lui madame Blavatsky. Pantofii ei cufundându-se, fără să știe, în sângele femeii, dându-i de gol vizita.

– În mod evident, ea a... dispărut. Rhoda nu se pricepea să mintă. Probabil că polițiștii îi spuseseră că aceasta era moartă. Mama ei vitregă nu credea că Eureka ar fi suportat să audă vestea unei alte morți. Nu știa nici unu la sută din cât putea Eureka să suporte. Din nu știu ce motiv, poliția crede că voi vă cunoșteați.

Vocea Rhodei nu suna acuzator, ceea ce însemna că polițiștii nu o considerau pe Eureka un suspect – nu încă.

– Cat și cu mine am fost o dată la studioul ei. Fata încercă să nu spună o minciună. Este o ghicitoare.

– Prostia asta este o risipă de bani, știi doar. Șeriful va suna mai târziu. I-am spus că îi vei răspunde la niște întrebări. Rhoda se aplecă peste pat și îi sărută pe gemeni. Aproape am întârziat. Eureka, să nu-ți asumi niciun risc astăzi.

Fata dădu din cap în timp ce telefonul îi bâzâi în palmă, cu un mesaj de la Cat. *Șeriful a sunat acasă la mine să întrebe despre Blavatsky. CE S-A ÎNTÂMPLAT?*

Nu știu, răspunse Eureka, simțindu-se amețită. *Au sunat și aici.*

Și cum rămâne cu cartea ta? îi trimise prietena ei un alt mesaj, dar fata nu avea un răspuns, ci doar o greutate în piept.

Lumina soarelui strălucea pe suprafaţa apei când Iata şi gemenii păşirā pe scândurile lungi din cedru de la marginea cheiului lui Brooks, din Cypremort Point. Silueta lui subţire se aplecă în faţă, verificând frânghiile care urmau să ridice velele de îndată ce barca s-ar fi aflat pe apă.

Ariel era numele de botez al bărcii familiei. Era o barcă frumoasă şi veche, lungă de doisprezece metri, cu o carenă adâncă şi o pupă pătrată. Fusese a familiei de zeci de ani. Astăzi, catargul gol stătea ridicat şi rigid, despicând cupola cerului ca un cuţit. Un pelican se aşezase pe funia care lega barca de chei.

Brooks era în picioarele goale, în pantaloni scurţi şi purta un hanorac verde. Pe cap, avea vechea şapcă de baseball a tatălui său. Pentru o clipă, Eureka uită că jelea moartea lui madame Blavatsky. Uită chiar şi că era supărată pe băiat. Cât timp ea şi gemenii se apropiară de barcă, se bucură de mişcările lui simple – de cât de familiarizat era cu fiecare centimetru al bărcii, de puterea pe care o afişa strângând pânzele. Apoi, îi auzi vocea.

Striga în timp ce se îndrepta dinspre cabină spre puntea principală. Se aplecă pe scări, cu capul în dreptul galerei de dedesubt.

– Nu mă cunoşti şi nu mă vei cunoaşte niciodată, aşa că nu mai încerca.

Eureka se opri brusc pe chei. Gemenii erau obişnuiţi să o audă pe fată ţipând acasă, dar nu-l văzuseră pe Brooks aşa niciodată.

El privi în sus şi o văzu. Postura lui se relaxă. Chipul i se lumină.

– Eureka. Rânji. Arăţi minunat.

Ea mijì ochii spre galeră, întrebându-se la cine țipase Brooks.

– Este totul în regulă?

– Mai bine ca niciodată. O dimineață frumoasă, Harrington-Boudreaux! Brooks îi salută pe gemeni ridicându-și șapca. Sunteți pregătiți să fiți secunzii mei?

Cei doi frați săriră în brațele lui, uitând cât de înfricoșător fusese în urmă cu câteva momente. Eureka auzi pe cineva urcând din galeră, spre punte. Părul argintiu al mamei lui Brooks se ivi. Eureka era uimită de felul în care îi vorbise acesta lui Aileen. De pe pasarelă, îi întinse o mână ca să o ajute să urce scările abrupte, care se legănau ușor.

Aileen îi zâmbi obosită și își întinse brațele ca să o îmbrățișeze. Ochii îi erau umezi.

– Am pus mâncarea pentru masa de prânz în bucătărie. Își îndreptă gulerul rochiei în dungi. Sunt destule negrese, proaspăt coapte aseară.

Eureka și-o imagină pe femeia purtând un șorț prăfuit cu făină la ora trei dimineața, cocându-și anxietatea în aburii cu miros dulce, care purtau secretul schimbării lui Brooks. El nu o extenua doar pe prietena lui. Mama lui părea o versiune șterșă a ei.

Aileen își scoase pantofii cu toc și îi ținu în mână. Își întoarse ochii de un căprui-închis spre Eureka; aveau aceeași culoare ca ai fiului ei. Îi vorbi încet:

– Ai observat ceva ciudat la el în ultima vreme?

Măcar de-ar fi putut să i se destăinuie femeii și să audă prin ce trecuse și ea! Dar Brooks veni și se opri între ele, cuprinzându-le, cu câte un braț, de talie.

– Doamnele mele favorite, spuse el. Iar apoi, înainte ca Eureka să-i observe reacția lui Aileen, Brooks le dădu

drumul şi se îndreptă spre cârmă. Eşti pregătită să faci asta, Sepie?

„Nu te-am iertat", voia ea să spună, deşi citise toate cele şaisprezece mesaje jalnice pe care i le trimisese săptămâna asta şi cele două scrisori pe care i le lăsase în dulap. Era aici din cauza lui madame Blavatsky, pentru că era ceva ce îi spunea că destinul conta. Eureka încerca să înlocuiască ultima imagine a lui Blavatsky, moartă în studioul ei, cu amintirea femeii calme de sub salcia de lângă râu, cea care păruse convinsă că ea avea un motiv întemeiat să meargă astăzi cu barca, împreună cu Brooks.

„Ce se întâmplă după aceea depinde de tine."

Dar după aceea Eureka se gândi la Ander, care insista asupra faptului că Brooks era periculos. Cicatricea de pe fruntea lui era pe jumătate ascunsă sub umbra şepcii de baseball. Semăna cu o cicatrice obişnuită, nu cu vreo hieroglifă antică – şi, pentru o clipă, gândul că aceasta ar fi putut fi dovada unui lucru sinistru o făcu pe fată să se simtă nebună. Îşi coborî privirea spre piatra tunetului, întorcând-o. Inelele abia se vedeau în lumina soarelui. Se purtase ca un teoretician conspiraţionist care petrecuse prea multe zile închis, în faţa computerului conectat la internet. Trebuia să se relaxeze şi să stea la soare.

– Mulţumesc pentru prânz, îi spuse ea lui Aileen, care vorbea cu gemenii de pe pasarelă. Se apropie şi vorbi încet, astfel încât să o audă doar aceasta:

– În legătură cu Brooks. Ridică din umeri, încercând să pară indiferentă. Aşa sunt băieţii, ştii. Sunt sigură că William va ajunge să o terorizeze pe Rhoda într-o zi. Îi ciufuli părul fratelui ei. Înseamnă că te iubeşte.

Aileen privi din nou spre apă.

– Copiii cresc atât de repede! Presupun că uneori uită să ne ierte. Ei bine – nu o mai privi pe Eureka şi se strădui să zâmbească – distracţie plăcută, copii! Iar dacă se strică vremea, să vă întoarceţi imediat.

Brooks îşi întinse braţele şi îşi ridică privirea spre cer, care era albastru, imens şi senin, cu excepţia unui mic nor inocent la est, chiar sub soare.

– Ce ar putea să se întâmple?

Briza care foşnea prin părul prins în coadă al Eurekăi deveni înviorătoare când băiatul porni motorul lui *Ariel* şi se îndepărtă de chei. Gemenii, care arătau adorabil în vestele lor de salvare, ţipară. Îşi strânseră pumnii cu emoţie la prima zdruncinătură a bărcii. Valurile era blânde şi constante, iar aerul cât se poate de sărat. Chiparoşii şi taberele de familie mărgineau ţărmul.

Când Eureka se ridică de pe bancă să vadă dacă Brooks avea nevoie de ajutor, el îi făcu semn din mână să se aşeze.

– Totul este sub control. Relaxează-te!

Deşi oricine altcineva ar fi spus că Brooks încerca să se împace şi că golful era calm astăzi – cerul însorit făcea valurile să sclipească, iar cea mai mică pâlpâire a ceţii slabe lenevea în orizontul îndepărtat – Eureka era neliniştită. Pentru ea, Brooks şi marea erau în stare să-i facă aceeaşi surpriză întunecată: din senin, puteau să se transforme în cuţite şi să o înjunghie în inimă.

Credea că, după petrecerea dată de Trejean din acea seară, lucrurile nu aveau cum să se înrăutăţească şi mai mult, dar de atunci, Eureka pierduse şi *Cartea iubirii*, şi singura persoană care ar fi putut să o ajute să o înţeleagă. Mai rău,

credea că oamenii care o omorâseră pe madame Blavatsky erau aceiași care o vânau și pe ea. Chiar ar fi avut nevoie de un prieten – și, cu toate acestea, îi era aproape imposibil să-i zâmbească lui Brooks, din cealaltă parte a punții.

Puntea din lemn de cedru tratat avea milioane de adâncituri, cauzate de tocurile pantofilor petrecăreților. Diana obișnuia să meargă la petrecerile lui Aileen pe această barcă. Oricare dintre aceste urme ar fi putut fi făcute de singura pereche de pantofi cu toc pe care o avea. Eureka își imagină cum urmele făcute de mama ei ar fi ajutat-o să o cloneze și să o aducă înapoi la viață; să o readucă pe punte chiar acum, să o vadă dansând fără muzică, la lumina zilei. Își imagină că, probabil, suprafața inimii sale arăta ca această punte. Iubirea era un ring de dans, unde fiecare persoană pierdută lăsa o urmă.

Gemenii alergau peste tot în picioarele goale, strigând: „La revedere!" sau „Navigăm!" fiecărei tabere pe lângă care treceau. Soarele îi încălzea umerii Eurekăi și îi amintea să-i facă pe gemeni să se simtă bine. Își dori ca tatăl ei să fi fost aici, ca să le vadă fețele. Cu telefonul, făcu o fotografie și i-o trimise. Brooks îi rânji, iar ea îi răspunse dând din cap.

Trecură pe lângă doi bărbați cu șepci de baseball din plasă, care pescuiau dintr-o canoe de aluminiu. Brooks îi salută pe fiecare din ei, spunându-le pe nume. Priviră o barcă de pescuit crabi, care trecea pe lângă țărm. Apa era de un albastru-închis. Mirosea precum copilăria fetei, pe care și-o petrecuse, în mare parte, pe această barcă împreună cu unchiul lui Brooks, Jack, la cârmă. Acum, Brooks o conducea cu ușurință și încredere. Fratele lui, Seth, spunea întotdeauna că el era un navigator înnăscut, că nu ar fi fost

surprins dacă ar fi devenit amiral în marină sau ghid în Galapagos. Probabil că motivația lui Brooks de a naviga, oricare ar fi fost aceasta, avea să fie viitoarea lui meserie.

Nu trecu mult până când *Ariel* lăsă în urmă casele și rulotele din camping și se îndreptă, după o curbă, spre golful Vermilion, mai larg și puțin adânc.

Văzând mica plajă artificială, Eureka se prinse cu mâinile de banca albită pe care stătea. Nu se întorsese din ziua în care Brooks mai că se înecase aici – din ziua în care se sărutaseră. Simțindu-se jenată și agitată, nu putu să îl privească. Oricum era ocupat cu oprirea motorului și cu înălțarea pânzei principale din cocpit. După aceea, ridică vela triunghiulară.

Le înmânână vela lui William și lui Claire și le ceru să tragă de colțuri, făcându-i să creadă că îl ajutau să ridice pânza. Ei țipară când pânza albă și ondulată se înălță pe catarg, ajunse în locul potrivit și fu bătută de vânt.

Pânza se umflă, apoi se întinse din cauza brizei mai puternice dinspre est. Începură să navigheze la patruzeci și cinci de grade în direcția vântului, după care Brooks execută o manevră și aduse barca într-o zonă confortabilă, destinzându-i corespunzător pânzele. Cu vântul în spate, *Ariel* era maiestuoasă. Prora despica apa, împroșcând ușor spumă pe punte. Păsări-fregată negre zburau în cercuri mari deasupra, ținând pasul cu pânzele umflate de vânt. Pești zburători se înălțau peste valuri, ca niște stele căzătoare. Brooks îi lăsă pe gemeni să stea lângă el la cârmă, în timp ce barca se îndrepta spre vest, dincolo de golf.

Eureka le aduse copiilor cutii cu suc și două dintre sandviciurile făcute de Aileen, din bucătăric. Gemenii mâncară

în liniște, împărțind un șezlong aflat în colțul umbrit al punții. Eureka stătea lângă Brooks. Cu soarele căzându-i pe umeri, ea se uită mijit înainte, spre o limbă de pământ lungă și întinsă, plină de stuf verde-deschis, care se vedea la distanță.

– Încă mai ești supărată pe mine? întrebă el.

Ea nu voia să vorbească despre asta. Nu voia să vorbească despre niciun subiect care ar fi incomodat-o și care i-ar fi dezvăluit secretele pe care le deținea.

– Aceea este insula Marsh? Știa că așa era. Insula-barieră împiedica valurile mari să se spargă în golf. Ar trebui să rămânem la nord de insulă. Nu-i așa?

Brooks atinse ușor timona mare din lemn.

– Nu crezi că *Ariel* poate să se descurce în larg? Părea vesel, dar era încruntat. Sau eu sunt cel care te îngrijorează?

Eureka inhală o rafală de aer sărat, sigură de faptul că, dincolo de insulă, vedea valuri înspumate.

– Marea este agitată. S-ar putea ca gemenii să nu facă față.

– Vrem să mergem în larg! strigă Claire printre înghițiturile de suc de struguri.

– Fac asta tot timpul.

Brooks mișcă timona puțin spre est, ca să poată aluneca în jurul marginii insulei de care se apropiau.

– În mai, nu ne-am aventurat atât de departe.

Atunci navigaseră împreună ultima oară. Își amintea deoarece numărase cele patru dăți în care încercuiseră golful.

– Ba da. Brooks privi spre apa de dincolo de ea. Trebuie să recunoști că memoria ta nu mai e la fel de bună de când...

– Nu face asta, izbucni Eureka. Privi înapoi spre direcția din care veniseră. Nori gri se alăturaseră celor roz din

apropierea orizontului. Privi soarele strecurându-se în spatele unuia, razele atingând învelişul întunecat al norului. Voia să se întoarcă. Nu vreau să merg acolo, Brooks! Nu ar trebui să ne certăm.

Barca se balansă, iar ei se călcară pe picioare. Ea închise ochii şi lăsă legănarea să-i încetinească ritmul respiraţiei.

– Să o luăm uşor, spuse el. Asta e o zi importantă.

Ea deschise ochii.

– De ce?

– Deoarece nu vreau să te superi pe mine. Am greşit. Tristeţea ta m-a speriat şi te-am criticat atunci când ar fi trebuit să te susţin. Asta nu schimbă ceea ce simt. Sunt aici pentru tine. Chiar dacă se vor mai întâmpla lucruri rele, chiar dacă vei fi şi mai tristă.

Eureka se smuci din braţele lui.

– Rhoda nu ştie că i-am adus pe gemeni. Dacă se întâmplă ceva...

Auzi vocea ei: „Să nu îţi asumi niciun risc, Eureka".

Brooks îşi masă maxilarul, evident deranjat. Trase una din manetele velei principale. Trecea dincolo de insula Marsh.

– Nu fi paranoică, spuse el cu asprime. Viaţa e plină de surprize.

– Unele surprize pot fi evitate.

– Eureka, toate mamele mor la un moment dat.

– Asta-mi e de mare ajutor, mulţumesc.

– Uite, poate eşti specială. Poate nimic rău nu se va mai întâmpla vreodată, ţie sau celor pe care îi iubeşti, spuse el, ceea ce o făcu pe Eureka să râdă cu amărăciune. Voiam să spun că îmi pare rău. Ţi-am trădat încrederea săptămâna trecută. Sunt aici ca să ţi-o recâştig.

El aştepta să fie iertat, dar ea se întoarse şi privi valurile, care erau de culoarea unor alţi ochi. Se gândi la Ander, care îi ceruse să aibă încredere în el. Încă nu ştia dacă avea. Putea o piatră a tunetului uscată să deschidă o poartă a încrederii la fel de repede cum Brooks închisese una? Chiar mai conta? Nu îl mai văzuse pe Ander şi nici nu mai auzise de el de când cu experimentul din acea noapte ploioasă. Nu ştia nici măcar cum să-l caute.

Te rog, Eureka, şopti Brooks. Spune-mi că ai încredere în mine.

– Tu eşti cel mai vechi prieten al meu. Vocea ei era aspră. Nu se uita la el. Sunt sigură că vom trece peste asta.

– Bine.

Simţi veselia din vocea lui.

Cerul se umbri. Soarele intrase în spatele unui nor ciudat, în formă de ochi. O rază de lumină trecea prin mijlocul acestuia, iluminând un cerc pe mare, în faţa bărcii. Nori întunecaţi se rostogoleau spre ei ca fumul.

Trecuseră de insula Marsh. Valurile se formau în succesiuni rapide. Unul zgudui barca atât de violent, încât Eureka se împiedică. Gemenii se rostogoliră pe punte, râzând şi deloc speriaţi.

Privind cerul, Brooks o ajută pe fată să se ridice.

– Aveai dreptate. Cred că ar trebui să ne întoarcem.

Nu se aşteptase să-l audă spunând asta, dar fu de acord.

– Treci la cârmă?

El traversă puntea ca să schimbe direcţia velelor, pentru a întoarce barca. Vântul se înteţi, iar temperatura scăzu brusc.

Când Brooks reveni la cârmă, Eureka îi acoperi pe gemeni cu prosoape de plajă.

– Să coborâm în galeră.

– Vrem să stăm aici și să privim valurile mari, spuse Claire.

– Eureka, trebuie să ții din nou cârma.

Brooks mânui velele, încercând să îndrepte prora direct spre valuri, așa cum ar fi fost mai bine, dar acestea loviră tribordul în partea laterală.

Eureka îi făcu pe William și Claire să stea lângă ea, ca să-i poată lua în brațe. Copiii nu mai râdeau. Valurile deveniseră prea violente.

Un val puternic apăru în fața bărcii ca și când s-ar fi ridicat din fundul mării, spre infinit. *Ariel* se înălță pe val, tot mai sus, până când acesta se sparse și lovi suprafața apei cu o bubuitură care făcu puntea să tremure, trântind-o pe Eureka de catarg, departe de gemeni.

Lovită la cap, se luptă să se ridice în picioare. Își acoperi fața împotriva torentului de apă albă care invadă puntea. Era la doi metri de copii, dar abia se putea mișca din cauza balansului bărcii. Brusc, barca înfruntă forța unui alt val, care se ridică peste punte și o umplu cu apă.

Eureka auzi un strigăt. Înțepeni când îi văzu pe William și pe Claire măturați de un val și împinși spre pupa. Fata nu putea să ajungă la ei. Totul se balansa atât de tare!

Direcția vântului se schimbă. O rafală lovi barca, făcând vela principală să se întoarcă violent. Tangonul alunecă spre tribord cu un scârțâit. Eureka îl privi legănându-se spre locul în care gemenii se luptau să stea pe o bancă din cabină, departe de apa învolburată.

– Atenție! strigă prea târziu Eureka.

Partea laterală a tangonului îi lovi în piept pe Claire şi pe William. Cu o singură mişcare îngrozitor de simplă, îi aruncă peste bord, de parcă ar fi fost nişte simple pene.

Se aruncă pe balustrada navei şi îi căută pe gemeni printre valuri. Dură doar o secundă, dar păru o eternitate: vestele de salvare portocalii se ridicară la suprafaţa apei, iar braţele mici se agitară în aer.

– William! Claire! strigă ea, dar, înainte de a putea sări, braţul lui Brooks peste pieptul ei o ţinu în loc.

În cealaltă mână, avea unul dintre colacii de salvare, cu funia legată în jurul taliei.

Rămâi aici! îi strigă el.

Plonjă în apă. Aruncă spre gemeni colacul de salvare, în timp ce mişcările lui puternice îl aduceau mai aproape de ei. Brooks avea să îi salveze. Cu siguranţă.

Un alt val se ridică deasupra capetelor lor – iar Eureka nu îi mai văzu. Strigă. Alergă pe punte. Aşteptă trei, poate patru secunde, sigură că urmau să apară în orice clipă. Marea era neagră şi agitată. Gemenii sau Brooks nu se zăreau nicăieri.

Se luptă să urce pe bancă şi sări în apa învolburată, în cădere spunând cea mai scurtă rugăciune pe care o ştia.

Bucură-te, Marie, plină de har...

În aer, îşi aminti: ar fi trebuit să arunce ancora înainte să părăsească nava.

Când corpul ei atinse apa, Eureka îşi adună puterile să facă faţă unui şoc, dar nu simţi nimic. Deschise ochii. Se ţinea de colier, de medalion şi piatra tunetului.

Piatra tunetului.

Aşa cum făcuse în râul din spatele casei, misterioasa piatră proiectase un fel de balon hidrofob impenetrabil, de această dată, în jurul corpului fetei. Îi încercă marginile. Erau elastice. Putea să se întindă fără să se simtă înghesuită. Era ca un fel de costum de scafandru protector. Era un scut sub formă de bulă.

Eliberată de gravitaţie, pluti în interiorul scutului. Putea să respire. Putea să se mişte ca şi când ar fi înotat. Putea să vadă marea din jurul ei la fel de bine ca şi când ar fi purtat o mască pentru scufundări.

În alte împrejurări, Eureka nu ar fi crezut ce se întâmpla. Dar nu avea timp pentru asta. Credinţa ei avea să fie salvarea gemenilor. Şi, astfel, cedă noii realităţi de vis. În oceanul unduios, îi căută pe fraţii ei şi pe Brooks.

Când văzu lovitura unui picioruş la cincisprezece metri în faţa ei, scânci uşurată. Înotă cu mai multă forţă ca oricând, proiectându-şi în faţă braţele şi picioarele, într-un târâş disperat. În clipa în care se apropie, văzu că era William. Acesta dădea puternic din picioare –, şi o ţinea de mână pe Claire.

Eureka se luptă cu modul ciudat de a înota în interiorul scutului. Întinse mâna – era atât de aproape – dar, mâna ei nu avea cum să spargă suprafaţa bulei.

Dădu din mâini spre William fără simţire, dar el nu o vedea. Capetele gemenilor se tot scufundau sub apă. Umbra întunecată din spatele lor ar fi putut fi Brooks, dar silueta nu se vedea clar.

William dădea tot mai slab din picioare. Eureka ţipa inutil, când brusc, mâna lui Claire coborî şi străpunse întâmplător scutul. Nu conta cum de reuşise. Eureka o apucă strâns pe sora ei şi o trase înăuntru. Băgându-şi capul

înăuntru, fetița udă luă o gură de aer. Se ruga ca mâna lui William să rămână într-a lui Claire, astfel încât să îl poată trage și pe el în interior. Strânsoarea lui păru să se relaxeze. Din cauza lipsei de oxigen? De frica scutului?

– William, *fine-te bine!* strigă Eureka cât de tare putu, fără să știe dacă o auzea.

Ea auzi doar apa revărsându-se pe suprafața scutului.

Micul lui pumn străpunse bariera. Eureka îl trase cu totul dintr-o singură mișcare, așa cum văzuse cândva că se năștea un vițel. Gemenii se înecară și tușiră – și plutiră împreună cu Eureka în scut.

Îi cuprinse pe amândoi într-o îmbrățișare. Pieptul îi tremura și aproape că nu își mai putea controla emoțiile. Dar nu putea să cedeze, nu încă.

– Unde este Brooks?

Privi dincolo de scut. Nu îl vedea.

Unde suntem? întrebă Claire.

– Este înspăimântător, spuse William.

Eureka simți valurile spărgându-se deasupra lor, dar acum se aflau la patru metri adâncime, unde apa era mult mai calmă. Roti scutul în cerc, în încercarea de a-l vedea pe Brooks și barca acestuia. Gemenii plângeau îngroziți.

Nu știa cât de mult timp avea să reziste scutul. Dacă se spărgea, se scufunda sau dispărea, erau morți. Brooks ar fi putut să se întoarcă singur la barcă, să navigheze înapoi spre tabără. Trebuia să-l creadă în stare. Altfel, nu ar fi putut să-și permită niciodată să se concentreze asupra siguranței gemenilor. Și trebuia să le ofere siguranță.

Nu vedea deasupra apei ca să stabilească direcția în care să se îndrepte, așa că rămase nemișcată și privi curenții.

Chiar la sud de insula Marsh era un curent puternic de suprafață, pe care trebuia să îl evite.

Când curentul o trase într-o direcție, știu că trebuia să înoate împotriva acestuia. Începu să dea din mâini, cu grijă. Avea să înoate până când valurile urmau să ajungă în partea dinspre golf a insulei Marsh. De acolo, spera ca valurile să se miște odată cu ea, ducând-i pe toți trei spre mal, acoperiți cu spumă.

Gemenii nu o mai întrebară nimic. Poate că știau că nu putea să le dea niciun răspuns. După ce îi observară mișcările câteva minute, începură să înoate cu ea. Ajutară scutul să se miște mai repede.

Înotară prin bezna de sub suprafața mării – dincolo de ciudații pești negri umflați, de rocile în formă de coaste acoperite cu mușchi și nămol. Găsiră un ritm – gemenii înotau, apoi se odihneau, în vreme ce Eureka înota constant.

După aproximativ o oră, ea văzu bancul de nisip scufundat al insulei Marsh și aproape leșină de ușurare. Însemna că mergeau în direcția corectă. Dar încă nu erau acolo. Mai aveau de înotat cinci kilometri. Înotatul în interiorul scutului era mai puțin obositor decât înotatul în apă, dar cinci kilometri erau un drum lung de străbătut împreună cu doi gemeni de patru ani, pe jumătate înecați.

După încă o oră de înotat, partea de jos a scutului lovi ceva. Nisip. Fundul oceanului. Apa devenea mai puțin adâncă. Aproape ajunseseră pe țărm. Eureka înotă înainte, cu forțe noi. În cele din urmă, ajunseră în vârful unei dune de nisip. Apa era destul de puțin adâncă, încât un val se sparse sub partea de sus a scutului.

Când se întâmplă asta, scutul se nărui ca un balon de săpun. Nu lăsă nicio urmă. Eureka şi gemenii tresăriră în prezenţa gravitaţiei, atingând din nou pământul. În apă până la genunchi, îi ridică poticnindu-se prin stuf şi mâl, spre ţărmul părăsit din Vermilion.

Nori de furtună acopereau cerul. Fulgerele dansau deasupra copacilor. Singurele semne ale civilizaţiei erau un tricou cu însemnele universităţii acoperit de nisip şi o cutie de Coors Light, decoloratã şi înfiptă în mâl.

La marginea plajei, îi lăsă jos pe gemeni. Ea căzu pe nisip. William şi Claire se ghemuiră de o parte şi de alta a ei. Tremurau. Îi acoperi cu braţele şi le masă pielea de găină.

– Eureka? îi tremură vocea lui William.

Ea abia reuşi să dea din cap.

– Brooks nu mai este, nu-i aşa?

Când fata nu răspunse, băiatul începu să plângă, urmat de Claire, iar ea nu ştia ce să le spună ca să-i facă să se simtă mai bine. Trebuia să fie puternică pentru ei, dar nu era. Era distrusă. Se zvârcoli pe nisip, îngreţoşată. Vederea i se înceţoşă şi o senzaţie neobişnuită i se cuibări în inimă. Deschise gura şi se luptă să respire. Pentru o clipă, crezu că ar fi putut să plângă.

În acea clipă, începu să plouă.

26

ADĂPOSTUL

Norii se înmulțiră când ploaia căzu peste golf. Aerul mirosea a sare, a furtună și a iarbă de mare putredă. Eureka simți vântul puternic din toată regiunea ca și când ar fi fost o extensie a emoțiilor ei. Zăcând paralizată de tristețe și frig într-o baltă cu mâl rânced din golful Vermilion, își imagină bătăile inimii întețind ploaia, aruncând perdele de apă rece peste tot în Bayou Teche.

Picăturile de ploaie ricoșau din piatra tunetului, șuierând ușor și lovind-o în piept și în bărbie. Valul se apropie. Îl lăsă să îi lovească trupul și conturul feței. Voia să intre din nou în ocean și să-și găsească mama și cel mai bun prieten. Voia ca oceanul să devină un braț, un val distrugător perfect care să o poarte pe mare așa cum Zeus o purta pe Europa.

Tandru, William o scutură pe Eureka, făcând-o să-și dea seama de faptul că trebuia să se ridice. Trebuia să aibă grijă de el și Claire, să caute ajutor. Ploaia devenise torențială, ca și când un uragan ar fi apărut din senin. Cerul metalic era înfiorător. O lăcea pe Eureka să-și dorească, în mod absurd,

ca un preot să apară în ploaie, pe plajă şi să o ierte, pentru orice eventualitate.

Se ridică cu greu în genunchi. Se forţă să se ridice în picioare şi să-şi ia fraţii de mână. Picăturile de ploaie erau imense şi atât de aprige în viteza lor, încât îi răneau umerii. Mergând prin mâl şi prin iarbă şi de-a lungul potecilor cu pietre zimţate, încercă să-i acopere pe gemeni. Scrută plaja în căutarea unui adăpost.

La o distanţă de aproximativ un kilometru pe drumul noroios, dădură peste o rulotă vopsită în albastru şi împodobită cu o instalaţie de lumini de Crăciun. Geamurile crăpate din cauza sării erau lipite cu bandă adezivă. Imediat ce uşa îngustă se deschise, Eureka îi împinse pe gemeni înăuntru.

Ştia că le datora scuze şi explicaţii celor doi oameni de vârstă mijlocie care răspunseseră speriaţi la uşă în papuci de casă asortaţi, dar Eureka nu îşi permitea să piardă timpul. Căzu disperată pe un taburet de lângă uşă, tremurând în hainele ei udate de ploaie.

– P-pot să împrumut telefonul? reuşi ea să se bâlbâie în clipa în care tunetul scutură rulota.

Telefonul vechi, cu un cordon verde-deschis, era ataşat de perete. Eureka îşi sună tatăl la restaurant. Memorase numărul cu mult înainte de a avea un telefon mobil. Nu ştia ce altceva să facă.

– Trenton Bodreaux, se grăbi ea să-i spună numele amfitrioanei care-i strigă un mesaj de întâmpinare memorat, acoperind zgomotul din fundal. Sunt fiica lui.

Freamătul de la ora prânzului fu redus la tăcere cât timp Eureka fu pusă să aştepte. Aşteptă o veşnicie, ascultând ropotele ploii venind şi plecând, ca pe o recepţie radio

într-o excursie. În sfârşit, cineva îi strigă tatălui ei să ridice receptorul din bucătărie.

– Eureka?

Şi-l imaginã ţinând receptorul sub bărbie, cu mâinile murdare de sos marinat pentru creveţi.

Vocea lui îmbunătăţi şi înrăutăţi situaţia în acelaşi timp. Brusc, ea nu mai putu să vorbească, să respire. Strânse receptorul. „Tăticule", voi să spună, dar nu reuşi.

– Ce s-a întâmplat? strigă el. Eşti bine?

– Sunt la Point, spuse ea. Cu gemenii. L-am pierdut pe Brooks. Tată... am nevoie de tine.

– Rămâi unde eşti, strigă el. Vin.

Eureka lăsă telefonul în mâinile bărbatului confuz, care era proprietarul rulotei. Distant, peste bâzâitul ascuţit din urechea ei, îl auzi oferind detalii despre poziţia rulotei, din apropierea malului.

În timp ce ploaia şi vântul fremătau pe acoperiş, aşteptară în tăcere o vreme care ar fi putut însemna o veşnicie. Eureka îşi imaginã aceeaşi ploaie biciuindu-i corpul lui Brooks, acelaşi vânt aruncându-l în ţinutul de dincolo de raza ei de acţiune şi îşi îngropă faţa în mâini.

Străzile se inundaseră până când Lincolnul de un albastru-deschis al tatei parcă în faţa rulotei. Prin mica fereastră a rulotei, ea îl văzu alergând dinspre maşină către treptele din lemn, pe jumătate scufundate în apă. Înainta cu greu prin apa noroioasă care curgea ca un râu sălbatic de-a lungul noilor albii din teren. Reziduurile îl înconjurau. Ea deschise uşa rulotei, cu gemenii lângă ea. Tremură când el o îmbrăţişă.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, şopti tatăl ei. Mulţumesc lui Dumnezeu.

În drumul lent spre casă, el o sună pe Rhoda. Fata îi auzi vocea isterică prin receptor strigând: „*Ce căutau în Point?*" Eureka își acoperi urechea neafectată și încercă să le ignore conversația. Își închise strâns ochii de fiecare dată când Lincolnul pluti pe apa înaltă. Știa, fără să se uite, că erau singuri pe drum.

Nu se putea opri din tremurat. Îi trecu prin minte că ar fi putut să nu se mai oprească niciodată, că avea să își trăiască viața într-un spital de boli nervoase la un etaj izolat, într-un legendar loc solitar, acoperit cu pături vechi și uzate.

Vederea verandei din fața casei o făcu să tremure și mai tare. Ori de câte ori Brooks pleca de la ea, mai petreceau douăzeci de minute pe acea verandă înainte de a-și lua cu adevărat rămas-bun. Astăzi, nu-și luase rămas-bun. El îi strigase: „Rămâi aici!" înainte de a plonja din barcă.

Așa făcuse; era încă aici. Unde era Brooks?

Își aminti de ancora pe care ar fi trebuit să o arunce. Trebuia doar să fi apăsat un buton. Era o proastă.

Tatăl ei parcă mașina și merse cu greu prin apă ca să deschidă portiera din dreapta. Îi ajută pe ea și pe gemeni să coboare. Temperatura scădea. Aerul mirosea a ars, ca și când un fulger ar fi lovit ceva în apropiere. Străzile erau râuri cu valuri înspumate. Eureka ieși din mașină împleticindu-se, alunecând pe pavajul acoperit de treizeci de centimetri de apă.

Tatăl o prinse de umăr când urcară treptele. El o ținea în brațe pe Claire, care adormise. Eureka îl ținea pe William.

- Acum suntem acasă, Reka.

Era o slabă consolare. O îngrozea să fie acasă, fără să știe unde era Brooks. Privi strada, dorindu-și să fie luată de

curent și să curgă înapoi spre golf, să fie o echipă de căutare formată dintr-o singură față care plutea.

– Rhoda a vorbit la telefon cu Aileen, spuse tata. Să vedem ce știu ele.

Rhoda deschise ușa verandei. Sări după gemeni, ținându-i atât de strâns încât pumnii i se albiră. Plânse ușor, iar Eurekăi nu îi veni a crede cât de simplu arăta aceasta când plângea – ca un personaj aproape drăguț dintr-un film, cu care te-ai fi putut compara.

Privi dincolo de ea și îi uimită să vadă câteva siluete mișcându-se prin hol. Până în acel moment, nu observase mașinile parcate pe stradă, în fața casei. Niște mâini fluturară pe treptele verandei, iar apoi Cat își aruncă brațele în jurul gâtului Eurekăi. Julien era în spatele lui Cat. Părea că o încuraja, ținându-și mâna pe spatele ei. Și părinții lui Cat erau acolo, apropiindu-se împreună cu fratele mai mic al fetei, Barney. Bill stătea pe verandă împreună cu doi polițiști pe care Eureka nu-i recunoscu. Părea să fi uitat avansurile lui Cat; în schimb, o privea pe ea.

Fata se simțea la fel de țeapănă ca un cadavru în clipa în care Cat o ținu de coate. Prietena ei părea foarte îngrijorată, măsurându-i din priviri chipul. Toată lumea se uita la ea așa cum o făcuseră după ce înghițise pastilele.

Rhoda își drese vocea. Luă copiii în brațe.

– Sunt atât de bucuroasă că sunteți bine, Eureka. *Tu* te simți bine?

– Nu.

Eureka trebuia să se întindă. Trecu pe lângă Rhoda, simți brațul lui Cat prins de al ei, simți prezența lui Julien în partea cealaltă.

Cat o conduse spre mica baie din hol, aprinse lumina și închise ușa. Fără cuvinte, o ajută să se dezbrace. Fata se

aplecă precum o păpușă de cârpă udă în clipa în care Cat îi trase hanoracul ud peste cap. Îi dădu jos pantalonii scurți îmbibați cu apă, care parcă ar fi fost atașați chirurgical. O ajută să-și scoată sutienul și chiloții, prefăcându-se că nu se gândeau amândouă că nu se văzuseră una pe cealaltă complet dezbrăcate din gimnaziu. Cat se uită la colierul ei, dar nu spuse nimic despre piatra tunetului. O înfășură pe Eureka într-un halat alb din pluș, pe care îl luă din cuierul de lângă ușă. Cu degetele ei, îi pieptănă părul și i-l prinse cu o bandă elastică, pe care o avea la încheietură.

În cele din urmă, deschise ușa și o conduse pe fată pe canapea. Mama lui Cat o acoperi pe Eureka cu o pătură și îi masă umerii.

Aceasta își cufundă fața în pernă când vocile pâlpâiră în jurul ei ca lumina lumânărilor.

– Dacă ne poate spune ceva despre momentul în care l-a văzut ultima dată pe Noah Brooks...

Vocea polițistului păru să nu se mai audă, în clipa în care cineva îl conduse afară din cameră.

Într-un final, ea adormi.

Când se trezi pe canapea, nu știa cât timp trecuse. Furtuna era încă puternică, iar prin geamurile ude se vedea cerul. Îi era frig, dar transpira. Gemenii erau cu burta pe covor, urmărind un film pe iPad și mâncând macaroane cu brânză, îmbrăcați în pijamale. Ceilalți probabil că plecaseră acasă.

La televizorul fără sonor, un reporter stătea chircit sub o umbrelă, în mijlocul inundației. Când în fața camerei apăru un prezentator de știri uscat din spatele biroului, spațiul alb de lângă capul lui se umplu cu un text, al cărui titlu era *Derecho*. Cuvântul era definit într-o căsuță roșie: *Un front*

atmosferic aducător de ploaie și vânt puternic, de obicei întâlnit în zonele de câmpie, în timpul lunilor de vară.

Prezentatorul de știri își amestecă hârtiile de pe birou și scutură din cap neîncrezător în clipa în care transmisia se întrerupse ca să se difuzeze o reclamă despre un port care adăpostea bărcile pe timpul iernii.

Pe măsuța de cafea din fața Eurekăi, o cană cu ceai călduț stătea lângă trei cărți de vizită, lăsate de cei de la poliție. Închise ochii și își trase pătura mai sus, în jurul gâtului. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să vorbească cu ei. Dar dacă Brooks nu avea să apară, ar fi fost imposibil ca ea să mai vorbească vreodată. Doar acest gând îi făcea pieptul să se prăbușească.

De ce nu coborâse ancora? Auzise regula de la familia lui Brooks toată viața ei: ultima persoană care părăsea barca trebuia întotdeauna să arunce ancora. Ea nu o făcuse. Dacă Brooks ar fi încercat să se urce din nou pe barcă, ar fi fost o sarcină grea, ținând cont de acele valuri și acel vânt. Brusc, simți nevoia bolnavă să spună cu voce tare că acesta murise din cauza ei.

Se gândi la Ander ținând lanțul ancorei sub apă în visul ei și la faptul că nu știa ce însemna.

Telefonul sună. Rhoda răspunse din bucătărie. Vorbi încet pentru câteva minute, apoi îi aduse telefonul fără fir Eurekăi, care stătea pe canapea.

– Este Aileen.

Fata scutură din cap, dar Rhoda îi puse telefonul în mână. Ea își înclină capul ca să-l ducă la ureche.

– Eureka? Ce s-a întâmplat? El este... este...?

Mama lui Brooks nu termină propoziția, iar ea nu putea să spună niciun cuvânt. Deschise gura. Voia să o facă pe

Aileen să se simtă mai bine, dar nu reuşi decât să geamă. Oftând, Rhoda luă telefonul şi se îndepărtă.

– Îmi pare rău, Aileen, spuse ea. E în stare de şoc de când a ajuns acasă.

Eureka ţinu strâns în palmă medalioanele. Deschise degetele şi privi piatra şi medalionul. Piatra tunetului nu se udase, exact aşa cum îi promisese Ander. Ce însemna asta?

Ce însemnau toate acestea? Pierduse cartea Dianei şi orice răspuns pe care i l-ar fi putut oferi. Cu moartea lui madame Blavatsky, fata pierduse şi ultima persoană al cărei sfat i se părea rezonabil şi adevărat. Trebuia să vorbească cu Ander. Trebuia să afle tot ce ştia el.

Nu avea cum să dea de el.

O privire aruncată spre televizor o făcu să bâjbâie după telecomandă. Apăsă butonul de volum chiar la timp ca să vadă panorama camerei care arăta curtea udă din mijlocul liceului ei. Se ridică pe canapea. Gemenii îşi ridicară privirile de la filmul lor. Rhoda îşi băgă capul în cameră.

„Transmitem în direct de la liceul catolic Evangeline din sudul oraşului Lafayette, unde un adolescent localnic dispărut a inspirat o reacţie specială", spunea prezentatoarea de ştiri.

O prelată din plastic fusese ridicată ca un cort sub imensul nuc pecan unde Eureka şi Cat luau masa, unde se împăcase cu Brooks cu o săptămână înainte. Acum, camera se roti spre un grup de elevi în haine de ploaie care stăteau de veghe în jurul unor baloane şi al unor flori presărate.

Şi, iată-l: un afiş cu fotografia mărită a chipului lui Brooks – fotografia pe care o făcuse Eureka în acea călătorie cu barca din mai, imaginea care îi apărea pe ecranul

telefonului ori de câte ori o suna. Acum, o apela din mijlocul unui cerc de lumânări. Era doar vina ei.

Îi văzu pe Theresa Leigh și pe Mary Monteau din echipa de maraton, pe Luke, colegul ei de la cursul de științe, pe Laura Trejean, care organizase petrecerea de toamnă. Jumătate de școală era acolo. Cum de organizaseră un priveghi atât de repede?

Reportera împinse microfonul în fața unei fete cu părul lung și negru, udat de ploaie. Tatuajul unor aripi de înger se vedea chiar deasupra decolteului cămășii ei.

– A fost dragostea vieții mele, se smiorcăi Maya Cayce privind direct în cameră.

Ochii ei se umplură cu mici lacrimi, care îi curseră pe obraji. Își șterse ochii cu colțul unei batiste cu dantelă neagră.

Eureka își ascunse dezgustul în perna canapelei. O privi pe fată jucând teatru. Maya puse o mână pe piept și spuse pasional:

– Inima mi-a fost frântă într-un milion de bucățele. Nu-l voi uita niciodată. Niciodată.

– Taci din gură! strigă Eureka.

Voi să arunce cana cu ceai în televizor, drept în fața Mayei Cayce, dar era prea distrusă ca să o miște măcar.

Apoi tatăl o ridică de pe canapea.

– Hai să te duc în pat.

Voi să se crispeze în strânsoarea lui, dar îi lipsea energia. Îl lăsă să o ducă la etaj. Auzi din nou știrile despre starea vremii. Guvernatorul declarase stare de urgență în Louisiana. Două diguri mici se rupseseră deja, inundând câmpul. Conform știrilor, lucruri asemănătoare se întâmplau în Mississippi și Alabama în timp ce furtuna se răspândea peste golf.

La capătul scărilor, tatăl o duse pe hol spre dormitorul ei, care părea că aparţinea altcuiva – patul alb cu baldachin, biroul făcut pentru un copil, balansoarul în care tatăl ei obişnuia să-i citească poveşti, în vremea în care credea în finaluri fericite.

– Poliţia are o mulţime de întrebări, spuse el în timp ce o aşeză pe faţă pe pat.

Ea se întoarse pe o parte, cu spatele la el. Nu avea niciun răspuns.

– Poţi să-mi spui ceva care i-ar ajuta în căutările lor?

Am ieşit cu barca dincolo de insula Marsh. Vremea s-a înrăutăţit şi...

Brooks a căzut peste bord?

Eureka se ghemui. Nu-i putea spune tatei că Brooks nu căzuse, ci sărise peste bord, că sărise ca să-i salveze pe gemeni.

– Cum ai adus barca la mal de una singură? o întrebă el.

– Am înotat.

Aţi înotat?

– Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat, minţi ea, întrebându-se dacă tatălui ei i se părea cunoscută această formulare.

Spusese acelaşi lucru după moartea Dianei, doar că atunci nu mintise.

El o mângâie pe ceafă.

– Poţi să dormi?

– Nu.

– Cu ce pot să te ajut?

– Nu ştiu.

El rămase acolo câteva minute, timp în care fulgeră de trei ori şi tună prelung şi asurzitor. Îl auzi scărpinându-şi

maxilarul, aşa cum o făcea când se certa cu Rhoda. Auzi sunetul picioarelor pe covor, apoi mâna lui apăsând clanţa.

– Tată?

Ea privi peste umăr.

El rămase în pragul uşii.

– Este un uragan?

– Încă nu l-au numit aşa. Dar pentru mine este destul de clar. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva. Odihneşte-te.

Închise uşa.

Fulgerul spintecă văzduhul şi o rafală de vânt slăbi încuietoarea obloanelor, care se deschiseră scârţâind. Geamul era deja ridicat. Eureka sări să-l închidă.

Dar nu sări destul de repede. O umbră căzu pe corpul ei. Umbra întunecată a unui bărbat se mişcă de-a lungul crengii unui stejar de lângă fereastra ei. O gheată neagră păşi în camera Eurekăi.

27

VIZITATORUL

Fata nu strigă după ajutor.

În clipa în care bărbatul se cățără pe fereastră, ea se simți pregătită pentru moarte la fel ca atunci când înghițise pastilele. Îl pierduse pe Brooks. Mama ei nu mai era. Madame Blavatsky fusese omorâtă. Eureka era firul fragil care îi lega pe toți.

Când gheata neagră pătrunse pe fereastră, ea aşteptă să vadă şi restul persoanei care ar fi putut în sfârşit să o scutească de suferința pe care o cauzase celor din jurul ei şi propriei persoane.

Ghetele negre se uneau cu o pereche de blugi negri, care erau uniți cu o jachetă din piele neagră care, la rândul ei, era unită cu un chip pe care îl recunoscu.

Ploaia stropea prin fereastră, dar Ander era uscat.

Era mai palid ca oricând, ca şi când furtuna i-ar fi spălat pigmentul din piele. Stând lângă fereastră, impozant în fața ei, părea să strălucească. Ochii lui iscoditori făcură dormitorul să pară mai mic.

Închise fereastra, o încuie și trase obloanele ca și când ar fi locuit acolo. Își scoase jacheta și o puse peste balansoarul ei. Pectoralii definiți se vedeau bine prin tricou. Voia să-l atingă.

– Nu ești ud, spuse ea.

Ander își trecu degetele prin păr.

– Am încercat să te sun.

Tonul lui îi păru ca un braț întins.

– Mi-am pierdut telefonul.

– Știu. Dădu din cap, iar ea înțelese că, într-un fel, el *chiar* știa ce se întâmplase azi. Făcu un pas mare spre Eureka, atât de repede încât ea nu văzu ce urma – și apoi se trezi în brațele lui. Respirația i se opri în gât. O îmbrățișare era ultimul lucru la care se aștepta. Și, mai surprinzător: se simțea minunat.

Îmbrățișarea lui avea acea profunzime pe care înainte o simțise doar în atingerea câtorva oameni. Diana, tatăl, Brooks, Cat – Eureka putea să îi numere. Era o profunzime care sugera afecțiune profundă, una care mărginea iubirea. Ea se aștepta să vrea să se retragă, dar se apropie.

Palmele lui deschise se odihniră pe spatele ei. Umerii lui îi acoperiră pe ai ei ca scut protector, ceea ce o făcu să se gândească la piatra tunetului. El își înclină capul, pentru ca ea să și-l poată sprijini pe al ei de pieptul lui. Prin tricou, ea îi auzi inima bătând. Îi plăcea acel sunet.

Închise ochii și știu că și Ander avea ochii închiși. În cameră, ochii lor închiși aruncau o tăcere grea. Deodată, Eureka simți că era în cel mai sigur loc de pe pământ și știu că se înșelase în privința lui.

Își aminti ce spunea Cat mereu despre faptul că se simțea liniștită în preajma unor băieți. Eureka nu înțelesese

niciodată asta – timpul petrecut cu majoritatea băieților fusese ezitant, agitat, jenant – până acum. Îmbrățișarea lui Ander era atât de liniștitoare, încât lipsa acesteia îi păru de neconceput.

Singurul lucru ciudat erau brațele ei, lipite pe lângă corp de îmbrățișarea lui. Cu următoarea respirație, le ridică și îl cuprinse pe Ander de talie cu o grație și cu o naturalețe care o suprinse. *Poftim.*

El o strânse mai tare, făcând toate îmbrățișările pe care le văzuse vreodată Eureka pe holurile de la Evengeline și toate îmbrățișările dintre tata și Rhoda să pară o imitație tristă.

– Sunt atât de ușurat că ești în viață, spuse el.

Sinceritatea lui o făcu să tremure. Își aminti prima dată când o atinsese, când vârful degetelor lui îi atinseră colțul ochiului umed. Îi spusese să nu mai plângă.

Ander îi ridică bărbia, pentru ca ea să-l privească. El se uită la ochii ei ca și când ar fi fost surprins să îi vadă uscați. Păru insuportabil de contrariat.

– Ți-am adus ceva.

Duse mâna în spate și scoase un obiect învelit în plastic, care fusese ascuns la talia blugilor lui. Eureka îl recunoscu imediat. Degetele ei se fixară pe *Cartea iubirii* care era în punga impermeabilă.

– Cum ai obținut-o?

– O păsărică mi-a arătat unde să o găsesc, spuse el fără umor.

– Polaris, spuse Eureka. Cum ai...

– Nu-mi e ușor să îți explic.

– Știu.

– Intuiția traducătoarei tale era impresionantă. S-a gândit să îngroape cartea și agenda ei sub salcia de lângă râu cu o noapte înainte de a fi... Ander făcu o pauză, coborându-și privirea. Îmi pare rău.

– Știi ce s-a întâmplat cu ea? șopti Eureka.

– Suficient încât să fiu răzbunător, mormăi el.

Tonul lui o convinse pe fată că oamenii în gri de pe drum o omorâseră.

– Ia cărțile. În mod clar, a vrut ca ele să se întoarcă la tine.

Eureka puse cele două cărți pe pat. Degetele ei trecură peste coperta uscată de culoare verde a *Cărții iubirii*, urmărind cele trei încrețituri de pe cotor. Atinse ciudatul cerc în relief de pe copertă și își dori să fi știut cum arătase cartea când era nouă.

Pipăi paginile aspre ale jurnalului negru al lui madame Blavatsky. Nu voia să violeze intimitatea bătrânei decedate. Dar toate notițele din această carte conțineau tot ce ar fi putut afla Eureka despre moștenirea pe care i-o lăsase Diana. Avea nevoie de răspunsuri.

Diana, Brooks și madame Blavatsky găsiseră fascinantă *Cartea iubirii*. Eureka nu se simțea vrednică să aibă totul pentru ea. Îi era teamă să o deschidă, îi era teamă că avea să o facă să fie și mai singură.

Se gândi la Diana care credea că fata ei era suficient de puternică și de inteligentă încât să-și găsească ieșirea din orice vizuină. Se gândi la madame Blavatsky, care nu ezitase când o întrebase dacă putea să îi scrie numele ca deținător legitim al cărții. Se gândi la Brooks, care spunea că mama ei era unul dintre cei mai inteligenți oameni care trăiseră vreodată – și, dacă Diana credea că această carte era specială, Eureka era datoare să-i înțeleagă complexitatea.

Ea deschise jurnalul de traduceri al lui Blavatsky şi îl frunzări încet. Înaintea unui teanc de pagini albe era o singură pagină scrisă cu cerneală violet, intitulată *Cartea iubirii, Partea a patra.*

Se uită la Ander.

– Ai citit asta?

El făcu un semn din cap.

– Ştiu ce spune. Am crescut cu o versiune a poveştii.

Eureka citi cu voce tare:

Câteodată, undeva, într-un ungher al viitorului îndepărtat, o fată se va naşte şi va întruni condiţiile iniţierii Timpului Ridicării. Doar atunci se va întoarce Atlantida.

Atlantida. Aşadar, Blavatsky avea dreptate. Dar însemna asta că povestea era adevărată?

Fata trebuie să se nască în ziua care nu există aşa cum noi, atlanţii, am încetat să existăm când lacrimile fecioarei s-au vărsat.

– Cum poate să nu existe o zi? întrebă Eureka. Ce înseamnă asta?

Ander o privi atent, dar nu spuse nimic. El aşteptă. Fata se gândi la ziua ei de naştere. Era 29 februarie. În trei ani din patru, nu exista.

– Continuă, o încurajă Ander, netezind pagina traducerii lui Blavatsky.

Ea trebuie să fie un copil fără mamă şi o mamă fără copil.

Imediat, Eureka se gândi la corpul Dianei din ocean. „Un copil fără mamă" definea identitatea umbrită pe care şi-o asumase luni de zile. Se gândi la gemeni, pentru care riscase

totul în acea după-amiază. Ar fi făcut-o din nou mâine. Era și o mamă fără copii?

În sfârșit, emoțiile ei trebuie să fie temperate, pregătite ca o furtună la o altitudine prea mare în atmosferă ca să fie simțită pe pământ. Nu trebuie să plângă niciodată, nu până în clipa în care durerea ei va depăși ceea ce orice muritor poate suporta. Atunci, ea va plânge și va deschide fisura spre lumea noastră.

Eureka își ridică privirea spre pictura Sfintei Catherine de Siena, care atârna pe perete. Examină singura lacrimă a sfintei. Exista o relație între acea lacrimă și focurile față de care sfânta oferea protecție? Exista o relație între lacrimile fetei și această carte?

Se gândi la cât de frumos arăta Maya Cayce când plângea, la cât de natural plânsese Rhoda la vederea copiilor ei. Eureka invidia aceste manifestări directe ale emoției. Păreau să nu o caracterizeze deloc. Seara în care Diana o pălmuise era singura amintire a ei plângând.

„Să nu mai plângi niciodată."

Și cea mai recentă lacrimă pe care o vărsase? Degetele lui Ander o absorbiseră.

„Gata. Fără lacrimi."

Afară, furtuna se dezlănțuia furios. Înăuntru, Eureka își stăpânea emoțiile, așa cum o făcea de ani de zile. Deoarece așa i se spusese. Deoarece era singurul lucru pe care știa să-l facă.

Ander arătă spre pagina în care, după câteva rânduri de spații albe, scrisul cu cerneală violet apărea iar.

– Există și o ultimă parte.

Eureka respiră adânc și citi ultimile cuvinte ale traducerii lui madame Blavatsky:

Într-o seară a călătoriei noastre, o furtună violentă ne-a despicat nava. Am naufragiat pe o plajă din apropiere. Nu l-am mai văzut pe prințul meu. Nu știu dacă a supraviețuit. Profeția vrăjitoarelor este singura rămășiță a iubirii noastre.

Diana știa că această poveste era din *Cartea Iubirii*, dar o crezuse? Eureka închise ochii și știu că da, crezuse. Crezuse atât de pătimaș încât nu îi spusese niciodată niciun cuvânt fiicei ei. Intenționase să o păstreze pentru ultimul moment în care Eureka ar fi putut să o creadă de una singură. Acel moment trebuia să fie acum.

Putea Eureka să facă asta? Să-și permită să ia în considerare faptul că această *Carte a iubirii* avea vreo legătură cu ea? Se așteptă să vrea să o respingă ca pe un basm, ca pe ceva frumos bazat pe ce ar fi putut fi cândva, bazat pe ceva adevărat, dar care acum era doar o fantezie...

Dar moștenirea ei, piatra tunetului, accidentele și morțile, și oamenii fantomatici, felul în care această furtună dezlănțuită rezona cu furtuna din sinea ei...

Nu era un uragan. Era Eureka.

Ander rămase tăcut la marginea patului, dându-i timp și spațiu. Ochii lui dezvăluiră disperarea de a o îmbrățișa din nou. Și ea voia să-l îmbrățișeze.

– Ander?

– Eureka.

Ea îi arătă ultima pagină a traducerii, în care erau prezentate condițiile profeției.

– Eu sunt?

Din cauza ezitării lui, ochii începură să o înțepe. El observă acest lucru și inhală brusc, ca și când l-ar fi durut.

– Nu poți să plângi, Eureka. Nu acum.

Se apropie rapid de ea şi îşi coborî buzele spre ochii ei. Fata închise ochii. El o sărută pe pleoapa dreaptă, apoi pe cea stângă. După care urmă un moment de linişte în care Eureka nu putu să se mişte, în care nu putu să deschidă ochii deoarece ar fi putut să întrerupă acel sentiment că Ander era mai aproape de ea decât fusese altcineva vreodată.

Când o sărută pe gură, ea nu fu surprinsă. Se întâmplă aşa cum răsărea soarele, aşa cum înflorea o floare, aşa cum ploaia cădea din cer, aşa cum morţii nu mai respirau. Natural. Inevitabil. Buzele lui ferme şi puţin sărate îi făcură corpul să i se încălzească.

Nasurile li se atinseră, iar Eureka îşi deschise gura ca să-l sărute mai bine. Îi atinse părul, degetele ei trasând calea pe care degetele lui o făcea atunci când era agitat. Acum nu părea agitat. El o săruta ca şi când ar fi aşteptat să o facă de mult timp, ca şi când s-ar fi născut pentru asta. Mâinile lui o mângâiară pe spate, strângând-o la piept. Gura lui se plie cu nesaţ pe a ei. Căldura limbii lui o ameţi.

Apoi îşi aminti că Brooks dispăruse. Acesta era cel mai nepotrivit moment pentru ea să se îndrăgostească. Doar că nu era ca o pasiune, ci ca un sentiment de neoprit, care schimba o viaţă.

Nu mai avea aer, dar nu voia să întrerupă sărutul. Apoi îi simţi respiraţia lui Ander în gură. Ea deschise ochii şi se retrase.

Primele săruturi aveau legătură cu descoperirea, cu transformarea, cu uimirea.

Atunci de ce respiraţia lui în gura ei îi era familiară?

Cumva, Eureka îşi aminti. După accidentul Dianei, după ce maşina se scufundase pe fundul golfului, iar ea ajunsese

pe mal, în mod miraculos, în viaţă – nu se mai gândise la acest lucru – cineva îi făcuse respiraţie gură la gură.

Ea închise ochii şi văzu o aureolă de păr blond deasupra ei, blocând luna, şi simţi aerul dătător de viaţă în plămânii ei şi braţele care o purtaseră acolo.

Ander.

– Am crezut că a fost un vis, şopti ea.

Ander oftă profund, ca şi când ar fi ştiut exact ce voia să spună. O luă de mână.

– S-a întâmplat.

– M-ai scos din maşină. M-ai adus la mal. M-ai salvat.

– Da.

– Dar de ce? De unde ştiai că eram acolo?

– Am fost în locul potrivit, la momentul potrivit.

Părea la fel de imposibil ca toate celelalte lucruri pe care Eureka le ştia ca fiind reale. Se împiedică de pat şi se aşeză. Gândurile o ameţeau.

– M-ai salvat şi ai lăsat-o să moară.

Ander închise ochii ca şi când l-ar fi durut.

– Dacă aş fi putut să vă salvez pe amândouă, aş fi făcut-o. A trebuit să aleg. Voi înţelege dacă nu mă vei putea ierta. Îşi trecu mâinile tremurând prin păr. Eureka, îmi pare rău!

Spusese aceleaşi cuvinte, pur şi simplu, când se întâlniseră în prima zi. Sinceritatea scuzei lui o surprinsese. Păruse atât de pasională pentru ceva atât de neînsemnat, dar acum Eureka înţelegea. Simţea suferinţa lui Ander pentru Diana. Regretul umplu spaţiul din jurul lui precum scutul unei pietre a tunetului propriu.

Fetei îi displăcuse întotdeauna faptul că ea era în viață, iar Diana nu. Acum, iată persoana responsabilă. Ander luase o decizie. Ar fi putut să-l urască pentru asta. Ar fi putut să-l învinovățească pentru suferința ei profundă și pentru tentativa de sinucidere. Băiatul părea să știe asta. Se aplecă deasupra ei, așteptând să ia o decizie. Dar ea își îngropă fața în mâini.

– Îmi este atât de dor de ea!

El căzu în genunchi în fața ei, cu coatele pe coapsele ei.

– Știu.

Mâinile ei se închiseră în jurul colierului. Deschise pumnul ca să dezvăluie piatra tunetului, medalionul din lapislazuli.

– Ai avut dreptate, spuse ea. În legătură cu piatra tunetului în apă. Face mai mult decât să nu se ude. Este singurul motiv pentru care eu și gemenii suntem înviață. Ne-a salvat și nu aș fi știut cum să o folosesc dacă nu mi-ai fi spus.

– Piatra tunetului este foarte puternică. Îți aparține, Eureka. Să nu uiți asta niciodată. Trebuie să o protejezi.

– Mi-aș fi dorit ca Brooks... începu ea să spună, dar își simți pieptul ca și când i-ar fi fost strivit. Mi-a fost atât de frică. Nu am fost în stare să gândesc. Ar fi trebuit să-l salvez și pe el.

– Asta ar fi fost imposibil.

Vocea lui Ander era rece.

– Te referi la modul în care ar fi fost imposibil să mă salvezi pe mine și pe Diana? întrebă ea.

– Nu, nu mă refer la asta. Orice s-a întâmplat cu Brooks, nu ai fi avut cum să-l găsești în acea furtună.

– Nu înțeleg.

Ander privi în altă parte. Nu spuse mai multe.

– Știi unde este Brooks? întrebă Eureka.

– Nu, spuse el încet. Este complicat. Am tot încercat să-ți spun, el nu mai este cine crezi...

– Te rog, nu spune nimic rău despre el. Fata flutură mâna spre Ander. Nu știm nici măcar dacă este în viață.

Ander dădu din cap, dar păru încordat.

– După moartea Dianei, spuse Eureka, nu mi-a trecut prin minte că aș putea să mai pierd pe altcineva.

– De ce îi spui pe nume mamei tale? Ander părea nerăbdător să schimbe subiectul.

Nimeni în afară de Rhoda nu o mai întrebase asta pe Eureka, așadar nu fusese niciodată nevoită să dea un răspuns.

– Când era în viață îi spuneam mamă, ca majoritatea copiilor. Dar moartea a transformat-o pe Diana în altcineva. Ea nu mai este mama mea. Este mai mult de atât – Eureka strânse medalionul – și mai puțin.

Încet, Ander cuprinse mâna în care ea ținea medalioanele. Cu ochi mijiți, privi medalionul. Degetul lui mare se roti peste încuietoare.

– Nu se deschide, spuse ea. Degetele ei se îndoiră peste al lui, ca să-l împiedice să-l deschidă. Când l-a cumpărat, Diana a spus că era blocat din cauza ruginii. Îi plăcea atât de mult modelul, încât nu-i păsa. Îl purta în fiecare zi.

Ander se ridică în genunchi. Degetele lui se strecurară în spatele gâtului Eurekăi. Ea se aplecă spre atingerea lui, care crea dependență.

– Îmi dai voie?

Când ea dădu din cap, el descheie lanțul, o sărută ușor pe buze, apoi se așeză lângă ea pe pat. Atinse partea cu picățele aurii a pietrei albastre. Întoarse medalionul pe

cealaltă parte și atinse inelele în relief care se intersectau dedesubt. Examină profilul medalionului pe fiecare parte, apăsând cu degetele pe balamale, apoi pe încuietoare.

– Oxidarea este decorativă. Nu ar trebui să împiedice deschiderea medalionului.

– Atunci, de ce nu se deschide? întrebă Eureka.

– Deoarece Diana l-a sigilat. Ander scoase medalionul de pe lanț și îi înmână lanțul și piatra tunetului Eurekăi Ține medalionul cu ambele mâini. Cred că pot să-l desigilez. De fapt, știu că pot.

28

ȘIRUL LACRIMILOR SELENEI

Un tunet scuturã fundația casei. Eureka se apropie rapid de Ander.

– De ce ar fi sigilat mama medalionul?

– Poate conține ceva pe care nu voia să-l mai vadă și altcineva. El își strecură o mână în jurul taliei ei. Se simți ca o mișcare instinctivă, dar de îndată ce brațul lui fu acolo, Ander păru agitat din această cauză. Avea vârfurile urechilor roșii. Se tot uita la mâna lui pe șoldul ei.

Eureka îi acoperi mâna cu a ei, ca să-l asigure că o voia acolo, că savura fiecare nouă lecție de pe corpul lui: netezimea degetelor lui, căldura din palmă, felul în care mirosi pielea lui de aproape, a vară.

– Obișnuiam să-i spun totul Dianei, spuse Eureka. Când a murit, am aflat câte secrete a păstrat față de mine.

– Mama ta cunoștea puterea acestor obiecte de familie. Dacă ar fi căzut în mâinile nepotrivite, s-ar fi temut.

– Au căzut în mâinile mele și nu înțeleg.

– Încrederea ei în tine transcende moartea ei, spuse Ander. Ți le-a lăsat deoarece a avut încredere că le vei

descoperi importanța. A avut dreptate în legătură cu această carte – ai ajuns în inima poveștii. A avut dreptate în legătură cu piatra tunetului – azi ai aflat cât de puternică poate fi.

– Și medalionul?

Eureka îl atinse.

– Să vedem dacă avea dreptate și în legătură cu acesta.

Ander se duse în mijlocul camerei, ținând medalionul în mâna dreaptă. Îl întoarse pe cealaltă parte. Îl atinse pe spate cu inelarul mâinii stângi. Închise ochii, își țuguie buzele ca și când ar fi urmat să fluiere și expiră prelung.

Încet, degetele lui se mișcară pe suprafața acestuia, conturând cele șase cercuri intercalate pe care degetele fetei le trasaseră de multe ori. Doar că, atunci când o făcu Ander, scoase sunete, ca și când ar fi șters marginile unei cupe de cristal.

Sunetul o făcu pe Eureka să sară în picioare. Își apucă urechea stângă, cu care nu auzea, dar cu care, cumva, auzi aceste note ciudate la fel de clar ca și cântecele lui Polaris. Inelele medalionului străluciră pentru scurt timp – auriu, apoi albastru – răspunzând la atingerea băiatului.

Când degetele lui se mișcară în forma cifrei opt, în spirale asemănătoare unui labirint și unor tipare florale în jurul cercurilor, sunetul produs se schimbă prin rotație. Un zumzet ușor se adânci într-un acord bogat și obsedant, apoi crescu în ceea ce părea aproape o armonie a instrumentelor de suflat.

Menținu acea notă pentru câteva secunde, cu degetul calm pe mijlocul spatelui medalionului. Sunetul era mlădios și necunoscut, ca un flaut dintr-un ținut foarte îndepărtat din viitor. Degetul lui Ander pulsă de trei ori, creând acorduri asemănătoare cu ale unei orgi, care curseră în valuri peste

Eureka. El deschise ochii, ridică degetul și extraordinarul concert se termină. Respiră adânc.

Medalionul se deschise fără o altă atingere.

– Cum ai făcut asta?

Eureka se apropie de el în transă. Se aplecă peste mâinile lui ca să examineze interiorul medalionului. Pe partea dreaptă era incrustată o oglindă minusculă. Reflexia era curată, și clară, și puțin mărită. Ea văzu unul din ochii lui Ander în oglindă și turcoazul clar o surprinse. Pe partea stângă era ceea ce părea a fi o bucată de hârtie îngălbenită fixată în ramă, aproape de balama.

Ea se folosi de degetul mic pentru a o elibera. Îi ridică un colț, simțind cât de subțire era hârtia, glisând-o în afară cu atenție. Sub ea, găsi o mică fotografie. Fusese tăiată ca să încapă în medalionul triunghiular, dar imaginea era clară: Diana ținând-o pe Eureka în brațe, când era mică. Nu putea să fi avut mai mult de șase ani. Fata nu mai văzuse niciodată această fotografie, dar recunoscu ochelarii mamei în formă de sticle de Coca-Cola, părul ei aspru, cămașa albastră pe care o purtase în anii '90.

Copilul Eureka privea direct spre cameră și purta un șort alb, probabil cusut de Sugar. Diana nu se uita în direcția obiectivului, dar verdele-deschis al ochilor ei era vizibil. Părea tristă – o expresie pe care nu o putea asocia cu mama ei. De ce nu-i arătase niciodată această fotografie? De ce purtase medalionul în jurul gâtului, în toți acei ani, spunând că nu se deschidea?

Eureka se simți furioasă pe mama ei, din cauză că lăsase în urmă atât de multe mistere. De la moartea Dianei, echilibrul nu mai fusese prezent în viața fiicei ei. Își dorea claritate, constanță, pe cineva în care să aibă încredere.

Ander se aplecă şi ridică mica bucată de hârtie îngălbenită, pe care Eureka probabil că o scăpase. Părea o hârtie de scris veche de secole. El o întoarse. Un singur cuvânt era mâzgălit, cu cerneală neagră.

Marais.

– Asta înseamnă ceva pentru tine? întrebă el.

– Este scrisul de mână al mamei mele. Ea luă hârtia şi privi fix fiecare buclă a cuvântului, *l*-ul punctat ascuţit.

– Este dialectul cajun; cuvântul franţuzesc – pentru „mlaştină", dar nu ştiu de ce l-ar fi scris aici.

Ander se uită fix pe fereastră, unde obloanele blocau imaginea ploii, dar nu şi sunetul constant al acesteia.

– Trebuie să existe cineva care să ne poată ajuta.

– Madame Blavatsky ne-ar fi putut ajuta.

Eureka privi încruntată medalionul şi bucata de hârtie codată.

– De aceea au şi omorât-o.

Cuvintele îi alunecară din gură înainte ca el să-şi dea seama.

– Ştii cine a făcut-o. Ochii ei se măriră. Au fost acei oameni peste care ai dat cu maşina, nu-i aşa?

Ander luă medalionul din mâna ei şi îl puse pe pat. El îi ridică bărbia cu degetul mare.

– Aş vrea să pot să-ţi spun ce vrei să auzi.

– Nu merita să moară.

– Ştiu.

Eureka îşi puse mâinile pe pieptul lui. Degetele ei se răsuciră în jurul materialului tricoului, dorindu-şi să-şi stoarcă durerea acolo.

– De ce nu eşti ud? întrebă ea. Ai o piatră a tunetului?

– Nu. Râse uşor. Presupun că am un altfel de scut. Deşi este mai puţin impresionant decât al tău.

Eureka îşi trecu mâinile peste umerii lui şi îi cuprinse talia uscată.

– Sunt uimită, spuse ea încet în timp ce mâinile îi alunecară pe sub tricoul lui ca să-i atingă pielea uscată şi netedă. El o sărută din nou, încurajând-o. Bâzâind se simţi neliniştită, dar vie, tulburată şi bâzâind cu o nouă energie pe care nu voia să o pună la îndoială.

Îi plăcea senzaţia dată de braţele lui în jurul taliei ei. Se apropie, ridicând-şi capul ca să-l sărute din nou, dar apoi se opri.

Degetele ei îngheţară pe ceea ce părea a fi o tăietură pe spatele lui Ander. Ea se retrase şi se mută lângă el, ridicându-i partea din spate a tricoului. Patru tăieturi roşii îi însemnau pielea, chiar sub coaste.

– Ai nişte tăieturi, spuse ea. Erau aceleaşi răni pe care le văzuse la Brooks în ziua valului ciudat din golful Vermilion. Ander avea doar un rând de tăieturi, pe când spatele lui Brooks avea două.

– Nu sunt tăieturi.

Eureka îşi ridică privirea spre el.

– Spune-mi ce sunt.

Ander se aşeză pe marginea patului. Ea se aşeză lângă el, simţind căldura emanată de pielea lui. Voia să vadă din nou semnele, voia să-şi treacă mâna peste ele, să vadă dacă erau la fel de adânci cum păreau. El îşi puse mâna pe piciorul ei. Gestul o făcu să vibreze pe dinăuntru. Părea că era pe cale să spună ceva dificil, ceva care ar fi putut fi imposibil de crezut.

– Branhii.

Eureka clipi.

– Branhii ca la peşte?

– Pentru a respira sub apă, da. Şi Brooks le are acum.

Eureka îi luă mâna de pe picior.

– Ce vrei să spui cu *şi Brooks le are acum?* Cum adică *tu* ai branhii?

Camera deveni brusc minusculă şi prea fierbinte. Ander îşi bătea joc de ea?

El duse mâna la spate şi scoase cartea cu coperte verzi din piele.

– Crezi ce citeşti aici?

Ea nu îl cunoştea suficient de bine încât să-i interpreteze tonul vocii. Părea disperat – dar cum altcumva? Îi trăda de asemenea mânia? Frica?

– Nu ştiu, spuse ea. Pare prea...

– Seamănă prea mult cu o fantezie?

– Da. Şi totuşi... Vreau să ştiu şi restul. Doar o parte a fost tradusă şi mai sunt şi toate aceste coincidenţe ciudate, aceste lucruri care par să aibă o legătură cu mine.

– Au legătură, spuse Ander.

– De unde ştii?

– Te-am minţit în legătură cu piatra tunetului?

Ea scuturâ din cap.

– Atunci, dă-mi şansa pe care i-o acorzi acestei cărţi. Ander îşi puse o mână pe inimă. Diferenţa dintre tine şi mine este că, din momentul în care m-am născut, am fost crescut cu povestea pe care ai aflat-o din aceste pagini.

– Cum? Cine sunt părinţii tăi? Faci parte dintr-un cult?

– Nu prea am părinţi. Am fost crescut de mătuşile şi de unchii mei. Sunt un Originar.

– Un ce?

El oftă.

– Poporul meu provine din continentul pierdut al Atlantidei.

– Eşti *din* Atlantida? întrebă ea. Madame Blavatsky a spus... dar nu am crezut...

– Ştiu. Cum ai fi putut crede? Dar este adevărat. Cei din neamul meu au fost printre puţinii care au scăpat înainte ca insula să se scufunde. De atunci, misiunea noastră a fost să ducem mai departe sămânţa cunoaşterii Atlantidei, astfel încât învăţăturile acesteia să nu fie niciodată uitate, iar atrocităţile niciodată repetate. Timp de mii de ani, această poveste a rămas printre Originari.

– Dar este şi în cartea asta.

Ander dădu din cap.

– Noi am ştiut că mama ta ştia câte ceva despre Atlantida, dar familia mea încă nu ştie cât de mult. Persoana care a omorât-o pe traducătoarea ta e unchiul meu. Oamenii pe care i-ai întâlnit la secţia de poliţie şi pe drum, în acea seară, sunt cei care m-au crescut. Acelea sunt chipurile pe care le-am văzut la masă în fiecare seară.

– Unde mai exact este acea masă?

Timp de câteva săptămâni, Eureka se întrebase unde locuia Ander.

– Nu într-un loc interesant. El făcu o pauză. Nu am mai fost pe acasă de săptămâni întregi. Am avut o neînţelegere cu familia.

– Ai spus că voiau să mă rănească.

– Aşa *este*, spuse trist Ander.

De ce?

– Deoarece şi tu eşti o descendentă a Atlantidei. Şi femeile din linia ta genetică moştenesc ceva foarte neobişnuit. Se numeşte *selena-klamata-desmos*. Asta înseamnă, mai mult sau mai puţin, Şirul Lacrimilor Selenei.

– Selene, spuse Eureka. Femeia logodită cu regele. Care a fugit cu fratele lui.

Ander dădu din cap.

– Ea este matriarha ta, de acum multe generații. Așa cum Leander, iubitul ei, este patriarhul meu.

– Ei au naufragiat și s-au separat pe mare, spuse Eureka, amintindu-și. Nu s-au mai regăsit niciodată.

Ander încuviință dând din cap.

– Se spune că s-au căutat unul pe celălalt până în ultima lor zi și chiar, spun unii, și după moarte.

Eureka privi pătrunzător în ochii lui Ander, iar povestea rezonă cu ea într-un nou mod. O găsi insuportabil de tristă și dureros de romantică. Ar fi putut acești iubiți dezamăgiți să explice legătura pe care o simțise Eureka pentru băiatul care stătea lângă ea – legătura pe care o simțise din prima clipă în care l-a văzut?

– Una dintre descendentele Selenei deține puterea de a ridica din nou Atlantida, continuă Ander. Asta este ceea ce tocmai ai citit în carte. Acesta este Șirul Lacrimilor. Argumentul Originarilor se bazează pe credința potrivit căreia înălțarea Atlantidei ar fi o catastrofă – o apocalipsă. Legendele Atlantidei sunt urâte și violente, pline de corupție, sclavagism și lucruri mult mai rele.

– Nu am citit nimic despre asta aici.

Eureka arătă spre *Cartea iubirii*.

– Bineînțeles că nu, spuse misterios Ander. Ai citit o poveste de dragoste. Din nefericire, acea lume însemna mai mult decât versiunea Selenei. Țelul Originarilor este să prevină întoarcerea Atlantidei prin...

– Omorârea fetei care moşteneşte Şirul Lacrimilor, spuse Eureka amorţită. Iar ei cred că eu sunt purtătoarea acestuia.

– Sunt destul de siguri.

– Siguri că, dacă aş plânge, aşa cum spune în carte...

Ander dădu din cap.

– Lumea s-ar inunda, iar Atlantida ar reveni la putere.

– Cât de des apare una dintre aceste fete? întrebă Eureka, gândindu-se că, dacă Ander spunea adevărul, mulţi dintre membrii familiei ei ar fi putut fi vânaţi sau omorâţi de Originari.

– Nu s-a întâmplat de aproape un secol, din anii '30, spuse Ander, dar aceea a fost o situaţie foarte rea. Când o fată începe să prezinte semnele Şirului Lacrimilor, ea devine un fel de vârtej şi stârneşte interesul mai multor Originari.

– Şi al cui interes îl mai stârneşte?

Eureka nu era sigură că voia să ştie.

Ander înghiţi.

Şi interesul atlanţilor.

Acum era şi mai confuză.

– Sunt răi, continuă Ander. Ultima posesoare a Şirului lacrimilor a trăit în Germania. Numele ei era Byblis...

Am auzit de Byblis. A fost una dintre posesoarele târtii. I-a dat-o cuiva pe nume Niobe, care i-a dat-o Dianei.

– Byblis a fost sora bunicii mamei tale.

– Ştii mai multe despre familia mea decât ştiu eu.

Ander păru jenat.

– A trebuit să studiez.

– Aşadar, Originarii au omorât-o pe sora bunicii mele în clipa în care semnele Şirului Lacrimilor au început să se manifeste?

– Da, dar nu înainte de a face mult rău. În timp ce Originarii încearcă să elimine o descendentă a Şirului Lacrimilor, atlanţii încearcă să o activeze. Ei fac asta ocupând corpul cuiva drag purtătoarei Şirului Lacrimilor, corpul cuiva care o poate face să plângă. Până când Originarii au reuşit să o omoare pe Byblis, atlantul care a ocupat corpul celui mai bun prieten al ei a fost deja în acea lume. El a rămas în corp chiar şi după moartea lui Byblis.

Eurekăi îi veni să râdă. Ce spunea Ander era o nebunie. Nu auzise nimic atât de nebunesc în timpul şederii de câteva săptămâni în salonul de la psihiatrie.

Şi, cu toate acestea, vorbele lui o făcură pe Eureka să se gândească la ceva ce citise recent într-unul dintre e-mailurile trimise de madame Blavatsky. Luă paginile traduse şi le răsfoi.

– Uită-te la partea asta, chiar aici. Descrie un vrăjitor care putea să-şi trimită mintea peste ocean şi să ocupe corpul unui bărbat, într-un loc numit Minoa.

– Exact, spuse Ander. Este aceeaşi magie. Nu ştim cum a învăţat Atlas să canalizeze puterea acestui vrăjitor – el nefiind un vrăjitor –, dar, cumva, a reuşit.

– Unde este el? Unde sunt atlanţii?

– În Atlantida.

– Şi asta unde este?

– E sub apă de mii de ani. Nu putem să ajungem la ei. Din clipa în care s-a scufundat, canalizarea mentală a fost singura lor poartă spre lumea noastră. Ander îşi întoarse privirea. Deşi Atlantida speră să schimbe asta.

– Aşadar, minţile atlanţilor sunt puternice şi rele – Eureka spera că nu ascultă nimeni la uşă –, dar Originarii nu par cu mult mai buni, dacă omoară fete nevinovate.

Ander nu zise nimic. Tăcerea lui îi răspunse la următoarea întrebare.

– Cu excepţia Originarilor care nu cred că suntem nevinovate, îşi dădu ea seama. Ai fost crescut să crezi că aş putea face ceva groaznic – ea îşi masă urechea, nevenindu-i a crede ce urma să spună – cum ar fi să inund lumea cu lacrimile mele?

– Ştiu că este greu de crezut, răspunse băiatul. Ai avut dreptate să spui că Originarii reprezintă un cult. Familia mea se pricepe să facă o crimă să pară un accident. Byblis s-a înecat într-o „inundaţie". Maşina mamei tale a fost lovită de un „val distructiv". Totul în numele salvării lumii în faţa răului.

– Aşteaptă. Eureka tresări. Mama era purtătoarea Şirului Lacrimilor?

Nu, dar ştia că tu îl purtai. Toată munca ei de o viaţă s-a concentrat asupra pregătirii tale pentru destinul tău. Probabil că ţi-a spus ceva despre asta?

Pieptul Eurekăi se strânse.

– Mi-a spus cândva să nu plâng niciodată.

– Este adevărat că nu ştim ce s-ar întâmpla dacă ai plânge cu adevărat. Familia mea nu vrea să riste să afle. Valul de pe pod din acea zi a fost menit pentru tine, nu pentru Diana. El îşi coborî privirea, sprijinindu-şi bărbia în piept. Eu trebuia să mă asigur că te-ai înecat. Dar nu am putut. Familia mea nu mă va ierta niciodată.

– De ce m-ai salvat? şopti ea.

– Nu ştii? Credeam că este evident.

Fata ridică din umeri şi scuturã din cap.

– Eureka, din clipa în care am fost conştient, am f antrenat să ştiu totul despre tine – să-ţi cunosc slăbiciun forţele, fricile şi dorinţele – ca să te pot distruge. Pute unui Originar este un fel de camuflaj natural. Trăim prir muritori, dar ei nu ne văd cu adevărat. Ne pierdem mulţime, dispărem în umbră. Nimeni nu-şi aminteşte chipurile noastre, decât dacă vrem noi. Poţi să-ţi imagin cum este să fii invizibil pentru toată lumea, mai puţin pen familia ta?

Eureka scuturã din cap, deşi îşi dorise de foarte mı ori să fi fost invizibilă.

– De asta nu ai aflat despre mine. Te-am urmărit din z în care te-ai născut, dar nu m-ai văzut niciodată până când vrut eu să o faci – în ziua când ţi-am lovit maşina. Am fost tine în fiecare zi din ultimii şaptesprezece ani. Te-am pr cum ai învăţat să mergi, să-ţi legi şireturile, să cânţi la chitar el înghiţi – să săruţi. Te-am privit când ţi-ai pus cercei, că ţi-ai luat permisul de şofer şi când ai câştigat prima cursă maraton. Ander se întinse spre ea, ţinând-o mai aproape de Până la moartea Dianei, m-am îndrăgostit atât de mult de ti încât nu am mai suportat. Ţi-am lovit maşina la stop. Treb să mă vezi, în sfârşit. În fiecare moment al vieţii tale, m- îndrăgostit şi mai mult de tine.

Eureka roşi. Ce ar fi putut să spună în faţa unei asemei mărturisiri?

– Eu... ei bine... mmm...

– Nu trebuie să răspunzi, spuse Ander. Doar să ştii încă de când am început să nu mai cred în nimic din am fost învăţat de mic să cred, de un lucru sunt sigur. E

cuprinse de mâini. De devotamentul meu pentru tine. Nu se va stinge niciodată, Eureka. Jur.

Fata era uimită. Mintea ei bănuitoare se înşelase în ceea ce îl privea pe Ander, dar instinctele corpului ei avuseseră dreptate. Îl cuprinse de gât şi îl sărută. Cu un sărut, încercă să îi transmită cuvintele pe care nu şi le găsea.

– Dumnezeule. Buzele lui le atinse pe ale ei. M-am simţit atât de bine să o spun cu voce tare. Toată viaţa mea m-am simţit singur.

- Acum eşti cu mine. Ea voia să-l asigure, dar îngrijorarea se strecură în mintea ei. Eşti încă un Originar? Te-ai întors împotriva familiei tale ca să mă protejezi, dar...

– Ai putea spune că am fugit, spuse el. Dar familia mea nu va renunţa. Vor foarte mult să te omoare. Ei cred că dacă vei plânge şi Atlantida va reapărea, asta va însemna moartea a milioane de oameni şi înrobirea omenirii. Sfârşitul lumii aşa cum o ştim. Ei cred că va fi moartea acestei lumi şi naşterea uneia noi şi îngrozitoare. Ei cred că moartea ta e singura modalitate prin care pot împiedica acest lucru.

– Şi tu ce crezi?

– Faptul că tu ai putea ridica Atlantida ar putea fi adevărat, spuse el încet, dar nimeni nu ştie ce înseamnă asta.

– Sfârşitul nu este încă scris, spuse Eureka. „Ultimul cuvânt ar putea schimba totul." Întinse mâna după carte ca să-i arate lui Ander ceva care o deranjase de când citise testamentul Dianei. Dar dacă sfârşitul a fost scris? Aceste pagini lipsesc din text. Diana nu le-ar fi rupt. Nu ar fi îndoit nici măcar pagina unei cărţi de la bibliotecă.

Ander se scărpină în barbă.

– Există o persoană care ne-ar putea ajuta. Nu l-am întâlnit niciodată. S-a născut Originar, dar a părăsit familia

după ce Byblis a fost omorâtă. Familia mea spune că nu şi-a revenit niciodată după moartea ei. El făcu o pauză. Ei spun că era îndrăgostit de ea. Numele lui este Solon.

– Cum îl găsim?

– Niciunul dintre Originari nu a vorbit cu el de ani de zile. Ultima dată am auzit că era în Turcia. Se întoarse spre Eureka, ochii strălucindu-i brusc. Am putea să mergem acolo şi să-l găsim.

Fata râse.

– Mă îndoiesc de faptul că tata mă va lăsa să plec în Turcia.

– Vor trebui să vină cu noi, spuse repede Ander. Toţi cei la care ţii vor veni. Altfel, familia mea se va folosi de ei ca să te aducă înapoi.

Eureka pufni.

– Vrei să spui...

El dădu din cap.

– Ei pot să justifice omorârea câtorva oameni pentru a-i salva pe cei mulţi.

– Şi Brooks? Dacă se întoarce...

– Nu se întoarce, spuse Ander, nu în vreun fel în care ai vrea să-l vezi. Trebuie să ne concentrăm şi să găsim o soluţie, astfel încât tu şi familia ta să fiţi în siguranţă, cât mai curând posibil. Undeva, departe de aici.

Eureka scutură din cap.

– Tata şi Rhoda mă vor interna din nou la psihiatrie înainte de a fi de acord să părăsească oraşul.

– Asta nu este o opţiune, Eureka. Este singurul mod de a supravieţui. Şi trebuie să supravieţuieşti. Apoi o sărută

intens, ținându-i fața cu mâinile, apăsându-și puternic buzele de ale ei până ce rămase fără aer.

– De ce trebuie să supraviețuiesc?

Ochii o dureau din cauza extenuării pe care nu o mai putea nega. Ander observă acest lucru. O conduse spre pat, trase așternuturile, apoi o așeză și o înveli.

El îngenunche lângă ea și îi murmură în urechea bună:

– Trebuie să supraviețuiești, deoarece nu voi trăi într-o lume fără tine.

29

PLECAREA

Când Eureka se trezi a doua zi dimineaţă, lumina slabă şi argintie strălucea prin fereastra ei. Ploaia lovea copacii. Tânjea ca furtuna să o adoarmă din nou, dar urechea stângă îi ţiuia, amintindu-i de melodia ciudată invocată de Ander, atunci când deschisese medalionul Dianei. Ţinea în braţe *Cartea iubirii*, care îi dezvăluia profeţia lacrimilor ei. Ştia că trebuia să se ridice, să înfrunte lucrurile pe care le aflase în noaptea precedentă, dar durerea din inimă nu îi permitea să-şi ridice capul de pe pernă.

Brooks nu mai era acolo. Potrivit spuselor lui Ander, care părea să fi avut dreptate în atât de multe situaţii, cel mai vechi prieten al ei nu avea să se mai întoarcă. O greutate pe cealaltă parte a patului o surprinse. Era Ander.

– Ai stat aici toată noaptea? îl întrebă ea.

– Nu te părăsesc.

Înaintă pe pat, spre el. Era încă în halatul de baie. El purta aceleaşi haine ca în noaptea precedentă. Când feţele li se apropiară, nu se putură abţine să nu zâmbească. O sărută pe frunte, apoi pe buze.

Voia să îl tragă în pat, să-l ţină şi să-l sărute la orizontală, să-i simtă greutatea trupului asupra ei, dar, după câteva sărutări blânde, Ander se ridică şi se duse lângă fereastră.

Îşi ţinea mâinile încrucişate la spate. Eureka îşi imagină cum rămăsese acolo toată noaptea, supraveghind strada, în încercarea de a zări silueta unui Originar.

Ce ar fi făcut, dacă unul dintre ei ar fi intrat în casă? Îşi aminti de cutiuţa de argint pe care o scosese din buzunar în acea noapte şi care îi îngrozise pe membrii familiei lui.

– Ander...

Voia să îl întrebe ce era în acea cutie.

– E timpul să mergem, spuse el.

Eureka îşi căută telefonul, ca să vadă ce oră era. Când îşi aminti că-l pierduse, şi-l imagină sunând undeva în golful măturat de ploaie, în mijlocul unui banc de peşti argintii, în mâna unei sirene. Scotoci prin noptieră după ceasul Swatch cu buline, din plastic.

– E şase dimineaţa. Ai mei dorm încă.

– Trezeşte-i.

– Şi ce să le spun?

– De îndată ce vom fi împreună, le voi spune tuturor planul, zise Ander continuând să privească pe fereastră. E mai bine să nu se pună prea multe întrebări. Va trebui să ne mişcăm repede.

– Dacă fac asta, spuse Eureka, trebuie să ştiu unde mergem.

Se strecurase din pat. Îi atinse cămaşa. Simţindu-i atingerea, bicepsul i se încordă.

Se întoarse cu faţa către ea şi-şi trecu degetele prin părul ei şi unghiile de-a lungul scalpului şi al cefei. I se părea sexy când îşi trecea degetele prin părul lui. Dar ce făcea acum era extraordinar.

– Îl vom găsi pe Solon, spuse el. Originarul dispărut.

– Credeam că ai zis că era în Turcia.

Pentru o clipă, Ander aproape zâmbi, dar, apoi, chipul său deveni ciudat de inexpresiv.

– Din fericire, ieri am salvat o barcă. De îndată ce ai tăi sunt gata, ne vom îmbarca.

Eureka îl privi cu atenție. În privirea lui se citea ceva, o satisfacție suprimată de... vinovăție. Când mintea ei făcu legătura întunecată, gura i se uscă. Nu își dădea seama cum de știa.

– *Ariel?* șopti ea. Barca lui Brooks. Cum ai reușit?

– Nu îți face griji. M-am ocupat de asta.

– Îmi fac griji în privința lui Brooks, nu a bărcii. L-ai văzut? L-ai căutat măcar?

Mușchii feței lui Ander se tensionară. Își întoarse capul într-o parte. După o secundă, când ostilitatea îi dispăru din ochi, privi din nou spre ea.

– Va veni o vreme când vei afla totul despre adevărata soartă a lui Brooks. De dragul tuturor, sper că nu se va întâmpla prea curând. Între timp, trebuie să încerci să depășești momentul.

Privirea i se întunecă; abia îl mai vedea pe Ander stând în fața ei. În acea clipă, își dori mai mult ca niciodată să-l audă pe Brooks spunându-i „Sepio".

– Eureka? Ander îi atinse obrazul. Eureka?

– Nu, murmură Eureka.

Vorbea cu sine. Se îndepărtă de Ander. Își pierdu echilibrul. Se împiedică de noptieră și se lovi de perete. Se simți la fel de rece și de înțepenită ca și când și-ar fi petrecut noaptea pe o calotă glaciară, în mijlocul Cercului Arctic.

Nu putea să nege faptul că Brooks se schimbase în ultimele câteva săptămâni, comportamentul lui fiind şocant de dur şi neloial şi nu îl mai recunoştea. Trecu în revistă toate conversaţiile în care el o întrebase despre emoţiile ei, despre faptul că nu plângea. Se gândi la ostilitatea nemărginită şi inexplicabilă pe care Ander o afişase când îl întâlnise prima dată – apoi se gândi la povestea lui Byblis şi a bărbatului care îi fusese, cândva, apropiat şi în al cărui trup intrase regele atlant.

Ander nu voia să o spună, dar toate semnele indicau o altă realitate imposibilă.

– Atlas, şopti ea. În tot acel timp, nu era Brooks. Era Atlas.

Ander se încruntă, dar nu spuse nimic.

– Brooks nu a murit.

– Nu. Ander oftă. Nu a murit.

– Era posedat.

Eureka abia reuşea să vorbească.

- Ştiu că ţineai la el. Nu i-aş dori nimănui soarta lui. Dar, s-a întâmplat, iar noi nu putem face nimic în această privinţă. Atlas este prea puternic. Ce-i făcut e bun făcut.

Ura felul în care Ander vorbea despre Brooks la timpul trecut. Trebuia să existe o modalitate prin care să-l salveze. Acum că ştia ce se întâmplase – că se întâmplase din cauza ei - Eureka îi era datoare acestuia să-l aducă înapoi. Nu ştia cum, ci doar că trebuia să încerce.

Dacă aş putea să-l găsesc...

Vocea îi tremură.

– *Nu.* Duritatea lui Ander o lăsă pe fată fără suflare. Se uită în ochii ei, încercând să-şi dea seama dacă avea să plângă. Când ea nu vărsă nicio lacrimă, păru foarte uşurat.

Îi puse la gât lănțișorul cu medalionul și piatra tunetului. Eureka, ești în pericol. Familia ta e în pericol. Dacă ai încredere în mine, pot să te protejez. În clipa aceasta, nu ne putem permite să ne gândim la altceva. Înțelegi?

– Da, spuse ea fără prea multă tragere de inimă, deoarece trebuia să existe o cale.

– Bine, zise Ander. Acum e vremea să le spui alor tăi.

Coborând scările ținându-l de mână pe Ander, Eureka purta o pereche de blugi, o bluză din flanel de un albastru-deschis și era încălțată cu pantofii de alergat. În ghiozdanul mov care îi atârna pe umăr avea *Cartea iubirii* și traducerea făcută de madame Blavatsky. În casă era întuneric. Ceasul de pe decodorul pentru cablu indica ora 01.43. Probabil că furtuna cauzase o pană de curent.

Când Eureka bâjbâi mobila ca să își dea seama pe unde mergea, auzi o ușă deschizându-se. Tatăl ei apăru în pragul ușii dormitorului, într-o lumină argintie. Avea părul ud, cămașa boțită și nearanjată. Eureka simți mirosul săpunului său, „Primăvară irlandeză". În umbră, el observă două siluete întunecate.

– Cine e acolo? Se grăbi să aprindă lumina. Eureka?

– Tată...

Se uită la Ander.

– Cine este? Ce caută în casa noastră?

Eureka îl văzu pe Ander roșind mai mult ca niciodată. El își îndreptă umerii și își trecu mâinile prin părul ondulat de două ori.

– Domnule Boudreaux, numele meu este Ander. Sunt... un prieten de-al Eurekăi.

Îi zâmbi pe jumătate ca și cum, în ciuda tuturor lucrurilor, îi făcuse plăcere să se prezinte așa.

Ea voi să-i sară în braţe.

– Nu, la ora şase dimineaţa, nu eşti, spuse tatăl. Dacă nu pleci, chem poliţia.

– Tată, aşteaptă. Eureka îl apucă de braţ ca atunci când era mică. Nu suna la poliţie. Te rog să vii şi să iei loc. Trebuie să îţi spun ceva.

Se uită la mâna fiicei lui, apoi la Ander şi din nou la fiica lui.

– Te rog, şopti ea.

– Bine. Dar, mai întâi, facem cafea.

Intrară în bucătărie, unde tatăl ei puse pe foc un ibric cu apă. Cu lingura, turnă nişte cafea într-o cafetieră veche. Eureka şi Ander luară loc la masă încercând, din priviri, să îşi dea seama cine ar fi trebuit să vorbească mai întâi.

Tatăl ei continuă să îl privească pe băiat. Se vedea că era tulburat.

– Îmi pari cunoscut, puştiule.

Ander se foi.

– Nu ne-am întâlnit niciodată.

În timp ce apa se încălzea, tatăl se apropie de masă. Îşi înclină capul şi îl privi pe Ander mijindu-şi ochii.

– Reka, de unde ai spus că-l cunoşti pe acest băiat? o întrebă cu o voce distantă.

– E prietenul meu.

– Mergeţi împreună la şcoală?

– Noi... abia ne-am întâlnit.

Ridică nervos din umeri spre Ander.

– Mama ta mi-a spus... mâinile începură să-i tremure şi, ca să se liniştească, le puse ferm pe masă. Mi-a spus că, într-o zi...

– Ce anume?

– Nimic.

Ibricul șuieră, așa că Eureka se ridică să oprească arzătorul. Turnă apă în cafetieră și luă trei căni din dulap.

– Tată, cred că ar trebui să iei loc. Ceea ce vrem să-ți spunem s-ar putea să ți se pară ciudat.

O bătaie ușoară în ușa de la intrare îi făcu pe toți trei să tresară. Eureka și Ander se înțeleseră din priviri, apoi ea își împinse scaunul și se îndreptă către ușă. Ander o urmă imediat.

– Nu deschide ușa, o avertiză el.

– Știu cine este.

Prin sticla mată, Eureka recunoscu silueta. Trase de mânerul blocat, apoi deschise ușa din plasă.

Văzându-l pe Ander peste umărul Eurekăi, Cat ridică uimită din sprâncene.

– Dacă știam că dădeați o petrecere în pijamale, ajungeam mai devreme.

În spatele ei, vântul sălbatic scutură ramura plină de mușchi a unui stejar de parcă ar fi fost o crenguță. O cantitate mare de apă se împrăștie pe verandă.

Eureka îi făcu semn fetei să intre și se oferi să-i ia pelerina de ploaie.

– Facem cafea.

– Nu pot să rămân. Cat își șterse tălpile de covor. Plecăm. Tata pune toate lucrurile în mașină chiar acum. Ne ducem în Hot Springs, să stăm la verișorii mamei. Vă părăsiți și voi locuința?

Eureka se uită la Ander.

– Noi nu... Nu... Poate.

– Încă nu este obligatoriu să faceți asta, îi spuse Cat, dar la televizor au spus că, dacă ploaia continuă, s-ar putea să fie necesar ca oamenii să își evacueze locuințele și tu-i cunoști pe ai mei – ei vor mereu să evite traficul. Nenorocita asta de furtună a venit de nicăieri.

Eureka înghiți cu noduri.

– Știu.

– Oricum, spuse prietena ei, am văzut lumina aprinsă și am vrut să-ți las asta înainte să plecăm. Îi întinse un coșuleț de răchită, care semăna cu acelea pe care mama ei le pregătea întotdeauna pentru diverse organizații care se ocupau cu acte de caritate și evenimente pentru strângeri de fonduri. Era plin cu confetti în culorile curcubeului, pătate de ploaie. E trusa mea pentru liniștea sufletului: reviste, bezele făcute de mama și – vorbi mai încet, arătându-i rapid sticla mică și maronie de la fundul coșului – Maker's Mark[1].

Eureka luă coșul când, de fapt, și-ar fi dorit ca ea să fi rămas. Lăsă trusa pentru liniștea sufletului la picioarele lor și își îmbrățișă prietena.

– Mulțumesc.

Nu putea suporta gândul că ar fi putut trece foarte mult timp până să o revadă. Ander nu îi spusese când aveau să se întoarcă.

– Rămâi la o ceașcă de cafea?

Eureka îi pregăti cafeaua lui Cat așa cum îi plăcea, folosind aproape tot laptele cu aromă de cafea irlandeză din sticluța Rhodei. Turnă o cană pentru ea și una pentru

[1] Marcă de whisky (n.tr.)

tatăl ei, deasupra cărora presără scorţişoară. Apoi, îşi dădu seama că nu ştia cum îi plăcea lui Ander să-şi bea cafeaua, iar acest fapt o făcu să se simtă de parcă ar fi fugit şi s-ar fi logodit fără să fi ştiut măcar numele de familie al celuilalt. Tot nu-i aflase numele de familie.

– Fără zahăr, zise el înainte ca ea să-l întrebe.

Pentru o clipă, îşi băură cafeaua în linişte, iar ea ştiu că, în curând, trebuia să o facă: să distrugă această pace. Să-şi ia „la revedere" de la cea mai bună prietenă. Să-şi convingă tatăl de adevărurile fantastice, absurde. Să evacueze locuinţa. Înainte ca situaţia să se înrăutăţească şi mai mult, avea să savureze acest mic strop de falsă normalitate.

Tatăl ei nu scosese nicio vorbă, nici măcar nu-şi ridicase privirea, ca să o salute pe Cat. Era cenuşiu la faţă. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

– Eureka, pot să îţi vorbesc?

Îl urmă în partea din spate a bucătăriei. Rămaseră în pragul care dădea spre sufragerie, astfel încât Ander şi Cat să nu-i audă. De partea laterală a aragazului atârnau peisajele în acuarelă făcute de gemeni la grădiniţă, care înfăţişau curtea din spate. Lucrarea lui William era realistă: patru stejari verzi, un leagăn vechi şi râul care curgea, în fundal. Cea a lui Claire era abstractă, în întregime violet, o redare glorioasă a înfăţişării curţii lor, pe timp de furtună. Ştiind că, în cel mai bun caz, trebuia să-şi despartă fraţii şi părinţii de viaţa pe care o ştiau deoarece îi pusese pe toţi în pericol, Eurekăi îi era greu să privească picturile.

Nu voia să îi spună tatălui ei. Chiar nu voia să îi spună. Dar, dacă nu-i spunea, se putea întâmpla ceva mai rău.

– Tată, problema e că... începu ea să zică.

– Mama ta mi-a spus că, într-o zi, s-ar putea să se întâmple ceva, o întrerupse tatăl ei.

Eureka clipi. „Te-a avertizat." Ea îi luă mâna, care era umedă și rece, moale și liniștitoare, așa cum era obișnuită să o simtă. Încercă să își păstrcze cât mai mult calmul. Poate că avea să fie mai ușor decât crezuse. Poate că tatăl ei știa oarecum la ce să se aștepte.

– Spune-mi *exact* ce ți-a zis.

El închise ochii. Cu pleoapele așa de umede și de ridate, părea atât de fragil încât o sperie.

– Mama ta era predispusă la delir. Obișnuia să iasă cu mine în parc sau să meargă prin magazine, să îți cumpere haine. Asta se întâmpla când erai mică și erați întotdeauna singure, nu când eram și eu prin preajmă, ca să văd. Venea acasă și insista asupra faptului că s-au petrecut unele lucruri imposibile.

Eureka se apropie mai mult de el, încercând să se apropie de Diana.

– Cum ar fi?

– Parcă avea febră. Repeta întruna același lucru. Am crezut că era bolnavă, poate schizofrenică. Nu am uitat niciodată ce mi-a spus. Se uită la Eureka și scutură din cap. Ea știa că nu voia să-i spună.

– Ce ți-a zis?

Că se trăgea dintr-un neam vechi de atlanți? Că se afla în posesia unei cărți care prevestea o a doua naștere a unei insule pierdute? Că, într-o zi, un grup de fanatici ar fi putut să-i caute fata și să o omoare pentru lacrimile ei?

Tatăl se șterse la ochi cu podul palmei.

– Mi-a spus: „Astăzi l-am văzut pe băiatul care îi va frânge inima Eurekăi"

Fata se înfioră.

– Poftim?

– Aveai patru ani. Era absurd. Dar nu a renunțat. În cele din urmă, când s-a întâmplat a treia oară, am rugat-o să mi-l deseneze.

– Mama era o artistă pricepută, murmură Eureka.

– Am păstrat acel desen în biroul meu, spuse tata. Nu știu de ce. A desenat chipul unui băiețel adorabil, în vârstă de șase sau șapte ani, dar, în toți acești ani în care am trăit în oraș, nu l-am văzut niciodată. Până când... Buza îi tremură și îi apucă din nou mâinile fiicei lui. Peste umăr, privi în direcția mesei unde se lua micul dejun. Asemănarea este incontestabilă.

Tensiunea îi răscoli pieptul fetei, curmându-i suflarea ca o răceală gravă.

– Ander, șopti ea.

Tatăl încuviință, dând din cap.

– E același băiat, doar că mai mare.

Fata clătină din cap, ca și când gestul ar fi alungat senzația de greață. Își spuse că un desen vechi nu conta. Diana nu ar fi avut cum să prezică acest viitor. Nu ar fi avut de unde să știe că, într-o zi, Ander și Eureka ar fi putut să țină cu adevărat unul la celălalt. Se gândi la buzele și la mâinile lui, la felul unic în care o proteja prin tot ce făcea. O furnica de plăcere. Trebuia să aibă încredere în acel instinct. Instinctul era tot ce-i mai rămăsese.

Poate că Ander fusese crescut ca să-i fie dușman, dar, acum, se schimbase. Totul se schimbase.

– Am încredere în el, spuse ea. Tată, suntem în pericol. Eu, tu, Rhoda, gemenii. Trebuie să plecăm de aici astăzi, acum, iar Ander este singurul care ne poate ajuta.

Tatăl ei o privi cu o milă profundă și ea știu că la fel o privise și pe Diana, când aceasta îi spusese acele lucruri care păreau nebunești. O apucă de bărbie. Oftă.

– Fetițo, ai trecut prin multe. Tot ce trebuie să faci astăzi este să te relaxezi. Lasă-mă să-ți pregătesc ceva pentru micul dejun.

– Nu, tată. Te rog...

– Trenton? Rhoda apăru în bucătărie purtând un halat din mătase roșie. Părul desfăcut era lăsat pe spate Eureka nu era obișnuită să o vadă așa. Nu era machiată. Era chiar drăguță. Și agitată. Unde sunt copiii?

– Nu sunt în camera lor? întrebară simultan Eureka și tatăl ei.

Rhoda scuturâ din cap.

– Paturile lor sunt făcute. Fereastra era larg deschisă.

Zgomotul unui tunet teribil permise unui sunet slab, aproape imperceptibil pentru Eureka, să se audă la ușa din spate. Rhoda și tatăl ei se grăbiră să o deschidă, dar Ander ajunse acolo primul.

O rafală neașteptată de vânt dădu ușa în lături. Rhoda, soțul ei și Eureka se opriră în fața unui Originar, care stătea în pragul ușii.

Eureka îl mai văzuse înainte, la secția de poliție și, mai târziu în acea noapte, pe marginea drumului. Părea să aibă șaizeci de ani; avea o piele palidă, părul gri dat într-o parte și purta un costum de un gri-deschis, care îl făcea să semene

cu un vânzător ambulant. În ochii lui, ca şi în ai lui Ander, strălucea acelaşi turcoaz.

Asemănarea dintre cei doi era de netăgăduit, totodată şi alarmantă.

– Cine eşti? voi tatăl ei să afle.

– Dacă vă căutaţi copiii, spuse Originarul în timp ce un miros puternic de *citronella* se simţi din curtea din spate, veniţi afară. Ne-ar face plăcere să aranjăm un schimb.

30
ORIGINARII

Rhoda îl îmbrânci pe Originar, care o privi cu amărăciune pe Eureka, apoi se învârti, ca să traverseze veranda.

– William! strigă Rhoda. Claire!

Ander se grăbi să iasă pe uşă, după ea. Când Eureka, tatăl ei şi Cat ajunseră în dreptul curţii interioare acoperite, Originarul se afla în partea de jos a scărilor verandei. În capătul de sus, Ander o acostase pe Rhoda. O imobilizase cu spatele de una dintre coloanele balustradei. Îşi mişca agitată braţele. Dădea din picioare, dar Ander îi ţinea cu uşurinţă trupul în loc, de parcă ar fi fost un copil.

– Dă-i drumul soţiei mele, mârâi tatăl şi se năpusti asupra lui.

Cu o singură mână, Ander îl ţinu şi pe el la distanţă.

– *Tu* nu poţi să-i salvezi. Nu aşa se procedează. Nu vei face decât să te răneşti.

– Copiii mei! se tângui Rhoda, agitându-se în braţele lui Ander.

Mirosul de *citronella* era copleşitor. Eureka privi dincolo de verandă, spre peluză. Printre ferigile de un verde acid

și trunchiurile împestrițate ale stejarilor, erau aceiași patru Originari, pe care îi întâlnise pe drum. Formau o linie în fața verandei și, cu priviri de oțel, se uitau la cum reacționau Eureka și familia ei. Cel care bătuse la ușă se alăturase din nou grupului. Stătea cu o jumătate de metru înaintea celorlalți, cu mâinile încrucișate pe piept, ochii lui de turcoaz provocând-o pe Eureka să reacționeze.

Și, în spatele Originarilor – Eureka înlemni și un val de puncte roșii pluti în fața ei. Brusc, își dădu seama de ce Ander o reținea pe Rhoda.

Gemenii erau legați de leagăne. Un lanț de metal de la fiecare leagăn strângea încheieturile copiilor. Aveau brațele ridicate deasupra capetelor, împreunate cu lanțul înnodat, care fusese aruncat peste bara orizontală de sus a leagănelor. Celelalte două lanțuri erau înfășurate în jurul gleznelor, apoi fixate în noduri de părțile laterale ale barelor cadrului leagănelor, în formă de „A". William și Claire atârnau înclinați.

Partea mai rea era că scaunele din lemn așchiat fuseseră băgate în gurile copiilor. Banda adezivă le ținea ca pe niște călușuri. Gemenii plângeau. În ochii lor măriți se citeau teama și durerea. Din cauza călușurilor, Eureka nu putea să le audă scâncetele zbuciumate.

Câtă vreme trecuse de când stăteau legați așa? Oare Originarii intraseră noaptea în dormitorul gemenilor, în timp ce Ander o păzea pe ea? Furioasă și consumată de vinovăție, i se făcu rău. Cumva, trebuia să acționeze.

– Mă duc acolo, spuse tatăl ei.

Rămâi aici, dacă vrei să-ți recuperezi copiii în viață, îi ordonă Ander calm, dar autoritar. Auzind acestea, el se opri

pe treapta de sus a verandei. Trebuie să avem mare grijă sau ne va părea foarte rău.

– Ce fel de nenorociți bolnavi ar face asta unor copiii? șopti Cat.

– Își spun Originarii, zise Ander, și sunt cei care m-au crescut. Le cunosc boala foarte bine.

– Îi voi omorî, murmură Eureka.

Ander își relaxă strânsoarea, lăsând-o pe Rhoda să cadă în brațele soțului ei. Se întoarse către ea, extrem de trist.

– Promite-mi că aceasta va fi cea din urmă soluție.

Eureka îl privi pe Ander cu ochii mijiți. *Voia* să îi omoare pe Originari, dar era neînarmată și depășită numeric, iar un perete fusese singurul lucru pe care-l lovise vreodată. Însă pe băiat îl îngrijoră atât de mult faptul că era așa de serioasă, încât simți nevoia să-l asigure că nu era un plan gândit până la capăt.

– Bine – se simți ridicolă – promit.

Tatăl ei și Rhoda se îmbrățișară. Cat nu reușea să-și desprindă privirea de la cele două leagăne. Eureka făcu un efort să vadă ceea ce nu-și dorea. Trupurile gemenilor erau încordate și imobile. Singurii care se mișcau erau ochii lor îngroziți.

– Nu este corect, îi spuse lui Ander. Pe mine mă vor Originarii. Eu ar trebui să mă duc acolo.

– Va trebui să-i înfrunți – spuse el luând-o de mână –, dar nu trebuie să fii o martiră. În cazul în care se întâmplă ceva cu gemenii sau cu oricine altcineva la care ții, trebuie să înțelegi că este mai important ca *tu* să supraviețuiești.

– Nu pot să mă gândesc la asta, spuse ea.

Ander o țintui cu privirea.

– Nu ai de ales.

– Cred că s-a întrecut măsura cu aceste vorbe de încurajare, strigă de pe peluză Originarul în costum gri.

Îi făcu semn lui Ander să pună punct conversației.

– Și eu cred că voi patru ați stat destul pe-aici, le răspunse Eureka Originarilor. De ce e nevoie ca să plecați?

Înaintă apropiindu-se de scări, încercând să pară calmă, chiar dacă inima îi bătea cu putere. Nu știa ce făcea.

Își dădu seama că, dincolo de verandă, ceva nu era în regulă: ploaia se oprise.

Nu. Eureka auzea ploaia torențială lovind copacii din apropiere. Simțea mirosul electricității sărate a furtunii chiar sub nasul ei. Umiditatea o acoperea, ca o a doua piele. Vedea curentul maroniu la marginea peluzei – râul, inundat, învolburat și care aproape că ieșea din matcă, așa cum se întâmpla în timpul unui uragan.

Vremea rea nu trecuse, dar, cumva, gemenii, Originarii și peluza pe care se aflau nu se udau. Nu bătea vântul, iar temperatura era mai scăzută decât ar fi fost normal.

La marginea verandei închise, Eureka ezită. Se uită la cer. Deasupra lor, plutea furtuna. Fulgera din ce în ce mai mult. *Vedea* stropii de ploaie curgând. Dar, dinspre norii turbulenți și până în curtea din spate a Eurekăi, ceva se întâmpla cu ploaia.

Se oprea.

Întunecimea străină a curții o făcu pe fată să se simtă claustrofobă, ca și când cerul s-ar fi prăbușit.

– Te întrebi ce se întâmplă cu ploaia. Ander își întinse o palmă dincolo de marginea verandei. În imediata lor vecinătate, Originarii pot să controleze vântul. Una dintre cele mai obișnuite metode de a-și folosi puterea este să creeze

tampoane atmosferice. Tampoanele, numite „cordoane", pot să aibă multe forme şi mărimi.

– De aceea nu erai ud când ai intrat aseară pe fereastră, ghici Eureka.

Ander încuviinţă, dând din cap.

– Şi din acelaşi motiv nu plouă în această curte. Originarilor nu le place să se ude, mai ales dacă pot evita acest lucru, ceea ce se întâmplă cam de fiecare dată.

– Ce mai trebuie să ştiu despre ei?

Ander se aplecă spre urechea ei dreaptă.

– Critias, şopti el aproape insesizabil. Îi urmări privirea spre bărbatul din stânga, din depărtare, şi îşi dădu seama că Ander îi oferea un pont. Cândva, eram apropiaţi. Era mai tânăr decât ceilalţi Originari şi, în părul des şi argintiu, avea vârtejuri sălbatice. Odată, era aproape om.

Critias îi privi pe cei doi cu un interes atât de vădit, încât Eureka se simţi goală.

– Starling. Ander se uită la femeia bătrână, care purta o pereche de pantaloni şi un pulover gri de caşmir, din dreapta lui Critias. Părea că abia putea să stea singură pe picioare, iar îşi ţinea bărbia ridicată, încrezătoare. Se hrăneşte cu vulnerabilitatea altora. Să nu-i arăţi că eşti fragilă.

Eureka încuviinţă dând din cap.

– Albion. Următorul Originar era bărbatul care bătuse la uşa din spate a casei Eurekăi. Conducătorul, spuse Ander. Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu-l iei de mână.

– Şi ultima?

Eureka se uită la femeia fragilă care semăna cu o bunică, îmbrăcată într-o rochie gri şi înflorată de vară. Părul argintiu împletit îi atârna peste umăr, până în dreptul taliei.

– Chora, spuse Ander. Nu lăsa felul în care arată să te păcălească. Din cauza ei m-am ales cu toate cicatricile – înghiți și adăugă, în barbă – cu aproape toate. Ea a creat valul care a ucis-o pe mama ta.

Eureka își încleștă pumnii. Voia să urle, dar era genul de vulnerabilitate pe care refuza să o afișeze. „Fii indiferentă, se încurajă ea. Fii puternică" Păși pe iarba uscată și-i înfruntă pe Originari.

Eureka, zise tatăl ei. Vino înapoi aici. Ce faci...

– Dați-le drumul! le strigă Originarilor, dând din cap spre gemeni.

– Desigur, copilă. Albion își întinse palma palidă. Ia-mă de mână și copiii vor fi eliberați.

– Sunt nevinovați! gemu Rhoda. Copiii mei!

– Înțelegem, spuse Albion. Și vor fi liberi, de îndată ce Eureka...

– Mai întâi, dezleagă-i pe gemeni, zise Ander. Acest lucru nu are nimic de-a face cu ei.

Și nici cu tine. Albion se întoarse către el. Ai fost exclus din operațiune cu multe săptămâni în urmă.

– M-am alăturat din nou. Ander se uită la fiecare Originar, de parcă ar fi vrut să se asigure că toți știau de partea cui se afla acum.

Chora se încruntă. Eureka voi să se arunce asupra ei, să-i smulgă fiecare șuviță lungă și argintie de păr, să-i scoată brusc inima din piept și s-o distrugă, până când înceta să mai bată, așa cum nu mai bătea nici a Dianei.

– Ander, ai uitat ce ești, spuse Chora. Nu e treaba noastră să fim fericiți, să ne îndrăgostim. Noi existăm pentru ca alții să se poată iubi și își găsească fericirea. Noi protejăm aceste lucruri de nenorocirea căreia ca vrea să-i dea viață.

Cu degetul strâmb, arătă spre fată.

– Vă înşelaţi, spuse Ander. Duceţi o viaţă negativă şi aveţi scopuri negative. Niciunul dintre voi nu ştie cu siguranţă ce s-ar întâmpla dacă Atlantida s-ar ridica din adâncuri.

Starling, cel mai în vârstă dintre Originari, tuşi dezgustat.

– Te-am crescut să fii mai inteligent. Nu ai memorat Cronicile? Miile de ani de istorie nu înseamnă nimic pentru tine? Ai uitat de spiritul întunecat şi ameninţător al lui Atlas, care nu s-a sfiit să spună că ţelul său era să distrugă această lume? Dragostea te-a orbit în faţa moştenirii tale. Albion, fă-i ceva!

Albion se gândi o clipă. Apoi se răsuci spre cele două leagăne şi, cu pumnul, îi lovi pe gemeni în stomac.

Copiii se clătinară, mişcându-se ca şi când ar fi vomat, înecându-se cu scândurile de lemn îndesate în gură. Empatic, Eureka se clătină şi ea. Nu mai putea suporta. Se uită la mâna ei, apoi la mâna întinsă a lui Albion. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă l-ar fi atins? Dacă gemenii ar fi fost liberi, atunci probabil că ar fi meritat orice...

Cu colţul ochiului, Eureka zări o pată de culoare roşie. Rhoda alerga în direcţia leagănelor, spre copiii ei. Ander blestemă în barbă şi fugi după ea.

– Cineva să o oprească, vă rog, spuse Albion părând plictisit. Chiar nu am vrea să... Ei, bine. Acum e prea târziu.

– Rhoda! răsună strigătul Eurekăi peste peluză.

Când femeia trecu pe lângă Albion, Originarul se întinse şi o apucă de mână. Ea îngheţă imediat, braţu-i fiind ţeapăn precum ghipsul. Ander se opri brusc şi-şi înclină capul, părând a şti ce urma să se întâmple.

Din sol, sub tălpile Rhodei, înflori un con de pământ în formă de vulcan. La început, semăna cu un vulcan de nisip, un fenomen specific râului, în care o movilă ca un dom se transforma din nimic într-un gheizer, de-a lungului unei câmpii aluvionare inundate. Vulcanii de nisip erau periculoşi din cauza torentului de apă pe care îl aruncau din centrul craterelor formate rapid.

Vulcanul de nisip stârni vântul.

Cu toate că Albion îi eliberă mâna Rhodei, între ei rămase o legătură. Părea că o ţinea de o lesă invizibilă. Corpul ei fu ridicat de un vârtej de vânt inexplicabil, care o aruncă la cincisprezece metri în aer.

Dădu din mâini şi din picioare. Halatul roşu se răsuci în aer ca panglicile unui zmeu. Cu trupul scăpat complet de sub control, se înălţă şi mai mult. Un sunet explodă – nu ca un tunet, ci mai mult ca un impuls de electricitate. Eureka îşi dădu seama că Rhoda trecuse prin cordonul de deasupra curţii.

Când intră în furtună neprotejată, ea ţipă. Ploaia pătrunse prin micul gol creat de trupul ei. Vântul bătu ca un uragan. Pe cer, silueta roşie a femeii se micşoră până ce ajunse să semene cu una dintre păpuşile lui Claire.

Fulgerul ca o săgeată trosni încet. Ascuns printre nori, lumină porţiuni de întuneric, învârtind văzduhul. În momentul în care ieşi din nor şi ajunse în cerul liber, Rhoda lu cea mai apropiată ţintă.

Eureka îşi adună curajul când fulgerul se izbi în pieptul ei, cu un singur şoc minunat. Rhoda începu să ţipe, dar sunetul distant se auzi ca un sfârâit urât şi static.

Rostogolindu-se din cer, mişcarea trupului ei era diferită. Fără viaţă. Gravitatea dansa cu ea. Norii se despărţiră cu

tristețe, făcându-i loc să treacă. Traversă limita cordonului Originarilor care, cumva, se refăcu deasupra curții. Căzu cu un zgomot surd, corpul ei încovoiat lăsând o urmă adâncă de treizeci de centimetri în pământ.

Eureka se prăbuși în genunchi. Privind pieptul înnegrit al Rhodei; părul ei, care sfârâise în nonexistență; brațele și picioarele goale, acoperite cu cicatrici albăstrui, din cauza fulgerului, își împreună mâinile în dreptul inimii. Femeia avea gura deschisă. Limba-i părea arsă. Degetele-i se transformaseră în niște gheare rigide, întinse către copiii ei chiar și dincolo de moarte.

Moarte. Rhoda era moartă pentru că încercase singurul lucru pe care l-ar fi făcut orice mamă: încercase să pună capăt suferinței copiilor ei. Dar, dacă n-ar fi fost Eureka, gemenii nu s-ar fi aflat în pericol, iar ea nu ar fi trebuit să-i salveze. Nu ar fi zăcut moartă pe peluză, arsă. Eureka nu putea să se uite spre frații ei. Nu suporta să-i vadă la fel de distruși cum fusese ea, de la moartea Dianei.

Din spatele ei, de pe peluză, se auzi un scâncet animalic. Tatăl ei era în genunchi. Mâinile lui Cat atârnau pe umerii lui. Părea palidă și nesigură, ca și când ar fi fost bolnavă. Când tatăl său se ridică, se îndreptă clătinându-se către scări. Era la treizeci de centimetri de trupul Rhodei, când vocea lui Albion îl făcu să se oprească brusc.

– Tată, pari a fi un erou. Mă întreb ce ai de gând să faci.

Înainte ca acesta să poată să-i răspundă, Ander căută ceva în buzunarul de la blugi. Eureka își pierdu răsuflarea când el scoase un pistol mic, din argint.

– Taci, unchiule.

– „Unchi", nu-i așa? Zâmbetul lui Albion îi dezvălui dinții gri. Renunți? Chicoti. Ce are, un pistol de jucărie?

Ceilalți Originari râseră.

– Amuzant, nu-i așa?

Ander băgă cartușul pe țeavă. O lumină verde și ciudată emană din interior, formând o aură în jurul armei. Era aceeași pe care Eureka o văzuse în noaptea în care Ander îi arătase cutia de argint. Văzând lumina, cei patru Originari se speriară. Amuțiră, ca și când li-ar fi pierit râsul.

– Ander, ce-i asta? întrebă Eureka.

– Acest pistol trage gloanțe din pelin, îi explică Ander. E o plantă veche, sărutul morții pentru Originari.

– De unde ai gloanțele acelea?

Starling se clătină câțiva pași înapoi.

– Nu contează, spuse repede Critias. Nu ne va împușca niciodată.

– Te înșeli, zise Ander. Nu știi ce aș face pentru ea.

– Încântător, afirmă Albion. De ce nu-i spui prietenei tale ce s-ar întâmpla, dacă ai omorî pe unul dintre noi?

– Poate că acest lucru nu mă mai îngrijorează. Când Ander armă pistolul, acesta scoase un mic zgomot. Dar, în loc să țintească spre Albion, îl îndreptă către sine. Ținu țeava la piept. Închise ochii.

– Ce faci? strigă Eureka.

Ander se întoarse cu fața la ea, ținând în continuare pistolul la piept. În acel moment, părea că voia să se sinucidă mai mult decât își dorise vreodată Eureka.

– Viața unui Originar e controlată de un singur vânt mai puternic. I se spune Zefirul și ne leagă pe toți. Dacă unul dintre noi moare, murim cu toții. Se uită la gemeni și înghiți cu greu. Poate că așa este mai bine.

31

LACRIMA

Eureka nu stătu pe gânduri. Îl îmbrânci pe Ander şi-i aruncă pistolul din mână. Acesta se învârti în aer şi alunecă de-a lungul ierbii peste care plouase, prin locul în care Rhoda intrase prin cordon. Ceilalţi Originari se repeziră spre armă, dar Eureka şi-o dorea mai mult. O înşfăcă şi se strădui să o ţină bine. Aproape că o scăpă. Cumva, reuşi să o recupereze.

Inima îi bătea cu putere. Nu mai ţinuse niciodată o armă, nu-şi dorise să facă asta. Găsi trăgaciul. Îndreptă pistolul spre Originari, pentru ca aceştia să nu se apropie.

– Şi tu eşti îndrăgostită, o tachină Starling. E minunat. Nu ai îndrăzni să ne împuşti şi să-ţi pierzi prietenul.

Ea se uită la Ander. Era adevărat?

– Da, voi muri dacă vei ucide pe oricare dintre ei, spuse el încet. Dar este mai important ca tu să trăieşti, să nu păţeşti nimic.

– De ce?

Începu să respire sacadat.

– Pentru că Atlas va găsi o metodă prin care să aducă Atlantida la suprafață. Și, când o va face, această lume va avea nevoie de tine...

– Această lume are nevoie ca ea să moară, îl întrerupse Chora. E un monstru al apocalipsei. Te-a făcut să uiți de responsabilitatea ta față de omenire.

Eureka se uită prin curte – la tatăl ei, care plângea peste trupul Rhodei. Se uită la Cat, care stătea ghemuită și tremura pe treptele verandei, incapabilă să-și ridice privirea. Se uită la gemenii legați, răniți și care tocmai asistaseră la moartea mamei lor. Șiroaie de lacrimi le curgeau pe obraji. De la încheieturi, le picura sânge. În cele din urmă, se uită la Ander. O singură lacrimă îi alunecă pe nas.

Acel grup includea singurele persoane pe care Eureka le iubea pe această lume. Toți erau de neconsolat. Și doar din cauza ei. Cât *de mult* rău mai putea să provoace?

– Nu îi asculta, îi spuse Ander. Vor să te facă să te urăști. Vor să renunți. Se opri. Când vei trage, să ținteși spre plămâni.

Eureka cântări pistolul în mâini. Când Ander spusese că niciunul dintre ei nu știa cu siguranță ce avea să se întâmple dacă Atlantida ar fi ieșit la suprafață, Originarii se agitaseră, respingând total posibilitatea că lucrurile în care credeau ar fi putut să nu fie adevărate.

Eureka își dădu seama că Originarii erau dogmatici atunci când se gândeau la ce însemna Atlantida, de vreme ce nu știau nimic cu adevărat.

Atunci, ce știau despre Șirul Lacrimilor?

Nu avea voie să plângă. Așa îi spusese Diana. *Cartea iubirii* menționa cât de formidabile puteau fi emoțiile ei,

cum ar fi putut să aducă la suprafață o altă lume. Ander îi furase lacrima și o făcuse să dispară într-a lui cu un motiv.

Eureka nu voia să provoace o inundație sau să înalțe din adâncuri un continent. Și, cu toate acestea, în fragmentele traduse de madame Blavatsky din *Cartea iubirii,* citise despre bucurie și dragoste – până și titlul era sugestiv. Dragostea trebuia să facă parte din Atlantida. În acest moment, își dădu ea seama, și Brooks era o parte din ea.

Jurase să îl găsească. Dar cum?

– Ce face? întrebă Critias. Durează prea mult.

– Nu te apropia de mine.

Eureka îndreptă arma spre fiecare dintre Originari.

– Păcat de mama ta vitregă, spuse Albion. Se uită peste umăr, la gemenii care se zbăteau în leagăne. Acum, dă-mi mâna sau vom vedea cine urmează.

– Eureka, ascultă-ți instinctele, îi zise Ander. Știi ce să faci.

Ce putea să facă? Erau prinși în capcană. Dacă împușca un Originar, Ander murea. Dacă nu trăgea, ei aveau să-i rănească sau să-i ucidă familia.

Eureka știa că, dacă mai pierdea încă o persoană pe care o iubea, avea să se piardă cu firea, iar acest lucru nu îi era îngăduit.

„Să nu plângi niciodată, niciodată."

Și-l imagină pe Ander sărutându-i pleoapele. Își imagină lacrimi adunându-se pe buzele lui, sărutările lui alunecând pe urma lacrimilor ei ușoare ca spuma mării. Își imagină lacrimi minunate, mari, frumoase, rare și râvnite ca niște bijuterii.

De la moartea Dianei, viața ei urmase traseul unei imense spirale negre – spitalele și oasele rupte, pastilele înghițite

și terapia ineficientă, depresia umilitoare, pierderea lui madame Blavatsky, moartea Rhodei la care asistase...

...Și Brooks.

El nu-și avea locul în acea spirală descendentă. Era întotdeauna cel care o ajuta să își revină. Se imaginează alături de el, la vârsta de opt ani, în nucul pecan încă mic al lui Sugar și acrul dulce și auriu al verii târzii. În minte, îi auzi râsul: veselia copilăriei lor pierzându-se printre ramurile pline de mușchi. Împreună, se cățărau mai sus decât ar fi făcut-o pe cont propriu. Eureka socotea că asta se întâmpla din cauză că erau competitivi. Acum, își dădea seama că încrederea reciprocă era cea care îi purta până aproape de cer. Când era alături de Brooks, nu se gândea niciodată că ar fi putut să cadă.

Cum de nu văzuse semnele care îi indicau faptul că i se întâmpla ceva? Cum de se supărase pe el? Când se gândi la toate prin care trebuie să fi trecut el – la ce ar fi putut să îndure chiar în acest moment – cedă. Se simți copleșită.

Începu din gât, un nod dureros pe care nu-l putea înghiți. Membrele i se făcură ca de plumb, iar pieptul i se împinse înainte. Fața i se schimonosi, ca și când ar fi fost ciupită de niște clești. Își ținu ochii strâns închiși. Deschise gura atât de mult, încât o duru. Maxilarul începu să-i tremure.

– Nu cumva...? șopti Albion.

– Nu se poate, spuse Chora.

– *Opriți-o!* icni Critias.

– Este prea târziu.

Ander părea aproape încântat.

Bocetul care i se năștea pe buze venea din cele mai adânci colțuri ale sufletului ei. Căzu în genunchi, cu arma

lângă ea. Lacrimile îi lăsară urme pe obraji. Căldura acestora o alarmă. Îi alunecară de-a lungul nasului şi curseră în colţurile gurii, ca un al cincilea ocean. Braţele i se înmuiară pe lângă corp, predându-se valurilor de suspine care îi chinuiau trupul.

Ce uşurare! O senzaţie ciudată, nouă şi minunată îi dădea dureri de inimă. Îşi coborî bărbia în piept. O lacrimă căzu pe suprafaţa pietrei tunetului pe care o avea la gât. Se aştepta să o respingă. În schimb, o scânteiere de lumină azurie în formă de lacrimă străluci în mijlocul pietrei. După o secundă, piatra era iar uscată, ca şi când lumina era dovada puterii de absorbţie a acesteia.

Tunetele bubuiră în cer. Eureka îşi înălţă privirea. Printre copacii dinspre est, se zări un fulger. Norii de rău augur, care fuseseră ascunşi de cordonul Originarilor, apărură deodată. Suflul brusc şi rapid al vântului o trânti la pământ. Norii erau atât de joşi, încât puteau să-i atingă umerii.

– E imposibil, auzi Eureka pe cineva murmurând. Acum, toţi cei din curte erau învăluiţi în ceaţă. Doar noi putem să ne rupem cordoanele.

Ploaia în rafale o lovi pe Eureka în faţă, stropii reci pe lacrimile fierbinţi dovedind dispariţia cordonului. Îl rupsese? Apa se revărsa din cer. Nu mai era ploaie; era mai mult ca un val, ca şi când oceanul ar fi fost întors pe o parte şi ar fi inundat malurile pământului. Eureka privi în sus, dar nu putu să vadă. Cerul nu se zărea. Era doar inundaţia caldă, cu gust sărat.

În câteva secunde, apa din curtea din spate ajunse până la gleznele fetei. Simţi mişcarea unui trup înecţoşat şi ştiu că era tatăl ei. O căra pe Rhoda. Se îndrepta spre gemeni.

Alunecă și căzu și, cât încercă să se ridice, Eureka fu în apă până la genunchi.

– Unde este? strigă unul dintre Originari.

Întrezări siluetele gri care veneau către ea. Stropind, făcu câțiva pași înapoi, neștiind încotro să se ducă. Încă plângea. Nu știa dacă avea să se oprească vreodată.

Gardul din capătul grădinii scârțâi când râul învolburat îl dărâmă. Și mai multă apă năvăli în curte ca un vârtej, acoperind totul cu noroi. Apa scoase din rădăcini stejari seculari, care cedară scârțâind lung și dureros. Când ajunse sub leagăne, forța acesteia rupse lanțurile și-i eliberă pe gemeni.

Eureka nu putea să vadă chipurile celor doi copii, dar știa că William și Claire erau îngroziți. Dragostea și adrenalina o împinseră prin apa până în dreptul taliei, ca să-i prindă. Cumva, în ciuda potopului, se găsiră unii pe alții. Îi apucă strâns la piept. Nu avea de gând să le dea drumul. Acesta fu ultimul gând înainte ca pământul să-i alunece de sub picioare și să cadă cu fața în jos, în propriile-i lacrimi.

Dădu din picioare. Încercă să se mențină la suprafață, plutind. Îi ridică pe gemeni cât de sus putu. Le smulse banda adezivă de pe chipuri și aruncă violent scaunele leagănelor într-o parte. O duru să vadă pielea rănită de-a lungul obrajilor.

– Respirați! le porunci, neștiind cât timp mai avea la dispoziție.

Privi spre cer. Dincolo de potop, simțea că o furtună cum nu se mai văzuse niciodată întuneca atmosfera. Ce făcea acum cu gemenii? Înghiți apă sărată, aer și apoi și mai multă apă sărată. Credea că încă plângea, dar, din cauza inundației, îi era greu să-și dea seama dacă avea

dreptate. Lovi apa cu picioarele de două ori mai tare, ca să compenseze brațele care nu se mișcau. Se sufocă, se înecă și încercă să respire, încercă să-i țină pe gemeni cu gurile deasupra apei. Efortul de a-i ține la piept aproape că o făcu să se scufunde. Își simți colierul plutind, trăgând-o de ceafă. Medalionul din lapislazuli păstra piatra tunetului pe suprafața valurilor care tot veneau.

Știa cum trebuia să procedeze.

– Inspirați adânc, le ordonă celor doi copii.

Apucă pandantivele și se scufundă împreună cu gemenii. Dintr-odată, o bulă de aer erupse din piatra tunetului. Scutul îi cuprinse pe toți trei. Umplu spațiul dintre trupul ei și al copiilor, închizându-se împotriva potopului ca un submarin în miniatură.

Copiii gâfâiră. Puteau să respire din nou. Pluteau ca în ziua precedentă. Ea le eliberă încheieturile și gleznele dezlegând frânghiile.

De îndată ce Eureka fu sigură că aceștia erau în regulă, se propti în marginea scutului și începu să înoate incredibil prin curtea inundată.

Curentul nu se compara cu oceanul liniștit. Lacrimile ei nășteau o furtună sălbatică și învolburată, fără formă. Scările dinspre peluză, care ajungeau până la verandă, erau deja inundate. Ea și gemenii înotau într-o nouă mare, la nivelul primului etaj al casei ei. Apa spărgea ferestrele precum un hoț. Își imagină inundația pătrunzând în sufragerie, pe holurile cu covoare, măturând lămpile, scaunele și amintirile ca un râu furios, lăsând în urmă doar noroiul sclipitor.

Trunchiul masiv al unuia dintre stejarii dezrădăcinați se învârti cu o forță cutremurătoare. Eureka își adună curajul,

adăpostindu-i pe gemeni la piept, când o creangă uriaşă se izbi de partea laterală a scutului. Copiii ţipară din cauza impactului care reverberă prin ei, dar scutul nu se fisură, nici nu crăpă. Copacul se deplasă în căutarea altor victime.

– Tată! strigă Eureka din interiorul scutului, de unde nu o putea auzi nimeni. Ander! Cat!

Înotă mânioasă, neştiind cum să-i găsească.

Apoi, în haosul întunecat al apei, o mână se întinse spre marginea scutului. Eureka ştiu imediat a cui era. Căzu în genunchi de uşurare. Ander o găsise.

În spatele lui, ţinându-l de cealaltă mână, era tatăl ei care, la rândul lui, se ţinea de Cat. Eureka plânse din nou, de data asta, de uşurare şi întinse mâna spre cea a lui Ander.

Bariera scutului îi împiedica. Mâna ei ricoşă într-o parte. Ander ricoşă în cealaltă parte. Încercară din nou, apăsând mai tare. Nu era nicio diferenţă. Ander o privi ca şi când ar fi ştiut cum să-l lase să intre. Ea bătu cu pumnii în scut, dar era inutil.

– Tăticule? strigă William cu lacrimi în ochi.

Eureka nu voia să trăiască dacă ei se înecau. Nu ar fi trebuit să invoce scutul înainte să îi găsească. Ţipă inutil. Cat şi tatăl ei încercau să înoate spre suprafaţă, spre aer. Mâna lui Ander nu le dădea drumul, dar frica i se citea în ochi.

Apoi, Eureka îşi aminti: Claire.

Dintr-un oarecare motiv, sora ei reuşise să treacă de barieră când se aflau în golf. Eureka întinse mâna spre fată şi, practic, o trase spre marginea scutului. Mâna ei o întâlni pe cea a lui Ander şi ceva din barieră deveni poros, iar acesta reuşi să întindă mâna înăuntru. Împreună, Eureka şi gemenii traseră cele trei corpuri ude în interiorul scutului. Acesta

se mări, transformându-se într-unul comod pentru șase persoane, în timp ce prietena ei Cat și tatăl ei se sprijiniră în mâini și pe genunchi, gâfâind ca să-și recapete respirația.

După un moment de uimire, tatăl o îmbrățișă pe fată. Plângeau amândoi. Îi îmbrățișă și pe gemeni. Toți patru se rotiră într-o îmbrățișare, levitând în interiorul scutului.

– Îmi pare rău, se smiorcăi Eureka.

O pierduse din vedere pe Rhoda după ce începuse inundația. Nu știa cum să-și consoleze tatăl sau frații pentru pierderea lor.

– Suntem bine. Tatăl ei părea mai nesigur ca niciodată. El îi mângâie pe cap pe gemeni ca și când viața lui ar fi depins de asta. Vom fi bine.

Cat o bătu pe Eureka pe umăr. Avea părul ud. Ochii îi erau roșii și umflați.

– Chiar se întâmplă cu adevărat? întrebă ea. Visez?

– Vai, Cat!

Eureka nu avea cuvinte ca să-i explice sau să-și ceară scuze prietenei sale, care ar fi trebuit acum să fie împreună cu familia ei.

– Este real. Ander stătea la marginea scutului, cu spatele spre ceilalți. Eureka a deschis o nouă realitate.

Nu părea mânios. Părea uimit. Dar ea nu putea fi sigură până ce nu îi vedea ochii. Erau luminați cu o nuanță turcoaz sau întunecați ca oceanul acoperit cu nori de furtună? Întinse mâna spre umărul lui și încercă să-l întoarcă.

El o suprinse cu un sărut. Era apăsat și pasional, iar buzele lui exprimau totul.

– Ai reușit.

– Nu știam că se va întâmpla așa ceva. Nu știam că va fi așa.

– Nimeni nu știa, spuse el. Dar lacrimile tale au fost inevitabile dintotdeauna, indiferent ce credeau ai mei. Erai pe un drum. Erau aceleași cuvinte pe care le rostise madame Blavatsky în prima seară când Eureka și Cat o vizitaseră la studio. Iar acum suntem toți pe acel drum, împreună cu tine.

În timp ce scutul trecu prin curtea inundată, Eureka privi împrejurul câmpului plutitor. Lumea de dincolo era stranie și întunecată, de nerecunoscut. Nu îi venea să creadă că era casa ei. Nu putea să creadă că lacrimile ei făcuseră asta. Ea făcuse asta. Această putere ciudată o făcu să se simtă rău.

Un braț al leagănului se rostogoli deasupra capetelor lor. Toată lumea se feri, deși nu era necesar. Scutul era impenetrabil. În clipa în care Cat și tatăl ei suspinară ușurați, Eureka își dădu seama că nu se mai simțise singură de luni de zile.

– Îți datorez viața, îi spuse Ander. Toți de aici ți-o datorează.

– Eu deja ți-o datoram pe a mea. Ea își șterse ochii. Văzuse aceste mișcări de nenumărate ori înainte în filme și la alți oameni, dar experiența era cu totul nouă pentru ea, ca și când ar fi descoperit, brusc, un al șaselea simț. Am crezut că ești supărat pe mine.

Ander își înclină capul surprins.

– Nu cred că m-aș putea supăra vreodată pe tine.

O altă lacrimă curse pe obrazul fetei. Ea îl privi pe Ander luptându-se cu impulsul de a o pune în propriul ochi. Pe neașteptate, cuvintele *Te iubesc* i se rostogoliră până spre vârful limbii. Înghiți cu greu ca să nu le spună. Trauma era cauza, nu emoția reală. Abia dacă îl cunoștea. Dar impulsul de a rosti aceste cuvinte nu dispărea. Își aminti că tatăl

ei menționase mai devreme desenul mamei sale, vorbele Dianei.

Ander nu i-ar fi frânt inima. Avea încredere în el.

– Ce este?

El o luă de mână.

„Te iubesc."

– Ce se va întâmpla acum? întrebă ea.

Ander se uită împrejurul scutului. Toți erau cu ochii pe el. Cat și tatăl ei nici măcar nu păreau să știe ce fel de întrebări să pună.

– Există un pasaj spre sfârșitul *Cronicilor Originarilor*, despre care familia mea a refuzat să vorbească. Ander făcu semn spre potopul de dincolo de scut. Nu au vrut niciodată să anticipeze întâmplarea acestui lucru.

– Ce spune pasajul? întrebă Eureka.

– Spune că persoana care deschide fisura spre Atlantida este singura care o poate închide – singura care îl poate înfrunta pe regele atlant.

El o privi pe Eureka, evaluându-i reacția.

– Atlas? șopti ea, gândind: „Brooks".

Ander dădu din cap.

– Dacă ai făcut ce au prezis ei, nu sunt singurul care are nevoie de tine. Întreaga lume are nevoie de tine.

Se întoarse către ceea ce Eureka presupunea a fi direcția spre râu. Încet, Ander începu să înoate, cu mișcări asemănătoare celor pe care ea și gemenii le făcuseră ca să ajungă la mal, cu o zi înainte. Mișcările lui se întețiră când scutul se îndreptă spre râu. Fără vreun cuvânt, gemenii începură să înoate cu el, tot așa cum înotaseră cu ea.

Eureka încerca să înțeleagă conceptul întregii lumi care avea nevoie de ea. Nu reușea. Sugestia îi copleșea cel mai puternic mușchi pe care îl poseda: imaginația.

Ea începu să înoate, observând că tatăl ei și Cat făceau, încet, același lucru. Cu toții înotând, curenții puternici erau greu de controlat. Plutiră peste poarta din fier forjat inundată de la marginea curții. Pivotară spre râul umflat. Eureka nu știa câtă apă căzuse sau când și dacă urma să se oprească. Scutul rămase la câțiva metri deasupra apei. Stuful și mâlul le flancau calea. Râul lângă care Eureka își petrecuse atât de mult timp era o zonă subacvatică străină.

Înotară pe lângă bărci rupte și scufundate, cheiuri distruse, care aminteau de zecile de uragane din trecut. Se intersectară cu bancuri de păstrăvi argintii. Zărgani alunecoși și negri înotară în fața lor ca niște raze ale miezului nopții.

– Îl vom mai căuta pe Originarul pierdut? întrebă ea.

– Solon. Ander dădu din cap. Da. Când îl vei înfrunta pe Atlas, va trebui să fii pregătită. Cred că el te poate ajuta.

„Să-l înfrunte pe Atlas." Ander putea să îi spună așa, dar pentru Eureka nu conta decât corpul pe care îl poseda. Cel al lui Brooks. Înotând spre o mare nouă și necunoscută, fata făcu un jurământ.

Chiar dacă trupul lui Brooks era controlat de magia cea mai întunecată, pe dinăuntru el continua să-i fie cel mai vechi prieten. Avea nevoie de ea. Indiferent ce urma să se întâmple în viitor, avea să găsească o modalitate prin care să-l salveze.

EPILOG

BROOKS

Cu viteză maximă, Brooks se izbi cu capul de copac. Simți impactul deasupra sprâncenei, o tăietură adâncă în piele. Avea deja nasul rupt, buza crăpată și umerii zdrobiți. Şi asta încă nu era totul.

Se luptase cu el însuși vreme de o oră, de când ajunsese pe mal, în partea de vest a plajei Cypremort Point. Nu recunoștea pământul din jurul lui. Nu semăna cu locul natal. Ploua vertiginos. Plaja era rece, pustie, iar valurile mai înalte ca niciodată. În jurul lui se aflau tabere scufundate, ocupanții acestora, evacuați sau înecați. Dacă ar mai fi rămas acolo, și el s-ar fi putut îneca, dar să fi căutat adăpost în fața furtunii era ultimul său gând.

Era târât de-a lungul nisipului umed, unde se împiedicase de o movilă. Simți coaja copacului în piele. De fiecare dată când era pe cale să-și piardă cunoștința, corpul pe care nu-l putea controla își relua lupta cu sine.

Îi spunea Năpasta. Pusese stăpânire pe el de paisprezece zile, cu toate că Brooks simțise de mai devreme boala care

se apropia. La început fusese un leşin, o incapacitate de a respira, un strop de căldură peste rana de pe frunte.

Acum, ar fi dat orice să mai simtă acele simptome timpurii. Mintea lui, captivă într-un trup pe care nu îl putea controla, încerca să îşi explice ce se întâmpla.

Schimbarea intervenise în după-amiaza petrecută cu Eureka, în golful Vermilion. Înainte să fie luat de val în largul mării, fusese el însuşi. Ajunsese pe mal o cu totul altă persoană.

Ce *era* el acum?

Sângele îi curgea pe obraz, îi intra în ochi, dar Brooks nu putea să-şi ridice mâna ca să se şteargă. Altceva îi controla destinul; muşchii îi erau inutili, de parcă ar fi fost paralizat.

Mişcările dureroase erau specialitatea Năpastei. Nu mai simţise niciodată o astfel de durere, însă asta era cea mai mică problemă a lui.

Ştia ce se întâmpla în el. Mai ştia şi că era imposibil. Chiar dacă ar fi putut să-şi controleze cuvintele, nimeni nu i-ar fi crezut povestea.

Era posedat. Ceva groaznic pusese stăpânire pe el, intrând printr-o mulţime de tăieturi de pe spate, care nu se mai vindecau. Năpasta îi alungase sufletul, sălăşluind acum în locul acestuia. Altceva era în el – ceva vechi, dezgustător şi alcătuit dintr-o amărăciune la fel de adâncă precum oceanul.

Nu avea cum să i se adreseze monstrului din interiorul său. Nu vorbeau aceeaşi limbă. Însă băiatul ştia ce voia acesta.

Pe Eureka.

Năpasta îl forţase să se poarte cu ea cu o răceală de gheaţă. Corpul care arăta ca Brooks se străduia în fel şi

chip să-i rănească prietena cea mai bună, iar situaţia se înrăutăţea. În urmă cu o oră, îşi privise mâinile care încercau să-i înece pe fraţii fetei, odată căzuţi din barca lui. *Propriile mâini.* Pentru asta, Brooks ura Năpasta mai mult decât orice altceva.

Acum, când pumnul îi lovi ochiul stâng, îşi dădu seama: era pedepsit pentru că nu reuşise să-i omoare pe cei doi copii.

Îşi dori să fi putut să-şi asume meritele pentru faptul că erau în viaţă. Dar Eureka îi salvase; reuşise, cumva, să-i tragă de lângă el. Nu ştia cum o făcuse sau unde dispăruseră. Nici Năpasta nu ştia altfel, el ar fi urmărit-o acum. Când acest gând îi trecu prin minte, Brooks îşi mai dădu un pumn. Mai tare.

Poate că, dacă Năpasta ar fi continuat, trupul lui avea să devină la fel de nerecunoscut ca şi ceea ce se afla în el. De când aceasta pusese stăpânire pe el, hainele nu i se mai potriveau. Îşi surprindea corpul în umbră şi mersul său îl speria. Mergea diferit, clătinându-se. O duritate îi pătrunsese în ochi, schimbându-i. Îi întuneca vederea.

Paisprezece zile de robie îl învăţaseră pe Brooks că Năpasta avea nevoie de el pentru amintirile lui. Ura să i le ofere, dar nu ştia cum să le izoleze. Băiatul se simţea în siguranţă doar când visa. Monstrul devenise proprietarul unui cinematograf, urmărind spectacolul, aflând mai multe despre Eureka.

Acum, mai mult ca niciodată, Brooks înţelegea că ea era steaua vieţii lui.

Obişnuiau să se caţăre în nucul pecan din curtea bunicii ei. Era întotdeauna cu câteva ramuri mai sus decât el. Alerga

mereu după ea, ca să o prindă – uneori invidios, alteori mirat. Râsul ei îl ridica precum heliul. Era cel mai pur sunet pe care avea să îl audă vreodată. Încă îl trăgea lângă ea, când îl auzea pe un hol sau în vreo cameră. Trebuia să știe ce ar fi făcut-o să râdă. De la moartea mamei ei, nu mai auzise acel sunet.

Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi auzit acum? Oare muzica râsului ei ar fi îndepărtat Năpasta? I-ar fi oferit sufletului său puterea să-și recâștige locul de drept?

Cu mintea în flăcări, războindu-se cu propriul trup, Brooks se zvârcolea pe nisip. Își zgâria pielea. Striga în chinuri. Tânjea după o clipă de pace. Pentru asta, ar fi avut nevoie de o amintire deosebită...

De sărutul ei.

Gândul la buzele fetei, atingându-le pe ale lui, îi făcu trupul să se liniștească. Se lăsă învăluit de eveniment: de căldura ei, de dulceața neașteptată a gurii ei.

Brooks nu ar fi sărutat-o din proprie inițiativă. Pentru asta, blestemă Năpasta. Dar, preț de un moment – lung și glorios – fiecare gram de durere pe care avea să o mai îndure meritase acel sărut.

Mintea băiatului reveni brusc pe plajă, la situația nenorocită în care se afla. Fulgerul lovi nisipul din apropiere. Stătea pe jumătate în apa oceanului, era ud și tremura. Începu să se gândească la un plan, dar se opri când își aminti că era inutil. Năpasta avea să știe, avea să-l împiedice să facă orice i-ar fi contrazis dorințele.

Eureka era răspunsul, țelul pe care Brooks și posesorul lui îl aveau în comun. Tristețea ei era de nepătruns. Băiatul putea să suporte să-și provoace puțină durere.

Ea merita totul, pentru că valora totul.

UN INTERVIU CU LAUREN KATE

Ce te-a inspirat să scrii povestea Eurekăi?

Când am locuit în zona rurală a Californiei de Nord, lacul din apropiere era o vale inundată, pe locul căreia, cândva, a existat un orășel. Fantomele închipuite ale acestui oraș subacvatic m-au bântuit, dezvoltându-se într-o obsesie pentru povestirile despre inundații, începând cu istorisirile despre Arca lui Noe, Atlantida lui Platon și până la *Epopeea lui Ghilgameș*.

Legenda Atlantidei m-a atras în mod deosebit: o civilizație antică, glorioasă și avansată, care a dispărut fără urmă în ocean, alunecând, astfel, în tărâmul miturilor. De mai mulți ani am știut că voiam să scriu despre Atlantida, dar nu am știut ce voce ar trebui să spună această poveste – și nu întotdeauna este aceasta cea mai importantă întrebare?

Inspirația mi-a venit într-o zi în care plângeam. Soțul meu îmi asculta povestea spusă printre lacrimi, neștiind despre ce era vorba. Nu putea să discute cu mine; eram luată de valul emoțiilor, așa cum li se întâmplă de obicei celor care plâng. Dar, întinzându-și o mână, mi-a atins

colțul ochiului cu degetul și mi-a prins lacrima care forma. L-am privit cum a luat lacrima și a picurat-o ochiul lui. Deodată, acea lacrimă a creat o legătură înt noi. Brusc, nu mai eram singură. Și, dintr-odată, am văz prima scenă dintre eroina mea și băiatul pe care îl iubea.

Acea lacrimă a descătușat această poveste. În loc unui zeu mânios care stârnește un potop, o singură lacrin generează apocalipsa din *Lacrima*. Și în povestea pe ca am vrut să o spun, am știut că o lacrimă capabilă să inund întreaga lume putea fi vărsată doar de o inimă frântă în m de bucăți.

Fanii seriei DAMNARE sunt foarte înfocați și au foar multe de zis. Ai scris *Lacrima* anticipând ceea ce și-dori ei și, dacă da, crezi că vor fi încântați?

Fanii DAMNĂRII sunt atât de fenomenali, încât mi-fi imposibil să scriu o carte nouă fără să mă gândesc la e Când am început să studiez arta de a scrie și să partic la ateliere de lucru, ideea generală vehiculată print profesorii și colegii mei părea să fie că era greșit să sc pentru oricine altcineva, în afară de tine. Cred în ide că scriitorii trebuie să scrie doar povești pe care vor să spună (poate spre deosebire de poveștile pe care simt că trebui să le spună), dar mai cred și faptul că poți să sc mai bine dacă îți cunoști cititorii și ții cont de dorințele lc Cititorii mei mă impulsionează să fiu tot timpul o scriitoa mai conștiincioasă și mai atentă la detalii. Întrebările l mă inspiră și îmi permit să îmi asum riscuri. Pentru că a avut norocul să interacționez cu mulți dintre cititorii me

scris o scenă, sper să îi placă fetei din Memphis, băiatului din Sydney sau clubului de lectură din Bogotá.

Care e locul în care îți vin cele mai bune idei?

În spatele cartierului meu, există un drum secret, foarte rar circulat. Întotdeauna mi-am luat câinele – și, acum, fiica – la o plimbare pe dealuri, dimineața, înainte să scriu. Trebuie să traversez ilegal niște domenii, dar aceasta e doar o parte a distracției și, într-o zi senină, poți să vezi zăpada din munții dinspre est și un ocean sclipitor, la vest. E cea mai grozavă parte a Los Angelesului. Priveliștea e uimitoare, dar la fel de importantă este intenția săvârșirii acestui simplu ritual. Să te gândești la poveste e la fel de important ca a o scrie. Să te uiți la cer este la fel de important ca și scrisul cuvintelor, atât timp cât privitul te îndeamnă să scrii.

În fiecare dimineață, scopul meu este să compun primul paragraf al capitolului din acea zi, înainte de a ajunge în vârful dealului. Primul paragraf are dificila misiune de a stabili fondul emoțional al capitolului. De obicei, știu ce trebuie să facă personajele în scena zilei respective, dar nu știu ce simt ele în legătură cu asta – și, în ceea ce privește modul în care este spusă povestea, emoțiile determină totul. Așa că, îmi pun întrebări precum... cât de mult a dormit Eureka în noaptea precedentă, de ce a ales hainele pe care le poartă și dacă se simte confortabil îmbrăcată așa, care e cea mai mare frică a ei în ziua respectivă și ce ar prefera să facă, în loc să-mi urmeze indicațiile. Până cobor dealul și revin în fața computerului, mintea mea plonjează adânc în lumea emoțională a poveștii și – oricum, într-o zi bună – restul capitolului decurge din primul paragraf.

Partea introductivă a romanului din punctul de vedere al lui Ander oferă cititorului o perspectivă unică în urmărirea firului narativ. De aici ai vrut să începi cartea – și, dacă da, de ce? Dacă nu, ne poți împărtăși varianta unui alt început?

Eu apreciez cu adevărat spațiul pe care îl deschide un prolog între paginile sale și primul capitol, felul în care comentează ceva esențial, care nu poate fi spus în mod direct în cuprinsul romanului. Inițial, m-am gândit să încep *Lacrima* cu o scenă din trecut în care, copil fiind, Eureka plânge, iar mama ei o avertizează să nu mai plângă niciodată (care, în cele din urmă, a devenit capitolul 3). Dar, când am început să scriu, am avut probleme în a-i da glas Eurekăi. Scriind câteva mii de pagini drept Luce, schimbarea a fost dificilă. Însă mi-am amintit una dintre modalitățile pe care le foloseam să-i deblochez vocea lui Luce, în momentele în care simțeam că mă îndepărtez de ea: scriam aceeași scenă, din punctul de vedere al lui Daniel. Dragostea lui Daniel pentru Luce îi permitea, deseori, să perceapă anumite lucruri în legătură cu ea pe care eu, la început, nu puteam să le văd. Dacă reușeam să pătrund în mintea lui Daniel, mă apropiam de Luce. Așa că am încercat ceva similar și în *Lacrima*. Am redat vocea lui Ander, ca să o găsesc pe a Eurekăi. M-am îndrăgostit de ea prin ochii lui.

Femeile adulte nu sfârșesc bine în *Lacrima!* Se întâmplă în mod intenționat? Ar trebui să ne dea de gândit?

Sper că nu! Îmi place să scriu despre adolescenți pentru că ei își asumă riscurile care îmi permit să scriu povestiri captivante. Interesant este că femeile din *Lacrima* pier

asumându-şi ceea ce eu cred că sunt riscuri mari, de admirat: Rhoda moare apărându-şi copiii. Blavatsky moare ţinându-şi promisiunea faţă de Eureka. Diana şi-a trăit viaţa riscând. Cred că diferenţa este că adulţii din poveste nu sunt invincibili aşa cum li se permite să fie personajelor adolescente. Eureka, Cat, Brooks şi Ander îşi asumă tot atât de multe riscuri ca şi adulţii, dar, cumva, reuşesc să scape. Această invincibilitate se naşte din curajul pe care cred că adulţii îl pierd din ce în ce mai mult, în fiecare zi. Îmi imaginez că soarta nefericită a femeilor din *Lacrima* are legătură cu subconştientul. Poate că mă lupt cu propria-mi mortalitate.

De-a lungul poveștii, Eureka se confruntă cu niște alegeri incredibile. Ai vrea să schimbi vreo decizie pe care ai luat-o în viața ta? Cât de greu îți este să iei hotărâri?

Multe hotărâri le iau bazându-mă pe instinct. În urmă cu aproximativ cinci ani, am renunţat la cariera mea în activitatea editorială şi la o viaţă pe care o iubeam, în New York, în schimbul unui loc în cadrul unui cerc pentru scriitori absolvenţi din districtul Yolo, California. Prietenii şi familia mea m-au crezut nebună pentru că am vrut să las totul în urmă şi să mă mut într-un loc în care nu am mai fost niciodată, dintr-un capriciu – dar scriam de mai bine de zeci ani şi mă săturasem să nu am cu ce mă mândri, în afară de două încercări mediocre de a scrie romane şi destule scrisori de respingere încât să organizez o miniparadă cu confetti. Trebuia să arunc totul în aer şi să mă dedic scrisului. Aşa că am părăsit New Yorkul şi am condus prin ţară, îngrozită şi entuziasmată.

Câteva săptămâni mai târziu, l-am întâlnit pe bărbatul cu care, în cele din urmă, m-am căsătorit. După câteva luni, am urmat cursul de literatură despre Biblie, care m-a inspirat să scriu cartea *Damnare*. Până la sfârșitul programului de calificare, am obținut un contract pentru o carte din partea editorului meu. Scriu acest paragraf ținându-mi fiica în brațe, uitându-mă la biblioteca mea plină cu ediții ale *Damnării* din întreaga lume, aducându-mi aminte de momentul în care am trecut prin tunelul Lincoln, pe drumul spre ieșire din New York, gândindu-mă: „Fac cea mai mare greșeală a vieții mele".

Ce cărți se află acum pe lista celor pe care trebuie să le citești?

Son de Lois Lowry
Passenger de Andrew Smith
The Girl Who Fell Beneath Fairyland and Led the Revels There de Cathrynne M. Valente
Paper Valentine de Brenna Yovanoff

Drepturile de ecranizare pentru *Damnare* au fost dobândite – cum te simți știind că, într-o zi, cărțile tale vor ajunge pe marele ecran? Ideea că *Lacrima* va deveni un film important influențează deciziile pe care le iei în calitate de *content creator*?

Când scriam romanul *Damnare*, eram prea legată de poveste ca să accept, într-adevăr, concepția altei persoane despre acea lume. Îmi aduc aminte de clipa în care am văzut coperta cărții pentru prima dată – misterioasă – și mi-am spus: „Așa cred ei că arată brațul lui Luce? Nu așa arată brațul ei!" Cu siguranță, nu eram pregătită să concep un film

care să înfățișeze personajele la fel, pentru totdeauna. Dar, apoi, s-au întâmplat câteva lucruri: am terminat cărțile și am căpătat o perspectivă. În plus, m-am întâlnit cu atât de mulți cititori care mi-au împărtășit părerile și viziunile lor despre personaje și poveste – și am văzut frumusețea în modul în care acestea erau atât de diferite de ale mele. Cititorii mei mi-au deschis ușa care să-mi permită să urez „Bun venit" filmului *Damnare*. În acest moment, sunt încântată și abia aștept să văd planurile regizorului în legătură cu seria.

În ceea ce privește modul în care am abordat scrierea romanului *Lacrima*, cartea și filmul sunt genuri atât de diferite, încât nu aș ști cum să mă gândesc la un potențial film, în timp ce aș redacta prima schiță a unui roman. Acest lucru se întâmplă mai târziu. Scrisul pătrunde în mintea personajelor; filmul poate să ne arate doar acțiunile lor.

În *Lacrima* există două lumi: lumea de astăzi, în care Eureka este elevă de liceu și lumea plină de imagini acvatice a Atlantidei, din care face parte Ander. Înaintând prin seria de cărți, cum vezi aceste două lumi întrepătrunzându-se și este una mai interesantă decât cealaltă?

Lumea Atlantidei e paralelă cu lumea contemporană a Eurekăi și fiecare personaj din serie își va găsi omologul în tărâmul celălalt. La prima vedere, au puține lucruri în comun – până și limbajul pe care îl folosesc pentru a spune fragmentele poveștii despre Atlantida diferă de limbajul din lumea fetei. În *Lacrima*, cele două lumi sunt discrete și nu dispun de mijloace prin care să se acceseze reciproc (excepție făcând povestea stranie pe care Eureka o găsește

în *Cartea iubirii)*. Dar, mai târziu în seria cărților, granița dintre lumi devine neclară. Abia aștept să scriu scenele în care lumile se ciocnesc.

Care e cel mai bun sfat pe care poți să-l dai celor care aspiră să devină scriitori?

Citiți – dar deja știți asta. Nu respingeți niciodată ideile. Oferiți-le timp și spațiu pentru a se putea transforma în povești. Trăiți mânați de curiozitate, puneți întrebări, înțelegeți faptul că scriitorilor până și plictiseala li se poate părea fascinantă. Nu renunțați la misterul vostru. Împrieteniți-vă cu alții care scriu. Păstrați-i pe cei buni. Terminați-vă poveștile. Terminați-vă poveștile. Terminați-vă poveștile.

CUPRINS

Prolog. Preistorie 9
1. Eureka 18
2. Obiecte în mişcare 34
3. Evacuarea 45
4. Ridicarea 50
5. Cursa 64
6. Adăpostul 76
7. Reuniunea 90
8. Moştenirea 102
9. Băiatul de nicăieri 115
10. Apă şi putere 128
11. Epava 143
12. Neptune's 156
13. Madame Blavatsky 164
14. Umbra 176